

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FATE OF THE SUN KING

NISHA J. TULI

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

FATE OF THE SUN KING

NIMH'A J. TULI

SONSUZA KADAR

Y. Bostom

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2024 by Nisha J. Tuli

Kapak tasarımı Miblar tarafından yapılmıştır. Kapak telif hakkı © 2024 Hachette Book Group, Inc. tarafından alınmıştır.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları aşağıdakileri yapmaya teşvik etmektir
kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sonsuza dek
Hachette Kitap Grubu
1290 Avenue of the Americas, New York, NY
10104 read-forever.com
@readforeverpub

İlk Baskı: Haziran 2024

Forever, Grand Central Publishing'in bir baskısıdır. Forever adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya

e-posta HachetteSpeakers@hbgusa.com.

Forever kitapları iş, eğitim veya promosyon amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Bilgi için lütfen yerel kitapçınızla veya special.markets@hbgusa.com adresinden Hachette Book Group Özel Pazarlar Departmanı ile iletişime geçin.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Tuli, Nisha J., yazar.

Başlık: Güneş Kral'ın Kaderi / Nisha J. Tuli.

Açıklama: İlk baskı. | New York : Forever, 2024. | Seri: Ouranos'un Eserleri; kitap 3 |

Tanımlayıcılar: LCCN 2023054995 | ISBN 9781538767672 (ticari cilt-siz kitap) | ISBN 9781538767689 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Fantastik kurgu. | Romantik kurgu. |

Romanlar. Sınıflandırma: LCC PR9199.4.T8347 F38 2024 |

DDC 813/.6-

dc23/eng/20231204

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2023054995> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 978-1-5387-6767-2 (ticari cilt-siz kitap); 978-1-5387-6768-9 (e-kitap) E3-20240415-JV-NF-ORI

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İthafı](#)

[Harita](#)

[Yazarın Notu](#)

[Karakterler Sözlüğü](#)

[Birinci Bölüm: Gabriel: Aphelion: Güneş Sarayı](#)

[İkinci Bölüm: Lor: Aphelion: Umbra Üçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm: Nadir](#)

[Beşinci Bölüm: Lor: Woodlands: On Dört Yıl Önce](#)

[Altıncı Bölüm: Lor: Aphelion: Günümüz](#)

[Yedinci](#)

[Bölüm](#)

[Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm Gabriel: Güneş Sarayı](#)

[On Birinci Bölüm: Nadir](#)

[On ikinci bölüm: Lor](#)

Onüçüncü Bölüm: Kral Hawthorne: Ormanlık Bölge: Ouranos'un İlk Çağı

Bölüm On Dört: Lor: Günümüz On

Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm: Kraliçe Amara: Kalbin Kraliçeliği: Ouranos'un İlk Çağı

On Yedinci Bölüm: Lor: Kalp Yerleşimleri: Günümüz_

On Sekizinci Bölüm: Nadir

On dokuzuncu bölüm: Lor

Yirminci Bölüm: Nadir: Ormanlık Alan

Bölüm Yirmi Bir: Güneş Kraliçesi Zerra: Aphelion: Ouranos'un İlk Çağı

Yirmi İkinci Bölüm: Lor: Woodlands: Günümüz Yirmi_

Üçüncü Bölüm

Yirmi Dördüncü Bölüm

Yirmi Beşinci Bölüm: Nadir

Yirmi Altıncı Bölüm: Lor

Bölüm Yirmi Yedi: Kral Heric: Aurora: Ouranos'un İlk Çağı Yirmi

Sekizinci Bölüm: Lor: Günümüz

Bölüm Yirmi Dokuz

Otuzuncu Bölüm: Cloris Payne: Aphelion: İki Yıl Önce

Otuz Birinci Bölüm: Lor: Aphelion Yolunda: Günümüz Bölüm Otuz

İki: Gabriel: Güneş Sarayı

Bölüm Otuz Üç: Güneş Kraliçesi Zerra: Evanescence Bölüm

Otuz Dört: Lor: Aphelion: Günümüz

Bölüm Otuz Beş

Bölüm Otuz Altı: Nadir: On Altıncı Bölge Otuz

Yedinci Bölüm: Lor

Otuz Sekizinci Bölüm

[Bölüm Otuz Dokuz: Cloris Payne: Aphelion: Birkaç Ay Önce Bölüm](#)

[Kırk: Lor: Günümüz](#)

[Bölüm Kırk Bir: Gabriel: Aphelion'da Bir Yerde](#)

[Kırk İkinci Bölüm: Kral Heric: Aurora: İkinci Çağ Bölüm Kırk](#)

[Üç: Lor: Günümüz](#)

[Bölüm Kırk Dört: Gabriel: Güneş Sarayı Bölüm](#)

[Kırk Beş: Lor](#)

[Bölüm Kırk Altı: Nadir: Umbra](#)

[Bölüm Kırk Yedi: Kral Heric: Evanescence: İkinci Çağ Bölüm Kırk Sekiz:](#)

[Lor: Günümüz](#)

[Bölüm Kırk Dokuz](#)

[Bölüm Elli](#)

[Bölüm Elli Bir: Gabriel](#)

[Bölüm Elli İki: Lor Bölüm](#)

[Elli Üç](#)

[Teşekkür Daha](#)

[Fazlasını Keşfedin](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca Nisha J. Tuli](#)

Yavaş yanmanın lezzetli endişesinden zevk alan her okuyucu için.

(Evet, yemin ederim bu filmde bunu yapmalarına izin verdim. Ben de daha fazla dayanamadım).

Kitap çekilişlerini, ön gösterimleri, fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

YAZARIN NOTU

Sevgili okurlar,

Ouranos'a tekrar hoş geldiniz! Bazılarınızın bu kitabı çok ama çok uzun zamandır beklediğini biliyorum ve nihayet sizlerle paylaşıyor olmaktan büyük heyecan duyuyorum. Bu kitabın elinize ulaşması biraz uzun sürdüğü için sabrınız, coşkunuz ve lütfunuz için teşekkür ederim.

Bu hikayeleri ne kadar çok sevdiğinizi söylemek için gelen kutularına ve mention'larına yol bulan herkese teşekkür ederim. Her bir mesaja değer veriyorum ve kitaplarımı olabilecek en iyi hale getirmek için çabalamamı sağlıyorlar. Bu serinin en zor kitabı oldu ama hepiniz buna değdiniz.

İşte nihayet geldi ve *Güneş Kralının Kaderi*'ni sizlerle paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Bu sayfalarda, *Deneme*'de sevdiğiniz aksiyon ve risklerin yanı sıra *Kural*'daki gerilim, endişe ve sıcaklığı bulacaksınız. Bu sayfalara kalbimi ve ruhumu döktüm ve umarım Lor ve arkadaşlarıyla yolculuğumuza devam ederken onları okumaktan keyif alırsınız.

Her zaman olduğu gibi, okumak isterseniz içerik uyarılarını metinden önce listeliyorum. Aksi takdirde, sözlüğe ve ardından Aphelion'daki hikayemize başladığımız [Bölüm 1](#)'e geçin.

Sevgi
ler,
Nisha

İçerik Uyarıları: Bu kitapta, serinin geri kalanıyla aynı tema ve konuların birçoğunu bulacaksınız, geçmiş cinsel istismardan bahsetmek de dahil olmak üzere, olağan şiddet, ölüm, işkence ve kan parçaları ile birlikte. Ayrıca küfür ve sayfa içi seksin yanı sıra intihar düşüncesi ve alkol kötüye kullanımı da var.

KARAKTERLER SÖZLÜĞÜ

Lor: Kahramanımız ve dünyamızın tanıtılmaya ihtiyacı olmayan baş belası bebeği. On iki yıldır Nostraza'da tutsak. Kendi isteği dışında Güneş Kraliçesi Denemeleri'nde yarıştı. Kayıp kraliyet mensubu olmayı da içerebilecek bazı sırları var. Kimsenin bölgesel Fae saçmalıklarına kapılmayacak. Sabununa dokunmayın.

Nadir: Aurora Prensi. Yargılamalardan sonra Lor'u Aphelion'daki Güneş Sarayı'ndan kaçırdı. Tacı bulmasına yardım etti. Babasından kıl payı kurtulduklarında Lor'un büyüğü tarafından kurtarıldı. Kahramanımıza karşı beslediği hisler yüzünden *biraz* gergin ve acı dolu.

Tristan: Lor'un erkek kardeşi, üç Kalp kardeşin en büyüğü. Ayrıca Nostraza'nın içinde yaşadı ve kız kardeşlerini her ne pahasına olursa olsun korudu. Biraz büyüğü var ve biz onu daha yeni tanıyoruz. Ama anlatacak bir hikayesi var.

Willow: Lor'un ablası, Heart kardeşlerin ortanca çocuğu. Sakin olan. Lor ve Tristan'ın her fırsatta koruduğu kişi. Kanlı intikam fantezileriyle uykuya dalmayan. Aurora Prensesi ile tanışıyor.

Amya: Aurora Prensesi ve Nadir'in küçük kız kardeşi. İyi olan o. Gotik prensesimiz Aurora rengine farlara ve hepimizin uğruna cinayet işleyeceği bir gardıroba sahip.

Mael: Nadir'in muhafızlarının yüzbaşısı. En iyi arkadaşı ve komik arkadaşı.

Atlas: Atlas'ın kim olduğunu unuttuysanız... Hayır, unutmamanıza imkan yok. Güneş Kralı. Usta manipülatör. *Belki* bu kitapta öğreneceğiniz gizemli bir nedenle Lor'u Denemeler'de yarışması için Nostraza'dan çıkardı. Herkesin onu Baharın Yüce Lordu (IYKYK) ile kıyaslamasına rağmen sarışın değil.

Gabriel: Onu tanıyorsunuz, seviyorsunuz ve geri döndü. Güneş Kralı'nın gardiyanlarından biri ve Denemeler sırasında Lor'un bebek bakıcısı. Huysuz ama garip bir şekilde sevimli. Omuzlarındaki kanatlarla uyumlu bir çipi var ama

Belki de sebepleri vardır. Sarışın olan o.

Rion: Aurora Kralı. Onu Lor ve kardeşlerini hapsettiği ve bir süre ona eziyet ettiği zamandan hatırlayabilirsiniz. Hâlâ onun peşinde. Ayrıca oğlunun da peşinde. Temel olarak, herkes şu anda onun bok listesinde.

Meora: Nadir ve Amya'nın annesi. Tek hatası Rion'la tanışmak olan Aurora Kraliçesi, *daha* sonra kız arkadaşını kıskandırmaya çalışırken Nadir'den hamile kaldığı için onu cezalandırdı. Artık konuşmuyor ve özgür olabilmesi için Rion'dan kurtulmamız gerekiyor.

Serce: Lor'un büyükannesi ve dünyayı kırıp geçiren eski Kalp Kraliçesi. Boyundan büyük işlere kalkıştı. O öldü.

Kurt: Lor'un büyükbabası ve Ormanlık Alan'ın eski kralı, Serçe'nin gezintisine eşlik eden kişi. Bu zor çünkü iyi bir adam gibi görünüyordu, ama aynı zamanda onun başıboş dolaşmasına izin verdi ve suçsuz değil. Ayrıca ding-dong öldü.

Daedra: Lor'un büyük büyükannesi. Serçe'nin annesi. Elinden geleni yapan eski Kalp Kraliçesi, ancak bir annenin işi nankördür ve bazen çocuklarınız umduğunuz gibi olmaz. Ayrıca... ölü.

Cloris Payne: Takmaya zorlandığı arkturit kelepçeler sayesinde aklını yitirene kadar Serçe ve Wolf'a yardım eden Zerra'nın Baş Rahibesi. Bak, sanırım anladın. Öldü.

Apricia: Ne yazık ki hayatta. Gerçekten hayatta. Güneş Kraliçesi Denemeleri sırasında baş kaltak. Yine de kazandı ve şimdi Aphelion onu kraliçeleri olarak alıyor. Yeterince acı çekmediler mi?

Callias: Aphelion'un en sevilen stilisti, çok uzun sikli. Başka ne söylenmesi gerektiğinden emin değilim.

Halo: Fallen Tribute. Denemeler sırasında Lor ile arkadaştı.

Marici: Bir başka şehit haraç. Halo'nun kız arkadaşı ve aynı zamanda Lor'un arkadaşı.

Tamam, başlangıçta Lor'a o kadar da iyi davranmadılar ama her şey yoluna girdi. Şimdi Halo ve Marici sadece birlikte olmak istiyorlar.

Hylene: Nadir'in arkadaşlarından biri. Uzun kızıl saçlı ve hiç esir almıyor. Yakında onu daha çok göreceksiniz.

Etienne: Nadir'in çevresinden bir başkası. Sessizdir ama işe yarar. Görürsünüz.

Zerra: Ouranos'un tanrısı/tanrıçası (bunları birbirinin yerine kullanıyoruz çünkü neden olmasın?). Yüce varlık. Hepsine hükmeden kişi.

Sedir: Ormanlık Alanların Kralı, orman ve ağaç büyüsünün doğu krallığı.
Lor ve kardeşlerinin büyük amcası.

Elswyth: Ormanlar Kraliçesi. Büyük teyze.

Cyan: Su krallığı Alluvion'un kralı. Mavi saçları ve açık mavi teni var ve henüz hakkında pek bir şey bilmiyoruz. Şu anda kendine bağlı bir eş arıyor.

Bronte: Dağ kraliçesi Tor'un kraliçesi. Yael'e bağlı.

D'Arcy: Gök kraliçesi Celestria'nın kraliçesi. Yedi eş değiştirdi.
Şimdiye kadar.

BİRİNCİ BÖLÜM

GABRIEL

APHELION: GÜNEŞ SARAYI

Sol gözümün arkasındaki ağrı zonkluyor ve kızgın bir sevgilinin beni kız kardeşinin kalçaları arasında gömülü bulduktan sonra taşaklarımı avucunun içinde büktüğü zamanı hatırlatıyor. Ona kıskançlığın iyi bir görünüm olmadığını söyledim ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu sadece işleri daha da kötüleştirdi.

Elimdeki altın anahtar halkasını şingırdatırken şakağıma bir bıçak darbesi daha saplanıyor ve bu sestən nefret ediyorum. Bu koridorun zayıf ışığında çok parlak ve parlıyorlar. Sarayın bu terk edilmiş köşesinde yaşayan, sahte gölge perdeleriyle özenle korunmuş şeylerle alay ediyorlar.

Ayak seslerim sessizlikte keskin bir şekilde çınlıyor, kulak zarımı kesen jiletler gibi, her biri bir öncekinden daha uğursuz.

Bu görevden hem nefret ediyorum hem de dört gözle bekliyorum.

Kapıya ulaştığımda, anahtarı sokup kilidi çevirmeden önce durup derin, topraklayıcı bir nefes alıyorum. Kapı özenle yağlanmış menteşeler üzerinde, güneş ışığında yuvarlanan toz kadar sessiz bir şekilde açılıyor. Yüksek Fae'lerin keskin duyma merakından uzak olsak da, bu gömülü sırların her katmanı dikkatle düşünülmüş.

İllüzyon gücü sayesinde Atlas bu köşenin yoldan geçenler tarafından çok az fark edilmesini sağlıyor, gözleri loş salonun kemeri üzerinde kayıyor. Bir şey fark ettiklerine yemin ediyorlar ama bir an sonra o şey yok oluyor ve yapacak daha iyi işleri olduğuna emin oluyorlar.

Neredeyse yüz yıldır başardığı bir başarı.

Kapının uzak tarafında, taş bir merdiven boşluğu karanlığa doğru kıvrılıyor. İnâtçı adımlarım çeliğe çivi gibi çarpıyor, dar köşeyi dolanıyor, yükseldikçe beni boğuyor. En üst sahanlıkta başka bir kapı ortaya çıkıyor; bu daha ağır ve daha güçlü, demir bantlar, sürgüler ve iyi bir önlem için koruyucu büyü bariyeriyle güçlendirilmiş. Gücünün doruğundaki yetişkin bir İmparatorluk Fae'si bile onu kırmakta zorlanırdı.

Yüzükten bir anahtar daha çıkarıp kilidi çeviriyorum ve sessizliğe gömülmüş bir başka kapıyı açıyorum. Kule odası, atılmış tek sakinine uyacak şekilde rahatça boyutlandırılmış. Güneş Sarayı'nın geri kalanının aksine, olağan yaldızlı süslemelerden hiçbirine sahip değil. Şaşıaalı bir dekor ya da parlatılmış yüzeyler yok. Burada taş zeminler ve duvarlar var, her şey gri ve soluk, unutmaya çalıştığınız bir anı gibi.

Çevresine yerleştirilmiş pencereler her taraftan Aphelion'un nefes kesici manzarasını sunmaktadır. Okyanusun alaycı maviliği. Şehrin binalarının ışıltılı kubbeleri. Güneyde uzanan Umbra'nın gölgesi.

Karar veremediğim şey, kralın bu panoramayı bir lütuf olarak mı yoksa kendi zihni dışında hiç işlenmemiş bir günahın kefareti olarak mı sunduğu. Ben ikincisi olduğundan şüpheleniyorum. Bu alana hapsolmak, dokunulmaz dış dünyaya tanıklık etmek zorunda kalmak, kendi türünde bir hapishanedir.

Atlas'ın zaten sallantıda olan ahlaki pusulası yıllar önce onu terk etti.

Bakışlarım yataktaki figüre kaymadan önce bir an kendimi toparlıyorum. Tyr yan yatmış, dizlerini yukarı çekmiş, ince elleriyle yorganı kavramış, gözleri uzak ve boş. Bir zamanlar deniz kadar parlak ve mavi olan gözleri, onlarca yıllık hapsin etkisiyle sönük gri gölgelerden oluşan perili oyuklara dönüşmüş. Bir zamanlar pırıl pırıl olan sarı saçları da aynı şekilde

Zaman ve eziyet ve yüzünde güneşin sıcaklığı olmadan geçirdiği yıllar.

Yanına doğru yürüyorum ve kalçalarımın üzerine çömeliyorum, böylece bir zamanlar kral olan kraliyet Fae'siyle göz hizasına geliyorum. Her şeye rağmen *hala* bir kral, ama dünyada bunu bilen sadece on bir kişi kaldı - on tanesi de sihirli bir şekilde sessizliğe bağlı.

"Bugün nasılsın?" Bir cevap beklemediğim halde soruyorum.

Tyr'ın gözleri yukarı kayıyor ve tekrar uzaklaşmadan önce beni kaydediyor. Konuştuğumda dinliyor ama nadiren cevap veriyor. Bazen cevap veriyor ve eğer böyle bir şey varsa, o günler iyi günler oluyor. Ama bunlar giderek daha az oluyor ve aslında en son bir kelime söylemesinin üzerinden haftalar geçti.

"Bağlanma töreni için planlar yapılıyor," diyorum kendimi yukarı itip omzuma asılı çantayı indirmeden ve içindekileri uzak duvara dayalı şifonyerin üzerine boşaltmadan önce odada hareket ederken.

Atlas saray hizmetkârlarına güvenemediği için Tyr'ın bakımı bana ve diğer dokuz muhafıza düştü. Ancak Tyr kardeşlerimi rahatsız ediyor, bu yüzden görev çoğunlukla bana düşüyor. Bu, kızgınlık duymadan yaklaştığım birkaç görevden biri, çünkü başka kimsenin düzgün bir iş yapacağına güvenmiyorum.

Yükümün içinde her zamanki gibi kuru gıdalar var. Birkaç somun ekmek. Bir avuç peynir. Meyve ve sebzeler. Şarap, bira ve su. Ben gidene kadar bekleyecek olsa da hepsini yiyecek. Bu bilgi biraz teselli veriyor. En azından kendini aç bırakmıyor ve ben de zaferlerimi kazandığım yerden alıyorum.

"Kraliçenin davetli listesi muhtemelen tüm şehri sarar," diye devam ediyorum konuşmayı sürdürerek. "İki kez."

Kimse beni laf kalabalığı yapmakla suçlamadı ama Tyr konuşma havasında olmadığına bu odanın köşelerine çöreklenen sessizlikten nefret ediyorum. Sonuç olarak, kendimi boşluğa doğru aptal gibi gevezelik ederken buluyorum.

"Başka bir gecikmeyle ilgili her türlü pisliği karıştırıyor."

Saçmaladıkça, son birkaç ay içinde olup bitenleri düşünüyorum. Atlas'ın bağlanma planı hakkında anlamadığım pek çok şey var. O Birincil ya da yükselmiş bir kral değil, bu yüzden neyi başarmayı umduğundan emin değilim. Aynı zamanda neyi beklediğini de anlamıyorum. Duruşmaları bir ortak bulmak için düzenledi, ya da ben öyle sanıyorum, ve

Ayna Apricia'yı seçti. Yani her şey bitmiş olmalı.

Ancak Atlas ertelemeye devam ediyor ve tiz çılgınlıkları muhtemelen Aurora'ya kadar duyulabilir. Tüm bu olanlar sinirlerimin her bir zerresini yıpratıyor. Bunun Lor'la bir ilgisi olduğunu anlıyorum ama aylarca araştırdıktan ve sorguladıktan sonra bir cevaba yaklaşamadım.

Açıkçası, Denemeler sırasında hayatımı cehenneme çeviren kadınla ilgili önemli bir şeyi gözden kaçırmışım, ancak sonunda beni sevmeye başladığını istemeyerek de olsa kabul ediyorum. Ayakkabılarınızı kemirip durmasına rağmen yolun kenarına bırakmaya kıyamadığınız sinir bozucu küçük bir evcil hayvan gibi.

Krallık ve sahadaki son haberler hakkında konuşurken Tyr'ın beni dinlediğini hissediyorum. Umbra'dan gelen raporlar, sokaklarında artan huzursuzluktan bahsediyor. Alçak fae'ler yirmi dört bölgede mülk satın alma hakkı talep ediyor, ancak üst mahallelerde konut edinme teklifleri Atlas'ın emriyle şehir konseyi tarafından sürekli olarak reddediliyor. Her şeyin a l e y h l e r i n e işlemesine rağmen, birçoğu semtlerde bir ev alabilecek kadar zenginliği bir araya getirdi, ancak istekleri Atlas'ın isteksiz kulaklarına takılıyor. Eşit olarak yaşayabilecekleri Woodlands veya Alluvion'a gitmek yerine neden burada kaldıklarını hiç anlamadım. Ama evim dediğiniz yeri terk etmenin o kadar da kolay olmadığını çok iyi biliyorum.

Sesler. Ayrıca, dışarı itilenlerin onlar olması hiç de adil değil.

Buna ek olarak, Aurora Kralı'nın başıboş avcı çeteleri onları duvarlarımızın içinde tutmak için yeterli bir tehdit oluşturuyor. Aphelion'da çok az hakları olabilir ama bu muhtemelen Rion'un madenlerinde askere alınmaktan biraz daha iyi bir kader.

"Aç mısın?" Ona bir tabak yemek hazırlarken Tyr'a soruyorum, sevdiğini bildiğim peynirden biraz dilimleyip birkaç kraker ve en sevdiği ikram olan kremalı puf ekliyorum. Ayrıca ona aldığım klasik viskiden cömert bir bardak dolduruyorum - neredeyse aşağı mahallelerden birinde bir daire kadar tuttu, ama neden elinden geldiğince şımarmasına izin verilmesin ki?

Yemeği yatağın yanındaki masaya koyuyorum, iyi bir gün mü yoksa kötü bir gün mü geçirdiğimizi merak ederek ona bakıyorum. Varlığıma neredeyse hiç tepki vermedi ve bu muhtemelen bana cevabı söylüyor.

Bakışlarım boynunu ve bileklerini saran arkturit kelepçelerin üzerinde geziniyor. Kuzeydeki Beltza Dağları'nda çıkarılan parlayan mavi taş, Atlas'ın onu bu odaya hapsettiği günden beri büyüyle bağlantısını kesmişti.

Atlas gardiyanın sözünü bana ve kardeşlerime karşı kullanarak Tyr'ı Aphelion'un yönetimini Atlas'a devretmeye ikna etti. Tyr'ı isteğimiz dışında yakalamak, onu kelepçelemek ve muhtemelen sonsuza kadar ya da... ciddi bir şey değişene kadar kilit altında tutmak zorunda kaldık.

Bu anı rüyalarımnda ve uyanırken beni rahatsız ediyor ama başka seçeneğim yoktu. Hâlâ da seçeneğim yok. Kralın emrine karşı gelmek, hayal edilemeyecek kadar acı çekmek ve sonunda ölüm demek. Bunu birden fazla kez düşündüm. Sadece itaatsizliğimin her şeyi bitirmesine izin verdim. Ama o zaman Tyr bensiz kalacaktı ve onu korumak için diğerlerine benim gibi güvenemezdim. En azından bu şekilde, her saniyesi için kendimden ne kadar nefret etsem de, üzerime düşeni yapabilirim.

Köşedeki sandalyeye yerleşirken Tyr'ın bakışları hareketlerimi takip ediyor, yakındaki masanın üzerindeki kitabı alıp iki gün önce sayfamızı işaretlediğim yere çeviriyor. Yıllar boyunca Tyr'a yüzlerce kitap okudum. Onları kendi başına okumayı reddediyor, bunun yerine benim gelmemi bekliyor. Bu da sunabileceğim küçük bir şey. Belki bu sefil hayatı biraz daha az sefil hale getirir.

Okurken, görüş alanımın bir köşesinden onu izliyorum, gözlerinin sayfadaki kelimeleri takip ediyormuş gibi nasıl hareket ettiğini fark ediyorum. Her heceyi dinlediğini düşünüyorum, ama ne zaman bir kelime söylese, sesini son kez duyacağımdan endişeleniyorum.

Bazen o kadar hareketsiz yatıyor ki sanki çoktan ölmüş gibi. Son zamanlarda, durumunun her zamankinden daha hızlı kötüleşmesinden endişeleniyorum. Arcturite'e uzun süre maruz kalmanın Yüksek Fae zihinlerinin akıl sağlığını yavaşça aşındırdığını uzun zaman önce doğruladım. Atlas'ın ne planladığını bilmiyorum. Tyr'ı öldüremez: Ayna büyüü gerçek Birincil'e aktarır ve yüzyıllardır kazanmaya çalıştığı her şeyi kaybeder.

Bir saat sonra kitabı kapatıyorum ve dikkatimi vermem gereken binlerce başka işim olduğunu bilerek ayağa kalkıyorum.

Tyr, her zamanki gibi yemeğine dokunmadı. Benim yanımda neden yemek yemeyi reddettiğini hiçbir zaman anlayamadım ama bu konuda ısrar etmiyorum. Bu sefil hayatı yaşamak zorunda kalan bir adamın tuhafıkları olabilir. En azından yemek yiyor. Bu şimdilik yeterli olmalı.

Yapabileceğim daha fazla şey olmasını dileyerek başında duruyorum. Bir tutam saçını geriye atıyorum, teller kuru ve dokunulduğunda kırılan. Kalınlaşan sakalını tıraş etmekle birlikte yakında saçlarını da kesmem gerekecek. Birkaç makas ve bir

Bir dahaki sefere jilet. Açık nedenlerden dolayı, bu eşyaları burada bırakamam. Tuniğinin de biraz yırtık pırtık göründüğünü fark ettim. Yeni kıyafetlerin de zamanı gelmiş olabilir.

"Yarın döneceğim," diyorum, hissettiğim kadar hüznü görünmemeye çalışarak. "Yemeğini ye."

Tyr göz kırpmıyor ve bunun beni onayladığı için olduğunu düşünmek istiyorum. Umarım öyledir. Onu ve neredeyse olduğumuz her şeyi özleyorum.

Odayı bir kez daha kontrol ediyorum, zemin ayaklarımın altında titremeye başlayınca duraklıyorum. Başka bir sarsıntı. Bu değişimler birkaç hafta önce olmaya başladı, ancak kökenleri hala gizemini koruyor.

Her neyse. Bu beni ilgilendirmez. Şu anda endişelenmem gereken bir sürü başka şey var.

Gürültü dindiğinde, merdivenlerden aşağı inmeden önce kapıyı arkamdan nazıkçe kapatıyorum ve hemen Atlas'ın dairelerine doğru ilerleyerek dışarıdaki nöbetçilerinin yanından geçiyorum.

Kralın çalışma odasının kapısını çaldıktan sonra, "Atlas?" diye sesleniyorum. "Girin," diyor diğer taraftan gelen ses.

Onu pencerenin önünde durmuş, elinde bir fincan çay, şehre bakarken buluyorum.

"Az önce onu görmeye gittim," diyorum sesimi alçaltarak. Çalışma odası kulak misafirliğine karşı korunaklı, ama sakladığım sırların ısrarlı sessizliğine karşı koyamıyorum. Onlardan normal bir ses tonuyla bahsetmek yanlış geliyor. Sanki asla normalleştirilmemesi gereken şeyleri normalleştiriyormuşum gibi.

Atlas hâlâ dışarıdaki manzaraya odaklanmış bir halde, "Hmm," diye yanıtıyor.

Neyse ki kayıtsızlığı karşısında çenemin nasıl sıkıldığını görmüyor. Her şeyini çaldığı kardeşini umursamıyormuş gibi davranması beni o kadar öfkeliyor ki, gözümün kenarlarında kırmızı kanlar akıyor.

Sonunda Atlas kendini pencereden itiyor ve odanın ortasındaki parlak deri koltuğa yerleşmek için yürüyor. Arkasına yaslanmadan önce çayından uzun bir yudum alıyor ve bana, "*Beni rahatsız etmek istediğin başka bir şey var mı?*" der gibi bir bakış atıyor.

"Durumu kötüleşiyor," diye zorluyorum. "Kelepçeler-"

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyor Atlas, yanıtı bu konuşmayı bir daha yapmayacağı tehdidiyle soğuklaşıyor.

"Ama onu öldürüyorlar."

Sonunda Atlas kaşlarını çatıyor ve bana soğuk bir bakış fırlatıyor. "Ne

olurdu

Bana ne yaptıracaksın? Beni öldürsün diye onları çıkarayım mı?"

Kral, delici akuamarin bakışlarıyla beni kırmam için cesaretlendiriyor. Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Atlas bize arkadaş diyebilir ama ilişkimizi bu açıdan değerlendirmek benim için zor. Bir taraf tüm gücü elinde tutuyorsa ve siz sadece onun emrinde bir hizmetkârsanız, bu *arkadaşlıktan* çok daha karmaşık bir durumdur.

Dilimin ucuna çömelmiş, asit gibi yakan gerçeği açığa çıkarma dürtüsüne direniyorum. *Evet*, Tyr'ın özgür kaldığını ve Atlas'a hak ettiği her şeyi ödediğini görmeyi çok isterim.

"Hayır," diyorum, kelimelerim kesik kesik. "Ama bu *onu* öldürüyor."

En azından Atlas'ın dikkatini çekebileceğini umarak son kelimenin altını çiziyorum. Ayna'nın gözünde ihmal sonucu ölüm, bir hançerle boğazını kesmekle aynı anlama geliyor.

"Eğer bir şey yapmazsan..." Tehdidin aramızda sallanmasına izin vererek sözümü kesiyorum.

Atlas elini sallayarak, "Bağlandıktan sonra her şey yoluna girecek," diyor ve ben *bunun* ne anlama geldiğine dair bir açıklama talep etmek istiyorum.

"Yeri gelmişken," diye soruyorum, cevap vermeyeceğini bilsem de, "tören tarihini yine ertelediğinizi duydum. Madem bağlanma bu işi çözecek, neden sürekli erteliyorsunuz?"

Atlas nasıl bir oyun oynuyor? Apricia'ya bağlanmayı reddediyor ve aynı zamanda bunun erdemlerini övüyor. Bunların hiçbirisi mantıklı değil.

Atlas her zamanki gibi kaçamak bir ifadeyle, "Kendimce nedenlerim var," diyor. "Lor'un nerede olduğuna dair bir ipucun var mı?"

"Bütün bunların onunla bir ilgisi var," diyorum tekrar. Bu konuşmayı ilk kez yapmıyoruz ve kesinlikle son da olmayacak. "Bana neler olduğunu anlat. O neden önemli?"

Atlas içkisinden derin bir yudum almadan önce omuzlarını silkiyor. "Ne kadar az bilersen o kadar iyi, Gabriel. Bunu seni korumak için yapıyorum. Sadece senin iyiliğini düşünüyorum."

Onu daha fazla sıkıştırırken bu son ifadelerin muazzam saçmalığını görmezden geliyorum.

"Ama bilseydim, size yardım etmek için daha iyi bir konumda olabilirdim. Körü körüne aramazdım."

Gerçek bu, ama bilmek istememin tek nedeni kısmen bu.

Asıl anlamak istediğim kimin tarafında olmam gerektiği.

Atlas sanki burada hatalı olan benmişim gibi uzun bir iç çekiyor.

"Ona neden ihtiyacım olduğunu bilmek onu bulmana yardımcı olmaz. Nerede olduğuna dair bir ipucun var mı?"

Başımı sallıyorum. Nerede olabileceğine dair düşüncelerim ve teorilerim var ama bir şey beni bu bilgiyi Atlas'la paylaşmaktan alıkoyuyor. Köklü bir önsezi bana bunun doğru hareket olduğunu söylüyor.

Nadir Güneş Kraliçesi Balosu'na gelip kayıp bir kızı sordu. Atlas'ın Lor'la pervasızca bir şeyler yaptığından endişelenerek onu Nadir'e gösterdim ya da en azından denedim. Atlas onu saraydan atmadan önce kızın omzundaki dövmeyle gördü mü? Onu kaçıran Nadir miydi? Onu neden umursasın ki? Neden umurumda olsun ki?

Her şeye rağmen, görevim Atlas'ı korumak, onun iyiliği için değil, Tyr'ın iyiliği için.

Kaybolduğu gece hiçbir ipucu yoktu ve sisin içinde eriyip gittiğini düşünmeye başladım. Bir şekilde kendini dışarı atması beni şaşırtmazdı. Neredeyse en başından beri bir şeyler sakladığından emindim. Ve yardımla bile olsa Denemeler'den geçmeyi başardığında becerikli olduğunu kanıtladı.

"Onu bulmalısın," diyor Atlas. "Bu krallığın geleceği buna bağlı."

"Neden?" Tekrar deniyorum. "Neden? O Aurora'dan bir mahkûmdu. Neden önemli olsun ki?"

"Hadi ama Gabriel. Artık onun bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun."

Kralın ses tonundaki küçümseme karşısında dişlerimi sıkıyorum. Sinirlerime hakim olamayıp onu kanlı bir hamur haline getirene kadar dövme ramak kaldı. Ama bu anlamsız olurdu. Beni tekrar zindana atar ya da daha kötüsü olur. Tyr'ın kaderini düşündükçe ürperiyorum; bir kuleye kapatılmış, asla özgürce dolaşamayacak. Bu düşünce bile unutmayı tercih edeceğim pek çok anıyı canlandırıyor.

Neyse ki, çalışma odasının kapısı çarparak açıldığında öldürücü dürtülerimden kurtuluyorum.

"Atlas!" Apricia hışımla odaya girerken tükürüyor. Uzun siyah saçlarına altın rengi çizgiler serpiştirilmişti ve günün saati göz önüne alındığında tamamen gülünç olan abartılı bir altın rengi elbise giymişti. "Az önce bana bağlanma törenini *yine* ertelediğin söylendi!"

Sesi yüksek ve ateşli, kristalleri parçalayacak kadar tiz. Bu, kıpkırmızı olan yüzünü tamamlıyor. Gözleri, öfkeli gözyaşlarından oluşan bir şelalenin içinde eriyekmiş gibi parlıyor. *Neden* Denemeler'in galibi olmak zorundaydı ki? Diğer haraçlardan herhangi biri daha iyi olabilirdi.

"Sevgilim," diyor Atlas, kelimeler sahte bir sıcaklıkla dolup taşıyor. "Elimden bir şey gelmezdi."

"Bana 'sevgilim' deme," diyor Apricia parmağını kaldırarak. "Babam çok öfkeli!"

"Hmm" diye cevap veriyor kupasını masaya bırakırken. "Cevap ver bana!" diye bağılıyor neredeyse. "Neden yine geciktin?"

Atlas uzun bacaklarını açıp ayağa kalkıyor ve Apricia'ya yaklaşıyor. O çok iyi bildiği, en çekici gülümsemesini takınıyor. Apricia'nın külotunun bu manzara karşısında eridiğini hissedebiliyorum. Ondan hâlâ nasıl etkilenebildiğine dair hiçbir fikrim yok.

Atlas onun yüzünü ellerinin arasına alıyor.

"Kraliçem. Bu bağın en önemli bağ olmasını istiyorum. En önemli. Ouranos'ta gerçekleşecek en unutulmaz şey. Bu konuda türküler söylemelerini istiyorum. Tarih kitaplarında ölümsüzleştirsinler. Aşkımızın ve birleşmemizin hikayesinin bundan yüzyıllar sonra Yüksek Fae nesillerinin torunlarına anlatacakları bir hikaye olmasını istiyorum."

Apricia gözlerinde öyle şefkatli bir umutla ona bakıyor ki neredeyse onun için üzüleceğim. Neredeyse.

"Öyle mi?" diye fısıldıyor, belli ki hüngür hüngür ağlamanın ve sürdüğü göz kalemını mahvetmenin eşiğinde.

"İstediğimi biliyorsun. Herkesin size olan aşkımın ne kadar büyük olduğunu anlamasını istiyorum, kraliçem. Bunun benim için ve Aphelion için ne kadar önemli olduğunu. Sen onların tanıdığı en büyük kraliçe olacaksın. Ve bu, aşkım, zaman alır."

Atlas yanağından süzülen bir damla yaşı silmek için başparmağını kullanıyor. Alaycı bir gülüşe engel olmak için neredeyse dilimi ısırp koparıyordum.

"Umarım beni anlayabilir ve her ayrıntıyı çözmem için bana biraz daha zaman verebilirsiniz. Hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyorum. Hmm?"

Yalvaran bir ifadeyle başını eğiyor ve ben de Atlas'ın herhangi birini, çoğu zaman kişisel zararlarına olacak şekilde, onun için herhangi bir şey yapmaya nasıl ikna edebildiğini hayretle izliyorum.

Kendi kardeşi de dahil.

Ben de dahil.

Dördüncü Deneme'den sonra Lor taht odasında ona kendini kaybettiğinde, bunu izlemek çok tatmin ediciydi. Ayağa kalkıp alkışlamak istedim. Sonunda biri onun cazibesinin farkına varmıştı, bunu anlaması biraz zaman alsa da. Bu beni onun kim ya da ne olduğu konusunda daha da şüpheli yapıyor.

"Tamam," diyor Apricia sonunda burnunu çekerek. "Anlıyorum. Sadece seninle bağ kurmayı çok istiyorum."

"Biliyorum canım," diye yumuşak bir yanıt verdi. "Ve ben de biliyorum. Bu benim en büyük arzum ama her şey senin kadar mükemmel olana kadar devam etmeyi reddediyorum. Anlaşıldı mı?"

Yavaşça başını sallıyor ve adam yanağına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce yüzünü serbest bırakıyor. "Sen odana dön, ben seni sonra görmeye gelirim. Auren'den senin için şu süslü hamur işlerinden sipariş ettim."

Apricia'nın gözleri parlıyor. Bu kadar kolay satın alınması biraz acınası.

"Tamam," diyor biraz yumuşamış bir şekilde, yanağındaki bir damla yaşı silerek.

"Benimle akşam yemeği yer misin?"

"Elbette," diyor Atlas. "Sadece Gabriel'le konuşmamı bitirmem ve birkaç işi halletmem gerekiyor."

"Ve sen..." Apricia'nın gözleri bana kayıyor ama kendini sansürlemeye değmeyeceğine karar vermiş olmalı. "Gece benimle kalır mısınız?"

Atlas ona sabırlı bir gülümseme daha veriyor ve burnunun ucuna dokunuyor. "İstediğimi biliyorsun ama bağlanma sonrasına kadar bekleme konusunda anlaşmıştık, değil mi? Lütfen bu konuyu bir daha açma."

Başını sallıyor, bir anlık şişkinliği binlerce küçük iğne batırılmış gibi sönüyor. "Tabii ki. Doğru ya. Özür dilerim."

Kral'a son bir kez bakıp gitmek için dönüyor. Kapı kapanırken ikimiz de onu izliyoruz.

Sonra Atlas bana dönüyor, yüzünde sert bir ifade var.

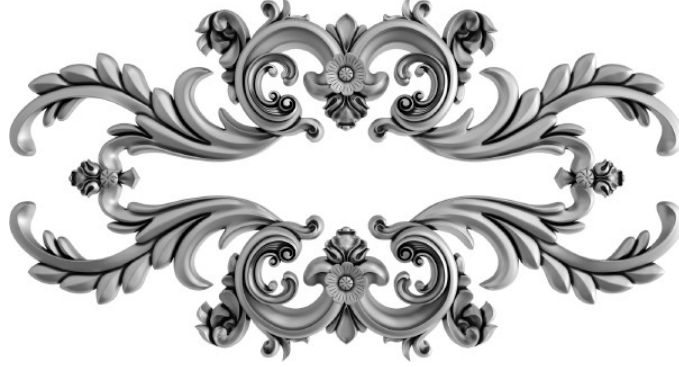
"Lor'u bul, Gabriel. *Hemen*. Ne yapman gerektiği umurunda değil. Onu bul, yoksa bundan sonra olacaklardan ben sorumlu tutulamam."

Bununla birlikte, duraklayıp bana bakmadan önce dönüp çıkışa doğru adım atıyor.

"Ayrıca Erevan'ın Umbra'da yine ortalığı karıştırdığına dair bir haber aldım. Bununla ilgilenin."

Sonra kapıyı arkasından çarptı ve beni tek başıma onun ardından bakarken bıraktı.

İKİNCİ BÖLÜM

LOR

APHELION: UMBRA

Bardağı kirli tezgâha çarpıyorum, bir yudum ateş viskisi boğazımı yakıyor. Rastgele bir dirsek omurgama saplanıyor ve omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum. Bu tamamen fark edilmiyor. Bu köhne duvarların içine çok fazla insan doldurulmuş ve o kadar kalabalık ki ne hareket edebiliyorum ne de kendi düşüncelerimi duyabiliyorum. Ama Umbra'nın köhne, yıpranmış tavernaları, çok ihtiyacımız olan dedikodu parçacıklarını ve olası bilgileri toplamak için ideal.

Bol örgülü bir şapka saçlarımı gizliyor ve cömert kıyafetlerim kıvrımlarıma dair her türlü ipucunu saklıyor. Hızlı bir bakışta, sakal bırakacak yaşta olmayan bir adam gibi görünüyorum.

Burası bir çöplük. Bir sıra kirli pencere zayıf güneş ışığını süzüyor.

Birkaç cılız aplik aradaki farkı kapatmaya çalışıyor. Zemin o kadar yapış yapış ki bu botları yakmayı düşünüyorum.

Başka bir içki için barmene işaret ediyorum. Gümüşü tenli, parlak yeşil saçlı ve ukala bir gülümsemeye sahip alçak bir fae. Üstüne deri bir yelekten başka bir şey giymiyor ve parlayan kaslarla dolu göğsünü ortaya çıkarıyor. En azından manzara o kadar da kötü değil.

"Yine mi aynı?" diye soruyor tembel bir yarım gülümsemeyle ve ben başımı sallıyorum, odanın öbür ucundan bir çift gözün ensemini yaktığını hissediyorum. Omzumun üzerinden baktığımda, Nadir'in köşede oturduğunu ve kollarını o kadar sıkı kavuşturduğunu görüyorum ki, bir kaburgasını kırmadığına şaşırıyorum. Kapüşonunun altında bile, fazla güzel yüzündeki onaylamayan çatık kaşları hissediyorum.

Herkesle flört etmesine rağmen barmenin benimle flört etmesine kızıyor ve keşke şu Yüce Fae prensi biraz sakinleşse.

Kalp Şatosu'nda sakinliğimi kaybedip asla ona ait olamayacağımı haykırdığım o uğursuz geceden beri daha mı sahiplenici oldu? Bu anı düşüncelerime her sızdığında irkilmeme neden oluyor. Ki bu çok oluyor.

Büyüm derimin altında dolaşıyor ve bana ne istediğini hatırlatıyor. Sanki ipucuna ihtiyacım varmış gibi. Sanki Nadir zaten kafamı, kalbimi ve ruhumu işgal etmiyormuş ve ben ondan kurtulamıyormuşum gibi. Ama beni ne kadar etkilemeye devam ettiğini söylemeyi reddediyorum.

Kuma o çizgiyi çektiğim için pişmanlık duyduğumu da itiraf edemem.

Ama amacımı gözden kaçıramam ve onun bölgesel Fae saçmalıklarına katlanmayı reddediyorum.

Pelerininin altında her zamanki siyah kıyafetini giymiş, ancak standart takım elbiselerinden biraz daha az gösterişli bir tunik ve rahat bir pantolon tercih etmiş. Bu onu daha az yıkıcı gösterecek bir şey yapmıyor.

İçimi çekiyorum, barmenin önüme koyduğu bardağı kabul edip içindekileri geri atarken Nadir'in varlığını *unutmaya* ve çevredeki konuşmalara kulak kabartmaya çalışıyorum.

Hepimiz şehre yaklaşık bir hafta önce geldik ve Atlas'ın dikkatini çekmeden Güneş Sarayı'na sızma niyetiyle Aphelion'daki mevcut manzarayı bir araya getirmeye çalışıyorduk. Bunun basit bir içeri sızma meselesi olmasını beklerken - tabii ki göreceli olarak konuşursak - yaklaşan bağlanma sayesinde kaynayan bir kazanın içine düşmüş gibi görünüyoruz

töreni Umbra'daki huzursuzlukla birleşti. Nadir geri alamayacağımız hamleler yapmadan önce dikkatli olmamızı ve acele etmememizi istiyor.

Amya'nın her yerde gözleri ve kulakları var ve hepsi Atlas'ın hâlâ bir şeyler arayan gözcüleri ve casusları olduğunu doğruluyor. Ya da bu durumda birini. Ve bunu giderek artan bir düzenlilikle yapıyor, giderek daha az ketum davranıyor, bu da giderek daha çaresiz hale geldiğini gösteriyor. Bu bilgi lehimize ya da aleyhimize işleyebilir, ama hangisini seçeceğimizi henüz bilmiyoruz. Tek olumlu yanı, Aphelion üzerindeki hâkimiyetinden o kadar emin görünüyor ki duvarların *içinde* arama yapmıyor. Yine de şapkamı çekiştiriyorum çünkü işimi şansa bırakmak istemiyorum.

Saraya gidip bir açıklama talep etmeyi ne kadar isterdim ama Ayna ilk önceliğim olmalı. Bir de sihrimi geri almak.

Bardağım yine boş ve ona bakıyorum. Tavernadaki sohbet, Umbra'nın balık ağları ve tuzaklarından elde edilen düşük av sayıları hakkında artan endişelere odaklanıyor. Deniz yaşamını yakalamak, düşük fae'lerin ihtiyaçlarını karşılayabilmelerinin birkaç yolundan biri ve endişeleri atmosferde toplanan bir fırtına gibi zonkluyor.

Amya'nın casusları Atlas'ın bağlanma törenini bir kez daha ertelediğini de tespit etti ancak bu haberin Umbra üzerinde çok az etkisi oldu. Nedenini anlıyorum. Atlas'ın Apricia'ya bağlanması onlar için ne fark eder ki? Umbra vatandaşlarının çıkarları, Atlas'ın baskıcı yasalarını aşmaya çalışırken yiyecek ve erzak bulmaya odaklanmış durumda.

Barmenin boş içkimi fark etmesini beklerken ensemdeki sıcaklık Nadir'e hızlı bir bakış daha atmama neden oluyor. Karşı koymaya çalışıyorum ama beni içine çekmesine engel olamıyorum. Onu reddettiğimden beri kilitli büyüm çılgına dönmüş durumda ve bana çok kızgın.

Beni izliyor ve bunu saklamaya çalışmıyor. Kollarını kavuşturmuş, koltuğunda geriye yaslanmış, etrafındaki herkese dik dik bakarken, bir şekilde odada gördüğü tek kişi benmişim gibi hissettiriyor.

Kimse onu Aurora Prensi olarak tanımıyor gibi görünse de, kendisini kesinlikle dikkat çekecek bir şekilde taşıyor. Bu Umbra'nın ezilmiş bir vatandaşı değil.

Neyse ki, bu köşeleri karartan tek soylu o değil. Düzinelerce Aphelion Yüksek Fae soylusu sokaklarda dolaşıyor, restoranlarda yemek yiyor, barlarda içiyor ve genelevlere sık sık uğruyor.

Elfler ve perilerin Yüksek Fae için özellikle çekici bir incelik olduğunu duymuştum ve bunun nedenini anlamak zor değil. Yumuşak, sedefli tenleri ve kıvrımlı vücutlarıyla hepsi göz kamaştırıcı. Nasıl bir muamele gördüklerinden emin değilim ama en azından hizmetleri için iyi para aldıkları konusunda teminat aldım. Aphelion'da düşük fae olduğunuzda bunun bir önemi yok, çünkü daha güzel, daha varlıklı bölgelerden birinde yaşamak onların türü için yasak.

Aurora'da gördüğüm düşük fae'ler hakkında sürekli düşündüm. Hangisi daha kötü? Rion'un madenleri için askere alınmak mı yoksa Atlas'ın kurallarıyla sınırlandırılmış bir özgürlük yanılması altında yaşamak mı? Atlas'ın bu konuda yüzüme karşı yalan söylemesi de beni öfkeliendirdi. Umbra halkının istediği zaman ayrılmakta özgür olduğunu açıkça söylemişti ama Aphelion'da başka bir yerde ev ya da mülk satın almalarına izin verilmediğinden bahsetmemişti.

Bana söylediği her şey gerçek miydi? Onunla yalnız bir odaya girip kafasındaki her entrikacı, yalancı düşünciyi açıklamaya zorlamak için neler yapmazdım.

Barı tarıyorum ve Tristan'ı uzak bir köşede bir grup cüceyle sohbet ederken buluyorum. Amya ve Willow Umbra'nın başka bir çeyreğinde, başka neler bulabileceklerine bakıyorlar. Willow'un bizden bu kadar uzakta olması hoşuma gitmiyor ama Amya'nın onu koruyacağını biliyorum.

"Lor?" diye bir ses geliyor ve irkiliyorum, bakışlarım gözümün kenarına kayıyor.

Aphelion'un en gözde stilisti, çok uzun sikli Callias, eli barın üzerinde, birkaç adım ötede duruyor. "Sen misin o?"

Ellerimin arasındaki bardağa odaklanarak onu görmezden geliyormuş gibi yapıyorum, beni başkasıyla karıştırdığını düşünmesini umuyorum.

"Sen olduğunu biliyorum," diyor yaklaşarak. "O aptal şapka beni kandıramaz."

Hâlâ bardağımın derinliklerine bakarak, "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye mırıldanıyorum.

Alay ediyor ve sonra eğilerek ağzını kulağıma yaklaştırıyor.

"İyi deneme, Haraç. Burada ne işin var senin?"

Sonunda ona ters ters baktım. "Şşşt. Sesini alçalt."

Gözlerini deviriyor ve ben başka tarafa bakarken doğruluyor. Kimsenin fark etmemesini umarak omuzlarımı kamburlaştırıp bardağıma bakmaya devam ederken, bir içki de kendisi için, bir tane de benim için sipariş ettiğini duyuyorum. Bir dakika sonra iki bardak daha tezgâha düşüyor.

Sessizce içiyoruz. Nadir'in gözleri odanın diğer tarafından beni yakıyor ve muhtemelen kraliyet Fae kışını oraya fırlatmasına bir saniyeden daha az bir süre kaldı.

"Yakında konuşacak mısınız?" Callias arkasını dönüp odaya bakarken ve bara yaslanırken rahatça soruyor. İzleyen birinin bana hitap ettiğini hemen anlayamayacağı kadar uzakta duruyor. "Yoksa dışarı çıkıp Gabriel'i mi çağırayım?"

"Ne?" Diye soruyorum ve sonra ağzımı kapatıyorum. Kahretsin. Gabriel de mi burada? "Bu dikkatini çekti," diyor Callias sırtarak.

"O burada mı? Neden? *Sen* neden buradasın?"

"Onu etrafta dolanırken gördüm. Kanatlarıyla onu gözden kaçırmak zor. Bir Fae izin gününde Umbra'ya içki içmeye gelemes mi? Bunu yapmak çok moda, biliyorsun."

"Öyle mi? Zulme uğrayanların yanına mı geliyorsun? Ne kadar... şık," diyorum ve Callias gülümsüyor.

"Bu tavrını özlemişim, Final Tribute. Nereledeydin?"

Bakışlarım odanın içinde geziniyor. Nadir şimdi öne doğru oturmuş, beni ve Callias'ı gökyüzünden bir fareyi takip eden bir şahinin tüm yoğunluğuyla izliyor. Ona olduğu yerde kalması gerektiği mesajını verdiğini umduğum sert bir bakış atıyorum. Söylediğim her şeyi yapmasını beklediğimden değil.

Tristan da oraya bakıyor, kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. Nadir görülen bir dostluk gösterisiyle Nadir'le bakışıyor. Hepimizi buradan çıkarmalıyım.

"Fark etmez," diyorum, kendimi bardan itip yakamı boynuma dolayarak. "Lütfen beni gördüğünü unut."

Callias'ın bana bir borcu yok ama Denemeler sırasında birbirimize bağlandık ve umarım bu beni ispiyonlamasını engellemeye yeter.

Gözlerimi ayaklarımdan ayırmadan, giderek sarhoşlaşan kalabalığın arasından sıyrılarak geçip dışarı fırlıyorum. Umbra ilk duyduğumda hayal ettiğim gibi bir yer değildi. Evet, yoksul olmasını bekliyordum ama gerçek bundan daha karmaşık.

Sınırları içine hapsedilen varlıklı alçak fae'ler eski püskü, köhne binaları onarmak için ellerinden geleni yapmışlardır. Bana Umbra'nın her zaman "gayri resmi" bir yirmi beşinci bölge olarak var olduğu söylendi, ancak hiçbir zaman bu şekilde anılmadı. Atlas bir asır önce tacı ele geçirdiğinde, düşük fae'leri sınırları içinde yer değiştirmeye zorladı ve

sahip oldukları mülkleri soylulara yeniden dağıttılar.

Ne tür bir canavar bunu yapar? Bir kez daha, Denemeler sırasındaki mutlak aptallığıma ve saflığıma lanet ediyorum. Atlas beni tamamen kandırdı.

Geçtiğimiz yüzyılda, bir zamanların görkemli binaları, vatandaşlarının en iyi çabalarına rağmen bakıma muhtaç hale geldi. Kralları sadece diğer yirmi dört bölgenin bakımı için kaynak harcıyor ve Umbra'yı kaçınılmaz erozyonuna terk ediyor. Önümdeki soluk kumtaşından yapılmış binaya kaşlarını çatarak bakıyorum. Freskler ve dekoratif parşömenler büyük pencereleri çevrelerken, duvarlar güller ve sarmaşıklarla oyulmuş, hepsi zamanla matlaşmış ve yontulmuş.

Burada yoksullar zenginlerle dirsek dirseğe ama hepsi aynı zincirlerle boğuşuyor. Bu dar köşede o kadar çok eşitsizlik var ki, patlamayı bekleyen bir barut fıçısı gibi hissettiriyor.

Başından beri, Denemeler sırasında saraydaki hiç kimsenin benim Umbra'dan olmadığımı nasıl fark etmediğini merak ediyordum, ama şimdi anlıyorum ki bunun nedeni neler olup bittiğinden haberdar olmamaları. Çok yaklaşımları yasaktı ve halka açık etkinliklere katılmalarına kesinlikle izin verilmiyordu. Sadece kendilerine söyleneni yutmak zorundaydılar.

Bu gerçek, kendimi bulduğum meydanda kanıtlanıyor. Bir Yüksek Fae erkeği, etrafında toplanan kalabalığa doğru kaldırdığı yumruğuyla bir platformun üzerinde duruyor. Hepsi bu muameleden bıkmış ve davaları için toplanacak bir lider bulmuşlar. Düşük Fae'lerin asla umut edemeyeceği bir şekilde kralın kulağını çekme şansı daha yüksek olan biri.

"Ne oldu?" diye soruyor solumdan alçak bir ses ve Nadir olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. Sesini kendi kalbim gibi tanımasam bile, bana süründüğünde büyüm sıçırıyor. Çok belli etmemeye çalışarak pozisyonumu artık dokunmayacağımız şekilde ayarlıyorum. Onu incitmek istemiyorum ama mesafeyi de korumaya çalışıyorum.

"Yok bir şey," dedim. "Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı." "Kiminle konuşuyordun?"

"Hiç kimse. Sadece bana bir içki ısmarlamak isteyen biri."

Kalabalığın içinde kendimi kaybetmeye çalışarak ve Tristan'ın nerede olduğunu merak ederek uzaklaşmadan önce onun alçak hırıltısını duymazdan geliyorum. Eğer ayrılırsak her zaman ana üssümüzde buluşmak üzere talimat almıştık. Nadir'in peşimde olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. Onu her yerde hissediyorum.

"Güneş Kralı çok uzun zamandır size ikinci sınıf vatandaş muamelesi yapıyor!" diye gürlüyor şu anda kalabalığı costuran adam. Adı Erevan ve

Yüksek Fae olmasına rağmen, büyüyen isyanlarının lideri haline geldi. Basit kahverengi süet bir tunik ve yelek giyiyor, ancak iyi yapılmış oldukları belli. Dalgalı sarı saçları ensesinde toplanmış ve parlak mavi gözleri kendisine çılgınca bir hayranlık duygusuyla hayranlık duyan kalabalığın üzerinde geziniyor.

Gökyüzüne bir yumruk kaldırıyor ve yüzlerce kişi daha tutkulu bir tezahürat korosuyla ayağa kalkıyor. "Sizi bu duvarların içinde tutuyor! Sizi bu yıkık dökük evlerden başka bir yerde yaşamaktan alıkoyuyor! Yüce Fae'lerle iş yapmanızı engelliyor! Sihrinizi kullanmanızı yasaklıyor. Peki neden? Çünkü sizden korkuyor! Çünkü büyüünüzün yapabileceklerinden korkuyor!"

"Evet!" diye bir koro daha yükseliyor ve havadaki coşku çılgınlığa dönüşüyor. Erevan halkına yapılan bir yığın kötülüğü sıralıyor ve her biri kulağa daha da kötü geliyor. Bu şekilde hissettikleri için hiçbirini suçlamıyorum ve buradayken nasıl yardımcı olabileceğimizi merak ediyorum. Elbette Nadir bu işe karışmamamız gerektiğini söyledi ama yakın zamanda onu dinlemeyi planlamıyorum.

Tam o sırada bir çift beyaz tüylü kanat fark ediyorum ve olduğum yerde duruyorum. Nadir çok yakından takip ettiği için neredeyse bana çarpacaktı. Neyse ki Gabriel değil ama beni tanıyabilecek diğer gardiyanlardan biri. Sanırım adı Jareth. Denemeler sırasında Atlas'la ilk akşam yemeğimi böldüğünü hatırlıyorum. Meydanı tararken, etrafta dolaşan daha fazla kişi görüyorum. Burada ne işleri var? Erevan'ı durdurmak için mi buradalar?

Meydanda dolaşırken rahat bir duruş sergiliyorlar ve vurdumduymaz ifadelerle onun kalabalığı coşturmasını dinliyorlar.

Omurgamın tabanında bir uyarı yanıyor. Erevan onların gelişini fark etti mi? Bunu durdurması gerekmez mi? Krala açıkça hakaret etmek başka bir şey, bunu en güvendiği hizmetkârlarının huzurunda yapmak bambaşka bir şey.

Erevan başka bir şey daha haykırıyor ve işte o zaman yanaklarındaki allık soluklaşırken sesindeki hafif düşüşü fark ediyorum. Az önce gardiyanların dikkatini çekmişti ama geri adım atmıyor, kralın işlediği suçlarla ilgili tiradına devam ediyor, sesi daha da yükseliyor. Cesareti etkileyici. Ya da aptalca.

Güneş Kralı'nın üniformalarını giymiş askerler ara sokaklardan meydana doğru akın ederken gözümün ucuyla bir hareketlilik fark ediyorum. "Tris nerede?" Etrafımda dönerek soruyorum. Hâlâ güvenli bir şekilde Bar.

"Emin değilim," diyor Nadir, "ama buradan gitmeliyiz. Bizimle evde buluşacak."

Bakışları benimkiyle aynı yolu izliyor ve onun da aynı şeyi fark ettiği açık. İşler boka sarmak üzere.

Ne yazık ki, tam çıkışımızı yapmak üzereyken, söz konusu olay tamamen patlak veriyor. Kralın ordusu panik içinde çığlık atan bir koro eşliğinde meydana dökülmeden önce bir saniyelik bir uyarı bile yok. Kalabalık bir duvar gibi hareket ediyor, itişip kakışıyor ve herkes tahliye için çab alıyor.

Bir beden bana çarpıyor, beni öyle bir geriye savuruyor ki neredeyse tökezliyor, son anda kendimi zor tutuyorum. Etrafımı tanımadığım bir kalabalık sarıyor ve Nadir'in nereye gittiğini göremiyorum. Önemli değil, diye kendime hatırlatıyorum. O kendi başının çaresine bakabilir. Biri beni tanımadan önce buradan çıkmalı ve saklanmalıyım.

Bir başka beden dalgası beni meydanın ortasına doğru sürüklüyor ve ben buna karşı dirseklerimi dışarı çıkarıp ters yöne doğru pençeleyerek mücadele ediyorum. Bunu hak etmeyen birine çok fazla zarar vermemeyi umarak, ezilmeye karşı savaşıyorum.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor, kakofoni kulak tırmalayıcı seviyelere ulaşıyor. Çığlıklar ve çeliğin çeliğe çarpma sesleri duyuluyor. "İsyancılar", taşa çarpan bedenlerin gümbürtüsü ve inleyen feryatların sesiyle acımadan kesiliyor.

Kralın kurallarından bir diğeri de düşük fae'lerin silah satın almasını engeller ve bu nedenle, bulabildikleri kalıntılara veya bir araya getirebildiklerine güvenmek zorunda kalırlar, bu da onları çoğunlukla silahsız ve rakipsiz bırakır.

Dışarı çıkmam lazım. İtmeye devam ediyorum ve sonunda kalabalığın kenarından geçene kadar itmeye devam ediyorum. İnsan seli meydana uzaklaşıyor, saklanacak bir yer arıyor ama muhafızlar her çıkışı kapatıyor. Tam bir kaos. İnsansız bir ara sokak görüyorum ve oraya yaklaşıyorum, Fae ve insanlardan oluşan nehrin önünde kalmaya çalışıyorum. Şapkamı aşağı çekerek nihayet çıkışa ulaşıyorum ve gölgelerin güvenliğine sığınmadan önce omzumun üzerinden bir bakış atıyorum.

Sonra arkamı döndüm ve bir tuğla duvara çarptım.

"Oof," diye bağıriyorum, bir kol beni yakalayıp yukarı çekene kadar tökezleyerek geri çekiliyorum. Sonuçta bu bir duvar değil.

Bu bir Yüce Fae erkeği.

Kar beyazı kanatları ve altın zırhıyla. Kızgın mavi gözleri ve

dalgalı sarı saçlar.

"Burada ne *halt* ediyorsun, Final Tribute?" Gabriel suratıma hırlıyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Kendimi Gabriel'in demir pençesinden kurtarmaya çalışıyorum ama o beni çoktan küçük sokaklardan oluşan ağın derinliklerine doğru sürüklemeye başlamışken, çatışma sesleri boğuk bir sessizliğe dönüşüyor.

"Bırak beni," diye yalvarıyorum, peşinden sendeleyerek gidiyorum, uzun ve öfkeli adımlarına ayak uyduramıyorum. Tutuşu daha da sıklaşıyor ve tenimde çürükler bıraktığından emin olarak irkiliyorum.

Tanrım, onun nasıl bir pislik olduğunu unutmuşum.

Aphelion'dan uzakta geçirdiğim zaman anılarımı yumuşattı ve bana geri kalan kısımlardan biraz daha iyi olanları hatırlattı. Kafamda Atlas'ı hikâyemin baş kötüsü olarak resmetmiştim ama sertleşmiş çenesini ve delici bakışlarını fark ettiğimde Gabriel'in de bir rolü olduğunu hatırladım.

Beni görmezden geliyor ve sonunda ıssız bir köşede durana kadar beni sürüklüyor. Ne yapacak? Beni burada açıkta mı öldürecek? Eminim önce beni Atlas'a geri götürecektir?

Beni ileri doğru çekip taş bir duvara doğru itiyor, ellerim burnumu acı verici bir çarpışmadan korumak için pürüzlü yüzeyi tokatlıyor. Çenemi yukarı kaldırarak ona doğru dönüyorum. Eğer bu sonum olacaksa, onurlu *bir* şekilde gitmeye çalışacağım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tekrar soruyor, daha da fazla zehirleyerek

Venom. "Atlas senin Aphelion'da olduğunu öğrenirse ne olacağı hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

"Tabii ki biliyorum!" Tersledim. "Burada ne işin var? Süslü sarayında olman gerekiyordu."

Gabriel gözlerini kapatır ve sabır dileyerek uzun bir nefes çeker. "Burada olmam *gerekiyordu* Lor. Ama değilsin. Nereledeydin?"

"Fark etmez," diyorum. "Benimle ne yapacaksın?"

Ağzını birbirine bastırıyor, gözlerinde savaşıyor bir çatışma var. Nadir bana Gabriel'in aslında bir köle olduğunu, Atlas'ın emirlerine itaatsizlik edemediğini, kendi başına çok az eylemde bulunduğunu söyledi. O zamanlar onun için üzülüyordum.

"Beni ona götüreceksin mi?"

Kimi kastettiğimi detaylandırmaya gerek yok.

"Yapmalıyım," diye yanıtlıyor, ama sözlerinden önce belirgin bir tereddüt anı yaşıyor.

"Başka seçeneğin var mı?" Bu konuda ne kadar hassas olduğunu merak ederek dikkatle soruyorum. Eğer büyümlü bir yemin onu Atlas'a itaat etmeye zorluyorsa bunu ona karşı kullanamam. Her iki durumda da beni korumaya meyilli olacağını sanmıyorum.

Hiddetli bakışları bana kayıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. Tamam, kesinlikle dokunaklı.

"Onun emirlerini aşmak için kendi yöntemlerim var." Şaşkınlıktan nefesim kesildi.

"Bu gitmeme izin vereceğın anlamına mı geliyor?" Sorum muhtemelen olması gerekenden daha umutlu geliyor.

Sorumu düşünüyor gibi görünüyor, mavi gözleri çok iyi hatırladığım o öfke ve kızgınlık karışımıyla dönüyor.

"Her şeyi bilmek istiyorum," diyor sonunda. "Kimsin sen? Seni neden Nostraza'dan çaldım? Ve sen nasıl kaçtın? Bana her şeyi anlat, ben de seni şimdilik onun ellerinden uzak tutmak için elimden geleni yapayım. Ama seni neden istediğini ve onun ya da Aphelion için bir tehlike olup olmadığını öğrenmeden bu kararı veremem."

İnlememeye çalışıyorum. Sorduğu şey mantıklı, ama tüm bunlar sona ermeden önce kaç kişi benim her geçen gün daha az gizli olan sırrımı öğrenecek?

İşte o zaman keskin ayak sesleri dikkatimizi kapüşonlu bir adama çekiyor.

Sokakta hayalet gibi dolaşan bir figür. Başka biri bunu uğursuz bulabilir ama ben bize doğru sinsice yaklaşan kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Nadir kapüşonunu çıkarırken Gabriel gözle görülür bir tepki veriyor, önce şaşkınlık, sonra da elini yüzünde gezdirirken teslim olmuş bir bitkinlikle.

"Bilmem gerekirdi," diyor.

Nadir sırtıyor ve sonra omuz silkiyor. "Muhtemelen."

"Sanırım siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz?" Aralarındaki yakınlığı fark ederek soruyorum.

"Ne yazık ki evet," diyor Gabriel ve onun da Nadir'in varlığından rahatsız olduğu gerçeğinde neden hoş bir şeyler olduğunu bilmiyorum. En azından sadece ben değilim.

"İkinizin de burada ne işi var?" Gabriel ellerini havaya kaldırarak soruyor. "Atlas sizi Aphelion'dan yasakladı."

"Mmm," diyor Nadir. "Emirlere uyma konusunda hiçbir zaman iyi olmadığımı biliyorsun. Özellikle de Atlas söz konusu olduğunda."

Gabriel bir kez daha elini yüzüne ve ardından saçlarına götürerek buklelerinin halesini karıştırıyor.

"Bir açıklama istiyorum. Konuşmaya başla," diyor bana.

"Şimdi." "Burada olmaz." Başımı sallıyorum. "Bizi herkes bulabilir."

"Hadi," diyor Nadir. "Bizi takip edin."

Nadir'in bakışları üzerime düşüyor, sonra çenesini sallayarak emrediyor. Kendimi duvardan iterken gözlerimi deviriyorum. Zerra, çok otoriter.

Sonra dönüyor ve ikimiz de arkasından kıvrıla kıvrıla ara sokakların derinliklerine doğru ilerliyoruz. Devam ederken, meydandaki çatışmanın seslerini dinliyorum, ama ya bitti ya da biz duyma menzilinden çıktık.

"Meydanda ne olduğunu gördün mü?" Nadir'in arkasından soruyorum. Yol daralıyor, bizi tek sıra halinde yürümeye zorluyor.

"Bazı düşük fae'leri tutukladılar ama çoğu dağıldı." "Hiç öldürdüler mi?"

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Biraz. Evet."

Bu cevabı sevmedim. "Bunun amacı neydi?" Gabriel'e dönüp sorularıma devam ediyorum.

"Bir mesaj," diyor Gabriel. "Atlas henüz Erevan'ı alaşağı edemez ve tam bir isyan riskini göze alamaz ama bu saldırganlık eylemlerine müsamaha göstermeyeceğine dair bir hatırlatma."

"Saldırganlık eylemleri," diye alay ediyorum. "Sanki talepleri tamamen meşru değilmiş gibi."

Ben omzumun üzerinden bir kez daha bakarken Gabriel hiçbir şey söylemiyor ama gözlerinde bir anlık bir tereddüt yakalıyorum ve sonra kayboluyor.

Umbra'nın uzak tarafında ortaya çıkana kadar ara sokaklarda sessizce yolumuza devam ediyoruz. Burası daha sessiz, küçük bir pazarda meyve, balık ve diğer çabuk bozulan mallar satılıyor. Yiyecek ve diğer tüketim maddeleri, düşük fae'lerin üst bölgelerde ticaret yapmasına ve pazarlık etmesine izin verilen tek ürünlerdir. Yani en azından Atlas teknik olarak onları açlıktan ölmeye zorlamıyor. Muhtemelen aynaya bakıp cömertliği için kendini kutluyordur.

Umbra'nın kuzeybatı sınırını geçip daha geniş bir bulvara sapıyoruz. Aphelion sığınağımız, saraydan en uzak fiziksel mesafeyi koruyan Sekizinci Bölge'de özenle konumlandırılmış. Sıradan ev, Nerissa adında işçi sınıfından bir Yüksek Fae'ye ait, orta halli bir ev. Görünüşe göre, Nadir'in eski bir tanıdığı ve aralarındaki ilişkiyi tam olarak çözebilmiş değilim.

Umursadığımdan değil. Kesinlikle beni ilgilendirmez.

Kendi kafamda bile ne kadar saçma göründüğümü bilerek iç çekiyorum.

Eve her zaman arkadan gireriz -Nadir'in emri- bu yüzden mülkün arka tarafını çevreleyen kapıya ulaşmadan önce başka bir sokaktan geçiyoruz. Gabriel'e kaldığımız yeri göstermenin güvenli olup olmadığından emin değilim ama Nadir'in ne yaptığını bildiğine güveniyorum. Gabriel'i bir süredir tanıyorsa, belki de onun niyetini benden daha iyi anlamıştır.

Kapıyı iterek açıyoruz ve küçük arka bahçeye girmeden önce sokağın temiz olduğundan emin oluyoruz. Taş avlu, Nerissa'nın çocuklarıymış gibi her gün ve sürekli özenle baktığı güllerle dolu çiçek tarhları ve yeşil çimenlerle çevrili. Aslında, şu anda burada, bahçıvanlık önlüğünü giymiş, kestane rengi saçları başının üstünde dağınık bir düğüm halinde.

Girişimizde, havada duran bir çift makasla bize bakıyor. Bakışları beni ve Nadir'i süzdükten sonra Gabriel'in üzerine düşüyor.

"Ne oldu?" diye soruyor, elindeki aletleri sepetine bırakıp önlüğünün tozunu alırken. "Tristan nerede?"

Boğazım düğümlenirken, kardeşimi aramak için yanımızdan geçip gitti.

Korku.

"Yani henüz dönmedi mi?"

Nerissa başını sallıyor, ben de topuklarımın üzerinde dönüp meydana doğru yönelmek üzereyken Nadir bileğimi yakalıyor.

"İyileşecek," diyor Nadir. "Yapabileceğin bir şey yok."

Dişlerimi sıkıyorum ve ona kardeşimi terk etmeye niyetim olmadığını söylemeye hazırlanırken burun deliklerim alevleniyor. Ama kapı gıcırıyor ve içinden tanıdık siyah saçlı bir baş çıkıyor. Göğsüm rahatlayarak genişliyor.

Gabriel'i görünce duraklayınca, "Tris," diyorum. Kanatları, boynundaki güneş dövmesi ve pırıl pırıl parlayan altın zırhıyla sıradan bir ziyaretçi olduğunu düşünmek kesinlikle zor.

"Kim bu?" Tristan sorar, bakışları güvensizlikle onun üzerinde gezinir.

"Bu Gabriel," diyorum ve Tristan'ın gözleri kısılıyor. Denemeler sırasında gardiyanım hakkında paylaştığım her şeyi hatırlıyor.

"O neden burada? Ve neden barı aniden terk ettin?" "Hadi," diye cevap verdim. "Her şeyi açıklayacağız."

Sonunda hepimiz evin içine süzüldük. Şapkamı ve ceketimi çıkarıp duvardaki bir kancaya asıyorum. Gabriel beni ön taraftaki oturma alanına kadar takip ediyor ve orada Willow ile birlikte Amya, Mael ve Hylene'i buluyoruz.

Meyhaneden aniden ayrılışımı açıklamak için Tristan'a "Beni tanıyan birine rastladım," diyorum. "Bu yüzden ayrıldım." Sonra Gabriel'e baktım. "Callias'tı."

Odada toplu bir ihtiyatlı bakış alışverişi olur.

"Bir şey söyleyeceğini sanmıyorum," diyorum. "Ama muhtemelen onu bulmaya çalışmalıyım."

"Bu işi bana bırak," diyor Gabriel ve kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. "Anlaşmanın bize düşen kısmını yerine getirdiğin sürece."

"Ne pazarlığı?" Willow soruyor, sesi keskin. Gabriel'e de bariz bir kuşkuyla bakıyor ve ona Gabriel hakkında anlattığım onca şeyden sonra, onu suçlamıyorum.

"Her şeyi bilmek istiyor," diyorum.

Willow ellerini havaya kaldırarak, "Harika," dedi. "Tam da ihtiyacımız olan şey."

Suçlarımıza bir tanık daha."

Kendi düşüncelerimi yansıtan sözleri karşısında başımı sallıyorum.

"Ona söylersek bizi Atlas'a teslim etmemeyi düşüneneğini söyledi."

"Onu neden buraya getirdin?" Mael soruyor. "Eğer Lor'u teslim etmeyi

planlıyorsa

Ona saklandığımız yeri göstermek iyi bir fikir mi?"

Soruyu Nadir'e yöneltiyor, o da omuz silkiyor. "Şu anda Aphelion'da olduğumuzu biliyor; duvarlarının içinde bizi bulması uzun sürmez."

Mael iç çeker ve sandalyesinde arkasına yaslanır, ikna olmamış ama görünüşe göre teslim olmuştur.

"Otursana," diyorum Gabriel'e. "Sanırım en baştan başlayabiliriz."

Gabriel önce tereddüt ediyor, sonra koltuklardan birine yerleşiyor, kenarına tünüyor ve bana bakıyor.

"Bu iyi olsa iyi olur, Final Tribute."

Sonraki bir süre boyunca Gabriel'e geçmişimle ilgili bazı ayrıntıları anlatıyorum, bazı önemli noktaların etrafından dolanmaya dikkat ediyorum. Kimin tarafında olduğunu bilmiyorum ama Atlas'ın sahip olması gereken detayları paylaşabileceğimi düşünüyorum. Bunları benden ya da Güneş Kralı'ndan öğrenebilir. Kapana kısılmış büyüm ve Kraliyet'le ilgili kısımları sır olarak saklıyorum. Bu bilginin yanlış ellere geçmesi iyi bir şey olmaz.

Ona kim olduğumu söyledim.

Yasak büyüye bulaşan ve neredeyse her şeyi mahveden Kalp Kraliçesi Serce'nin torunu olduğumu. Kalbin Başı olduğumu. Haftalar önce Aurora'da onlara aynı şeyi söylediğimde Nadir ve diğerlerinin şok olduğu gibi o da şok oldu. Aynı soruları soruyor. Aynı yorumları yapıyor.

Bebek öldü. Varisleri yoktu. Hepsi bir yalandı.

Sonunda bitirdiğimde, herkes ne yapacağını merak ederek eski gardiyanımı izlerken oda sessizleşiyor. Bu parçaları bir araya getirirken yüzünden çeşitli duygular geçiyor. Ne düşündüğünü biliyorum. Bu nihayet Atlas'ın Denemeler sırasında bana olan garip ilgisini açıklıyor. Neden kazanmamı bu kadar istiyordu ve Ayna beni reddettiğinde neden kendini kaybetti. Muhtemelen Güneş Sarayı'nda olup biten ve benim bilmediğim bazı şeyleri de açıklıyor.

Sonunda, birkaç dakikalık sessizlikten sonra Gabriel konuşur. "Ama neden burada, Aphelion'dasın? Burada olmanın seni tehlikeye attığını biliyor olmalısın." Odanın etrafına bakar. "Peki tüm bu insanlar kim?"

"Oh, hadi ama. Yaralıyım," diyor Mael, bir elini göğsüne bastırarak. "O kadar uzun sürmemiştir herhalde?"

"Sizi kastetmiyorum," diyor Gabriel, sesi sert. "Siz ikiniz." O

gözlerini kısarak önce Willow'a, sonra Tristan'a, sonra da bana baktı. "Bunlar senin arkadaşların. Nostraza'dan."

"Ben... Bunu nereden biliyorsun?"

"Onları dördüncü duruşmadan hatırlıyorum." "Bunu gördün mü?"

"Evet," diyor, yüz ifadesi asık ama daha fazla detay vermiyor. "Ama akraba olduğunuz artık çok açık görünüyor."

"Evet, bunlar Tristan ve Willow. Kardeşlerim. Prens onları hapisshaneden 'kurtarmama' yardım etti."

Nadir'e hitap etmeden önce beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Prens. Prens seni de Güneş Sarayı'ndan 'kurtardı' mı? Bunu nasıl başardığını merak ediyordum."

Nadir'in ağzının kenarı kıvrılıyor, gözlerinde bir sevinç parıltısı beliriyor. "Gabe, onun kim olduğunu kasıtlı olarak açıklamamışsın gibi davranma. Onu çalmam için bana resmen oyulmuş bir davetiye verdin."

Gabriel'in ağzı düz bir çizgi haline gelir.

"Ne?" diye sordum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Nadir kaşlarını çatı. "Güneş Kraliçesi Balosu sırasında. Seni yakaladığı zamanı hatırlıyor musun? Nostraza'nın markasını görebilmem için elbisenin omzunu çok uygun bir şekilde hareket ettirdi. Sadece bir saniyeydi ama bunu bilerek yaptığına bahse girerim."

Gözlerimi kırıştırıyorum, o geceye dair pek çok şeyi tüm açıklığıyla hatırlıyorum ama bunu fark etmemiştim. Gabriel'i giderek artan bir şaşkınlıkla inceliyorum.

"Yoksa bu sadece bir tesadüf müydü?" Nadir, Gabriel'e açıkça onu kışkırtarak sorar.

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Eğer böyle bir şey olduysa, bu tamamen şans eseridir."

"Hmm," diyor Nadir, arkasına yaslanıp ellerini başının arkasında kavuşturarak, sanki amacına ulaşmış gibi.

Gabriel cevap vermiyor, onun yerine bakışları Hylene'e takılmadan önce odanın etrafına bakıyor ve ağzında kesin bir hayranlık ifadesi beliriyor. "Peki ya sen?"

"Hylene," diyor, onun ilgi dolu bakışına kendi bakışıyla karşılık vererek.

"Adın bu, ama sen kimsin?"

"Bunu bilmek bana, öğrenmek de sana düşer."

Göz kırıyor ve Gabriel'in ondan başka bir şey alamadığı çok açık

Şimdilik.

Sonunda dikkatini bana verdi.

"Burada ne işin var Lor? Neden Aurora'da, Atlas'tan olabildiğince uzakta kalmadın?"

Burnumu kırıstırıyorum çünkü bu kısmı ona anlatmak zorunda kalacağım. "Şey, Ayna'ya gitmemiz gerekiyor."

Gabriel uzun uzun iç çeker ve hayatının ne hale geldiğine inanamıyormuş gibi burnunun kenarını sıkar.

"Zerra cennetlerinde neden Ayna'ya gitmeniz gerekiyor?"

"Çünkü bana kim olduğumu anladığımda geri dönmem gerektiğini söyledi," diyorum, gerçeği inandırıcı kılacak kadar yumuşatarak. Hayatımın bu noktasında yalan söylemekte çok iyiyim. Kendimi bildim bileli bunu yapıyorum.

"Neden?"

"Bilmiyorum. Bunu öğrenmemiz gerekiyor."

"Peki Ayna'yı nasıl almayı planlıyorsun?"

Yüzünde ne yazdığını görebiliyorum. Bilmek istiyor ama cevabı da duymak istemiyor.

"Ona başka bir şey söyleme," diyor Nadir, az önceki soğukkanlılığı kayboluyor. "Senin kim olduğunu bilmek istediğini söyledi ve artık biliyor. Bu kadarı yeterli."

Nadir haklı, ama Gabriel'e karşı garip bir sevgi besliyorum. Denemeler sırasında bana karşı biraz korkunçtu ama sanırım sonunda birbirimizi anladık. En azından biraz. Küçük, sonsuz küçük bir parçasının benden hoşlandığını söyledi ve buna çok fazla değer vermenin aptalca olduğunu biliyorum, ama bugün doğrudan Atlas'a da koşmadı.

"Sana güvenebilir miyim?" Nadir'i görmezden gelerek soruyorum, ki bu olması gerekenden daha iyi hissettiriyor.

Gabriel iç geçirir. "Emin değilim."

Boynunu döndürerek gerginliğini azaltmaya çalışıyor, belli ki pek çok şeyden dolayı sıkıntılı.

"Bana söyleme," diyor sonunda, başını sallayarak. "Planlarının ne olduğunu bilmek istemiyorum. Ne kadar az bilirim o kadar iyi."

Başımı sallayıp odaya bakıyorum ve Gabriel ayağa kalkarken herkesin temkinli ifadelerini yakalıyorum.

"Yani?" Ben de ayağa kalkarken sordum.

"Yani?" diye soruyor.

"Bu yeterli miydi? Atlas'a burada olduğumu söyleyecek misin?"

"Peki ya... şey?" Mael, Gabriel'e bir el sallayarak sorar. "Şey mi?"

Gabriel cevap verir, sesi küçümsemeyle doludur.

"Biliyorsun." Mael boynuna bir ilmik geçirmiş gibi yapıyor, dili dışarı sarkıyor. "Ona yalan söyleyemeyeceğin ya da... öleceğin şey mi?"

Gabriel'in gözlerinde bir şey parlıyor ve belli ki acı verici bir konu. Keşke bunu Duruşmalar sırasında bilseydim. Aramızdaki her şeyi farklı kılabilirdi.

"İşler böyle yürümüyor," diyor Gabriel, sesi keskin ve Mael savunmak için ellerini kaldırıyor.

"Kusura bakma dostum. Sadece emin olmak istedim."

"Her şey kontrolüm altında. Ama gitmeliyim," diyor Gabriel ve ceketinin eteklerini çekiştirip topuklarının üzerinde dönerek ön koridora doğru ilerliyor. "Gabriel," diye sesleniyorum, durup bir saniye duraklamadan önce onu takip ediyorum

O dönmeden önce.

"Ona söyleyecek misin?"

Bana bakıyor, ağzını birbirine bastırıyor. Beni koruması için ona yalvarmıyorum. Rica etmiyorum. Söyleyebileceğim hiçbir şeyin onun fikrini değiştirmeyeceğini zaten biliyorum.

Yorgunlukla yüklü bir nefes çekti. "Henüz emin değilim."

Sonra tekrar döndü ve ben başka bir şey söyleyemeden kapıyı açıp arkasından çarptı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NADIR

Lor'un yanından geçip kapıyı açıyorum ve merdivenlerden inerek işlek caddeye çıkıyorum. Ön girişi kullanma kuralımı çiğniyorum ama Gabriel'e yetişmem gerekiyor.

"Gabe!" Kalabalığın arasından sıyrılan sarışın kafasını görerek sesleniyorum. Beni görmezden gelmeye çalışırken omuzları kaskatı kesiliyor, ben de hızımı artırarak kalabalığın arasından geçiyorum. "Gabriel, lütfen! Dur."

Durdu ve bana doğru dönmeye başladı. Dört bir yanımda insanlarla çevrili ve bu konuşmayı burada açık alanda yapmamayı tercih ederim. Çenemi sallayarak, kalabalık bir kafenin içinde, تنها bir köşe masası bulduğumuz yerde bana katılmasını istiyorum.

İnsan sunucudan bir tur içki sipariş ettikten sonra konuya giriyorum.

"Benimle taşak geçme. Ona burada olduğumuzu söyleyecek misin?"

Atlas, Lor'u aramak için Ouranos'un altını üstüne getiriyor ama Lor'un düşüneceği en son yerde olduğunu henüz hesaba katmadığına güveniyorum.

Bak. Cebrail varlığımızı ifşa ederse, fırsat penceremiz yok olup gider.

Atlas eninde sonunda bizi fark *edecektir* ve burada sonsuza kadar fark edilmeden kalabileceğimizi düşünecek kadar aptal değilim. Yine de o zamana kadar yapmamız gereken her şeyi tamamlamış olacağımızı umuyorum.

"Beni duydun. Lor'a henüz karar vermediğimi söyledim." "Ama bu ne anlama geliyor? Ona söylemek zorunda mısın?"

Gabriel gözlerini kırptırarak beni incelerken, servis görevlisi içeceklerimizi getirip koşarak uzaklaşıyor. Kaşığı eline alıp kahvesini karıştırıyor ve benim incelememden tüm gücüyle kaçıyor.

"Gabriel. Ona söylemek zorunda mısın? Kaçmalı mıyız?"

Kaşığı fincanın çeperlerinde şingırdıyor ama sonunda başını kaldırıp bakıyor, yüz ifadesini karartan bir titreşim var.

"Bana onu bulup kendisine getirmemi söyledi."

Keskin bir nefesle duraklıyor ve omuzlarım sırtım boyunca geriliyor. Korktuğum gibi oldu. Başka seçeneği yok. Ayağa kalkıyorum, toparlanma emrini vermeye hazırlanıyorum çünkü hemen gidiyoruz. Yeni bir plan yapmamız gerekecek. "Ama-" Gabriel bir elini koluma koyarak beni sakinleştiriyor. "Onu ben bulmadım. O beni buldu."

Anlamı aramıza yerleşmeden önce bir kalp atışı geçti ve ben koltuğuma geri gömülüp ona tuhaf bir bakış attım. "Kralınız bu boşluklarınız hakkında ne kadar şey biliyor?"

"Yeter," diyor Gabriel, yüz ifadesi asık. "Ama Atlas dikkate almamayı tercih edeceği ayrıntılarla ilgilenmez."

Gabriel kupasını dudaklarına götürüyor, bakışları bana kayarken yüzeyine üflüyor. Düşüncesinin geri kalanını bitirmek zorunda değil - bu gerçeği mümkün olduğunca kendi avantajına kullanıyor.

"O zaman sessiz kalacaksın."

"Şimdilik," diyor. "Ama tasmamın sınırlarını ancak bir yere kadar esnetebilirim. Onun çıkarlarına aykırı hareket ettiğine inanmam için doğrudan bir emir vermesine gerek yok, ki bu da korumak zorunda olduğum her şeyin merkezinde yer alıyor."

Onun durumunu anlayarak başımı sallıyorum. Başka seçeneği olmadığını biliyorum. "Ya sana burada yaptığımız hiçbir şeyin Atlas'ı incitmeye yönelik olmadığına dair yemin edersem? Bunun onunla hiçbir ilgisi yok. Ya da Aphelion'la, bu konuda."

"Bu yardımcı olur," diyor. "O zaman size daha fazla zaman tanıyabilirim."

Rahat bir nefes aldım. "Teşekkür ederim."

"Bunu geri ödenmiş bir borç olarak kabul edin. Bunca zaman sonra." Bana anlamlı bir bakış attı, ben de tekrar başımı salladım. "Ayrıca, şu anda kimin tarafında olduğumdan tam olarak emin değilim."

Pencereden dışarı bakarken bu kelimeler sanki onları dile getirmeyi gerçekten istememiş gibi ağzından kaçıyor. İkimiz de sessizliğe gömülüyoruz, öğleden sonra müşterilerinin gevezelikleri tarafından kuşatılıyoruz.

Zemin kayarken ayaklarımın altında bir gümbürtü titreşiyor. Gabriel ve ben masaya yapışıp kahve fincanlarımızın yüzeyden sekmesini önlerken kafe sessizliğe gömülüyor ve depreme karşı hazırlanıyor. Sarsıntı durmadan önce sadece birkaç saniye sürüyor, herkes şaşkınlık içinde birkaç saniye durakladıktan sonra sohbet tekrar başlıyor.

Aphelion'dan ve Ouranos'un geri kalanından buna benzer garip olaylarla ilgili raporlar geliyor. Yer sarsılıyor ve yıldızlar gökyüzünden düşüyor. Göllerde, nehirlerde ve ormanlarda azalan kaynaklar. Olağandışı sıcaklıklar. Çöllere yağan karlar ve dağlarda kükreyen çığlar. Hepsi bir dedikodu ve spekülasyon kaynağı haline geldi.

Bana biraz yıllar önce büyümümüzü kaybettikten sonra yaşadığımız huzursuzluğu hatırlatıyor ve benzer şeyler meydana geldi. Ancak sihrimiz iyi görünüyor ve eminim ki bu sadece doğanın döngüsü ve tuhaflıklarıdır, yine de oldukça aniden ortaya çıkmış gibi geliyor.

"Neden burada Lor'la birliktesin?" Gabriel bir süre sonra sorar.

"Bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

"Evet, tahmin etmiştim," diyor, kahvesini eline alıp bir yudum alıyor. "Yine de onun hakkında biraz tuhaftın. Bu neyle ilgiliydi?"

"Tuhaf mı?" Lor söz konusu olduğunda cam kadar opak olduğumu bildiğim için ses tonumu masum tutmaya çalışarak soruyorum.

Gabriel arkasına yaslanıp beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, şeffaf tuğla duvarımın içini görüyor. O her zaman gözlemci bir pislik olmuştur. Onu bu kadar iyi bir asker yapan da bu.

"Siktir. Sakın bana ikinizin..." Dudağını kıvrıyor. "Dikkat et," diye hırlıyorum ve Gabriel'in kaşları havaya kalkıyor.

"Onu biraz vahşi bulmuyor musun? Aşındırıcı?

Geveze?" Arkama yaslanıp bacaklarımı çaprazlayarak ona tembel bir sırıtış sunuyorum.

O vahşi ve zor biri ve saçlarımı yolmak istememe neden oluyor.

Bazen. Her zaman. Beni bu kadar deli eden de bu. "Evet.

Çok."

Gabriel homurdanır. "Sanırım bu senin cenazen." "Sanırım."

Kafenin etrafına bakıyorum, içeri girip çıkan sürekli Fae ve insan akışını fark ediyorum.

Gabriel beni izliyor, keskin gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Bir şeyler saklıyorsun. O senin için ne ifade ediyor? Gerçekten."

Bakışlarını daraltıyor, bir kez daha başkalarının gözden kaçırabileceği ayrıntıları fark ediyor. "Henüz emin değilim."

"Henüz derken neyi kastediyorsun?"

Omuzlarımı silkiyorum, aniden onun meraklı bakışlarına cevap veremez hale geliyorum. Bir süredir gerçeklerden şüpheleniyordum ama nedense bunu yüksek sesle söylemek zor geliyordu. Bunca yıldır böyle bir şey olduğunu hiç duymadım. Peki babamın çaldığı, işkence ettiği ve Nostraza'ya attığı bu kadının benim eşim olma ihtimali nedir?

Neredeyse sıfırlar. Yine de bana hissettirdiklerini görmezden gelemiyorum.

Bu kelime haftalardır düşüncelerimde dönüp duruyor ve kendimi zar zor tanıyana kadar beni çarpıtıyor. Ama mümkün olan en iyi şekilde.

Gabriel daha fazla ısrar etmiyor ve ben de zaten ona söylememeyi tercih ediyorum. Beni kasıtlı olarak aldatmayacağına ne kadar güvensen de, yaptıklarının her zaman onun seçimi olmadığını da göz önünde bulundurmalıyım.

"Meydanda ne oldu? Alçak Fae'lerle," diye soruyorum, kasten konuyu değiştirerek.

Gabriel ipucunu anladığında bir iç çeker. "İşler daha da kötüye gidiyor. Zorlamaya devam ediyorlar ve onlar zorladıkça Atlas topuklarını daha da sıkıyor. Erevan onu dinlemeye ikna etmeye çalışıyor ama Atlas bunu duymuyor."

"Onun sorunu ne?" Atlas'ın onlara neden bu kadar az insani davrandığını hiç anlamadığım için soruyorum. En azından babam için, aşağı fae'leri küçümsemesinin gerçekte nasıl hissettiğiyle değil, onları ne için kullanabileceğiyle ilgisi var. Onları kendi amaçlarına ulaşmak için bir araçtan başka bir şey olarak görmüyor.

Gabriel başını sallar. "Bilmiyorum ama yakında her şey patlayacak. Bir şeyler değişmezse ne olacağından endişeleniyorum."

"Onları dışarı çıkarmayı düşündünüz mü?" diye sordum. "Tabii ki düşündüm. Ama nereye gidecekler?" "Diğer diyarlara."

"Burası onların evi ve ayrılmak istemiyorlar. Ayrıca, birçoğu kırsalda dolaşmaktan korkuyor..."

Düşüncesini yarım bırakarak sözünü keser.

"Babam yüzünden."

Başını sallıyor. "Bu durum ideal olmasa da, köleleştirilmekten ve madenlerde ölümüne çalışmaya zorlanmaktan daha iyi, ya da ben öyle düşünüyorum."

Babamın Aurora'ya getirdiği utancı düşünerek dişlerimi gıcırdatıyorum. Biz bir utanç kaynağıyız. Yıldızlı kraliyet kisvesi altında yaşayan canavarlar.

"Her neyse," diyor Gabriel, kahvesini bitirip ayağa kalkarken. "Artık gitmeliyim."

"Hiçbir şey söylemeyeceksin," diye tekrar onaylıyorum ve o da başını sallıyor. "Şimdilik."

"Teşekkür ederim." Elimi uzattım. Beni bırakıp dışarı çıkmadan önce kol kola giriyoruz, kanatlarını sıkıca çekerek cesetlerin arasından rahatça ilerliyor. Kahveme dokunmadan masaya birkaç bozuk para atıp kafeden çıkıyorum ve ana üssümüze doğru ilerliyorum.

Arka kapıdan girdiğimde ana katı boş buldum.

Merdivenlere doğru ilerlerken, Lor'un yakınlarda olduğunu bildiğim için midem bulanıyor. Ona doğru çekilmeme engel olamıyorum. Ona ihtiyacı olan boşluğu vermeye çalışıyorum ama lanet olsun, bu çok zor. Onunla ilgili her şey beni çağırıyor. Beni içine çekiyor.

Eş bağının ne anlama geldiğini biliyor mu? Halkımızın yöntemlerinden korunarak büyüdü ve hiçbir fikri olmadığından şüpheleniyorum. Yine de benim hissettiklerimi hissediyor olmalı. Bunun bir anlamı olduğunu biliyor olmalı, keşke bu kadar çok savaşmayı bıraksa.

Merdivenlerin başında kapısını açık buldum. Yatağında bacak bacak üstüne atmış, gözleri kapalı oturuyor ve Kalp Tacı'nı takmış. Uyanmasını ve sihrini serbest bırakmasını umarak onunla konuşmaya çalışıyor.

Kaşlarının birbirine yaklaşmasını izliyorum, bu nadir fırsatı onu incelemek için değerlendiriyorum. Ne kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Onun yanındayken kendimi nasıl da kaybolmuş hissediyorum. Onu çok zorladığım o gece Kalbin içinde onu korkuttum. Tekrar açılmasını nasıl sağlayacağımı bulmalıyım.

Omuzlarındaki ve boynundaki gerginlik bana Taç'ın kaldığını söylüyor.

sinir bozucu derecede sessiz.

"İçeri girebilirsin," diyor, gözleri hâlâ kapalı. Elbette o da benim varlığımı hissediyor olmalı, tıpkı benim onunkinin sürekli farkında olduğum gibi.

"Şansın yok mu?" Göz kapakları aralanırken soruyorum ve durup yatağın direğine yaslanıyorum. Bakışları üzerimde geziniyor ve bunu tenime değen bir dokunuş gibi hissediyorum. Gözlerini hızla kaçırıyor ve başındaki tacı çıkarıp yatak örtüsünün üzerine atıyor.

"Hiçbir şey."

Ona düşüncelerini toparlaması için bir şans veriyorum. "Gabriel'le konuştun mu?" diye soruyor.

"Ben yaptım."

"Ve şimdilik sessiz mi kalacak? Yapabilir mi?" "Bize zaman kazandırmak için elinden geleni yapacaktır."

Çenesini eğerek başını sallıyor. "Neden Atlas'a hemen söylemedi?"

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Aralarında bir şeyler olduğunu hissediyorum. Ayrıca, bana bir borcu var."

Bakışlarını daraltıyor. "Sana ne borcu var?"

"Tekrar deneyebilir miyim?" Sorusunu geçiştirerek soruyorum. Bu hikâye Gabriel'in anlatması gereken bir hikâye. "Benim sihrimle mi? Uzun zaman oldu."

Tereddüt ediyor ve sanırım nedenini anlıyorum. Büyümü ona en son aktardığım zamanı hatırlamamak zor, aramızdaki gerilim çok fazla olduğunda. Her düşünce ve his dayanılmaz bir netlikte keskinleşti. Çok samimi ve çok çığdı ama belki de tek yol buydu.

"Elbette," diyor sonunda. "Teşekkür ederim."

Onu Heart'a götürdüğümünden beri çok değişti. Daha doğrusu, farklı değil, ama kendine güveninin ve fevrliliğinin altında yeni bir şey var. Çoğu zaman kendisinin en büyük düşmanı olan o öfke ve kabadayılıkla katmanlı bir şey. Daha önce tam olarak deneyimlemesine izin verdiğini sanmadığım bir kırılma.

Belli ki Heart'ta babamla yaşadığı ve ikimizi de neredeyse esir aldığı o deneyimle sarsılmış ve bu onun bazı yönlerini değiştirmiş. Bu kadının soymak ve anlamak istediğim çok fazla katmanı var.

Yatağın kenarına yerleştiğimde, onun uzaklaşması için kendimi hazırlıyorum. Neyse ki olduğu yerde kalıyor, çok yakın ama çok uzak, bu da beni rahatlatıyor çünkü bunun kalbimi yerinden sökeceğinden oldukça

eminim. Tekrar.

Bakışlarımız buluşuyor ve vücudumdaki her sinir ateşle tutuşuyor. Ellerim battaniyeyi yumrukluyor, uzanma dürtüsüne direniyor. Büyüm çıldırıyor

-Sanki biri uzuvlarımı kaplayan tuğlalara çelik bir bilye fırlatıyormuş gibi her geçen gün daha da fazla. Aramızdaki fiziksel ilişkiye son verdiğinden beri büyüm vahşileşti. Eş bağını inkâr edenlere ne olduğunu bilmiyorum - acaba hiç oldu mu? Ona ihtiyacı olan boşluğu ve zamanı vermeliyim. Ama bu onu nasıl delirtmiyor?

"Ben hazırım," diyor, boğazı sert bir yutkunmayla titreyerek, sarmal düşüncelerimi yarıda kesiyor. "Eğer sen hazırsan."

Başımı sallıyorum ve yatakta biraz daha kaykılıp bacaklarımı çaprazlayarak ona bakıyorum. Bileklerim dizlerimin üzerinde hafifçe uzanırken, büyümün dallarını gönderiyorum-mor, zümrüt ve fuşya. Keep'teki son gecemizi düşünüyorum, ona sihrimi kullanabileceğim daha tatmin edici yolları göstermeye niyetlenmişim. Onu inletmeyi ve zevkten kıvrandırmayı planladığım zamanı.

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, gözlerindeki alev benimkilerle buluşuyor ve hava soğuk tereyağı gibi dilimlenecek kadar kalınlaşıyor.

Sabır, kendime tekrar hatırlatıyorum. Neredeyse üç asırdır yaşıyorum ve bunu belli bir beceri ve yetkinlikle geliştirmeyi öğrendim ama bazen duygularım beni alt edebiliyor. Bu yönden birbirimize çok benziyoruz. Kanımızdaki ateş tarafından yönetiliyoruz.

Büyüm onun etrafını sarıyor, uzuvlarını büküyor, dokunuşuyla yatıştırıyor. İsteddiği şey bu. Arzuladığı şey bu. *Benim de çok arzuladığım şey*. Yumruğumu açıyorum ve onun teninde erimesine izin veriyorum, sihrinin kıvılcımlı çizgilerini okşuyor. Benimkinden farklı. Daha az yumuşak kıvrımlar ve şefkatli okşamalar ve daha çok kesilmiş kristalin kenarları ve bir bıçağın bilenmiş ucu gibi.

Heart'ın kızıl şimşek büyüüne dair hikayeler, geceleri kamp ateşlerinin etrafında anlatılan efsanelerin yemidir. Onu kullanırken gördüğümde, tüm hikayelerin doğru olduğunu anladım. Görmek harikaydı ve yapabileceklerinin sadece bir kısmı olduğundan şüpheleniyorum.

Büyüsü orada. Işığımıza cevap verdiğini hissediyorum.

Uzuvlarının arasında dolanırken küçük bir nefes veriyor, mükemmel pembe dudakları aralanıyor. Bunu hissetmesi gerektiğini *biliyorum*. Neredeyse titriyor.

Karnından ve kalçalarının arasından güneye doğru inme arzusunu görmezden gelerek, büyümü göğsünün ortasına yönlendiriyorum.

kapı oturuyor. Her zamanki gibi sıkı, sanki kaynak yapılmış ve çivilenmiş gibi. Beni Kalp Kalesi'nin tepesinde babamdan kurtardığında hangi mucizenin ona erişmesine izin verdiğini bilmiyorum, ama bu ona ulaşabileceği anlamına geliyor. Yüzeyin hemen altında, serbest bırakılmayı bekliyor.

Birkaç uzun dakika boyunca nefeslerimiz ağırlaşırken ve ensem kızarıırken ikimiz de konuşmuyoruz. Yanakları pembeleşiyor ve rahat bir pozisyon bulamıyormuş gibi yataкта kayıyor. Bu beni deli ediyor. Bu seks değil ama neredeyse seks gibi hissettiriyor. Özlem dalgaları göğsümden karnıma doğru yayılıyor ve sikim canlanana kadar devam ediyor. Buna bir son vermeliyim ama karşı koyacak gücüm yok. Şu anda bana en çok yaklaşmasına izin verdiği şey bu ve gözlerindeki ışıltıdan ve teninin kızarmasından, varlığıma benzer bir tepki verdiği anlaşılıyor.

"Durmamı mı istiyorsun?" Bu sözleri söylediğim için kendime lanet ederek soruyorum. Durmak istemiyorum ama onu korkutmak da istemiyorum. Bu hatayı bir kez yaptım ve bir daha asla yapmayacağıma yemin ettim.

"Hayır," diye fısıldıyor ve sesi o kadar çığ ki kalbim göğsümde sıkışıyor. "Devam et."

Devam etmeme izin vererek nasıl bir mesaj verdiğini anlamıyorum ama itiraz da etmiyorum. Kalbindeki o kilitli boşluğu eşelemeye devam ediyorum ama yaptığım hiçbir şey bir fark yaratmıyor. Başını sallıyor, omuzları yenilgiyle eğiliyor.

"Faydası yok."

Onu yine hayal kırıklığına uğrattığım için nefret ediyorum. Keşke daha güçlü olsaydım. Keşke bunu geri alabilseydim. Keşke zamanda geri gidip babamın yaptığı her şeyi durdurabilseydim.

"Özür dilerim," diyorum ve tam olarak ne için özür dilediğimi bilmiyorum ama pek çok şey için özür diliyorum. Bazıları benim kontrolüm dışında, ama yine de her şeyi düzelten kişi olmak istiyorum.

Sihrimi kalbinden uzaklaştırıp, gücünün yankılarıyla sarmaş dolaş olduğu uzuvlarına yönlendiriyorum. Bu bir dans gibi, en mahrem türlerden biri.

Birdenbire, her şey beni boğmakla tehdit eden bir dalgaya dönüşüyor. Bunu hissetmiyormuş gibi davranmak çok zor. Ruhumun her zerresiyle onu istemiyormuşum gibi davranmak çok zor.

İplerimi çekiyorum, onları aniden, ikimizin de homurdanmasına neden olacak bir güçle kendime geri çekiyorum. Sonra başka bir şey söylemeden yataktan kalktım ve kaçmak için çaresizce kapıya doğru yürüdüm.

"Nadir," diye sesleniyor arkamdan. "Özür dilerim."

Sesindeki kırık tonla neredeyse bir adımımı kaçıracaktım ama yürümeye devam ediyorum.

Havaya ihtiyacım var. Nefes almaya ihtiyacım var.

Bakışlarımı kaçırırken cevap vermiyorum ve odadan çıkıyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

LOR

THE WOODLANDS: ON DÖRT YIL ÖNCE

Ormanın içinde koşuyorum, çıplak ayaklarım çamura basıyor. Tuniğim kir içinde, etekleri bir saat önce bir gül ağacının dikenleri arasında kaybolmuş. Annem pek etkilenmeyecek. Yeni erzak ya da giysi almak için şehre inmek pek sık yaptığımız bir şey değil. "Biri bizi görebilir," der hep ellerini kavuşturmuş, endişeli bakışlarını kapıya sabitlemiş bir halde. *Neden* kimsenin bizi görmemesi gerektiğini bilmiyorum ama bu gerçeği kabullenmeyi öğrendim. Belki de ormandaki tüm aileler böyle yaşıyordur.

Tristan ve Willow ağaçların arasında, birçok patika ve gölgeli köşede gizleniyorlar. Bugün bizi bulma sırası Tristan'da. Willow saklanma konusunda en yetenekli olanı, ama ben de onun kitabından bir sayfa alıp şu anda sinsî davranıyorum. Normalde yaptığımdan daha ileriye gidip bir

Yolumun üzerinden geçen küçük bir dere. Buz gibi su ayak parmaklarımın ucunu tyr ama ayaklarım bu koşullara alıkın, tabanlarım izole ortamımızı keşfetmek için harcadığımız sayısız saatten dolayı sertlemi durumda.

Dikkatle dinlerken ağaçlardaki bir hıırtı beni durduruyor. Bu benim kardeşim mi? Beni çoktan bulmuş olamaz. Tristan bile bu kadar iyi değil.

Bugün kim kaybederse bir hafta boyunca odun kesmek zorunda kalacak ve ben bunu yapmaktan nefret ediyorum. Baltayı kaldıracak kadar güçlü değilim ve Tristan bunu göstererek beni kızdırmaya bayılıyor. Sonunda babam bana acıyacak ve Tristan'a bunun aslında *onun* ii olduğunu söyleyerek homurdanacak.

Ama ben kazanırsam, Tristan bir ay boyunca un öğütmek zorunda kalacak. Odun kesmekten daha çok korktuğum tek i, buğdayı ince bir toz haline getirdikten sonra talar için elemek. Akıl almaz derecede sıkıcı ve zamanımı değerlendirecek daha iyi şeylerim var.

Eğer Willow kazanırsa, Tristan ve ben teknik olarak tüm arafları elde yıkamak zorundayız, ama o hiçbir zaman bize ev ilerini yaptırmaya yanamıyor.

Bir an sonra bir sincap yoluma çıkıyor ve ben sırtıyorum. Tristan beni henüz bulamadı. Ağaçların derinliklerine dalıyor, toprağa zar zor kazınmış bir patikada ilerliyorum. Uzaklardan, Willow'un yakalandığını işaret eden çığlığı duyuyorum. Kıkırdamamı bastırıyorum ve kardeimden kaçmaya kararlı bir şekilde komaya devam ediyorum.

Kalın bir çalı sırasını iterek geçtikten sonra duruyorum. Bir kadın açıklıkta oturmuş, kmrlemi bir sopayla kk bir atele ilgileniyor. Giriime bakıyor ve gülümsüyor, sakın ifadesinde hiçbir akınılık belirtisi yok.

"Merhaba ufaklık. Kimsin sen?"

Belirsiz bir adım atıyorum, anında ona doğru çekiliyorum.

O Yüksek Fae, narin sivri kulakları ve parlayan cildi var. Ben de Yüksek Fae'yim, ama bunu başka kimse bilmiyor. Annemin dünyadan saklamamız gerektiğini söylediği başka bir şey.

Kadın çok güzel, dalgalı gümüş saçları ve delici mavi gözleri var. Bir adım daha atıyorum, sıcak bir yaz gününde durgun bir gl gibi sakinliği beni içine çekiyor.

"Acıktıysan biraz peri kekim var," diyor usulca, gülümseme gözlerini kucaklıyor.

Bir adım daha atıp aradaki mesafeyi kapatırken başımı sallıyorum. Yabancılar açık değilim ve onun varlığı göz ardı edemeyeceğim bir

yenilik. Woodlands pazarlarına yaptığımız nadir ziyaretler dışında, tüm dünyam Tristan'dan ibaret,

Willow, Anne ve Baba. Hiç yeni biriyle tanışmadım.

Çantasına uzanıyor ve beyaz kağıda sarılı bir paket çıkarıyor, kırıksıklığı midemi guruldatıyor. Yediğimiz her şey ev yapımı ama bazen şehre indiğimizde rengarenk kurabiye, kek ve şekerleme kuleleriyle fırınların ve pastanelerin önünden geçiyoruz. Hiçbir zaman satın almamıza izin verilmiyor ama ağzımın içini kaplayan parlak, şekerli kremalarının üzerinde dilimi döndürmenin nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum.

Yabancı kâğıdı açar ve geniş altın bir kurdeleyle bağlanmış parlak beyaz bir kutu çıkarır. Kurdeleyi hafifçe açıyor ve kapağı kaldırıyor. Şimdiye kadar, yetim tavşanların yuvasını koklayan bir kurt gibi içindekileri tahmin ederken tam onun üzerinde duruyorum. Altı küçük kek karesi renkli krema ve şekere batırılmış çiçeklerle süslenmiş. Sanat heykelleri gibi görünüyorlar ve neredeyse yenemeyecek kadar güzeller.

"Devam et," diyor. "Paylaşmak benim için sorun değil."

Bir tanesini seçip dişlerimi nemli katmanlarına geçirmeden önce sadece bir an tereddüt ediyorum. Tatlar ağzımda bir gökkuşağının açılması gibi patlıyor. Limon, vanilya ve sadece mutluluk tadı olarak tanımlanabilecek başka bir şey. Yavaşça çiğniyorum, gözlerimi kapatıyorum ve her hassas notanın tadını çıkarıyorum. Ağzımda ufalanışını ve şekerin dişlerime sürtünüşünü. Annemin tatlı çörekleri en sevdiğim tatlı olsa da, bu şimdiye kadar tattığım en iyi şey.

Açgözlülükle üç ısırıkta mideye indiriyorum ve kadın kutuyu kaldırıp bana ikinci bir tane uzatıyor. Bu kez bir tane daha seçmekte tereddüt etmiyorum ama her bir tadı ve hissi ayırtırmaya çalışırken daha küçük ısırıklarla acele etmiyorum.

"Hoşuna gitti," diyor hoşgörülü bir gülümsemeyle.

"Bayıldım," diyorum ağzım doluyken, birkaç kırıntı dışarı püskürüyor. Sıcak bir şekilde gülüyor ve sonra kutuyu kapatıyor, hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışıyorum. Kutuyu paketleyip bana uzatırken her hareketini izliyorum.

"Onları alabilirsin."

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Onları bu kadar takdir eden herkes hepsine sahip olmalı" diyor.

Açıklığa bakıyorum. Birinden hediye kabul etmemem gerekiyordu.

Yabancılar. Onunla konuşmamalıyım bile, ama kendime engel olamıyorum. Yeterince iyi birine benziyor ve bana pasta veren biri o kadar da kötü olamaz, değil mi?

"Adın ne?" diye soruyor.

"Lor," diyorum tereddüt etmeden ve o da gülümsüyor.

"Lor, eğer onları almazsan ziyan olacaklar. Bunlar kızım içindi ama korkarım ki dönüş yolculuğumda yoldan sapmak zorunda kalacağım ve eve döndüğümde bunlar kurumuş olacak. Bana bir iyilik yapmış olursunuz."

Kendimi başımı sallarken ve hediye almak için uzanırken buluyorum. Parmaklarım kaygan yüzeyin etrafına dolanıyor ama kadın paketi bırakmıyor. Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum, kutuyu çekiştiriyorum ama bir şeyler değişmiş. Nazik gülümsemesi gitmiş, gözlerinin masmavi girdabında karanlık yansıyor.

Bu bir hataydı.

Sonunda kutuyu elinden kurtardı. Karşıt güçlerimizden sekerek göğsüme çarpıyor ve neredeyse onu eziyordum.

"Oops. Dikkatli ol," diyor, ses tonu küçümsemeye dönüşüyor. "Onları mahvetmek istemezsin."

Ama yine gülümsüyor ve bu sıcak ve rahatlatıcı. Az önce olanları hayal etmiş olmalıyım. Dün gece çok geç saate kadar battaniyemin altında fenerle kitap okudum ve zihnim bana oyunlar oynuyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "Sizi yalnız bırakayım."

"Hayır, henüz gitme," diyor kadın. "Bir dakika daha bana katılmaz mısın?"

Yanındaki kütüğe vuruyor ve bana büyüleyici bir gülümseme daha veriyor ama artık gözlerinde yansıyan hain parıltıyı hayal etmediğimden eminim.

"Hayır, gerçekten geri dönmeliyim."

Bir adım daha atıyorum, açıklığın kenarlarını araştırıyorum, Tristan'ın yaklaşma sesini dinliyorum. Nerede o? Ona gerçekten ihtiyacım olduğunda neden beni bulmadı?

"Israr ediyorum," diyor kadın. "Sana o güzel ikramları ben verdim. En azından bunu yapabilirsin."

"Hayır," diyorum tekrar, başımı sallıyorum, korku enseme diken diken ediyor. "Hayır, gitmem gerek."

Sonra topuklarımın üzerinde dönüp koşuyorum, ağaçların arasına dalmadan önce elimdeki kek kutusu yuvarlanıyor.

Ama o zaten peşimde.

Daha uzun adımlarıyla kolayca yetişiyor, bir kolunu belime dolamadan önce tuniğimin arkasına öyle sert takılıyor ki dikişlerin patladığını duyuyorum.

"O kadar hızlı değil ufaklık," diye kulağıma hırlıyor. "Kim olduğunu biliyorum. Ne Sen öylesin."

Tekmeliyorum ve çırpınıyorum. Kaçmam lazım.

"Benimle geliyorsun," diyor, sesi sert, daha önceki nezaketinden yoksun, dönüp kampına doğru ilerlerken.

"Tris-!" Güçlü bir el ağzımı kapatıp dehşetimi bastırırken çığlık atıyorum.

"Öyle bir şey olmayacak ufaklık."

Direnmeye ve savaşmaya devam ediyorum ama o çok daha güçlü. Bir şeyler yapmak zorundayım.

Her şey o kadar çabuk oluyor ki düşünecek zamanım olmuyor. Yasak olduğunu biliyorum ama büyümü çekiyorum ve derimin altında kıvılcım çıkardığını hissediyorum. Ellerimden parlak ve kırmızı bir şimşek çıkıyor ve kadının kolunu kavradığım noktaya doğru akıyor. Beni yere düşürürken çığlık atıyor, ben yuvarlanmadan önce düşüş ciğerlerimdeki rüzgârı savuruyor.

Çığlık atarken ön kolunu tutuyor; paltosunun kumaşı yanıyor ve altındaki deri kemikten eriyor.

Hırlayarak bana doğru yürüyor ama ben geri çekiliyorum, parmak uçlarımdan bir çatal yıldırım daha fırlayıp onu göğsünden vururken elimi uzatıyorum. Ben de çığlık atıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor, büyümü defalarca fırlatıyorum, şimşekler ikimizi de kaplayana kadar kıvılcımlanıyor ve çatlıyor. Yere yığılıyor, ben büyümünden daha fazla çekerken vücudu seğiriyor.

"Lor!" diye bağırıyor biri ve adımın sesini belli belirsiz algılıyorum. "Lor! Kesin şunu! O öldü!"

Sonunda kendimi bırakmaya zorladım. Gücümün son nabız atışlarını yakalayıp içeri çekerken parmak uçlarım içe doğru kancalanıyor. Bir kez daha derimin altına bağlandığında, Tristan'ı üzerimde dururken buluyorum. Hava şimşek kalıntılarıyla çatırdıyor, serseri duman parçaları gibi havada asılı duruyor. İkimiz de önce ona sonra da Fae'nin bedenine bakıyoruz. Neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Sadece siyah bir kabuk, yanmış bir harabe yığınının başka bir şey olarak zar zor tanınabilir.

"Aman Tanrım," diye hıçkırarak elimi göğsüme götürdüm. Bunu ben

yaptım. Sadece ben yapmadım.

onu durdurdum, onu *yok* ettim. "Tris. Beni yakaladı ve ben istemeden-" Ne söylemeye çalıştığımın emin değilim.

Onu incitmek istemişim. Bana zarar verecekti, buna hiç şüphe yoktu. Ama *bunu* yapmak istemiş miydim?

"Sorun değil," diyor Tristan, benim söyleyemediğim şeyi anlayarak. "Yine de buradan gitmeliyiz."

Tristan ellerini kollarımın altına sokuyor ve beni yukarı kaldırıyor. Devam eden şimşek çıtırtıları yavaşça puslu kırmızı sise dönüşüyor, sanki atmosfer yanıyormuş gibi. Tristan bir süre ona ve sonra bana bakıyor.

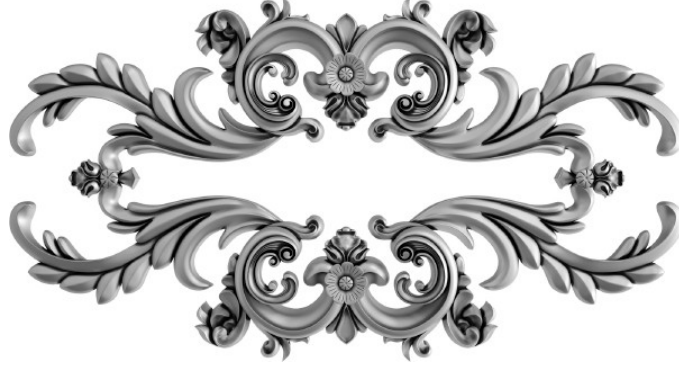
"Daha önce hiç böyle bir şey yaptın mı?" diye soruyor.

Neden bu kadar endişeli görüldüğünü merak ederek başımı sallıyorum.

"Gitmeliyiz," diyor tekrar. "Bundan kimseye bahsetme, tamam mı? Willow eve geri döndü ve bu bizim sırrımız olacak. Sadece annemle babamı endişelendiririz. O artık gitti ve kimsenin bilmesine gerek yok."

"Tamam," diyorum, muhtemelen haklı olduğunu anlıyorum, yine de aileme yalan söylemekten nefret ediyorum. Ellerimiz bağlı, ayaklarımızın bizi götürebildiği kadar hızlı koşarak eve gidiyoruz.

ALTINCI BÖLÜM

LOR

APHELION: GÜNÜMÜZ

Gözlerim hızla açılıyor ve karanlıkta gezinen bir bedenin şeklini fark ediyorum. Hızlı bir hareketle, elim yastığımın altına kayıyor ve gizlediğim hançerimi kapıyor. Davetsiz misafiri, jilet gibi keskin kenarı boğazına gelecek şekilde yatağa sabitleyerek ters dönüyorum.

Nadir olduğunu anlamam bir saniyemi alıyor, ay ışığında ellerini başının üzerine kaldırmış, avuçlarını teslimiyetle açmış.

Nefesim titrek bir telaşla dışarı çıkıyor, tüm vücudum adrenalinle yanıyor.

Nadir kıpırdamadan duruyor, hayati bir damarı tehdit ediyor olmama rağmen sakince bana göz kırıyor.

O rüya. O orman. Kim olduğumu bilen o Fae. Her nasılsa, ben

Bunların hiçbirini unutmamıştım, ama şimdi endişe verici bir netlikle bana doğru dörtlü geliyor. Tristan ve ben bunların hiçbirini gizli tutmamalıydık.

"Burada ne yapıyorsun?" Kalp atışlarımın daha az felç geçirecek bir hıza gelmesini bekleyerek soruyorum. "Neden odama gizlice giriyorsun?"

Nadir'e neden kızgın olduğumu bilmiyorum ama beni çok korkuttu. Aurora Kralı'ndan Heart'ta kaçtığımızdan beri en ufak seste uyanıyorum, bizi bulduğundan eminim. Nostraza'da on yıl boyunca hep tek gözüm açık uyuyarak pratik yaptım.

"Çılgılık atıyordun," diyor Nadir, sözleri yumuşak, kendini hâlâ tutuyor. "Sanırım bir kâbus görüyordun."

Omuzlarım kulaklarıma kadar yükseliyor ve bıçağı boğazına daha sert bastırıyorum. Bunu yapmak çok kolay olurdu. Sadece birazcık baskı. Bir parçam bana izin vereceğini biliyor. Bazen ona bakmak çok zor oluyor. Babasına olan benzerliğini görmek. Kaybettiğim her şeyi sürekli hatırlatıyor. İkisinin de hala alabileceği her şeyi.

"Lor," diyor. "Sorun yok."

Bakışlarım onunkilerle buluşuyor. Menekşe rengi bir ışıqla dönüyor ve kendime Nadir'in onun babası olmadığını hatırlatıyorum. Gözlerindeki şefkat, kalbimin ortasına sıkıştırdığım öfke topağını yumuşatıyor.

Sonunda rahatladım ve bıçağı boğazından çıkardım.

"İsteseydim seni öldürebilirdim," diyorum, bunun tamamen doğru olup olmadığından emin değilim. Ben fırsat bulamadan büyüyle ya da eski moda kaba kuvvetiyle beni kolayca alt edebilirdi.

"Biliyorum," diyor ses tonunda zerre kadar küçümseme olmadan. O zaman ikimizin de neredeyse çıplak olduğumuzu fark ediyorum.

Üzerimde sadece sütyenim ve iç çamaşırım var, Nadir'in göğsü ise renkli dövmelelerinin girdapları dışında çıplak. Umutsuzca alt yarısının üzerinde bir şey olmasını umuyorum. İkimiz de birbirimize aşağı ve yukarı bakıyoruz ve ben aramızda bir kumaş tabakası olup olmadığını anlamaya çalışarak yer değiştiriyorum. Kalçalarımın arasında öngörülebilen bir farkındalık filizlendiğinde, bunun tamamen yanlış bir hareket olduğunu anlıyorum.

Dizlerimi onun kalçalarına dayadığımda, bedenimin arzuladığı şeye teslim olmak çok kolay olurdu. Bugün erken saatlerde büyüyle olanlardan sonra, aramızdaki gerilim demir bir duvar gibi ağırlaşıyor.

Hançeri hala bir yumruğumda tutarken, ellerimi başının iki yanına yerleştiriyorum, nefesim tamamen farklı bir amaç için sıkılaşıyor eğiliyorum

Sebept. Onu istiyorum. Onu istemeyi bırakamıyorum. Heart'ta beni sahiplenmeye çalıştığı o gece acı verici bir alaydı. Onu uzaklaştıranın ben olduğumu biliyorum ama *ihitiyaç* göğsümde çömeliyor, kaburgalarımı eziyor ve onu uzaklaştırmaya çalıştıkça fark edilmek için daha da ısrar ediyor. Kendimi yavaşça, çok yavaşça aşağı indirirken büyüm damarlarımda yumuşak bir şekilde mırıldanıyor.

Nadir'in iri, sıcak elleri uyluklarımdın kıvrımlarına hafifçe iniyor, sanki ani bir hareket yapmaktan korkuyor. Dudakları ayrılıyor ve ben onları ısırmak istiyorum. Alttakini ısırana kadar em-

"Lor!" Kapım büyük bir gürültüyle açıldı. *Kahretsin*. Willow'u kapı aralığında dikilirken buldum. Manzarayı görüyor ve gözleri irileşiyor, sonra bir eliyle gözlerini kapatıp kapı kolunu bulmaya çalışıyor.

"Oh. Hayır. Özür dilerim. Ben... çılgılık attığını duydum." Arkasına uzanmaya devam ediyor, diğer eliyle gözlerini kapatarak düğmeyi bulmaya çalışıyor.

"Sorun değil," diyorum, Nadir'in üzerinden sıyrılıp üzerime örtmek için bir bornoz alıyorum. Işığı açıyorum, derimin altında titreşen arzu kabarmasını bastırmaya çalışırken öfkeyle göz kırpıyorum.

"Düşündüğünüz gibi değil."

Kelimeleri kararlılıkla söylüyorum, kulağa biraz olsun doğru gelmelerini umarak. Her şey onun düşündüğü gibi başlamadı ama araya girmeseydik neler olabileceğini merak ediyorum. Nadir'e bir bakış atıyorum, o da yataktan kalkıyor, iç çamaşırı giydiğini fark edince rahatlıyorum. Ancak, az önce yapmak üzere olduğumuz şeyin etkisini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor ve kendini örtmek için bir yastık kapıyor ve bana kaşlarını çatıyor.

Willow elini indiriyor ve dikkatle aramıza bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diyorum, kendimi toparlamak için saçlarımı omzumun üzerinden çekerek. "Bir kâbus görüyordum."

"Hançeri nereden buldun sen?" Nadir sorar. "Ve neden yastığının altında?"

"Mael," diyorum ve Nadir sanki bilmesi gerekiyormuş gibi başını sallıyor. "Bana da nasıl kullanılacağını öğretiyor."

Nadir'in yüz ifadesi pişmanlığa dönüşür. "Bunu düşünmeliydim."

"Hmm," diyorum bıçağı yatağın karşısından alıp saklandığı yere geri koyarken.

"Her şey yolunda mı?" diye başka bir ses geliyor. Tristan'ı bulmak için arkamı döndüm.

Kapı aralığında, o da yarı giyinik, siyah saçları uykudan dağılmış. Önce bana, sonra da yatağında oturan Nadir'e bakıyor ve gözleri kararıyor. Bunun için hiç havamda değilim.

"Her şey yolunda," diyorum elimi yüzümde gezdirerek.

"O zaman neden çılgılık atıyordun?" Tristan soruyor.

"Bir kâbus." Bu konuya nasıl yaklaşacağımı düşünürken dudağımı ısırıyorum. "Tris, çocukluğumuzu hatırlıyor musun, ormanda beni almaya çalışan bir Yüce Fae vardı?"

Hem Nadir'in hem de Willow'un soruma fiziksel olarak tepki verdiklerini hissediyorum. "Ne?" Willow soruyor. "Ne zaman?"

"On yaşlarındaydım," diyorum. "Üçümüz saklambaç oynuyorduk ve o bana bir ödül verdi, sonra da beni çalmaya çalıştı."

"Benim bundan nasıl haberim olmaz?" Willow soruyor. Tristan'la bakışlarımızı paylaşıyoruz.

"Kimseye söylememeye karar verdik."

"Neden?" Nadir çoktan ayağa kalkmış, tüm vücudu gergin bir halde soruyor. "Neden seni götürmeye çalıştı?"

Boynundaki tendonlar öne çıkıyor ve yemin ederim onu avlamaya ve göğsünde bir delik açmaya hazır. Çoktan ölmüş olmasına aldırımıyorum. Bornozumun yakasını sıkıca çekerek yatağa uzanıyorum.

"Onun üzerinde sihrimi kullandım," diyorum ve Willow'un ağzı açık kalıyor. "Onu durdurmanın tek yolu buydu. Büyümü kullandım ve onu yok ettim."

Rüyamın canlı ayrıntılarını hatırlıyorum, çimenlerin üzerinde yatan grotesk bedenini düşünüyorum. Yıllar önce yaptığım şeyden dehşete düşerek bunu unutmuştum ama şimdi hatırlıyorum. "Tristan ve ben annemle babamı endişelendirmek istemediğimize karar verdik."

Willow ağzını ince bir çizgiyle kapatarak başını sallıyor ama gözlerindeki kırgınlığı fark ediyorum.

"Geçen yıllar içinde bunu biraz unutmuştum," diye itiraf ediyorum. "O kadar çok başka şey oldu ki, bu konu hakkında hiç konuşmadık, bu yüzden de unutulup gitti."

"Şimdiye kadar," diyor Nadir.

Başımı salladım. "Bir rüya görene kadar. Ve sanırım biliyor olmalıydı. Kim olduğumu bildiğine dair bir şeyler söyledi. Ne olduğumu. Başka *birinin* bilmesi mantıklı."

"Olabilir," diyor Nadir. "Ailen ve Cedar'ın dışında biri. Nasıl

Atlas ve babam başka türlü öğrenebilir miydi?"

"Atlas bana Cedar'la arkadaş olduğunu söyledi," diye cevap veriyorum ve Nadir homurdanıyor. "Olabilir. Ama neden Cedar bu sırrı neredeyse üç yıldır saklasın ki?"

Yüz yıldır sadece şimdi paylaşmak için mi? Cedar kesinlikle babamın arkadaşı değil ve ona karşı kullanabileceği bir bilgiyi asla vermezdi."

Willow, "Bunu öğrenmemiz gerek," diyor.

"Neden?" diye sorar Tristan. "Bu zamanımızı en iyi şekilde kullanmak mı? Lor'u Ayna'ya götürmeliyiz."

"Bunun önemli olduğunu düşünüyor musun?" Willow sorar. "Bilen kişi iki güçlü krala söyledi ve belli ki bir amacı var. Eğer Ayna, Lor'un sihrini geri almasının anahtarıysa, bunu yaptığında o kişi ortaya çıkacaktır. Tüm bunlardan bir çıkarları var ve hepimizin iyiliği ve Lor'un güvenliği için bunun ne olduğunu bilmemiz gerekiyor."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Ama kim olabileceğini ortaya çıkarmaya nasıl başlayacağız?" "Daha derine inmemiz gerekecek," diyor Nadir.

"Belki de daha önce o gün Heart'ta."

"Yerleşim yerlerine gitsek nasıl olur?" diye soruyorum, bu fikir göğsümde vahşi bir özlem uyandırıyor.

Nadir başını sallar. "Şu anda bu çok büyük bir risk."

"Ama Willow'un söyledikleri mantıklı. Eğer Ayna'dan sihrimi geri alırsam, bu gerçekleşmeden önce resmin tamamı hakkında mümkün olduğunca çok şey anlamam daha iyi olmaz mı? Bu ne kadar zaman alır?"

"Birkaç gün içinde oraya gidip dönebiliriz."

"Peki bir plan yapana kadar birkaç gün daha ne olacak?" Fısıldamadan önce ağzımı birbirine bastırıyorum, "Buna ihtiyacım var. Onu görmek istiyorum."

Yüzünden geçen birkaç düşüncüyü izliyorum. Beni güvende tutmaya çalışıyor. Olaya en mantıklı yerden yaklaşmaya çalışıyor ve ben isteğimle bunu imkânsız hale getiriyorum. Ama Kalp'e son gittiğimizde yerleşimleri görememiştim ve Atlas ve Ayna'yla işler kötü giderse bu şansı asla elde edemeyebilirim.

"Etienne'e bir mesaj göndereceğim. Son raporuna göre babamın askerlerinin büyük kısmı tahliye edilmiş ama ondan bir kez daha tarama yapmasını isteyeceğim. Güvenli olduğundan emin olmadığım sürece oraya yaklaşmayacağız."

Bir nefes üfledim. Nadir bana yerleşim yerlerini gözetleyen ve raporlar gönderen arkadaşından bahsetti. Neyse ki, bu mesajlardan birinde

Kral o kadınları test etmeyi bıraktı ve gitmelerine izin verdi. Kralla yüzleşmemin tek olumlu yan etkisi bu oldu. Kalp'te Birincil'i aramak için başka bir nedeni kalmadı - artık onun ben olduğumu biliyor.

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Henüz hiçbir şeyi kabul etmiyorum," diyor.

"Onlar da geliyor." Tristan ve Willow'u işaret ediyorum.

"Tabii ki geliyorlar," diye ekliyor kuru bir sesle.

Kısmen benden kaynaklandığına emin olduğum gerginliğini gevşetmeye çalışarak boynunu yuvarlıyor. Ya da belki de hepsi benim yüzümdendir, ama sorunlarının tek kaynağının ben olmadığımı düşünmek istiyorum.

"Bunu düşünmeden önce, büyüü tekrar serbest bırakmayı denemeliyiz. Bu şekilde çok savunmasızsın. Etienne'den haber beklerken, biz de bunun üzerinde çalışmaya devam edeceğiz."

Bu öğleden sonraki karşılaşmamızı düşünerek ona sert bir bakış attım. Sihirini benimkine son kez yönlendirdiğinde olduğu gibi, bu da hayatımın en yoğun deneyimlerinden biri olmuştu. Hoşuma gitti mi? Kesinlikle nefret etmedim, ama bu dans aramızda tutmaya çalıştığım cılız köprüyü sallıyormuş gibi hissettiriyor.

"Olduğumuz gibi değil," diyor hemen. "Başka bir yol."

"Pekâlâ," diyorum yavaşça, çenemi eğerek. "Her şeyi denemeye hazırım." "Ama Etienne güvenli olduğunu onaylarsa Heart'a gitme konusunda tartışmak istemiyorum." diye eklemekten önce başını sallıyor.

İç çekmeden önce bakışları bana kayıyor.

Evet, sorunlarının en büyük kaynaklarından biri kesinlikle benim. "Tamam. Mael'i de alacağız. Ne kadar çok o kadar iyi sanırım."

YEDİNCİ BÖLÜM

Birkaç saat daha uyuduktan sonra Nadir beni büyüm üzerinde çalışmam için şehir surlarının dışına götürüyor. Tristan da peşime takılıyor, çünkü onun da keşfedecek kendi gücü var. Onun Kalp büyüsü benimkiyle kıyaslandığında ince bir iplik gibi kalsa da, yıllardır gizlemek zorunda kaldığı başka yetenekleri de var. Her zaman hor gördüğünü bildiğim bir şey.

Nadir atlara bir çeşit büyü yaparak onlara hız kazandırıyor. Kaleye giderken beni Boşluk'tan geçirdiği zamanı hatırlıyorum. O atın doğal olamayacak kadar hızlı hareket ettiğini biliyordum.

Kılık değiştirdikten sonra Aphelion'dan batı kapısından çıkıyoruz ve şehri çevreleyen sık ormanlara giriyoruz.

Nadir önde gidiyor ve yaklaşık bir saat yol aldıktan sonra yavaşlıyor, bana ve Tristan'a da aynısını yapmamızı işaret ediyor. Artık Aphelion'un duvarlarından çok uzaktayız ve şapkamı çıkarıp saçlarımı sallıyorum.

"Bu da ne?" Üzeri sarmaşıklar ve çiçeklerle kaplı yıkık bir taş binaya benzeyen bir şeyin yanından geçerken soruyorum. Nadir yanıma yanaşiyor.

"Zerra'nın eski tapınaklarından biri,"

diyor. "Ne olmuş ona?"

Omuz silkiyor. "Uzun yıllar önce Yanma olarak bilinen bir bölünme meydana geldi. En ateşli takipçileri kontrolden çıktı ve onun adına ağza alınmayacak eylemler gerçekleştirdi."

Ona dehşet içinde bakıyorum. "Ne tür eylemler?"

"Efsaneler, tanrıça ile Yeraltı Dünyası'nın Efendisi arasında bir çatışma olduğunu söylüyor. Hapsediği egemenlik alanından kurtulmaya çalışmış. Artan gücünü bastırmak için Ouranos'taki herkesten sorgusuz sualsiz sadakat talep etmiş. Ancak insanlar Lord'un gazabına uğramaktan korkuyorlardı ve bu yüzden destekleri... istikrarsızdı. Onları kontrol etmek için rahibeleri onun adına masumları yakmaya başladılar ve onu kınamayı reddeden herkesin bunu hayatlarıyla ödeyeceğini iddia ettiler.

"Sonunda, insanlar dünyalarında Tanrı'nın varlığına dair gerçek bir kanıt olmadığını fark etmeye başladılar ve rahibelerin iddialarından şüphelenmeye başladılar. Böylece, bir ayaklanmaya karşılık verildi ve tapınakları yağmalandı, rahibeler dışlandı ve bazı daha korkunç durumlarda, hepsi uzun bir süre saklanmak zorunda kalana kadar acımasızca öldürüldü.

"İşler bir daha asla eskisi gibi olmadı ve zamanla, her geçen yıl daha az sayıda takipçi Zerra'nın yolunu tuttu. Artık Ouranos'ta gerçek bir gücü yok."

Tapınağın önünden geçerken yıkıntıları inceleyerek bu sözleri düşünüyorum. Bir tarafta yüzü zamanla yıpranmış ama ağzı ve bir gözü seçilebilen bir kadın oyması ve ayaklarına kadar inen uzun bir elbise var.

"Nereden geldiler?" diye sordum. "Zerra ve Lord mu?"

"Bu Ouranos'un bilginleri arasında tartışılan bir konu. Zerra'nın Günlerin Başlangıcında Yüce Fae'leri ve Eserleri yarattığı, seçkin bir grup insana topraklarının büyüsunü bahşettiği ve böylece onları bugünkü halimize dönüştürdüğü konusunda hemfikirler."

"Peki ya alçak fae'ler?"

"Onlar zaten buradaydı, Ouranos'un ormanlarında, göllerinde ve nehirlerinde huzur içinde yaşıyorlardı. Ancak şehirlerimiz yayıldıkça, birçoğu doğal yaşam alanlarından zorla çıkarıldı ve topluma asimile edildi. Hâlâ kıtanın en ücra köşelerinde, muhtemelen hiçbirimizin onları fark etmemesini umarak yaşayan düşük fae'ler var."

"Ailelerimiz onun hakkında konuşmazdı," diyorum, konuşmamızı izleyen Tristan'ı işaret ederek. "Ama Nostraza'da onun adı düzenli olarak anılırdı ve ona sürekli dua ederlerdi," diyorum.

"İnsanların, açıklanamaz bir şekilde, onunla her zaman daha güçlü bağları olmuştur," diyor Nadir

diyor. "Sanırım kendilerine ait bir büyüleri olmadığı için, bu onların kendilerini ona daha yakın hissetmelerini sağlıyor. Fae'ler de bir zamanlar ona açıkça taparken, Yanma'dan sonra ritüelleri ve uygulamaları yavaş yavaş yok oldu. Sanırım bu kadar barbarca davranabilen herhangi birine ya da bir şeye inanmak zorlaştı. Aslında, soyluların ve kraliyet Yüksek Fae'lerinin çoğu Zerra'nın rahibeleriyle hiçbir şey yapmak istemiyor." Dizginlerini sallıyor. "Bunun gibi tapınaklar eskiden Ouranos'un her yerinde bulunurdu - bir zamanlar onun Yüksek Rahibeleri - en dindar ve güvenilir hizmetkârları - orada yaşırdı."

"Bu, büyükannem ve büyükbabamla çalışan Yüksek Rahibe ile aynı türden mi?"

"Muhtemelen," diyor. "Yetenekleri ve kapasiteleri iyi saklanmış bir sır olsa da, sihirleri de var."

"Çok fazla Baş Rahibe kaldı mı?"

"Birkaç tane," diye yanıtlıyor. "Orada burada dağınık tapınaklar var, ama itibarları göz önüne alındığında çoğunlukla kendi içlerinde kalıyorlar."

Omzumun üzerinden Tristan'a bakıyorum, kaşlarının kıvrımını fark ediyorum. İkimiz de dünyamız hakkında bu kadar az şey bildiğimiz için benzer hayal kırıklıklarını paylaşıyoruz. Öğrendiğimiz her şey önce ebeveynlerimiz, sonra da Nostraza'nın duvarları ardında geçirdiğimiz yıllar boyunca sisli bir mercekten süzüldü.

Sonunda ormanın derinliklerinde büyük bir açıklığa varıyoruz. Batı kenarını çevreleyen yüksek kayalıklar, uzak çevre boyunca dolanan parlak mavi bir nehre dökülen gürleyen bir şelale ile tamamlanıyor.

"Burası bizi gizlemek için iyi bir nokta olmalı," diyor Nadir atından inip onu yakındaki bir ağaca bağlamadan önce. Tristan ve ben de açıklığın ortasına doğru ilerlemeden önce aynısını yapıyoruz.

Nadir, "Sanırım biz Kalp'teyken büyüünün tepki vermesine neyin sebep olduğuna odaklanmamız gerekiyor," diyor. "Kendini tehdit altında hissettin, bu yüzden onu serbest bıraktın. Dün gece gördüğün rüya hakkında bana anlattıkların da bunu doğruluyor."

Bakışlarımız ben başka tarafa bakmadan önce endişeli bir an için buluşuyor. Acaba o da aynı şeyleri mi düşünüyordu? O anda tehdit altında olan *ben* değildim. Büyüm bozulduğunda kralın eziyet ettiği kişi *Nadir*'di.

İçimden akıp giden o mutlak öfkeyi hatırlıyorum, o kadar içgüdüsel ki sanki beni boğacak kadar kalın, kaynayan bir öfke kazanına daldırılmışım. Hayatının tehlikede olduğunu düşündüğümde, kendimi çaresiz ve dehşete düşmüş hissetmiş ve tepki göstermişim. Onu korumak istedim. Kimsenin ona zarar vermesini engellemek istedim.

Onu. O gecedan beri kendimi her y6nden incelerken bulduğum bir duygu karmaşası. Hiç kimse bana böylesine şiddetli bir *koruma* ihtiyacı hissettirmemişti ve geçmişim göz önüne alındığında, bu çok şey söylüyor.

"Doğru," diyorum boğazımı temizleyerek. "Mantıklı."

Nadir bakışlarını Tristan'a çeviriyor.

"Neler yapabileceğinizi hiç açıklamadınız."

Tristan uzaklaşmadan önce yanağının içini çiğniyor, aramıza güvenli bir mesafe koyuyor ve elini uzatıyor. Açıklık boyunca kırmızı bir yıldırım patlatıyor ve yıldırım bir uçurumun yüzüne çarparak çakıl yağmuruyla patlıyor.

"Bunu yapabilirim," diye mırıldanıyor Tristan, kelimelerin akıp gitmesine izin vererek. Nadir, Tristan'ın kaçamak cevaplarını hemen anlıyor. "Peki başka ne var?"

Kardeşimin çenesi sıkıştı ve bana baktı. Başımı sallıyorum. Artık bunu saklamanın bir anlamı yok. Nadir ve Amya Aurora'da Tristan'ın sihrini sorduklarında, onun fazla bir şey yapamayacağını iddia etmiştik.

Ama bu hiçbir zaman gerçeğin tamamı değildi.

Diğer yöne dönüyor ve başka bir büyü şeridi gönderiyor, ama bu sefer yeşil - özü farklı olsa da Nadir'in ışığına benziyor. Daha zengin ve daha derin ve parlak ve parlayan Aurora gücü yerine gölgelerden oluşuyor.

Ağaçlar uzamaya başladıkça bir çatal çizerek ağaçların etrafını sarar ve bir zümrüt kasırgasına dönüşür. Gövdeleri genişledikçe, boyları uzayıp genişledikçe, dalları yayıldıkça ve kalın, parlak yapraklarla filizlendikçe havayı çatırtı sesleri doldurur. Bir süre sonra Tristan elini bırakır, sanki kendisi bile yaptığına inanamıyormuş gibi eserine bakar.

Nadir alçak sesle ıslık çalar.

"Sende de Woodlands büyüğü var," diyor, sesinde bir parça huşu var. "Mantıklı, sanırım. Kurt çok güçlü olabilirdi."

Nadir bana soruyor, "Bunların hiçbirisi sende yok mu?"

"Bildığım kadarıyla hayır," diye cevap veriyorum. "Görünüşe göre ben tamamen büyükannemim."

Bu bilginin binlerce olasılığını ve sonucunu düşünüyormuş gibi alt dudağını kemiriyor.

"Yani ikiniz de Tristan'ın fazla büyüğü olmadığını söylediğinizde yalan söylüyordunuz."

"Bende pek Kalp büyüğü yok. Bu kısmı doğru," dedi kardeşim.

diyor.

Nadir kaşlarını kaldırıyor ama bunu ondan neden sakladığımı zı anladığını biliyorum.

"Ve bu doğruydu," diyor Tristan, gözlerinde çatışmayla. "Fazla bir şeyim olduğunu düşünmüyordum ama son zamanlarda sanki... büyüyor gibi hissediyorum."

"Tris?" Ben soruyorum. "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Emin olana kadar bir şey söylemek istemedim ama bazen geceleri etrafımı saran kırmızı ve yeşille uyanıyorum. Gün boyunca içimde hareket ediyor ve onu tutmak için konsantre olmam gerekiyor. Gittikçe güçleniyor."

"Bunun olabileceğini söylemiştin," diyorum Nadir'e. "Hatırlıyor musun? Büyükanne minin yaptığı şeyden sonra Ouranos'taki herkesin büyüünü kaybettiğini söylemiştin."

"Hatırlıyorum," diyor. "Sadece bir tahmindir gerçi."

"Görünüşe göre haklıymışsın," diyorum.

"Genelde öyleyimdir."

Sırıtişına gözlerimi deviriyorum.

"Acaba Willow da bunu yaşıyor mu?" Ben soruyorum, Tristan omuz silkiyor. "Onunla başka ne yapabilirsin ki?" Nadir kardeşime soruyor.

Tristan bir gösteri daha yapıyor, az önce yetiştirdiği ağaçları kökünden söküyor ve kürdandan başka bir şey değilmiş gibi bir kenara fırlatıyor.

"Bu çok yararlı olabilir," diyor Nadir hayranlık dolu bir ifadeyle. Tristan neredeyse gülümsüyor. Nadir'den hoşlanmıyor ve bunun için onu suçlamıyorum ama ikisi de aynı derecede inatçı. Acaba bu ayrılığı aşabilecekler mi?

Nadir ellerini çırparak, "Bu iş çok daha ilginç bir hal aldı," diyor. "Lor. Sanırım seni savunmaya çekmemiz gerekiyor."

Arkasını döner ve bir noktayı işaret eder. "Orada duracaksın ve ben de sana karşı sihrimi kullanacağım."

Fikrin geçerliliğini görerek başımı sallıyorum. Belki bu işe yarayabilir. "Yardım edeceğim," diyor Tristan, parmaklarını çıtlatarak ve Nadir homurdanıyor. "Kesinlikle olmaz."

Tristan ona ters ters bakar. "Neden olmasın?"

"On yıldan uzun bir süredir sihrini kullanmadın ve sadece büyüdüğünü s ö y l e d i n . Bu egzersiz için gerekli olan kontrole sahip değilsin."

Tristan'ın çenesi sertleşir, gözleri parlar.

Bir iç çekişi bastırıyorum. Bu gidişle asla anlaşılamayacaklar.

"Nadir-" diyorum.

"Hayır," diyerek sözümü kesti. "Kardeşin hayatına bildiğim kadar değer veriyorsa, senin güvenliğine oynamadığımızı anlayacaktır."

Nadir bakışlarını Tristan'a odaklıyor. "Doğru mu?" Tristan duraksar ama sonra başını sallar.

Nadir'in yüzü bir sırıtışa dönüşmeden önce "İyi," diyor.

"Aslında bu fırsatı pratik yapmak için de kullanabilirsin. Karşılaşabileceğimiz her şeye karşı başka bir silah olabileceğiniz çok açık. Mümkün olan her kaynağa ihtiyacımız olacak."

Bu uğursuz sözle birlikte Nadir topuğunun üzerinde döner ve açıklığı koşarak geçer.

Tristan'la bakıştık.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor, ben şimdi yüz adım ötede olan Nadir'e dönüp bakarken.

Nadir durup bize döndüğünde, "Bence denemeye değer," diye cevap veriyorum. "Ona güvenmiyorum," diyor Tristan.

"Güvenmediğini biliyorum. Senden *bana* güvenmeni istiyorum."

Boğazımdaki sıkışıklığı yutuyorum. Nadir'e güveniyor muyum? Onu uzaklaştırmak için çok zaman harcadım, ona inanmamaya kararlıydım. Başka bir Yüce Fae kralının güzel sözlerine ve güzel yüzüne kanmamaya kararlıydım. Ama zırhım en ufak bir baskıda çatlamaya meyilli bir çatlaklar ağı oluşturuyor.

Aurora'da birlikte çalışmayı kabul ettiğimizden beri, alışılmadık ilk karşılaşmalarımıza rağmen beni korumaktan başka bir şey yapmadı.

Bana hiç beklemediğim şeyleri hissettiriyor. Güvende. İstendiğimi. Güzel. Sanki kusurlarım bir dizi hata değil de beni ben yapan temel parçalarmış gibi.

Ve tüm bunlar hakkında yalan söylüyor olsa da, yalan söylemediğini biliyorum. Gerçek şu ki, ona güvenmeme kararlılığımın bir yerinde, ona tamamen inanmaya başladım. Korkuyorum ama tam olarak neden? Özgürce ve vazgeçerek sevmek için kendime izin vermekten mi? Kalbimle her şeyi yapmasına izin vermekten mi? Ya yeterli değilsem?

"Hazır mısın?" Nadir uzaktan bağılıyor ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Neye hazır olmam gerektiğinden emin olmasam da başımı sallıyorum.

Nadir kollarını kaldırır ve bize doğru iki ışık huzmesi gönderir
-Biri bana, diğeri Tristan'a.

Tristan anında tepki veriyor, parmaklarından yeşil bir ışık filizi fışkırıyor ve Nadir'in büyüüne çarpıyor. Tüm bu olanlara göz ucuyla şahit olurken, üzerime doğru gelen mor çizgiye odaklanıyorum.

Dişlerimi sıkıyorum, büyümle bir şey olmasını istiyorum ama hiçbir şey olmuyor. Son anda Nadir'in ışığı etrafımda bükülüp havada zararsızca dağılırken eğiliyorum.

"Siktir," diye küfrediyorum nefesimin altında.

Nadir hiç vakit kaybetmeden üzerimize doğru daha fazla büyü gönderiyor. Tristan yapabildiği kadarını savuşturuyor, çoğunlukla orman büyüüne odaklanıyor, gölgeli yeşil parıltılarla, ara sıra ıskaladığında yoldan sıçırıyor. Ter içinde kalmış, koyu renk saçları şakaklarına yapışmış, nefesi kesik kesik geliyor.

İlerlemesine hayran kaldım. Bu işte doğuştan yetenekli olduğu çok açık. Belli ki bu yetenek aileden gelmiyor.

Nadir büyümü harekete geçirmeye çalışmayı sürdürüyor, bana doğru ok üstüne ok atıyor, gövdeyi sarıyor, hatta kıyafetlerimi yakmaya kadar gidiyor ama yaptığım hiçbir şey bir fark yaratmıyor. Büyüm onunkine her zamanki gibi tepki veriyor, kafesteki bir yılanın serbest kalmaya çalışması gibi savaşıyor ama sonunda kaçıp harekete geçmeyi başaramıyor. Kırılmaz bir şişenin içine hapsolmuş bir uyarı kadar faydalıyım.

"Dur!" Sonunda bağıriyorum, kendimi istediğim gibi çalıştıramadığım için sinirli ve öfkeliyim. "Bu işe yaramıyor."

Nadir kollarını indirip koşarak bize doğru geliyor ve önümde duruyor.

"Faydası yok," diyorum. "Bana gerçekten zarar vermeyeceğini biliyorum."

Nadir'in çenesi titrerken bu son sözler aramıza giriyor. Bunun doğru olduğunu biliyorum. Bir süredir anladığım bir şeydi bu. Ne olursa olsun, beni isteyerek incitmeyeceğini.

Tartışmıyor, bunun yerine sinirli bir elini saçlarında gezdiriyor.

Tristan, "Yine de bana zarar verebilir," diyor ve Nadir'in ifadesi ciddiden neşeliye dönüşüyor.

"Sizi biraz kanatmaya karşı değilim," diyor.

"Denediğini görmek isterim," diye karşı çıkıyor Tristan. "Orada sana karşı koymakta hiç zorlanmadım."

Nadir alaycı bir kahkaha atar.

"Yapabileceklerimin bu kadar olduğunu düşünüyorsan, büyü hakkında öğrenmen gereken çok şey var demektir, küçük Faeling."

"Sen kime Faeling diyorsun?" Tristan talep ediyor.

"Dur," diyorum tekrar, ellerim aralarında yükseliyor. "İkinizden de bu kadar yeter."

Nadir'i gösteriyorum. "Kardeşimi koçbaşı olarak kullanamazsın. Başka bir şey düşünmeliyiz. Hayatımın gerçekten tehlikede olduğunu hissettirecek bir şey."

Hepimiz bir an için sessizliğe gömüldük, düşüncelerimizin içinde kaybolduk.

"Hayır," diyor Nadir sonunda. "Senin hayatın değil belki. Benimkine ne dersin? Geçen sefer işe yaramıştı."

Birkaç adım geri çekiliyor, adımları hafif ve gevşek ve gözlerindeki parıltıdan hoşlanmayacağım bir şey planladığını anlayabiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Bana hınzırca bir gülümseme fırlattıktan sonra dönüp kaçmasını istiyorum.

"Nadir!" Arkasından sesleniyorum. "Buraya gel! Sana emrediyorum!"

Geriye doğru koşarak ve kollarını iki yana açarak dönüyor.

"Senden emir almıyorum, In-Lor!"

Sonra arkasını döndü ve koşmaya devam etti. O anda yüzümü göremediği için şükrediyorum. Kendini düzeltmeden önce bana "Mahkum" demek üzereydi.

Aurora'dan ayrıldığımızdan beri bana öyle seslenmedi. O gecedan beri. Eskiden bu isimden nefret ederdim ama bana *sadece* Lor demesi mideme soğuk bir taş gibi oturuyor.

Sanki artık onun için özel değilmişim gibi.

Sanki aramızda bir şey kaybolmuş gibi ve bundan nefret ediyorum. Ve bundan nefret etmekten nefret ediyorum.

Lanet olsun, berbat durumdayım.

Nadir açıklığın uzak tarafında durdu ve şimdi bir çıkıntının onu gölgede bıraktığı bir uçurumun altında duruyor. Bizimle yüzleşmek için dönerken birden aklıma ne planladığı geliyor.

"Hayır!" Bağırıyorum. "Delirdin mi sen?!"

Anında koşmaya başlıyorum ama bu mesafeden bile onun kendini beğenmiş gülümsemesini algılayabiliyorum. Bir elini kaldırıyor ve çıkıntı yapan kayaya doğru mavi bir ışık patlaması fırlatıyor.

Gürültülü bir çatırtı beni titreterek durdurdu. Başardı. Yaptı amına koyayım.

onu. Durduğum yerde donmuş bir halde kayaya bakıyorum, parçaların kopup aşağıda beklediği yere yuvarlanmasını izliyorum. Beni izliyor. Beni test ediyor. Başarmamı bekliyor.

Kendime, yıkılmadan önce hareket edeceğini söylüyorum. Sadece blöf yapıyor. Sırf benim iyiliğim için bunun üzerine düşmesine gerçekten izin vermezdi.

Ama kafamın arkasında küçük bir ses çığlık atıyor. *Ya yapmazsa?* Aurora Prensi'nin hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığını hep bilirim. Ya koca bir uçuşumun ağırlığı altında ezilirse? Bir Yüce Fae bile bundan sağ çıkamaz.

"Nadir!" Çığlık atıyorum, sesim korkudan çatlıyor.

"Sihirini kullan Lor!" diye bağıyorum. "Bunu yapabileceğini biliyorum!"

Bunu yapabilirim. Heart'tayken bana inandı ve ben de onu kurtardım. Kilitlediğimden beri sihrimi uyandırabilen tek kişi o ve şimdi ona güvenmek zorundayım.

Bir patlama dikkatimi uçuşuma çekiyor. Kaya yer değiştiriyor, yerçekiminin baskısına ve kendi ağırlığına yenik düşerek yavaşça parçalanıyor. Fazla zamanım yok.

Beni engelleyen o kapıyı dürtmek için kendi içimi arıyorum. Dişlerimi sıkarak onu çekiyorum, işe yaramaz, körelmiş pençeleri olan çılgın bir canavar gibi parçalıyorum.

Bir başka gürültülü çatırtı, taşlarda yankılanarak açıklıkta yankılanıyor.

Nadir hareket etmiyor. Kafasını bile kaldırmıyor. Bana bakıyor. Yapmam gerekeni yapmamı istiyor.

O zaman anladım ki hareket etmeyecek. Bunu yapmam için beni zorlayacak. Tıpkı Kalp Kalesi'nde büyümü serbest bırakmama yardım ettiği zamanki gibi, benden asla vazgeçmeyecek.

Bir başka çatırtı, devasa bir kayanın düşüşünden önce gelir. Kaya Nadir'in hemen yanına düşüyor, onu kıl payı ısıkalıyor ve saçlarını omuzlarına savuruyor. Ama yine de hareket etmiyor. Başarısız olmam için bana meydan okurken gözünü bile kırpmıyor.

Bunu yapabilirim. Bunu yapmak *zorundayım*.

Ve sonra her şey bir anda olur.

Kulaklarımda bir patlama sesi daha patlıyor ve uçuşum kopuyor, ellerim dışarı fırlarken kaya yuvarlanıyor ve kırmızı şimşek taşa çarparak onu parçalıyor. Yıldırımları süzmeye devam ediyorum, en büyük parçalar parçalanıp zararsız bir çakıl yağmuru haline gelene kadar kayayı yumrukluyorum. Nadir

düŖerken başını örtüyor ve dünyam birkaç saniye sonra her Ŗey sessizliğe gömölene kadar hareket etmeyi bırakıyor.

Ayaklarımın üzerinde tökezleyerek ona doğru ilerlerken nefesimin darlığından başım dönüyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölüyor. Ona ulaştığımda beni kollarıyla sarıyor ama ben yumruklarımınla göğsünü yumrukluyorum, çığlık atıyorum, ağlıyorum, öfkeleniyorum.

"Bunu nasıl yaparsın?! Ödümü kopardın! Ölebilirdin!" Beni tutarken hıçkırır hıçkırır ağlıyorum, gömleğinin kumaşına yapışıp sanki beni terk etmesini engelleyebilecekmişim gibi yumruklarımı sıkarken hiçbir Ŗey söylemiyorum.

Onu uygun bir şekilde azarladıktan sonra derin bir nefes alıp nabzımın normale dönmesini bekliyorum. Ellerimin tersiyle yanaklarımı silerek uzaklaşıyorum.

"Özür dilerim," dedim. "Sana bağırmak istememiştim. Ben sadece... Beni korkuttun." Başını eğdi. "Yani açıkça belirttin."

Aramızda bir an daha geçti. Umurumda değilmiş gibi davranmaya devam edebilirim, ama az önce foyam ortaya çıktı.

"Yine de işe yaradı," diyor ağzını ukala bir şekilde eğerek. "Sana her zaman haklı olduğumu söylemiştim."

Zerra, bundan sonra onunla yaşamak yok.

"Öyle oldu," diyorum, Tristan'ın açıklığın diğer tarafında, ikimizi görmezden gelerek bir grup ağağ üzerinde orman büyüsü yaptığını fark ediyorum.

"Sen kendini bana attığında çok tuhaflaştı," diyor Nadir ve ben de dönüp ona bakıyorum.

"Ben kendimi atmadım... Ah, kapa çeneni," diye bitiriyorum yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi yakaladığımda.

Hışımla uzaklaşıyorum ama kolumdan tutup beni kendine doğru çekiyor. "Lor, kes şunu."

"Neyi durdurayım?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun," diyor. Daha da yaklaşıyor, aramızdaki boşluk daralıyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve aniden kuruyan boğazımdaki sızıları yutuyorum. Açıklığa hızlıca bir göz attığımda Tristan'ın hâlâ bizi görmezden geldiğini fark ediyorum.

"Bilmiyorum," diyorum ağzımdan yalanı zorla çıkararak. Tadı kül gibi geliyor. "Lütfen," diye ekliyorum, ne istediğimden tam olarak emin değilim. Daha fazla alan. Daha fazla zaman. Kafamdaki düşünce karmaşasını çözmek için daha fazla mesafe.

Nadir'in ifadesi yumuşar.

"Neye ihtiyacın var Lor?" Soruyu soruş şekliyle ilgili bir şey kaburgalarımın arkasındaki boşluğu sıkılaştırıyor. Neye ihtiyacım var?

"Bir arkadaş."

Kelimeler ağızımdan kaçtı. Aslında bunu söylemek istememiştim ama kelimeler döküldükçe bunun doğru olduğunu anladım.

Nadir başını sallamadan önce sadece bir kalp atışı kadar duraksıyor.

"Bunu yapabilirim."

Bakışlarımız oyalanıyor ve onun varlığında her zaman tepki veren diğer her şeyle birlikte derimin altındaki o his de kıpırdanıyor. Onun *sadece* arkadaşım olmadığını biliyorum. Bu birbirimiz için kim olduğumuzun sadece basitleştirilmiş bir katmanı, ama henüz diğerlerini keşfetmeye hazır değilim.

Önceki deneyimlerimin sonraki her şeyi ne kadar çarpıttığını açıklamak zor. Bakış açımı. İlişkilerimi. Güvenme yeteneğimi.

Belki her zaman böyle olmayacak ama sadece birkaç ay önce Nostraza'da öleceğime gerçekten inanıyordum. Her günün bir sefalet olduğu ve gün doğumundan sonra hayatta kalmanın tekrar eden bir mucizeye dönüştüğü zamanlar. Hayatta kalmak için akla hayale gelmeyecek şeyler yaptığım zamanlar. Unutmak istediğim ama ruhumun dikişli dokusunda sonsuza dek yaşayacak olan şeyler.

Kaçırıldığımda çocuktum. Çok az yaşadım. Nadir ve ben bu yolda devam edersek bunun ne anlama geleceğine dalmaya hazır değilim.

Oraya gitmek istiyorum. Düşünüyorum. Ama daha fazla zamana ihtiyacım var.

Sonunda "Teşekkür ederim," diyorum ve kolumu bırakıp uzaklaşmadan önce çenesi geriliyor.

Hâlâ ikimiz de yokmuşuz gibi davranan Tristan'a dönüyor.

Nadir hakkındaki hisleri göz önüne alındığında, müdahale etmeye çalışmamasına şaşırdım.

Prens ve ben Tristan'ın sihrinin her iki formunu da kullanmasını, havada dönerken onları birlikte bükmesini izliyoruz. Belli ki nihayet yapabileceklerini keşfedebildiği için bu yeteneğin tadını çıkarıyor.

Gözümün kenarından bir damla yaş süzülürken kardeşime gülümsüyorum. Hepimizin Nostraza'dan salıverilmemizle nasıl başa çıktığımız hakkında konuşma fırsatımız olmadı ama bunun onu da benzer şekillerde etkilediğini biliyorum. Hiçbirimiz o geçmişten kaçamayız.

"Hadi," diyor Nadir bir dakika sonra. "Tekrar deneyelim. Bunu yapabileceğini biliyorum."

Sonraki birkaç saat boyunca, Nadir beni sihrimi kullanmaya zorlamaya devam etti.

daha doğal hissetmeye başlayana kadar. Neredeyse. Yeterince konsantre olursam onu yüzeye çıkarabilsem de, hala çocukluğumdan hatırladığım uzantım değil.

O günlerde kolay ve doğaldı. Neredeyse orada, ama tıkanmış durumda, özgürce akmak yerine damlıyor, hepsi de açmaya zorlayamadığım o kapı yüzünden. *Daha fazla* baskı hissediyorum, ama tek yapabildiğim bu.

Yine de hiç yoktan iyidir. Ve tüm bunlar için Nadir'e teşekkür etmeliyim. Hepimiz yeterince içtikten sonra güneş batmaya başlıyor.

"Bugün mükemmel bir ilerleme kaydettik," diyor Nadir, sesinde bir parça gurur var. "İyi iş çıkardın Lor."

"İnanılmaz," diye katılıyor kardeşim.

"Teşekkür ederim. İkinize de," diyorum. Sihrimle erişmek hâlâ bir mücadele ama kendimi her zamanki kadar işe yaramaz ve çaresiz hissetmiyorum.

"Hadi eve gidelim. Açlıktan ölüyorum," diyor Tristan ve atına doğru ilerliyor.

Nadir beni izliyor ve başımı eğerek ona küçük bir gülümseme veriyorum. Bu an için teşekkür etmek istiyorum. Bugün için. Bana ihtiyacım olan alanı sağladığın için. Henüz adını koyamadığım şeyler için. Muhtemelen onun sabrını hak etmiyorum ama yine de bana sabrını sunuyor.

"Gidelim," diyor usulca. "Seninle gurur duyuyorum."

Buna cevap vermek çok zor geliyor, o yüzden sadece başımı sallıyorum. Sonra hepimiz atlarımıza atlayıp Aphelion'un duvarlarına doğru yola çıkıyoruz.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Huzursuz bir uykunun ardından ertesi sabah mutfğa indim. Nadir, Tristan ve ben dün gece eve vardığımızda herkes çoktan yatmıştı. Bu yüzden üçümüz iyi geceler dilemeden önce ekmek ve peynirden oluşan soğuk bir akşam yemeği yedik.

Kahkahalar merdivenlerden yukarı süzölüyor ve dışarı çıktığımda Nerissa'yı ocağın başında bir tavayla ilgilenirken, Tristan'ı kollarını kavuşturmuş tezgâha yaslanmış halde buluyorum. Nerissa'nın tekrar gülmesine neden olan bir şey söylerken genişçe gülümsüyor, eli ona dokunmak için çok kasıtlı bir girişim olduğundan emin olduğum bir şekilde pazılarına iniyor.

Onları izlerken boğazımda bir duygu düğümü oluşuyor. Kardeşlerim için istediğim şey bu. Yeniden hissetmelerini sağlayacak birini bulmak. Sevecekleri ve kendilerini kaybedecekleri birini. Denemeler sırasında bunun için savaşıyordum.

Tristan beni görünce yerinden doğruldu.

"Günaydın," diyor, büyük mutfak adasının etrafındaki bir tabureyi çekip üzerine yerleşirken ayaklarına bakıyor. Yüzünün kızardığından eminim ama yorum yaparak onu utandırmamaya karar veriyorum. Neden Nerissa'yla ilgilenmiyormuş gibi davrandığından emin değilim ama onun da mücadele etmesi gereken kendi şeytanları var ve hepimiz kendi yöntemlerimizle bununla başa çıkmaya çalışıyoruz.

Nerissa omzunun üzerinden bakıyor ve gülümsüyor.

"Günaydın Lor. Kahvaltı hazır. Keyfine bak." Sonra kendi kendine mırıldanarak ocağa dönüyor, ama bakışları kısa bir an için kardeşime takılmadan önce değil.

Tristan'ın yanına oturuyorum ve teker teker Nadir, Willow, Mael ve Hylene de hamur işleri, waffle ve çıtır çıtır pastırma dilimlerine yardım etmek için sıraya giriyorlar. Nerissa bizim için yemek yapmaktan çok memnun olsa da, pisliğimizi temizlemeyi kesinlikle reddediyor ki bu da adil bir sınır.

Mael biraz pasaklıdır ve ben de bunların arkasını toplamak istemezdim.

Yemeğimize birkaç dakika kala, Amya elinde bir mektup ve dudaklarında asık suratla içeri giriyor.

"Ne oldu?" Nadir sorar.

"Aurora'dan az önce bir rapor aldım," diyor, sanki kelimelerin kendilerini yeniden düzenleyeceğini umuyormuş gibi sayfayı tarayarak. "Savahell Madeni iki gün önce çöktü ve yaklaşık altı yüz alçak fae, Nostraza'dan bir grup mahkum ve görevdeki tüm gardiyanlar öldü."

Bu sözler karşısında sessizliğe gömülüyoruz.

"Savahell Madeni mi?" Tristan, sesinin tonu sertleşerek soruyor. Sağlam bir erkek olarak, Willow ve ben daha çok ev işleriyle uğraşırken, o hapishanedeki günlerimizde düzenli olarak madenlerde çalışmakla görevlendirilirdi. Kara toza bulanmış, yemek yiyemeyecek kadar yorgun ve genellikle sırtında kırbaç izleriyle geri dönerdi.

Willow uzanıp onun elini tutar ve sıkar.

"Evet. Aurora'daki en büyük mücevher madeni," diye yanıtlıyor Nadir, onların konuşmalarını kaçırarak. "Muhalefet aylardır büyüyor. Çalışma koşulları çok kötü ve Aurora konseyinin bazı üyeleri bile uygulamalara karşı çıkıyor ama babamın umurunda değil. Onları daha da derine inmeleri için zorlamaya devam ediyor."

İşte o zaman bakışları Willow'un hâlâ Tristan'ın elini sıkıca tuttuğu, parmak eklemlerinin beyazlaştığı yere takılıyor.

"Sen..." Nadir soruyor.

Tristan, "Bu konuda konuşmak istemiyorum," diyerek onun sözünü keser. Nadir onaylarcasına çenesini eğiyor.

"Özür dilerim."

Bu özürde öyle bir ıstırap var ki ellerim kenetleniyor, tırnaklarım uyluklarıma batıyor.

Tristan başını sallar ve başka tarafa bakar, bu da konuya devam etmek istediğini gösterir.

konu.

"Neden kazmaya devam ediyor?" Willow sorar. "Ne amaçla? Yeterince zenginliğin ve mücevherin yok mu?"

Nadir kız kardeşime baktı. "Keşke bu kadar basit olsaydı."

"Bunu durdurmalıyız," diyor Amya ve sesi çok küçük çıkıyor. "Biliyorum," diye yanıtıyor Nadir. "Biliyorum."

Tabağına bakıyor ve kahvaltısına dönüyormuş gibi yapıyor, ama gerçekten yemediğini görebiliyorum. Geri kalanımız da onu takip ediyor, mutfağın kasvetli havasında sessizce çiğniyoruz.

Nadir elindeki tostı bırakır ve ayağa kalkarak yumruklarını masanın yüzeyine indirir.

"Hızlıca halletmemiz gereken birkaç şey var. Gabriel varlığımızı Atlas'a açıklamak zorunda kalmadan önce bize çok az zaman verebilir. Planlarımızı hızlandırmamız gerekiyor."

Herkesin gözleri masanın etrafında buluşuyor. Nadir'in sözlerindeki gerginliği duyabiliyorum. Aurora'dan gelen haber onu sarstı ama oyun yüzünü takınıyor.

"Nadir," diyor Amya ama o elini kaldırıyor.

"Plan değişmedi. Başından beri niyetimiz Lor'un sihrini geri almaktı, böylece babamı alaşağı etmeye yardım edebilecekti. Bu işi bitirecek tek şey bu. Bunu yapmak için de Ouranos'un etrafında Kalp'in sırlarını kimin paylaştığını anlamamız ve Lor'u Ayna'ya götürmemiz gerekiyor. Sonra geri kalanına odaklanabiliriz."

Nadir kız kardeşine dik dik bakıyor, o da onaylarcasına çenesini eğiyor. "Ama hâlâ sağlam bir planımız yok," diyor Tristan.

Mael, "İhtiyacımız olan şey, bize taht odasına ve binanın kendisine alternatif giriş ve çıkışları içeren bir harita çizecek kadar yerleşimi iyi bilen biri" diyor.

"Gabriel," diyorum ama Nadir başını sallıyor.

"Sadece son çare olarak. Bunu ne kadar uzatabileceğini şimdiden test ettiğimizden endişeleniyorum. Ona sorarsak, çizginin ne zaman Atlas'a açıklamaktan başka çaresi olmadığı bir şeye dönüşeceğinden asla emin olamayız."

Nadir Amya'ya bakar. "Bir fikrin var mı?"

"Aslında evet," diyor Amya. "Şansa bakın ki dün gece müstakbel Güneş Kraliçesi'nin yeni hizmetçiler aradığını duydum. Görünüşe göre, tüm personelinin kovmuş çünkü hepsi, ve ben alıntı yapıyorum, 'bir grup ahmak kafalı

"İki beyin hücresini bir araya getiremeyen aptallar. Yarın görüşmeler yapacak. Bu bizi içeri sokmak için mükemmel bir fırsat olabilir."

Apricia'nın sarayda fırtınalar kopardığını hayal ederek neredeyse gülümsüyorum. Neredeyse Atlas için üzüleceğim.

Willow, "Ben yaparım," der ve bütün gözler ona döner. "Lor olamaz. Onu tanıyacaktırlar. Amya da olamaz."

"Bunu yapabilirim," diyor Hylene. "Orada kimse beni simaen tanımıyor."

Willow, "Yeteneklerine başka bir yerde ihtiyaç olduğunu hissediyorum," diyor. "Bu benim yapabileceğim bir şey ve yardım etmek istiyorum. Bu Apricia'yı en az üç beyin hücresine sahip olduğuma ikna edebileceğime eminim."

Nadir yavaşça, "Mantıklı," diyor ama Tristan ve ben birbirimizin itirazlarına takılıyoruz.

"Bu çok tehlikeli," diyor Tristan.

"Ya anlarsa?" Ben soruyorum ve Willow ikimize de sert bir bakış atıyor.

"Oh, ve yaptığınız her şey güvenli mi? Kes şunu. Bunu yapabilirim. Etrafı tanımak için yeterince uzun süre kimsenin dikkatini çekmeden kalabilirim."

"Hizmetkârlar genellikle içeri girip çıkmak için en iyi rotaları bilirler," diyor Amya. "Bu iyi bir plan."

"Lor'a çok benziyor," diyor Mael. "Ya bir bağlantı kurarlarsa?"

"Saçımı boyayabilirim," diyor Willow, bu yorumu tahmin ederek. "Sarışın olarak nasıl görüneceğimi hep merak etmişimdir."

Hala kısa olan saçlarını savuruyor ve bana gülümsüyor. "Bunu senin için yapmak istiyorum Lor. Hepimiz için. Sihrim yok ve dövüşte iyi değilim ama bunu yapabilirim."

"Ama, Willow-"

"Hayır," diyor, daha önce hiç duymadığım kadar kararlı bir şekilde. "Sen ve Tristan, siz her zaman cesur ve özverili olanlarsınız. O muhafızlar... Sen... Onlar..."

Sözünü kesiyor, gözleri yaşlarla doluyor. Ne söylemediğini anlamaya çalışıyorum. Nostraza'da geçirdiğimiz yıllar için bana bir şey borçlu olduğunu mu düşünüyor?

"Bırak bunu yapayım," diye fısıldıyor.

Odada garip bir sessizlik hakim ve Tristan'la bakıştıktan sonra başımı sallayarak onaylıyorum. Çekincelerime rağmen, bu iyi bir

fikir. Sırlarımızı kimin bildiğini bulmaya çalışırken, saraya nasıl gireceğimizi de bulmalıyız. Ve Gabriel varlığımızı ortaya çıkarmadan önce bunu çabucak yapmalıyız.

"Saçlarınla ilgilenmesi için Callias'ı bulamamamız çok kötü," diyorum. "Merak etme," diyor Amya. "Bununla ben ilgilenebilirim."

"Demek karar verildi," diyor Nadir, rahatsız edici yüzleşmemizi geçiştirerek. "Amya görünüşünü değiştirdikten sonra, kendini Güneş Sarayı'na sunacak ve geleceğin Güneş Kraliçesi'nin seni son derece titiz standartları için yeterince zeki bulmasını umacaksın."

Willow parmaklarını çapraz yaparak ellerini kaldırır. "Sadece umut edebiliriz."

DOKUZUNCU BÖLÜM

O akşamın ilerleyen saatlerinde Willow'u aramaya çıkıyorum ve onu arka bahçede, Tristan'ın karşısındaki uzun ahşap masada otururken buluyorum. Akşamdan kalmalığı garantileyen bir şişeyi paylaşıyorlar, kadehleri önlerinde duruyor.

Burada fazla zaman geçirmedim ama Nerissa'nın sevgi dolu dokunuşlarının kanıtı, tüm mekana sıcak bir parıltı veren küçük beyaz ışıklarla çevrili çit de dahil olmak üzere her yerde.

"Merhaba," diyorum ağabeyim ve kız kardeşime yaklaşıp Tristan'ın yanındaki banka kayarak otururken. "Size katılmamın sakıncası var mı?"

Tristan başını salladı ve bardağını bana uzattı.

"Elf şarabı," diye açıklıyor. "Midenizin astarına çok bağlı değilseniz fena değil."

Koyu yeşil sıvıya bakıyorum ve bir yudum alıyorum, alkolün güçlü etkisiyle katmanlanmış nane ve bal notalarının tadına bakıyorum.

Willow bu sabahki tartışmadan beri benden kaçıyor ve şu anda bile göz teması kurmayı reddediyor. Günü Amya'yla geçirdiği çok açık, çünkü siyah saçlarının rengi açılmış ve bakır rengi koyu sarıya dönmüş. Görünüşünü öyle değiştirmiş ki, en zeki gözlemciler dışında kimse benimle bağlantı kuramaz.

"Güzel saç," diyorum. "Böyle iyi görünüyorsun."

Willow alay ediyor ve bakışlarımı kaçırarak içkisinden bir yudum alıyor. "Willow, bu sabah söylediklerin hakkında-"

"Özür dilerim," diyor yüz ifadesi buruşarak. "Bunu sana söylememeliydim."

"Hayır, sorun değil. Ama bununla ne demek istedin? Nostraza'da olan hiçbir şey için bana borçlu olmadığını anlıyorsun, değil mi? Değil mi?"

İç geçiriyor ve bardağını masaya vuruyor. "Bunu bana nasıl söylersin?"

Başımı sallıyorum. "Willow, bunun birdenbire nereden çıktığını anlamıyorum."

"Birdenbire olmadı," diyor sesini yükselterek. "Ben yatağında güven içinde yatarken o canavarların sana neler yaptığını bilmek nasıl bir duyguysun? Hepsini almana izin verdiğim için ne kadar utanç duyduğumu biliyor musun? Benim abla olmam gerekiyordu!"

"Willow." Masanın öbür ucundaki eline uzanıyorum ama o elini çekip alıyor. "Sorun değil. Hepsi benim seçimimdi."

"Hayır! Yapma bunu. Bana bebek gibi davranma. Ben camdan yapılmadım." Sözleri karşısında irkildim.

"Willow," diyor Tristan. "Ona biraz sert davranıyorsun."

"Daha iyi değilsin!" Willow ona bağılıyor. Sesini bu şekilde kullandığını daha önce hiç duymamıştım. "İkiniz de bir şey yapmama izin vermiyorsunuz."

"Ne yapmamı istiyordun?" Soruyorum, bu haksız suçlamalar karşısında öfkem doruğa çıkmaya başlıyor. "Seni almalarına izin mi vereyim?"

"Neden olmasın?" Willow sorar. "Neden bunu yapman gerektiğini düşündün?" "Sana yardım etmeye çalışıyordum! Bunu senin için yaptım!"

"Senden bunu istemedim!"

Çenem düştü. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Masadan kalkıyorum. Ellerimle ya da vücudumla ne yapacağımı bilmiyorum, sadece biraz mesafe yaratmam gerekiyor. "Bunun ne yararı olurdu ki? O zaman ikimiz de tamamen mahvolurduk, kimsenin içeri girmesine izin veremeyecek kadar korkardık! En azından her gece gözlerini kapatıp *hatırlamak* zorunda değilsin."

Şimdi öfkeliyim, bedenim öfke, korku ve beni ezmekle tehdit eden anılarla titriyor.

"Hayır, sadece her gece yatağına uzanıp umutsuzca ağlamamaya çalıştığını ve bunun sebebinin ben olduğumu bildiğini hatırlamak zorundayım. Bu yükü seninle paylaşabileceğimi bilerek!"

"Willow, hiç mantıklı konuşmuyorsun!"

Ayağa kalkmak için kendini zorluyor.

"Sana zar zor bakabiliyorum," diyor gözyaşları yanaklarından süzülürken. "Her zaman bu kadar *kızgın* olman benim suçum. O evde sana tüm dünyası senmişsin gibi bakan bir prens var ve senin tek bildiğin onu kendinden uzaklaştırmak. Küçük kız kardeşimin *kırılması* benim hatam."

"Willow-"

"Hayır!" Elleri kaldırdı ve geri çekildi. "Bana yaklaşma."

Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, yüzünü kapatıyor ve kapıyı çarparak evin içinde kayboluyor.

Kardeşime dönmeden önce birkaç uzun saniye boyunca ona baktım.

"Neydi o?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

"Peşinden gitmeli miyim?"

Tristan oturduğu yerden kalkıyor ve bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Onu biraz yalnız bırak. Ben gidip onu kontrol edeceğim." Masadan bardağını alıyor ve elime tutuşturuyor. "İç şunu. Hemen döneceğim."

Sonra o da evin içinde kayboluyor ve ben bankın üzerine düşüyorum, alnımı masaya koymadan önce bardağımdaki tüm içeriği geri çarpıyorum. Uzun dakikalar boyunca o pozisyonda kaldım ve konuşmamızı tekrar tekrar gözden geçirdim. Böyle hissettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bu pişmanlıkların hiçbirini ima etmemişti.

Kendimi onun yerine koymaya çalışıyorum ve pozisyonlarımız tersine dönseydi aynı şekilde hissedeceğimi fark ediyorum ama yaptığım şeyden pişman olamıyorum. Söylediklerimde ciddiydim. En azından sadece birimiz bu anılarla ve bu çok özel travmayla yaşamak zorunda.

Elf şarabı sürahisini yaklaştırıp iki kadehi de doldurduktan sonra birini başımın yanına koymadan önce karşımda birinin oturduğunu fark ediyorum.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim," diye yumuşak bir ses geldi ve Hylene'i bulmak için başımı kaldırdım. Tristan'ı bekliyordum. "O karanlıkla yaşamak. Geceleri gözlerini kapatıp onların sert ellerini hissetmek. Nefeslerinin sesini duymak ve mideni bulandıran ter kokularını hatırlamak."

Yanağımdan bir damla gözyaşını silerken kendimi yolun geri kalanında yukarı itiyorum. "Öyle mi?"

Omuz silkiyor, bir kolu vücudunun üzerinde çapraz duruyor, diğeri ise

İçki.

"Annem Crimson Bölgesi'ndeki lüks bir genelevde fahişelik yapıyormuş. Henüz on altı yaşındayken bana hamile kalmış. Ev işlerine yardım edebilecek yaşa gelene kadar beni yanında tutmasına izin verdiler, ben de mutfakta çalıştım ve daha fazlası için yeterli yaşa geldiğimi düşünene kadar ufak tefek işler yaptım."

"Daha fazla mı?" Bir sonraki söyleyeceği şeyden şimdiden korkarak soruyorum.

"İlk müşteriye 'hoş geldin' demek zorunda kaldığımda on üç yaşındaydım" diyor, gözleri soğuk ve mesafeli. "Adını ya da yüzünü hatırlamıyorum ama bana nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. Küçük ve değersizmişim gibi. Sanki hiçbir önemim yokmuş ve asla da olmayacakmış gibi."

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Derin bir nefes alır. "Hayatta kalmanın yollarını buldum. Bunu engellemek için. Eminim anlıyorsunuzdur."

Başımı sallıyorum. Başımı sallıyorum.

"Nasıl kaçtın?" diye sordum.

"On sekiz yaşındayken popüler bir kabaredeki partiye eskort olarak davet edildim. Birlikte olduğum pislik kör kütük sarhoş oldu ve beni balkonlardan birine sürükledi. Beni becermeye çalıştı ama pantolonunu zar zor indirebildi ve o gece bana ne oldu bilmiyorum. Yeterince içmiştim. Anlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Onu üstümden ittim ve o da öfkeden deliye döndü çünkü belli ki amımda hakkı vardı ve istediği her şeyi ona borçluydum." İçkisinden uzun bir yudum alıyor ve soğukkanlı bir şekilde konuşmasına rağmen gözlerinde duygular kaynıyor. "Beni balkona doğru itti ve Nadir çığlıklarımı duyduğunda beni aşağı itmek üzereydi."

"Dışarı çıktı ve onu üzerimden çekti ve sonra... o gece biri balkona çıktı ama o ben değildim."

Gözlerim kocaman oldu. "Onu Nadir mi öldürdü?"

Hylene sırtıyor. "Sakın bana şaşırdığını söyleme." Bir kahkaha attım. "Hayır. Sanırım şaşırmadım."

Garip bir şekilde, bunun için onunla gurur duyuyorum. Bir bakıma değil. Hem de çok. Katı kalpliymiş gibi davranabilir ama ben altında ne yattığını gördüm.

"Peki sonra ne oldu?" diye sordum.

"Nadir iyi olup olmadığımı kontrol etti ve konuşmaya başladık. Kendisi için çalışmak isteyip istemediğimi sordu. Birkaç görevde yardımcı olacak birine ihtiyacı vardı ve ben de hemen kabul ettim. Kızıl Bölge'den çıkmayı çok istiyordum. Sözleşmemin bedelini ödedi ve bana Violet Bölgesi'nde bir daire ayarladı. Ve gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu."

"Vay canına," diyorum. "Bu ne kadar önceydi?" "Hmm, yaklaşık elli yıl kadar."

"Peki siz ikiniz hiç..." Parmaklarımı ileri geri hareket ettiriyorum ve Hylene gülüyor.

"Hayır. Biz birbirimize karşı hiçbir zaman böyle olmadık. Neden? Umurunda olur muydu?"

"Tabii ki hayır," diyorum inandırıcı olamayacak kadar hızlı bir şekilde. "Elbette," diyor bana bilmiş bir bakış atarak.

İkimiz de birkaç dakika sessizlik içinde içkilerimizi yudumluyoruz, şehrin uzak sesleri ve cırcır böcekleri esintide süzülüyor. Havada bir şimşek böceği vızıldıyor ve ben onun dönüp durmasını, karanlığa karşı yumuşak, parlayan bir iz bırakmasını izliyorum.

"Bunu gerçekten Nostraza'da mı yaptın?" Hylene soruyor. "Kız kardeşin ne dedi?" Başımı salladım.

"Bu çok cesurcaydı."

Homurdandım. "Bunu kız kardeşime söyle."

"Sana kızgın değil," diyor Hylene. "Bunu biliyor olmalısın."

"Biliyorum. Şimdi bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Olan oldu ve ben hiçbir zaman onu suçlamadım ve kesinlikle bana borçlu olduğunu düşünmüyorum."

"İkiniz de bunu çözeceksiniz. Birbirinize ne kadar değer verdiğiniz ortada. Sadece ona biraz zaman verin. Hepimiz hayaletlerimizle farklı şekillerde başa çıkarız."

"Teşekkürler," dedim, ciddiydim. "Buna gerçekten ihtiyacım vardı. Hepsine."

Ağzının kenarı yukarı doğru kıpırdıyor ve öne doğru eğilirken yeşil gözleri parlıyor.

"Kanatlı arkadaşın hakkında daha fazla şey anlatarak bana borcunu ödeyebilirsin."

Gözlerim açıldı.

"Kim? Gabriel

mi?"

Hylene narin bir omuz kaldırdı. "Uzun süredir acı çeken, ateşli bir öfkesi vardı."

İnliyorum ve bardağımı alıp ona doğru eğiyorum. "O zaman bu konuşma için bir ikiye daha ihtiyaım olacak."

ONUNCU BÖLÜM

GABRIEL

GÜNEŞ SARAYI

Yatağında yatan, hiçbir şeye göz kırpmayan, bakışları yıldızlar kadar uzak Tyr'a bakıyorum. Bileklerinin ve boynunun etrafındaki arkturit kelepçeler, gözlerimi her kapattığımda beni rahatsız eden ürkütücü mavi bir parıltıyla titreşiyor.

Kollarını kavuşturmuş, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, duvara yaslanmış duran Atlas'a bakarak, "Biraz okudum," diyorum. "Arcturite'e uzun süre maruz kalmanın onarılamaz zihinsel çürümeye neden olabileceğini, kullanıcıyı bazı durumlarda halsiz, bazılarında ise manik hale getirebileceğini söylüyorlar."

Başka ne düşündüğümü eklemiyorum. Tyr sadece uzun süre maruz kalmadı, onlarca yıldır bu lanet şeyleri giyiyor. Atlas'ın bunları hangi karaborsadan temin ettiğini hep merak etmişimdir.

Yıllar önce. Yüksek Fae'lere karşı eşsiz yetenekleri nedeniyle arkturit çıkarmak veya satmak yasaktır ve bunlar bir arka kapı düzenlemesinde küçük bir fidyeye mal olmuş olmalıdır.

Atlas kardeşine bakarken yorumuma hemen cevap vermiyor, ağzı bariz bir kızgınlık çizgisine bastırılmış durumda.

"Peki ne yapmamı istiyorsun?"

"Durumu kötüleşiyor," diyorum. "Çıkarın şunları. Bu haldeyken herhangi bir tehdit oluşturmaz herhalde?"

Atlas başını sallamadan önce sözlerimi zehir testi yapar gibi tartarken onu izliyorum.

"Hayır, bu riski alamam."

"Ama bu şekilde emir veremez," diye deniyorum.

Atlas'ın beni ve kardeşlerimi kontrol edebilmesi için Tyr'ın kelimeleri söylemesine ihtiyacı var ama böyle bir şey yapamaz. Kuralların etrafında bu kadar manevra yapabilmemin bir nedeni de bu. Tyr kardeşine itaat etmemizi emretti, ama Atlas'ın kendi emirleri böylece vekâleten iletiliyor, bu da onlara daha az ağırlık veriyor. Lor'u gördüğüm anda Atlas'a koşmak zorunda kalmamamın bir nedeni de bu.

Nadir'e söylediğim şey de doğrudu - Lor beni buldu, tersi değil ve bu küçük aldatmacaların içinde var olarak zincirlerimin boğuculuğunda bir hava boşluğu bulabiliyorum. Fazla bir şey değil ama hiç yoktan iyidir.

"Kelepçeler için endişelenmek yerine onu konuşturmalısın. Bu haldeyken bana bir faydası yok," diyor Atlas, yüz ifadesi soğuk. Tiksintimi bastırıyorum. Atlas'ın kardeşinin başına gelenlere bakıp da buna sebep olmasındaki rolü hakkında nasıl hiçbir şey hissetmediğini anlamıyorum. "Onları çıkarmadan," diye ekliyor konuşmak üzere olduğumu görünce, bir sonraki sözlerimi istediğimden daha iyi tahmin ederek.

"Onu biraz dışarı çıkarsak nasıl olur? Biraz temiz hava almak için bahçede yürüyüşe çıkarsak?"

Riskli olurdu ve kimliğini gizlemenin bir yolunu bulmam gerekirdi ama Atlas, Tyr'ın yönetimi sırasında çalışan tüm personeli temizledi ve bir zamanlar olduğu gibi altın kral olarak tanınması zor.

"Belki," diyor Atlas. "Bunu düşüneceğim."

Bunun ne anlama geldiğini zaten biliyorum - bunu düşünmeye hiç niyeti yok. Kendimi bildim bileli bu böyle. Bana "araştıracağını" ya da bir korkak gibi "danışmanlarıyla konuşacağını" söyleyecek.

umursamadığını itiraf ediyor.

Atlas dışarı bakar ve sonra burnunun kenarını çimdikler.

"İşimiz bitti mi? Gidip General Heulfryn ile görüşmem gerekiyor. Bunu birçok kez iptal ettim ve artık bundan kaçınmam."

"Elbette," diyorum, alnına dokunmadan önce Tyr'a bir kez daha bakıyorum, parmağımı kemik çıkıntısı boyunca gezdiriyorum. Göz kırıyor ve umarım bunun nedeni burada olduğumu ve onu önemsemişimi biliyor olmasıdır. Başparmağım yanağında geziniyor ve tekrar göz kırıyor, kalbim göğsümde çarpıyor.

Atlas'ı odadan çıkarken takip ediyorum, kapıyı kilitleyip anahtarı cebime koyduktan sonra merdivenlerden iniyoruz. Atlas'ın çalışma odasına doğru ilerliyoruz, Apricia'nın babasının muhtemelen kılıçları ya da yumruklarıyla yüzleşmeye hazır bir şekilde bekliyor olacağını biliyorum.

Bağlanma töreninin sürekli ertelenmesinden dolayı çok öfkeli ve Atlas'ın generalin sorularını daha ne kadar geçiştirebileceğinden emin değilim. Daha önce Atlas, Lor hakkında daha fazla haberim olup olmadığını öğrenmek istedi ve dikkatle kurguladığım yalanları yutmuş gibi görünüyordu.

Onu buraya geri getiren her neyse onu başarması için ona neden zaman vermek istediğimi bilmiyorum ama içimden bir ses bunu yapmam gerektiğini söylüyor. Soyu hakkında açıkladığı her şey şok ediciydi ama tamamen sürpriz değildi. Yaşananlar ve Atlas'ın onu bulmayı bu kadar çok istemesi göz önüne alındığında, yüzeyde anlattıklarından daha fazlası olduğu açık. Yine de gerçeği asla tahmin edemezdim.

Kendimi ona sempati duyarken buluyorum. Kendi iradesi dışında bir şeyin içine itilmiş gibi görünüyor ve bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi anlıyorum.

"Benimle kal," diyor Atlas. "Desteğe ihtiyacım olabilir." Başımı sallıyorum ve gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum.

Eğer Lor Kalbin Birincil'i ise, o zaman güçlü bir büyüye sahip olmalı ve Atlas'ın saplantısı göz önüne alındığında, tek mantıklı sonuç, gücüne erişmek için onunla bağ kurmak istemesidir. Hem Atlas hem de Tyr Aphelion'un büyüünü yönlendirebilse de, yetenekleri tam olarak aynı değildir. Atlas'ın eşsiz bir illüzyon yeteneği vardır ama Tyr'ın en göze çarpan yeteneği ışığı bir silah olarak kullanabilmesidir. Atlas bunu her zaman kıskanmış, neredeyse hiç saldırı büyüüne sahip olmadığı için sadece öz-bilinç olarak tanımlayabileceğim bir duygu hissetmiştir.

Lor'un Kalp büyüü -o efsanevi kızıl şimşek- Atlas'a kesinlikle farklı bir

avantaj sağlayacaktı.

Hepsi işe yarayabilir ve sanırım, uzaktan bakıldığında, bu bir

Korkunç bir plan ama en ufak bir esintide her şey yerle bir olacakmış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Başından beri sırrını kimse ortaya çıkarmadan nasıl bu kadar uzun süre dayanabildi bilmiyorum. Saatinin mahvolmaya doğru ilerlediği kesin. Tek umudum beni de kendisiyle birlikte batırmaması.

Hükümdarlar ve eserleri arasındaki ilişki konusunda yeterince bilgili değilim, bu yüzden Ayna'nın tüm bunlara nasıl dahil olduğunu anlamıyorum. Apricia'yı seçti ama kimin için? Atlas için mi yoksa Tyr için mi? Atlas'ın ne yaptığını anlıyor mu?

Bildiğim tek şey Atlas'ın Ayna'ya yaklaşımdan kaçındığı ve saray çalışanlarına kullanılmadığı zamanlarda Ayna'yı kapalı tutmalarını emrettiği. Atlas'ın kendisini dikkatle aynanın görüş alanından uzak tuttuğunu gören başka biri var mı? Yoksa sadece ben mi fark ediyorum? Neler olduğuna dair teorilerim var ama şüphelerimi destekleyecek kanıtım yok.

Ayrıca, ona yaptığı onca şeyden sonra Lor'u kendisiyle bağ kurmaya nasıl ikna edeceğini düşündüğünü anlayamıyorum, ama zaten *istemeyi* planlamadığını anlıyorum. Gerçi Ayna onu reddetti, bu yüzden onu işbirliği yapmaya ikna etmedikçe, bunların herhangi birini nasıl başaracağından emin değilim.

Hangi hayati gerçeği kaçıyorum? Keşke kafasının içine girebilsem.

Atlas'ın çalışma odasına girdiğimizde General Cornelius Heulfryn'i elleri arkasında bir ileri bir geri volta atarken buluyoruz. Apricia'nın siyah saçlarına ve delici mavi gözlerine sahip, çenesi kalın bir sakalla kaplı. Her iki Sercen Savaşı sırasında Aphelion'un ordularına liderlik ederek ona unvanını ve gücünü kazandırdı. Birkaç yıl önce emekli olduktan sonra pozisyonu çoğunlukla törenseldir - kral adına yaptığı hizmetlerden dolayı kendisine verilen bir onurdur. Apricia, onun mirası göz önüne alındığında kraliçe için her zaman doğal bir seçimdi.

Girişte durdu, doğruldu.

"Nihayet," diyor, bu konuşmanın Atlas için pek de hayra alamet olmadığını ima eder bir şekilde.

"General," diyor Atlas, ipek kadar yumuşak bir sesle. "Sizi görmek büyük bir zevk." Cornelius parmağını kaldırarak, "Yapma," diyor. Zaten titriyor, o kadar

kızgın. "Benden kaçırıyorsun ve ben de senden bağlanma töreni için bir tarih belirlemeni talep etmek için buradayım. Kızım bu sürekli tereddüt yüzünden kendinden geçti. Neyi bekliyorsun?"

Atlas sakın bir tavır sergilemeye çalışıyor ama omuzlarının sert

duruşundan hayal kırıklığını bastırmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Onu yeterince uzun zamandır tanıyorum.

başkalarının kaçırabileceği her
ipucunu okumak için. "Doğru
zamanı bekliyorum."

"Saçmalık," diyor Cornelius. "Bir şeyler saklıyorsun. Bütün bunları neden yapıyorsun?"

Cornelius ilerleyerek Atlas'ın önünde durur. Boyut olarak neredeyse kralla boy ölçüşüyor ve belli ki gözünü korkutmuyor. Bu da ona biraz hayranlık duymama neden oluyor. "Önceki Denemeleri 'iptal ettiğinizde' konsey ve ben yaygara koparmadık ama artık buna katlanmayacağım. Onlar en güvendiğiniz dostlarınız ve danışmanlarınızdan bazılarının kızlarıydı ve daha da fazlası ikinci bir Deneme uğruna feda edildi. Bu hayatları nasıl bu kadar hafife alabilirsiniz? Bu krallığın ve Denemelerin temsil ettiği her şeyle alay ediyorsunuz."

Atlas en kadife yumuşaklığındaki sesiyle, "Umurumda," diyor. "Elbette umurumda. Son Denemeleri sona erdirmek benim kararım değildi. Bunu bana Ayna yaptırdı. Bunu biliyorsun."

Cornelius ona Atlas'ın saçmaladığını düşündüren bir bakış atar. Keşke ne kadar haklı olduğunu bilseydi.

"Bir tarih belirleyin. Bölge başkanlarıyla konuştum ve bu konuda benimle birlikteler. Kendi kızlarının kaybetmesi artık umurlarında değil, ancak bunu ne kadar uzun süre devam ettirerseniz, ileriye dönük desteğiniz o kadar azalır. Mülklerin düşük fae'lere satılmasından bahsediliyor."

Bunun üzerine Atlas'ın gözleri kısılır. "Bu yasak."

"Yine de gidişat değişiyor. Bu politikalarınıza gösterilen teveccüh giderek azalıyor ve diğerleri, eğer bir tarih belirlemezseniz, daha sert tedbirler almak zorunda kalacağımız konusunda hemfikir."

General daha dik duruyor ve Atlas'ın öfkesinin etkisine karşı kendini açıkça hazırlıyor.

Bakışlarım aralarında gidip geliyor, zihnimde kimin kazanacağına dair bahisler oynuyorum. Bölge başkanları, kralın krallığın çıkarlarına aykırı davrandığını düşündüklerinde onun isteklerini sorgulama hakkına sahiptir, ancak bunun daha önce gerçekleştiğini hiç duymadım. Cornelius haklı ve Atlas'ın tarihi belirlemeyi reddetmesi yakında sorunlara neden olacak. Bu bizi istikrarsızlaştırıyor. Geleneklerimizi anlamsız ve alay edilecek bir şey gibi gösteriyor. Başka hiçbir diyarda böyle Denemeler yapılmıyor ve çoğu da bunu yapmanın şüpheli olduğunu düşünüyor.

Denemeler, Günlerin Başlangıcından sonra Aphelion'un ilk kralının icadıydı. Hikayeler, Zerra'nın her bir hükümdara hem kendi krallıklarının İmparatorluk büyüsunü hem de bir Eser bahsettiğini söyler.

yönetmelerine yardımcı olacaktı. Bununla birlikte, her hükümdarın sihrinin tüm gücünden yararlanmak için kendi seçtiği başka bir kişiye bağlanması şartı getirildi.

Kral Kiros uygun bir eş bulmak için hemen yola koyuldu ama seçenekler arasında boğulmuştu. Aphelion'daki her soylu kızını bu rol için aday göstermek istiyordu. Karar veremeyince, Denemeler fikrini ortaya attı ve böylece bugüne kadar devam eden bir gelenek doğdu.

Görünüşe göre Cyrus'un biraz da idealist bir çizgisi vardı ve bu da onu Umbra'dan bir Haraç'ı yarışmaya dahil etmeye yöneltti. Resmi açıklama Final Tribute'un bir umut mesajı olduğu yönünde olsa da, gerçek neden bundan çok daha az fedakarca.

Atlas çenesini sıkarken gözleri parlayarak Cornelius'a bakar ama ellerinin bağlı olduğunu görmek zorundadır.

"Pekâlâ," dedi Atlas sonunda, sesi öncekine göre kesinlikle daha az yumuşaktı. "Tarihi ben belirlerim."

"Ne zaman? Siz birini seçip ilan edene kadar buradan ayrılmayacağım."

Atlas omuzlarını silkiyor, bakışları kısa bir süreliğine bana kayıyor. Ama ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok, istesem bile. Bu yatağı entrikalar ve aldatmacalarla yaptı ve şimdi içinde yatabilir. İsterse içinde ölsün, umurumda değil. Onun nankör kışını tüm kötü kararlarından kurtarmaktan bıktım.

"İki hafta," diyor Atlas, kelimeleri kırparak. "Bugünden itibaren iki hafta." "Bu çok uzun bir süre," diye karşı çıkıyor Cornelius. "Yine erteliyorsun."

"Ayarlamaları yapmak için zamana ihtiyacımız var. Değerli mücevherimiz kraliçe için israfın doruğundan daha az bir tören istemeyiz, değil mi?"

Cornelius gözlerini kısar, Atlas'ın cadalog kızına hakaret edip etmediğine karar vermeye çalıştığı bellidir. Atlas'ın yaptığına eminim ama bu konuda onu suçlamıyorum.

Yine de General Cornelius Heulfryn benden daha iyi bir adam çünkü sadece çenesini eğiyor, ellerini yine arkasında kavuşturuyor. "Mükemmel, Majesteleri. Herkese haber verebilmeleri için kraliyet notçularını uyarayım mı?"

"Bu çok yardımcı olurdu," diyor Atlas, kelimeler küçümsemelerini zar zor bastırarak. Cornelius bunu fark etse bile, önce Atlas'ı sonra da beni kısa ve öz bir şekilde selamlamadan önce başka türlü davranıyor.

"Mükemmel. Harika bir etkinlik olacak."

Başka bir şey söylemiyor, kapıyı arkasından çarparak odadan çıkmadan önce bakışları bana doğru kayıyor.

O gider gitmez Atlas köşedeki bara doğru ilerliyor ve kendine koca bir bardak viski dolduruyor. Yarısını geri atıyor ve ellerini saçlarında gezdirerek hayal kırıklığıyla saçlarını çekiştiriyor.

"Atlas," diyorum, keşke bir şeyler anlayabilseydim.

Atlas bana doğru dönüyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Gabriel, sen kimin tarafındasın?"

Göz kırpıyorum. "Pardon?"

Elindeki bardakla bana doğru ilerliyor ve bardağı bana doğrultuyor. "Son zamanlarda sadakatın şüpheli görünüyor. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyorum."

Başımı sallıyorum. "Sana her zaman sadık kalacağım Atlas. Bunu biliyorsun." "Ama öyle misin?"

"Bu neyle ilgili?"

Atlas homurdanıyor ve sanki cevap çok açılmış gibi bir yudum daha içiyor. "Onu bulmak için iki hafta var Gabriel. Bulabildiğin her casusu gönder.

"Ellerine geçir."

"Atlas, ben-"

"İki hafta," diye tekrarlıyor. "Eğer onu bulamazsanız, gardiyanlarım arasında bazı değişiklikler yapmak zorunda kalabilirim."

Ağzımın içini ısııyorum, yüzüne yumruk atmak için duyduğum nefes kesici arzuyu bastırıyorum. Onun için yaptığım onca şeyden sonra bana borcunu böyle mi ödüyor? Gardiyan statüsünü kaybetmek bir işi kaybetmeye benzemez, tüm varlığınızın sonu demektir. Kralım olmadan ben bir hiçim. Gerçekten.

"Anlaşıldı," diye cevap veriyorum ve sonra geri alamayacağım bir şey söylemeden önce topuklarımın üzerinde dönüp odadan çıkıyorum.

Şu anda o kadar kızgınım ki doğru düzgün düşünemiyorum. Atlas için cehennemden geçtim ve o benimle altın çizmesinin ucunda kıvrılan bir solucandan daha önemsizmişim gibi konuşuyor. Tüm hayatımı onu korumakla geçirdim, bunu yapmak zorunda olmadığım zamanlarda bile ve o bir kez bile minnettarlık göstermedi. Hizmetkârlar ve saray mensupları yolumdan çekilirken sarayda sinsice ilerliyorum. Tanrım, bir içkiye ve iyi bir sevişmeye ihtiyacım var. Bir şeyi yumruklamam lazım. Sertçe.

Düzinelerce insanın dolaştığı ana salonun kalbine doğru yürüdüğümü fark ettiğimde geri dönmek için artık çok geç.

"Sen oradaki!" diye keskin bir ses geliyor ve beni iç dünyamdan dışarı

sürüklüyor.

Spiral. "Buraya gel!"

Apricia, gözleri ayaklarının üzerinde, ayaklarını sürüyerek ilerleyen zavallı genç bir Yüksek Fae dişisini işaret ediyor.

"Bana bak," diyor Apricia ve kız başını kaldırıp bakıyor. Sarı saçları sivri kulaklarının etrafından toplanmış ve ince bedenine basit bir tunik giydirilmiş. *Hay sikeyim*. Geleceğin Güneş Kraliçesi hizmetkârlarının yarısını "biraz fazla güzel" oldukları için kovdu ve şimdi yeni kurbanlar arıyor. Neden biri bu rol için gönüllü olur ki?

Beni ilgilendirmeyen başka bir karmaşanın içine sürüklenmeden önce, fark edilmemek için ani hareketler yapmaktan çekinerek yavaş ve temkinli bir şekilde geri çekiliyorum.

Ama çabalarım boşa gitti.

Apricia'nın yüzü kaşlarını çatarak kararırken hem Apricia hem de kadın ona bakıyor. Yüzündeki ifadeden henüz kimsenin ona bağdan bahsetmediğini tahmin edebiliyorum. Bunu yapan kişi olmayı tartışıyorum ama kızgınlığını biraz daha sürdürmesine izin vermeye karar veriyorum. Beni eğlendirecek çok az şey var. İyi haberi başkası verebilir.

Konuştugu kadın açık bir şekilde bana bakıyor, gözleri kanatlarımın üzerinde ve vücudumda geziniyor. Kaşlarımı çatıyorum, onda tanıdık gelen bir şeyler fark ediyorum ama ne olduğunu anlayamıyorum.

"Sen," diyor Apricia, parmaklarını kadının burnunun altında şıklatarak. "Dikkatini ver. İlk kural gardiyanlara aval aval bakmamaktır. Aslında bu ilk kural değil. İlki her zaman bana dikkat etmektir ama bu da onlardan biri."

Bakışlarını tekrar Apricia'ya çeviriyor ve müstakbel Güneş Kraliçesi yeni görevlisinin sorumlu olacağı anlamsız görevlerin sonsuz listesini sıralamaya başlamadan önce başını sallıyor. Zerra, ölmeyi tercih ederim.

Dikkatimi bir kez daha kadına çeviriyorum, neden tanıdık geldiğini merak ediyorum ama gerçekten önemli değil. Atlas'la yaptığım o konuşmadan sonra kendimi rahatlatacak bir şeye ihtiyacım var. Gözümün arkasında zonklayan bu acıdan beni uzaklaştıracak sıcak, ıslak ve istekli bir şey.

Belki gidip bir muhafız ya da dişе aldırmayan bir saray mensubu bulurum.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

NADIR

Kollarımı kavuşturmuş duvara yaslanmış, evin korunaklı arka bahçesinde Mael ve Lor'un dövüşünü izliyorum. Adam ona yastığının altındaki hançeri nasıl kullanacağını öğretiyor ve o da çok çabuk öğreniyor.

Dövüşmeye alışık olduğu belli, ancak incelikten yoksun oluşundan ve kaba kuvvetinden bunun bir silahla değil yumruklarıyla olduğunu anlayabiliyorum. Bu düşünce çenemi sıktı. Nostraza'daki yıllarımı sayısız serseriye karşı kendini savunarak geçirdiğini biliyorum. Bana söyledi. Tam da hak ettiğim şekilde yüzüme fırlattı. Bazen güneşte çürümeye terk edilmiş bir organ gibi aramızda duran bu çürümüş şeyi aşabilecek miyiz diye merak ediyorum.

Denemeler sırasında Gabriel'le biraz eğitim almıştı ama bu bir kılıçla olmuştu ve sanırım Gabriel'in onun becerilerini geliştirmek için fazla fırsatı olmadı. Acaba ne kadar çabaladı ya da bu da aceleye getirdiği bir başka yükümlülük müydü?

Mael, "Unutmayın, hançer küçüktür, bu yüzden yaklaşmanız gerekir," diyor. "Bu

O şeyi etrafta sallamanın bir faydası yok. Gidip onu senden alacağım."

"Dene," diyor ses tonunda bir meydan okumayla ve yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. Lor sert biri ama Mael onunla başa çıkacaktır. Aurora ordusunun saflarında bu kadar çabuk yükselmesinin bir nedeni var. Gölgeler gibi hareket ediyor ve gerçek gücünü gizlese de, sınırlarını zorladığında cehennemi serbest bırakma yeteneğine sahip. Bu yetenek, ilk tanıştığımız esir kampında hayatlarımızı kurtardı, beni aşılamak ve cezalandırmak için elinden gelen her şeyi yapan Atlas'ın liderliğindeki bir taburun altında aylarca yan yana acı çektik. Aphelion bizi hatlarının gerisinde bir baskın sırasında yakaladı, beni ve büyü yaptığından şüphelendikleri herkesi uzun, ince arkturit zincirlerle bağladılar. Mael radarın altında kaldı çünkü ne yapabileceği hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

O gün Atlas'tan canlı ayrıldım, Gerçi mecbur değildim ve bana bir şey borçlu olmaktan hep nefret etmiştir.

Mael sırtıyor ve Lor kılıcını savururken onlar eğilip bükülürken saldırıya geçiyor. Mael, Lor'un hilelerine kanmayacak kadar iyi eğitilmiş ve çok geçmeden bir bacağını dizlerinin arkasına geçirerek onu kaldırım taşlarının üzerine gönderiyor ve Lor bir "oof" sesiyle sırt üstü yere düşüyor.

"Kahretsin," diye hırıldıyor ve ona yardım etmek için vücudumdaki her dürtüye direnerek geriliyorum. Onun herhangi bir şekilde incindiğini görmekten nefret ediyorum. Mael kollarını kavuşturmuş, kendine özgü saygısız gülümsemesiyle onun yanında duruyor ve Mael her zaman sikimi kaldıran o vahşi ifadeyle ona bakıyor. Başka birine bu şekilde bakmasından hoşlanmıyorum ama o zaman bir daha kimseye bakmayabilir.

Açıklıkta bana arkadaşlık teklif ettiğinde neredeyse kalbim kırılıyordu. Elbette onun arkadaşı olmak istiyorum ama çok daha fazlasını istiyorum. Anlamak için elimden geleni yapıyorum. Yaşadığı her şeyi kabullenmek için zamana ihtiyacı var.

Mael elini uzatıyor ve antrenmana devam etmeden önce onu yukarı çekiyor.

"Orada öylece duracak mısın?" Mael benimle alay ediyor. "Kız arkadaşının benim daha iyi bir dövüşçü olduğumu anlamasından mı korkuyorsun?"

Lor, "Ben onun kız arkadaşı *değilim*," diye homurdanıyor ve bu sözler göğsümde patlayarak irkilmeme neden oluyor. Onu itiyorum. Son zamanlarda tüm duygularıma yaptığım gibi. Beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum. Ben buna alışkınım. Hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranarak hayatta kaldım. Ama hissediyorum. Kahretsin, her şeyi nasıl da hissediyorum.

Mael gözlerini devirir. "Tabii ki değilsin."

Birbirlerinin etrafında dönmeye başladıklarında Lor alçak bir hırıltıyla karşılık veriyor. İçimden bir ses Mael'in bu yorumun bedelini ödeyeceğini söylüyor.

Avlunun kapısı pat diye açılıyor ve beni şaşırtan bir şekilde Gabriel dışarı çıkıyor. Mael ve Lor dövüş pozisyonlarında duraklarken o da durup üçümüze bakıyor.

"Ne oldu?" Anında alarma geçerek soruyorum. "O biliyor mu?"

Gabriel'in öfkesi gözlerinin arasındaki derin oluktan ve boynunu saran çizgilerden anlaşılıyor. Saçları vahşi ve yanakları pembe. Omuzları o kadar gergin ki, hemen kırılmadıklarına şaşıyorum. "Hayır," diye mırıldandı. "Henüz bilmiyor."

Bunun üzerine duruşum gevşiyor. "O zaman ne?"

"İki haftan var. Sana verebileceğim süre bu kadar."

"Neden?" Lor sorar. "Ne oldu?"

"Apricia ile bağ kurma tarihini o belirledi, ama sadece buna zorlandığı için. Bana seni o tarihten önce bulmamı emretti, yoksa..."

Sözünü kesiyor ve hepimizin ne dediğini anlamamız için cümlesini bitirmesine gerek yok. Ya Lor ya o ve onu seçmiyor.

Lor başını sallar.

"Tabii ki. İki hafta."

Bakışları endişeyle bana kayıyor ve içim kaynıyor olsa da onun iyiliği için dışarıdan sakın görünmeye çalışıyorum.

"Bir planın var mı?" Gabriel soruyor. "Bana bir şey üzerinde çalıştığını söyle."

Başımı sallıyorum. Henüz çok iyi bir tane bulamadık ama bir şeyler bulacağız.

"Güzel," diyor Gabriel.

"Teşekkür ederim," diyor Lor. "Tüm bunlar için."

Gabriel çenesini ona doğru uzatır. "Ben sarhoş olmaya gidiyorum. Bir de oral seks."

Bu açıklamayla birlikte, başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döner ve kapıyı arkasından çarparak çıkar.

"Onun nesi vardı?" Mael soruyor.

Kapıya bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Bilmiyorum ama geçen gün onunla konuştuğumda Atlas'a bir şeyler olduğunu hissettim."

"Ne?" Mael soruyor. "Cennette sorun mu var?"

Atlas ve kanatlı bebek bakıcılarından oluşan çemberi hakkında ne kadar şaka yapsak da, Gabriel'in Atlas'a görüldüğü kadar sadık olduğu hissine hiç kapılmadım.

Tyr'ın cenazesini asla unutmayacağım. Gabriel dağılmıştı, kendini zar zor toparlıyordu. Törenin yarısında ortadan kayboldu ve başka kimse fark etmemiş gibiydi. Saatler geçmesine rağmen ortaya çıkmayınca onu aramaya çıktım. Yüzündeki ifade bana birine ihtiyacı olduğunu söylüyordu, bu ben olsam bile.

Onu bulduğumda, Aphelion ve Aurora arasında bulunabilecek en güçlü ork yapımı kaçak içkinin boş şişeleriyle çevrili, şehre bakan kayalıklardan birinde oturuyordu. En uçta duruyordu, tehlikeli bir şekilde sallanıyordu, dengesini uzun süre koruyamayacak kadar sarhoştı. Kanatlarıyla bile, ben ortaya çıkmasaydım düşeceğinden kuvvetle şüpheleniyorum. Ya da belki düşmez ama atlardı.

"Öyle görünebilir," diyorum Mael'in sorusunu yanıtlarken.

"Peki, plan nedir?" diye soruyor hepimiz eve geri dönüp masanın etrafında toplanırken.

Arka kapı tekrar açılır ve Willow içeri süzülür. Amya saçlarıyla iyi bir iş çıkarmış, siyah saçlarını koyu sarıya dönüştürmüştü. Bu onu tamamen gizlemiyor ama kısa saç kesimiyle birlikte Lor'a daha az benziyor.

Dün gece Nostraza'da yaşananlarla ilgili tartışmalarına hepimiz kulak misafiri olduk ve bunun Lor'u rahatsız ettiğini söyleyebilirim ama o cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyor. Birbirlerine yönelttikleri suçlamalar, bunların olmasına izin verdiğim için beni bir kez daha utandırmaya yetti. Lor'un bana güvenecek gücü kendinde bulamamasına şaşmamalı.

"Willow," diyor Lor, sesi kesik kesik. "Nasıl geçti?"

Willow zafer kazanmış bir edayla başparmağını kaldırarak, "İşi aldım," diye cevap veriyor. "Yarın başlıyorum."

Rahat bir nefes alıyorum. En azından bir şeyler doğru gidiyor. Lor ve Tristan, Willow'un bu riski almasını istemeyebilir ama kendini savunduğu için Willow'un bu işin üstesinden gelebileceğinden eminim.

Willow'un yüzündeki kararlı ifadeye gülümsüyorum. Lor'dan daha yumuşak ve sessiz olabilir ama benzer bir ruh gücüne sahip. Amya'nın kendini ona yakın bulmasına şaşmamalı. Kız kardeşim her zaman annesinin yuvasından itilen her yavru kuşu kurtaracak türden biri olmuştur.

"Apricia nasıldı?" Lor burnunu kırıştırarak soruyor.

"Söylediğin kadar korkunç."

Lor, Willow'a sıkı bir gülümseme verir.

"Ama ben halledebilirim. Uzun sürmez, değil mi?"

Willow'un sözlerinde bir sivrilik var ve Lor başını sallıyor. "Elbette yapabilirsin."

Willow, "Gabriel'i gördüm," diye ekliyor. "Çok sinirli görünüyordu." "Seni tanımadı, değil mi?" Lor soruyor.

Willow başını sallar. "Hayır, bana neredeyse hiç bakmadı. Apricia herkese bağırarakla meşguldü."

"Halo'yu ya da Marici'yi gördün mü?" Lor soruyor. Geldiğimizden beri Güneş Sarayı'ndaki arkadaşlarını görmeyi merak ediyordu.

"Yapmadım," diyor Willow, "ama orada çalışmaya başladıktan sonra yapacağımdan eminim." "Keşke onları düşündüğümü söyleyebilseydin."

Willow kız kardeşine hüzünlü bir gülümseme verir. "Eminim biliyorlardır."

"Tamam, Willow içeri girecek ve saray hakkında daha fazla bilgi edinecek," diyor Lor, geri kalanımıza dönerek. "Başka ne yapabiliriz?"

"Töreni dikkat dağıtmak için kullanmalıyız," diyorum, tam da Hylene mutfağa girerken.

"Bağlanma taht odasında gerçekleşmeyecek mi?" Lor soruyor.

"Evet, ama günlerce sürece şatafatlı ve gösterişli bir tören olacak. Ayrıca, kale en az bir hafta öncesinden diğer diyarlardan gelen insanlarla dolu olacak. Bu herkesin katılması beklenen bir olay. Kalabalığın arasına daha iyi karışabiliriz."

Mael, "Ama Atlas sürgün edilme konusunda fikrini değiştirmedeği sürece davet edilmeyeceksin," diyor. "Sence babanı hâlâ davet eder mi? Ya da Amya'yı?"

"Bundan şüpheliyim," diyorum, bakışlarım Hylene'e kayıyor. "Bir göreve hazır mısın?"

Tezgâha yaslanıyor ve yumruğunu çenesinin altına dayayarak gülümsüyor. "Her zaman."

"Kendini davet ettirebileceğini mi düşünüyorsun? İçeride bulunma izni olan ve en özel partileri bilen birine ihtiyacımız olacak. O zaman toplayabildiğin kadar bilgi topla."

Gülümsemesi geriliyor. "Eğer yapamazsam işimde berbat olurum."

"Tam olarak ne iş yapıyorsun?" Mael soruyor ve kız ona ters ters bakıyor. Günün birinde onun taşaklarını koparacak, parçalara ayıracak ve

yüzünde bir gülümsemeyle bir ayıya yedirecek. Ve o bunu hak edecek.

"Senin gibi bir vahşîye yüz metrelik bir sopayla bile dokunmayacak olan sosyetenin arasına karışmak için."

Mael sırtırken Lor buna güler.

"Her neyse," diyor Hylene, parlak kırmızı tırnaklarını kontrol ederken. "Eminim kendisine eş olarak getirebileceği bir parça kol şekeri arayan yalnız ve küçük bir soylu vardır. Fıçıdaki balığı vurmak gibi olacak."

"Bir Aphelion soylusunun dikkatini nasıl çekeceksin?" Lor sorar ve Hylene göz kırpar.

"Benim de kendi yöntemlerim var."

"Tamam, o zaman Heart'a gidebilir miyiz?" Lor soruyu bana yönelterek soruyor. "Bu parçaların bir araya gelmesini beklerken başka bir şey yapamayız, değil mi? Ayna'yla konuşmadan önce sırlarımızı kimin paylaştığını anlamamızın hâlâ önemli olduğunu düşünüyorum."

Kaşımın kemerini ovuyorum, bir ağrının oluştuğunu hissediyorum. Bu işin peşini bırakmasını umuyordum ama neden bırakamadığını anlıyorum.

"Etienne'den babamın askerlerinin tamamen ayrıldığına dair haber bekliyorum." Duraksıyorum. "Büyükannene yakın olan birini tanıyor ve seninle konuşmak istiyor."

Dün mesajı aldığımdan beri bunu onunla paylaşmayı düşündüm ama bunu ondan saklamanın doğru olmayacağını biliyorum. Ayrıca, kazanmak için umutsuzca çabaladığım güvenini kazanmak için hiçbir şey yapmazdı.

Ayağa kalktı, şimdi tetikteydi. "Kim?"

"Emin değilim," diyorum. "Her ihtimale karşı adını yazılı olarak vermek istemedi."

"Tamam, peki güvenli olduğunu ne zaman teyit edebilir?"

Lor daha önce bu işin peşini bırakmadıysa, şimdi de bırakmayacağı kesin.

"Önümüzdeki bir ya da iki gün içinde, umarım," diyorum. "Varlığımızdan haberdar olmaları riskini göze alamayız."

Lor alt dudağını çiğniyor ve keşke yanına gidip onu kollarıma alabilsem ve ona her şeyin yoluna gireceğine dair söz verebilsem. Keşke her şeyi *nasıl* yoluna koyacağımı bilseydim.

"Sorun nedir?" Willow ona sorar.

"Senin için fark eder mi?" Lor sorar ve Willow'un ifadesi çöker. Belli ki aralarındaki anlaşmazlığı henüz çözememişler.

Lor ellerini yüzüne sürüyor.

"Bir sorun yok," diye ekliyor ama bunun yalan olduğu çok açık. "Kusura bakmayın. Sanırım biraz yürüyeceğim. Akşam yemeği için şu hepimizin sevdiği etli böreklerden alacağım."

Sonra başka bir şey söylemeden şapkasını ve kendini gizlemek için kullandığı bol ceketini kaptığı gibi arka kapıdan çıktı ve hepimizi arkasından bakakaldı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

LOR

Arkama bile bakmadan, nefes almak için havaya ve boşluğa ihtiyaç duyarak evden hışımla çıkıyorum. Willow'u öyle terslememeliydim ama tartışmamız aklımı kurcalıyor ve onu affetmeye henüz hazır değilim. Sanki yaptığım her şey onun için değilmiş gibi, duyguları yüzünden beni suçlamasına kızıyorum. Ama bu gerçekten adil değil. Bunu kastetmediğini biliyorum ama bunu aşmak için mücadele ediyorum.

Her zaman birbirimize kenetlendik. Her zaman bir birlik olduk. Asla kavga etmedik ve her zaman birbirimizi destekledik çünkü her birimizin sahip olduğu tek yaşam çizgisi bizdik.

Özgürlüğümüze kavuşalı sadece birkaç hafta oldu ve şimdiden birbirimizden uzaklaşmaya mı başladık?

Willow'la yaşadığım dramın yanı sıra, geçen gece gördüğüm rüyayı da düşünmeden edemiyorum.

Birilerinin ailemin sırlarını haince bir nedenle paylaştığı fikri boğazıma yapışıyor. Kim o ve neden

bizden bu kadar nefret ediyorlar mı? Bir grup çocuğa ne yaptıklarının farkındalar mı? Umursuyorlar mı? Yoksa her şeyi hak ettiğimizi mi düşünüyorlar?

Günün bu saatinde sokaklar kalabalık ve yürüdüğüm yöne pek dikkat etmiyorum. Herkesin sevdiği turtalar için Sonya'ya gitmeye niyetlendiğimi söylesem de, önce bu bina enerjisinin bir kısmını atmam gerekiyor. Geri döndüğümde biraz alırım.

Ben de gidip Willow'la konuşacağım. O benim hayatım boyunca en iyi arkadaşım oldu ve halledemeyeceğimiz hiçbir şey yok.

Şimdilik, öğleden sonra Aphelion'un telaşı ve hareketliliği içinde kaybolmaya izin veriyorum. On Altıncı Bölge'ye girdim, cinsel içerikli eğlencelere ev sahipliği yapan düzinelerce bar, restoran ve genelevin hepsi iş için açık ve öğleden sonra ortasında bol miktarda müşterinin tadını çıkarıyor.

"Hey, güzelim!" Bir erkek sesi dalgınlığımı yarıp geçerek beni durduruyor. Bir grup erkek Yüksek Fae ile birlikte oturmuş, içkilerini yudumluyorlardı. Az önce bana seslenen kişi kalçasına dokunup göz kırpmıyor. "Arkadaş ister misin?"

Arkadaşları gülmeye başlıyor ve aklıma botumda sakladığım hançer geliyor. Neden daha önce bir tane taşımaya başlamadığımı bilmiyorum. Mael bir silahı nasıl kullanacağını bilmeden gizlemenin hiç taşımamaktan daha tehlikeli olduğunu söylese de buna inandığımdan emin değilim. Bir adamı karnından vurmak ya da daha iyisi aletini kesmek için herhangi bir beceriye ihtiyacım yok. Dudağımı büküyorum, gözlerim kısılıyor ve bu salağın benimle bu şekilde konuşmaya hakkı olduğunu nereden çıkardığını merak ederek gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum.

Neden hep bu noktaya geliyor? Bu şekilde giyindiğimde bile mi?

Dün gece Hylene ile yaptığım konuşma göğsümün içinde yaşayan sıkı bir şeyi gevşetti. Onun geçmişinin de benimkinden çok farklı olmadığını bilmek kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladı. Her ne kadar bu konuda gerçekçi bir şekilde konuşsa da, çok iyi bildiğim aynı perili bakışı tanıdım.

Ama aynı zamanda bu deneyimlerini, hayran olduğum çelik zırhtan yapılmış bir omurgaya dönüştürdü.

Yaralarım asla tamamen silinmeyecek ama umarım şimdiki zamanımı ya da ilişkilerimi sonsuza dek belirlemezler. Willow her zaman bu kadar öfkeli olmamın sebebinin *kendisi olduğunu* iddia etti, ama bu gerçeklerden daha uzak olamazdı.

Alaycı adam hâlâ gülüyor ama yüzümde gördüğü şey sırtışının kaybolmasına neden oluyor. Kıpırdamıyorum, kaynayan öfkemle ona bakıyorum, davranışının utancını hissetmesini istiyorum. Ders alacağını düşünüyor muyum? Nefesimi tutmuyorum, ama en azından bugün için, belki de bu hıyar tarafından taciz edilen bir kadın daha az olur.

Sonunda bakışlarını kaçırıyor, önce kendi kendine sonra da arkadaşlarına bir şeyler mırıldanıyor; hepsi de sanki eğlencelerini mahvettiğim için suçlanacak kişi benmişim gibi bana dikkatli ve hoşnutsuz bakışlar fırlatıyor. Bu doğru. Korkun. Ya da utan. Ya da yanınızdan geçen her kadının size zamanını borçlu olmadığını fark etmenizi sağlayan bir şey.

İstediğim gibi yeterince korkutulduklarında, arkamı dönüp meydanı tarıyorum. Sinirlerim hâlâ gergin. Keşke o rüyanın hangi kısımlarının gerçek olduğunu ve hangi kısımlarının anılarımın bulanıklığından basitçe yaratıldığını söyleyebilseydim. Olmamış kısımları bilinçaltım mı doldurdu? Gerçekten kim ve ne olduğumu bildiğini mi iddia etti, yoksa zihnim boşlukları kapatmaya çalışarak boşlukların üzerine mi uzanıyor?

Yolun karşısında daha hoş görünümlü bir restoran var, burada masalar dolusu kadın köpüklü şarap eşliğinde çay kekine benzeyen şeylerin tadını çıkarıyor. Orası biraz daha samimi görünüyor.

Yaklaşırken, konuşmanın bir parçasını yakalıyorum.

"Tor'da bir toprak kayması oldu," diyor bir dişi Yüce Fae. "Şehrin yarısı kalenin dibinde ezilmiş."

"Bu korkunç," diyor ikincisi. "Arthur'um Alluvion'da da benzer olaylar olduğunu söylüyor. Geçen hafta bir kasırga batı kıyı şeridinin yarısını yok etmiş. Her yerde ölü balıklar varmış. Hayal edebiliyor musun?"

Ben kaşlarımı çatarken ikisi de başını sallıyor. Bir saniye sonra beni konuşmalarına kulak misafiri olurken yakalıyorlar.

"Özür dilerim," diyorum, geldiğim yöne doğru geri çekilmek üzereyken binadan bir kadın çıkıyor ve neredeyse bir adımı kaçırıyorum.

Bu o.

Çok uzun yıllar geçti ve anılarım bulanık, ama rüyamdaki kadın olduğuna *eminim*. Bunun doğru olamayacağını kendime hatırlatarak göz kırpiyorum.

Onu ben öldürdüm.

Onu ormanda kömürleşmiş deri ve kemiklerden oluşan bir kabuğa dönüştürdüm. Başımı sallıyorum, sahnenin değişmesini istiyorum. Bu sadece bir tesadüf. O kadın öldü ve bu kadın sadece benzerlik taşıyor.

Verandada yemek yiyen başka bir grup Yüksek Fae dışisine bir şeyler söylüyor ve ayrılmak için dönmeden önce birbirlerinin yanaklarını öpüyorlar.

Bastonu kaldırım taşlarına vururken duruşu düzgün olsa da hafif bir topallayarak yürüyor. Günün bu erken saati için biraz süslü görünen uzun elbisesi içinde zarafetin doruğunda, ama bir şekilde bunu başarıyor. Gümüş rengi saçları yüzünden uzakta toplanmış ve tepede sabitlenmiş, uzun bukleleri aşağı dökülüyor. Fae standartlarına göre bile yaşını tahmin etmek imkansız.

Durup meydana bakıyor, gözleri beni taciz eden ve hala dışarıda dolaşan bir grup Fae'ye takılınca dudakları büzülüyor. Sonra dönüyor ve yolculuğuna devam ediyor. Ne yaptığımı çok fazla düşünmeden onu takip etmeye başlıyorum. Bu aynı Fae olamaz ve hayal gücüm fazla mesai yapıyor, ama emin olmalıyım.

Peşinde olduğumu hissetmemesi için aramızda yeterince mesafe bırakıyorum ve ikimiz de kalabalığın arasından satıcılardan ve alışveriş yapanlardan kaçarak ilerliyoruz. Belli ki acelesi yok, orada burada durup şununla bununla konuşuyor ya da geçerken çeşitli malları inceliyor. Herkes onun kim olduğunu biliyor gibi görünüyor ve hepsine gülümsüyor, görece rahat bir yaşam sürdüğünü düşündüren muhteşem bir şekilde hareket ediyor.

Sonunda, beyaz taş bir binanın bulunduğu bir sokağın sonuna yaklaşıyoruz. Geniş açılı çatısı ve cephesini süsleyen altı yuvarlak sütunuyla bir tapınağa benziyor. Bana ormanda yanından geçtiğimiz, Nadir'in bana Zerra ve müritlerinden bahsettiği harabeyi hatırlatıyor.

İki çarpıcı Yüksek Fae dişisi, vücutlarını saran uzun beyaz elbiseler giyerek, tatlı kalçalarını, geniş göğüs dekoltelerini ve pürüzsüz karınlarını çok dikkatli bir şekilde sergileyerek kısa merdivenlerin tepesinde durmaktadır. Arada sırada durup binaya giren yoldan geçenlere gülümseyip el sallıyorlar.

Takip ettiğim kadın, bacağını rahatsız eden her neyse onun sayesinde biraz zorlanarak merdivenleri çıkıyor ve binaya giriyor.

Ön taraftaki yaldızlı yazıda *Payne'in Rahibesi* yazıyor. Buranın bir tür dini temalı genelev olduğunu tahmin ediyorum ve müşterilerin görünümünden ve düzenliliğinden, hem çok popüler hem de çok özel bir sapkınlık türüne sahip seçkinlere hitap ediyor.

Bir ayağım en alt basamakta duraklıyor, içerideki tuhaf kadını takip etsem mi diye düşünüyorum. Bu çok gülünç ve Nadir'i şimdiden duyabiliyorum.

ve Tristan, Aphelion'da zengin bir High Fae'yi takip ederken etrafıma yeterince dikkat etmediğim için beni azarlıyor.

Özellikle de çocukken beni çalmaya çalışmış olabilecek biri. Ama...

Kötü bir fikrin eylemlerimin önüne geçmesine asla izin vermedim.

Kadınlardan biri hafif bir sesle "İçeri gelin," diye çağırdı.

Tereddüt ediyorum. Ama onu yakından görmeliyim. Bunu yapmazsam asla rahatlayamayacağım. "İçeride tadını çıkaracak çok şey var."

Başımı sallıyorum ve pişman olmayacağımı umarak merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

İçerisi pek de beklediğim gibi değil. Bir genelevin her zaman loş ışıklı, kırmızı ve siyah tonlarıyla örtülü olduğunu hayal etmişimdir, ancak dini-tapınak estetiği, soluk gri mermerden zeminler ve duvarlar ve tavana kesilmiş pencerelerle içeride devam ediyor ve sıcak öğleden sonra güneşinin kalın ışınlarını içeri alıyor.

Gördüğümüz yıkık tapınağı düşünüyorum ve Zerra'nın burası hakkında ne hissettiğini merak ediyorum. Tanrıça iffetli biri mi, yoksa seksin gücünü ve etkisini anlıyor mu? Özellikle de çok az seçeneği olan bir kadınsanız?

Başka bir kadın bekliyor, bu seferki daha da açık saçık giyinmiş. Rahibe cübbesi kalçalarını zar zor örtüyor, kumaş neredeyse hiçbir şeyi gizlemeyecek kadar şeffaf. Mükemmel beyaz dişleriyle gülümsüyor.

"Giriş ücreti yüz gümüş," diyor ve ben yine bocalıyorum. Bu işin peşini bırakmalıyım. Hayal etmiştim. Bu aynı kadın olamaz. Ama emin olmalıyım.

Kalçamdaki keseye uzandım ve fahiş bir meblağ çıkardım. Nadir ve Amya sayesinde görevimiz iyi finanse edildi. Parayı bir kavram olmanın dışında pek anlamıyorum. Nostraza'da yaşamamanın beklenmedik bir yan etkisi de herkesin kanıksadığı bu sıradan işlerin inceliklerini hiç öğrenmemiş olmaktı.

Başlangıçta Nadir'in parasını almak konusunda garip hissetsem de, bana bunun büyük planının bir parçası olduğunu ve ona bir iyilik yapmış olacağımı söyledi. Tabii ki buna pek inanmıyorum, ama herhangi bir şey için nasıl ödeme yapacağınız konusunda endişelenmek zorunda olmamak hayatı kolaylaştırıyor.

"Buraya başka bir kadın mı geldi?" Paraları uzatırken sordum. "Gümüş rengi saçları vardı ve uzun mavi bir elbise giyiyordu?"

Kadının kaşları birbirine çarptı. "Madam Payne mi demek istiyorsunuz?"

"Evet," diyorum, kulağa doğru geldiğine karar vererek. Dışarıdaki isim

"Acı" kelimesinin alışılmadık yazılışı ve bunun bir soyadı üzerinde zekice bir oyun olması gerektiğini tahmin ediyorum. Ayrıca, belli ki önemli biriydi. "O."

"Evet, tabii ki burada. Muhtemelen ofisindedir. İşinizin ne olduğunu söylerseniz yukarıya bir ulak gönderebilirim."

Şimdi bu konuda kesinlikle emin değilim. Ne söyleyeceğim?

Sanırım on dört yıl önce beni kaçırmaya çalıştıktan sonra seni öldürdüm, ama seni az önce sokakta gördüm ve emin olmak istiyorum?

"Aslında, sorun değil. Şimdilik içeri gireceğim."

Kendimi toparlayacağım. Etrafı kontrol edip endişelenecek bir şey olup olmadığına karar vereceğim. Belki Nadir'le birlikte dönerim, gerçi onun bu çarpıcı, zar zor giyinmiş Fae'lerle çevrili olduğu düşüncesi mideme bir kaya gibi oturuyor.

Belki Mael ya da Tristan o zaman.

"Elbette," diyor. "Melianne size bir masa gösterecek."

Uzun kıvılcı saçlı bir Yüce Fae'yi işaret ediyor, üzerinde giymeye bile değmez gibi görünen başka bir şeffaf beyaz elbise var. Onu takip ederek, çeşitli uzlaşmacı pozisyonlarda bulunan kadın ve erkeklerin karmaşık resimleriyle kaplı bir koridordan geçerken başımı sallıyorum. Çok güzel yapılmışlar ve onları yaratmak için harcanan beceriye hayran olmamak elde değil.

Yüksek pencereleri, yeşillikleri ve havayı koklayan rengarenk çiçekleriyle bir kış bahçesine benzeyen geniş, yüksek tavanlı bir odaya çıkıyoruz. Ortada birkaç çıplak erkek ve kadının suda oynadığı bir havuz var. Onlara diğer müşteriler olduğunu tahmin ettiğim kişiler eşlik ediyor, çoğu ellerinde içkileriyle sadece izliyor.

Köşelere sıkıştırılmış pelüş banklar, nazik dokunuşlar ve imalı bakışlarla usulca konuşan çiftleri, üçlüleri ve çeşitli grupları kucaklıyor.

Melianne beni birkaç basamak aşağıya, kadife bir kanepeye götürüyor ve oturmamı işaret ediyor. Hemen ardından başka bir kadın yaklaşıyor.

"Size bir içki getireyim mi?" diye soruyor kristal çan sesine benzeyen tatlı bir sesle. "Belki bir kadeh köpüklü şarap?"

"Elbette," diyorum, "teşekkür ederim."

Bir kart çıkardı ve masanın üzerine koydu. Tekliflerin bir listesi olduğunu görebiliyorum. Şaplaklar ve kırbaçlar. Zincirler, bastonlar ve ipler. Aşağılama ve övgü ve nasıl hayal edeceğimi bile bilmediğim bazı şeyler. Düşüncelerim Nadir'e ve bu aktivitelerden bazılarını onunla birlikte keşfetme fikrine kayıyor. Ne olduğunu göremediğim için hâlâ biraz kızgınım.

sihriyle yapabileceğini iddia etti. Ama gerçekten bu düşüncelerle eğlenmemeliyim.

Kadın elinde içkimle dönüyor ve kalçalarını sallayarak uzaklaşmadan önce gülümseyerek masaya koyuyor. Bakışlarım odanın içinde dolaşüyor ve bakmamaya çalışıyorum ama etrafımda olanları görmezden gelmek zor.

Ne kadar uzun oturursam, o kadar aptal hissediyorum. Ne düşünüyordum ki? Gitmeliydim. Bu aptalcaydı.

Ama o zaman onu fark ettim.

Odanın öbür ucunda biriyle konuşuyor ve ben hemen ayağa kalkıp ona doğru yaklaşıyorum, sırtı bana dönük. Bir planım yok ama tam konuşmasını bitirip arkasını döndüğünde duruyorum. Beni görünce irkiliyor, bir eli göğsüne gidiyor.

"Oh! Beni şaşırttınız," diyor kaşları birbirine yapışmadan önce. "Yardımcı olabilir miyim?"

Göz kırpıyorum çünkü yanılmışım. Şimdi karşımda durduğuna göre, yıllar önceki o kadına çarpıcı bir benzerlik taşıyor olsa da, bu kadının farklı olduğunu görebiliyorum. Burnu daha uzun ve gözleri farklı bir renkte. Tanrım, ne kadar aptalım.

"Hayır," diyorum, bakışları bir aşağı bir yukarı gezinirken başımı sallıyorum. "Özür dilerim. Sadece düşündüm ki..." Sözümü kesiyorum. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

O beni durduramadan, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve gidiyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KING HAWTHORNE

THE WOODLANDS: OURANOS'UN İLK ÇAĞI

Dalların gıcırtısı Kral Hawthorne'un gözlerini yukarıya, o kadar sıklaşmıştı ki neredeyse ışığı bile kapatıyordu. Kılıcını geniş omzunun üzerinden geçirerek ormanda ilerlerken ağır çizmelerinin altında çürümüş ağaçlar çıtırdıyordu. Burun delikleri tedirginlikle alevlendi. Rüzgârdaki leke açıktı ve esintiyle gelen kötü şeylerin habercisiydi.

Bir başka gün ve ormanın düzensiz davrandığına dair bitmek bilmeyen bir rapor listesi daha vardı. İlk başlarda, bunlar iyi huylu olaylardı, fazla endişelenecek bir şey yoktu. Bir ağacın beklenmedik şekilde devrilmesi. Bir diğerinin meyvesi hasattan çok önce aniden düşüyordu. Bunları sadece orman yaşamının anomalileri olarak görmezden gelmek kolaydı. Bu ağaçlar cansız değildi. Onlar her zaman

bir bilinçleri vardı. Her zaman gözleri vardı. Zaman zaman rol yapmalarını beklemek gerekirdi.

Ama işler hızla değişmiş, zararsızdan ölümcüle dönüşmüştü. Dikenli sarmaşıklar tarafından geceleri yataklarından sürüklenen kayıp çocuklar. Daha önce binlerce kez güvenle kullanılan aşınmış bir patikanın ortasında beklenmedik bir şekilde açılan delikler, tüm aileleri yutuyordu.

"Majesteleri," diye bir ses geldi arkasından ve döndüğünde askerlerinden birinin yaklaştığını gördü. "Bir tane daha buldum."

Askerin kollarında asılı bir ceset vardı. Hawthorne bunun bir kadın olabileceğini düşündü ama artık bunu söylemek zordu. Ormana musallat olan şeyi tanımlayacak daha iyi bir terim bulamadığı için "enfekte" olmuştu. Vücudu eski bir ağacın gövdesi gibi bükülmüş, gözlerinden, ağzından ve burnundan yapraklar ve dallar fıskırmıştı. Etkisi groteskti ve başını çevirip bakma dürtüsüne direndi. Bunlar onun insanlarıydı ve endişe verici bir hızla ölüyorlardı.

Bakması gereken kişi o olmalıydı. Bu canavarlığa verdikleri hayata son kez tanıklık edecek kişi olmalıydı.

"Onu diğerlerinin yanına koyun," dedi. "Hepsini hak ettikleri gibi gömeceğiz." Asker başını salladı ve sonra uzaklaşarak ağaçların arasında kayboldu.

Kral karanlık ormanda tek başına durarak bekledi. Buna neyin sebep olduğunu bulması gerekiyordu. Kıtanın dört bir yanında benzer olayların yaşandığına dair söylentiler dolaşıyordu, ancak bunlardan herhangi birinin Ormanlık Alan'da yaşananlar kadar endişe verici olup olmadığını merak ediyordu.

Dudaklarını acımasızca bastırarak yürümeye devam etti ve kaleye doğru ilerledi. Kalenin dibine kurulan derme çatma bir revirde hâlâ kurtarılabilecek olanlar tedavi ediliyordu. Şifacıları, krallığının vatandaşlarına bulaşan garip çürümeyi tedavi etmekte biraz başarılı oluyorlardı ama kimse bu son kısmı yüksek sesle itiraf etmek istemiyordu. Herhangi bir ilerleme sadece geçiciydi; kısa bir aradan sonra semptomlar her zaman geri dönüyordu.

Bir elini ensesine sürttü, halkının hayatının ağırlığını omuzlarında hissetti. Yardım için nereye gidebilirdi? Gidebileceği ve yardım isteyebileceği kimse yoktu. Belki de yardım için Lourwin Denizi'ni aşması gerekecekti. Ama yolculuk uzundu ve yokluğunda neler olabileceğinden korkuyordu.

Duyuları tedirginlikle seğirirken rüzgâr hızlandı ve meşe palamuduna çalan kahverengi saçlarını omuzlarından kaldırdı. Hâlâ üzerinde dengede

duran kılıcı indirerek

Omzunun üzerinden dönüp baktı ama patika boştu. Bir an kıpırdamadan durdu, yabancı bir ses duymak için kulak kabarttı ama orman sessizdi. Çok fazla sessizdi.

Dönüp yoluna devam etmeden önce sinirlerine hakim olamadığı için sinirlenerek başını salladı.

Çalıların arasından gelen bir başka hışırtı dikkatini çektiğinde artık çok geçti. Bir bulanıklık içinde hareket eden sarmaşıklar kollarını ve bacaklarını sarmış, gövdesini nefes alamayacak kadar sıkılmıştı.

Bağırmaya çalıştı ama bir başka dal boğazını sıkarak, ormana doğru sürüklenmeden önce nefes yolunu tıkadı. Her şey kararmadan önce gördüğü son şey, koyu yeşil yapraklardan oluşan bir örtünün parmaklar gibi üzerine kapanmasıydı.

BÖLÜM ON DÖRT

LOR

GÜNÜMÜZ

İki gün sonra, nihayet Heart'a dönmenin güvenli olduğu haberini aldık. Büyükanne kimin tanıdığını ve kiminle tanışacağımı merak etmeden duramıyorum. Nadir, Mael ve Tristan'la birlikte, çantalarımız erzakla dolu olarak ön fuayede bekliyorum.

Bir yanım yerleşim yerlerinde bulacaklarımız konusunda dehşete düşerken, diğer yanım evimi daha fazla görmek için can atıyor. Heart'a son ziyaretim hiçbir şeyin kısa bir tadıydı; üstü örtülmemiş bir tabak, bir tokatla elimden alınmadan önce dilimde kıvrılan bir koku.

Nadir'in tüm bu çabayla ilgili isteksizliği kaşlarının kalıcı çatıklığına yerleşmiş durumda. Ama büyümün kaynağına daha yakın olabileceğimi kabul etti ve vardığımızda pratik yapacağıma söz verdim.

"Kız kardeşinle her şey yolunda mı?" diye soruyor son malzemelerimizi toplarken. Willow bizi uğurlamak için burada değil ama dün gece oturup her şeyi konuştuk.

Başımı salladım. "Biz iyiyiz. Sadece daha önce hiç böyle tartışmamıştık."

Sonunda ikimiz de özür dilemeye çalışırken birbirimizin üzerine düştük. Onu olası her tehlikeden korumaya çalışmayı bırakacağımı söyledim ve söylediği şeyler için hiç bu kadar kötü hissetmemişti.

Saraydaki işi nedeniyle geride kalmak zorundaydı ama sanırım bunu memnuniyetle karşıladı. Henüz Heart'ı görmeye hazır değil. Çok acı verici ve çığ. Bir yanım anlıyor.

"Bununla yüzleşmenin bir yolunu bulması gerekecek çünkü hiçbir şey geçmişini değiştiremez."

Nadir başını sallar. "Orada hiç iyi ya da kolay seçeneğin yoktu."

"Hayır, yapmadık. Ve onu korumak için yaptığım hiçbir şeyden asla pişman olmayacağım."

"İstemediğini biliyorum," diyor usulca. "Keşke bu kararları hiç vermek zorunda kalmasaydın."

Bunların çoğu için onu suçladım. Geçmişimi onun yüzüne vurdum ve o da gözlerini kırpmadan baktı. Bunun için ona hayranım. Hatalıydı ve bunu biliyordu ve suçu ona atmadan hatalarını kabul etmek belli bir tür erkek olmayı gerektirir.

Ama eğer *istediğim* arkadaşlıktan daha fazlası olacaksak. bunu da kabullenmenin bir yolunu bulmak zorundasınız.

"Sizin için en iyisini bildiğini düşünen bir kız kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi bilirim," diyor alaycı bir gülümsemeyle.

"Beni mi yoksa Willow'u mu kastediyorsun?" Ben soruyorum, o gülüyor. "Buna cevap vermeyeceğim."

Homurdanıyorum ve sonra çantamı omzuma atıyorum.

Hylene gitti, yerel soylulara kendini sevdireyor ve Willow da Amya'nın ona göz kulak olmasıyla güvende olacak. Ayrıca, sadece birkaç günlüğüne gideceğiz.

"Hazır mısın?" Nadir bana soruyor, ben de başımı sallıyorum. "O zaman gidelim."

Aphelion'un dış mahallelerini geçtikten sonra Nadir beni Kalp'e uçuracak, Mael ve Tristan ise at sırtında onları takip edecek ve bu akşam geç saatlerde varmayı planlıyorlar. Nadir normalde günler süren bir yolculukta onları hızlandırmak için atlarını büyüledi.

Şehrin dışına çıktığımızda beni kollarının arasına aldı.

Tüm vücudumun onun dokunuşunda nasıl eridiğini. Sanki olmam gereken yer burasıymış ve her zaman döneceğim ev burasıymış gibi.

Bana bakıyor ve bakışlarımız söylenmemiş yüzlerce şey bırakan parlak bir anla parlıyor.

Beni biraz rahat bırakmaya çalışıyor ve bu kadar çabaladığı için ona saygı duymak zorundayım. Artık beni kandırmaya ya da kullanmaya çalıştığına inanmıyorum, en azından ilk düşündüğüm şekilde değil, ama aynı zamanda onun bölgesel Fae saçmalıklarına kapılmayı da reddediyorum.

Ona ait olmayacağım. Bir daha asla kimseye ait olmayacağım.

Ağaçların tepesinde süzülüyoruz, onun renkli ışıktan güzel kanatları rüzgâra karşı çarpıyor, Aphelion'un altın tarlalarının ve evim olması gereken yeri çevreleyen ormanların üzerinde uçuyoruz.

Sonunda, Nadir beni ayağa kaldırırken yavaşça Kalp'in eteklerine düşüyoruz. Buradan yerleşim yerlerine doğru yürüyeceğiz. Planımız en büyük olana, kısaca "ilk" olarak bilinen yere gitmek, kısmen uyum sağlamak ve daha da önemlisi, bir zamanlar büyükannemi tanıyan kişiyi burada bulacağımız için.

Yerleşim yerlerinin hiçbir zaman tam olarak adlandırılmadığını bilmek bir parçamı kırıyor. Onlar sadece neyin kıyısında bekleyen insanlarla dolu numaralar. Ne bekledikleri ve onları nasıl hayal kırıklığına uğratabileceğim konusunda endişelenmemek çok zor.

"Annen nasıl?" Nadir'e soruyorum, kısmen dikkatimi dağıtmak için ama aynı zamanda ondan uzun süre ayrı kalmayı sevmediğini bildiğim için. Bu muhtemelen beyhude arayışta onu ondan ayırdığım için kendimi kötü hissediyorum. Bakıcılarıyla bir şekilde mesajlaştığını biliyorum, böylece onun sağlığını takip edebiliyor.

"O iyi. Aynı" diyor, gözlerinin etrafındaki çizgiler gergin. "Ona bakılıyor ve korunuyor. Buz köpeklerim ona eşlik ediyor."

"Bunun seni ondan uzak tutmasına üzıldüm."

Sert bir bakışla beni iğneliyor. "Hiçbir şey beni bundan uzak tutamaz, Kalp Kraliçesi. Annem orada olduğumu bile bilmiyor."

Son kısmı öylesine saf bir duyguyla söylüyor ki uzanıp elini tutuyorum. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirmekte tereddüt etmiyor, kalbime sızan sıcak bir damlacık çok iyi hissettiriyor. "Bu doğru değil. O biliyor ve bunu takdir ediyor."

Bana bunun doğru olmasını dilediğini söyleyen bir of çekti, ama nefesini tutmuyor. Keşke onu rahatlatmak için yapabileceğim bir şey olsaydı.

acı çekiyor. Ve onun.

İlk yerleşim yerinin binaları görünene kadar sessizce yürümeye devam ediyoruz. Sadece birkaç kat yüksekliğindeler ve buradan bile bakımsızlık durumları belli oluyor. Yaklaştıkça daha da kötü görünüyor. Her şey çok kırılgan, sanki güçlü bir rüzgâr hepsini uçurabilirmiş gibi.

Diğer yerleşim yerlerinden ve diğer diyarlardan şehre gelen insanların oluşturduğu sıraya katılıyoruz. Fae'lerin bedeni içeriden manipüle etmesini sağlayan büyü sayesinde Heart'ın bir zamanlar Ouranos'ta şifa ve tıbbın merkezi olduğunu öğrendim. Daha gençken küçük kesikleri ve yaraları iyileştirebildiğim zamanları hatırlayarak elimi esnetiyorum. Büyümü geri kazanmaya bu kadar çaresizce ihtiyaç duymamın bir başka nedeni de bu. İhtiyaç anında başkalarına yardım edebilmek için neler vermezdim.

Heart'ın gerçek büyüğü ortadan kalkmış olsa bile, şifa mirası hala varlığını sürdürmektedir. İnsanlar bir zamanlar Kalp'in en yetenekli uygulayıcıları tarafından yapılan iksirleri ve ilaçları satın almak için çok uzaklardan geliyorlar. Sihrim içimde zıplarken göğsümü ovuyorum ve Nadir'in Kalp sınırları içinde ona erişmekle ilgili söylediklerinin doğru olduğunu umuyorum.

Ana caddede birkaç harap han sıralanıyor ve diğerlerinden biraz daha az harap görünen bir tane buluyoruz. Tabii ki bu gece için sadece iki oda kaldı, bu yüzden birini alıyoruz, diğerini Tristan ve Mael'e bırakıyoruz.

Başka bir han aramak için etrafta dolaşabilirdik, ancak bir teslim tarihimiz var ve başarmamız gereken şeyler var. Yatak istediğimden çok daha küçük olsa da oda yeterince rahat. İkimiz de bir ona bir birbirimize bakıyoruz, o an garipliğe doğru uzanıyor. Belki onun yerine Tristan'la yatabilirim.

O geceyi Heart'ta konuşmalıyız ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Sürekli bunu düşündüğümü mü? Söylediklerimden ve yaptıklarımın pişmanlık duyduğumu mu? Ama aynı zamanda bunun doğru bir karar olduğunu bildiğimi?

Ağzımın ve beynimin mantıklı tarafının söylediklerine rağmen, tüm çekincelerimi bir kenara bırakıp sadece buna mı gömülmek istiyorum? Onun içine batmak mı? Fiziksel çekimimi görmezden gelmek imkânsız olsa da, hissettiklerim çok daha fazlası haline geldi. Son on iki yılımı Willow ve Tristan hariç herkesi kendimden uzaklaştırarak geçirdim ve ilk kez kalbimde sakladığım mücevher koleksiyonuna eklemek istediğim başka bir insanla karşı karşıyayım.

Ama...

Çok fazla "ama" var.

Boğazımı temizliyorum ve çantamı bir köşeye bırakıyorum. Yatak meselesini sonra hallederiz. Nadir'le başa çıkmak söz konusu olduğunda geri dönüş stratejim kaçınma ve kafamı kuma gömme oldu. Bu olgun bir tepki değil ama hiçbir konuda makul olduğumu iddia etmedim.

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Hadi gidip Etienne'i bulalım," diyor Nadir kapıyı açarak. Hana doğru ilerliyoruz, yaklaşık bir düzine insanın yiyecek ve içecek tabaklarında yemek yediği ortak salondan geçiyoruz. İnsanlar, düşük fae'ler ve yüksek fae'ler arasında hiçbir ayırım yok gibi görünüyor, herkes yapay engeller olmadan kaynaşıyor.

Dışarı çıktığımızda Nadir'e soruyorum, "Kalp'in var olduğu zamanların nasıl olduğunu biliyor musun? Atalarım alçak fae'lere nasıl davranırdı?"

"Atlas ya da babam kadar kötü değil, eğer sorduğunuz buysa," diyor. "Ama bildiğim kadarıyla çoğu kalenin içinde olmak üzere, çoğunlukla hizmet pozisyonlarıyla sınırlıydılar."

Bunu düşündüm ve büyükanneimin nasıl biri olduğunu tekrar merak ettim. İyi bir Fae miydi? Nazik ve adil bir hükümdar olabilir miydi? Olan her şey bir hata mıydı yoksa açgözlülüğünün bir sonucu muydu? Gücü arzuladığını söylüyorlar, ama ne pahasına?

"Peki ya şimdi? Burada mı?" Yürümeye devam ederken soruyorum.

Nadir, "Zorunluluk ve zaman, bu sınıf ayrımlarını aşındırma görevini yerine getirdi," diyor. "İronik bir şekilde, bu yerleşimler aslında kendi tarzlarında kıtadaki en ilerici yerleşimler."

"Onlara özgürlüklerini verebilir miyim? Ben... bilirsin işte." Uzakta olduğunu bildiğim Kalp Kalesi'ne doğru el sallıyorum, kimse duymasın diye sözlerimi yumuşatıyorum.

Nadir'in ağzının kenarı kalkıyor. "Ne istersen yapabilirsin." "Diğer yöneticiler bana karşı çıkar mı?"

"Evet. Yaparsın. Kimse statükoyu bozmaktan hoşlanmaz. Ama Alluvion ve Woodlands'de müttefikleriniz olur."

"Yapar mıydım?"

"Evet," diyor ve bu kulağıma hoş geliyor.

"Bu konuda diğerleriyle kavga ederdim."

"Yapacağını biliyorum."

Bana anlamlı bir bakış atıyor, ben de dudaklarımı birbirine bastırıp başımı sallıyorum. Güzel. Evet. Ben de bunu istiyorum. Düşük fae'lere köle muamelesi yapmayacağım ya da onları şehrin bir köşesine hapsedip onlarla hiç etkileşime girmeyeceğim. Onlar da herkes gibi hayatlarını yaşamakta ve kaderlerini takip etmekte özgür olacaklar. Eğer bu birilerini kızdıracaksa, öyle olsun. Ne pahasına olursa olsun kapılarımızı açacak ve herkese kucak açacağız.

Nadir temkinli bir ifadeyle beni izliyor. "Ne?" diye soruyorum.

"Sadece ne düşündüğünü merak ediyorum," diyor.

Ona yorumlayamayacağından emin olduğum alaycı bir gülümseme veriyorum. İlk defa onu düşünmüyordum ama bunu ona söyleyemem.

"Sadece her şeyin nasıl olabileceğini hayal ediyorum."

Yüzündeki ifadeden ne demek istediğimi anladığını söyleyebilirim. Onun hedefleri de benzer yönde. Bu ortak noktamız hoşuma gidiyor.

Cadde üzerinde bulunan köhne ve sıradan bir binaya varıyoruz. Nadir kapıyı açıyor ve bana içeri girmemi ve merdivenlerden yukarı çıkmamı işaret ediyor. Dar bir koridorda ilerliyoruz ve o bir kapıya vuruyor. Kapı açılmadan önce diğer tarafta bir itiş kakış oluyor.

Çok uzun boylu bir Yüksek Fae erkeği cevap veriyor ve sözsüz bir şekilde bize bakıyor. Tamamen siyah giyinmiş, çenesine kadar uzanan düz siyah saçları var. En dikkat çekici özelliği sol gözünü kapatan bandı.

Bir saniye sonra isteksiz bir yarım gülümsemeyle Nadir'i kucaklıyor.

"Seni gördüğüme sevindim," diyor sıcak bir sesle ve bunun Etienne olduğunu varsayıyorum. Bir an sonra bakışları üzerime düşüyor ve ciddi ifadesi tekrar yerine oturuyor.

"Ve bu da..." Konuşmayı kesiyor, kapı aralığından dışarı bakıyor ve bizi içeri buyur ediyor.

Kapı kapandıktan sonra bize dönüyor ve beni tekrar inceliyor, sanki gerçekten burada olup olmadığına karar vermeye çalışıyor.

"Sizi Lor'la tanıştırmama izin verin," diyor Nadir.

Etienne sağlam gözünü kırıyor ve yamanın etrafındaki yara izinin kenarlarını fark ediyorum, kendi yüzümdeki benzer yara izi sayesinde ona karşı hemen bir yakınlık hissediyorum. Zayıf, kaslı ve kesinlikle ürkütücü, sanki ipini koparmak üzere olan bir hayvan gibi.

"Merhaba," diyorum ona el sallayarak ve bana nasıl baktığı konusunda giderek daha fazla bilinçlendiğimi hissederek. "Her şey yolunda mı?"

Sonra dünyada beklediğim en son şeyi yaptı. Tam önüme gelene kadar iki adım atıyor ve sonra dizlerinin üzerine çöküyor. "Majesteleri," diyor, sesi hırçın ve tutku dolu. "Hizmetinizdeyim."

Nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Önce ona, sonra da ikimizi de alaycı bir eğlenceyle izleyen Nadir'e bakıyorum.

"Teşekkür ederim?" Garip bir şekilde omzunu okşayarak söylüyorum. "Bu çok... hoş mu?"

Etienne yüzünde saygıyla bakıyor. Neler oluyor?

"Etienne bir Heart vatandaşı, Lor," diye açıklıyor Nadir sonunda. "Uzun zamandır seni bekliyordu."

Nadir'e ve sonra tekrar Etienne'e bakarken bu sözler mideme tekme atıyor.

"Bunu bana söylememiştin."

Nadir omuz silkiyor. "Sürpriz olmasını istedim." Göz kırptıyor, sinirlenmem gerekiyor ama Etienne hâlâ tek dizinin üzerinde oturuyor ve bana Zerra'nın ta kendisiymişim gibi bakıyor.

"Ona kalkmasını söylemeni bekliyor," diye fısıldıyor Nadir.

"Ne?" Ellerimi ona doğru çırpıyorum. "Aman Tanrım. Ayağa kalk. Lütfen ayağa kalk."

Etienne başını tekrar eğiyor ve sonra ayağa kalkarak beni selamlıyor. "Varlığınızı öğrendiğimizden beri size hizmet etmek benim için bir onurdu. Nadir bana sizi bulduğunu söylediğinde, mucizemizin nihayet gerçekleştiğini anladım."

Ağzımı açıyorum, hâlâ nasıl tepki vereceğimden emin değilim. Nadir burada yaşayanların kraliçelerinin geri döneceğine inandıklarını açıkladı, ama bununla yüzleşmek sinirlerimi düğüm düğüm ediyor. Bunu duymak ve bir kavram olarak düşünmek bir şey, ama bunlar büyükannemin yaptığı şey yüzünden her şeylerini kaybetmiş, düşünceleri ve duyguları olan gerçek hayattaki insanlar. Ve her şeyi düzeltmemi istediklerinden şüpheleniyorum.

"Orada mıydın?" Kelimeleri fısıldayarak soruyorum, sanki saldırıp beni parçalayacaklarmış gibi. "Onu tanıyor muydun?"

Nadir'in bana Etienne'in kökenlerinden neden bahsetmediği daha sonra tartışacağımız bir konu.

Başını sallıyor. "Ben de oradaydım. Aurora'nın askerleriyle savaştım.

Şehri işgal ettikleri gece. Patlamayı uzaktan gördüm ve hissettim ve gücün etkisiyle ayaklarım yerden kesildi. Sanırım en az yüz metre uçmuş olmalıyım." Eliyle yüzünü işaret ediyor. "Bunu böyle aldım."

Büyükannemin onun yaralanmasından sorumlu olduğunu öğrenince göğsümde bir dehşet hissi oluştu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum, gözlerim yaşıyor, ama o başını sallıyor. "Olan oldu. Önemli olan sizin dönmüş olmanız, kraliçem."

Bunun doğru olmasını dileyerek yavaşça başımı sallıyorum. Tüm bunları *nasıl* düzelteceğim? Annem geçmişimizin seçici parçalarını anlattığında, tüm bunların kapsamının ne kadar geniş olduğunu kavrayamazdım. Sanki bir gün ortaya çıkıp bir kaleyi ele geçirecek ve sonsuza dek mutlu yaşayacakmışız gibi konuşmuştu ama şimdi bunun ne kadar safça olduğunu anlıyorum.

Anlamadı mı? Belki de bizi gerçekte korkutmak istememiştir.

"Kaybettiğin bir sihrin var mıydı?" Ben soruyorum ama o başını sallıyor.

"İmparatorluk ailesine hiçbir şekilde bağlı değilim. Benim sihrim Heart'a ait değil ve geri kalanıyla birlikte geri döndü."

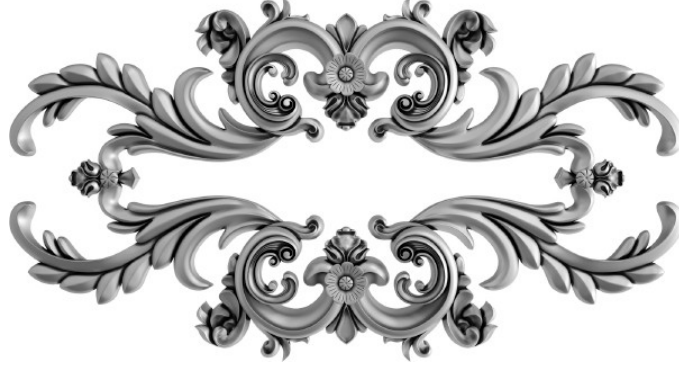
Nadir'in farklı Fae gücü türlerini - ortak ve İmparatorluk büyü - ve ilkinin herkese ait olabileceğini ancak ikincisinin Eserin bağlı olduğu toprağa ait olduğunu açıkladığı zamanı hatırlıyorum. En azından ailem bunu ondan almamış.

"Ve hayır, kraliçeyi ya da onun birincilini tanımıyordum. Ben sadece Heart'ın ordusunda sıradan bir askerdim," diye ekliyor Etienne.

"Oh," dedim.

"Ama merak etme," diyor Etienne, hayal kırıklığımı hissetmiş gibi hızla. "Son mesajımda da açıkladığım gibi, tam da konuşman gereken kişiyi tanıyorum. Sizinle konuşmak için sabırsızlanıyor."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Etienne'i küçük dairesinden çıkıp Heart sokaklarına kadar takip ediyoruz. Akşam çökmeye başlamış, gökyüzü pembeler ve kırmızılarla yıkanıyor. Kalp Kalesi'nin bulunduğu yere doğru bakıyorum, uzakta, boş ve hayattan yoksun, yüzeyinde büyüyen güller dışında.

Nadir bunların varlığımın kanıtı olduğundan emin olduğunu söyledi ve umarım bu izlemem gereken yolun bu olduğu anlamına gelir. Bunu düzeltmeye çalışmak ne kadar korkutucu görünse de, belki de yolumu bulabilirim.

"Kapüşonunu tak," diyor Nadir aynı şeyi yapıp yüzünü karartırken.

Biri beni tanıyabilir mi? Neyse ki fiziksel özelliklerim -kahverengi tenim, koyu renk saçlarım ve gözlerim- Heart halkı arasında yaygın ve üçümüz de kolayca uyum sağlayabiliyoruz.

Etienne bizi kalabalıkta dolaştırırken Nadir elimi tutuyor. Görünürde işler zor olsa da, insanların arkadaşlarının ve ailelerinin içki, yemek ve sohbet eşliğinde bulunduğu bir hayat kurdukları aşikâr. Bu yabancıların arasında, potansiyel olarak benim kontrolümde olan bir şeyi beklemek, boğazımın duygularla düğümlenmesine neden oluyor.

Sonunda, bir çift büyük pencerenin sokağa baktığı bir dükkânın önünde duruyoruz. İçeride, bir dizi uyumsuz masa ve sandalyenin yanı sıra demlenen çayın farklı aromasını buluyoruz. Arka tarafta bir tezgâhın üzerinde

Sıra sıra gümüş kutular, hepsinin üzerinde çilekli armuttan yakut nane denen bir şeye kadar farklı tatlar var. Hepsinden tatmak istiyorum ama buraya bunun için gelmedik.

Etienne kararlı adımlarını sürdürürken dükkânın arka tarafında bizi dar bir koridora yönlendiren bir kapıya doğru ilerliyoruz. Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve bir atölye gibi görünen bir yere geliyoruz. Büyük masaların etrafı taburelerle çevrili, insanlar harıl harıl kâğıt karalıyor. Uzaktaki bir duvarda sıra sıra silahlar, diğer duvarda ise kitaplarla öyle doldurulmuş bir raf var ki, dibinde sallanan dağlar gibi gelişigüzel yığınlar oluşmaya başlamış.

İlk başta, bir düzine kadar Fae'den sadece bir ya da ikisi girişimizi fark etti. Küçük bir soluklanma birkaçının daha dikkatini çekiyor ve birden odadaki herkes bize bakmaya başlıyor. Nadir'le bakışıyoruz ama yüzünde her zamanki yarım gülümsemesi var, belli ki tüm bu olanlardan etkilenmemiş.

Dehşete kapılıyorum, odadaki herkes taburelerinden kayıyor ve teker teker diz çökmeye başlıyor, elleri kalplerinin üzerinde ve başları eğiliyor. "Majesteleri" ve "Kraliçe" diye mırıldanıyorlar ve ben gerçekten yere yığılmak istiyorum. Bununla nasıl başa çıkacağım? Eğer bu gerçek olursa ne yapacağım?

Nadir elimi sıktı.

"Sorun değil," diyor usulca. "Bunu bir ısınma olarak düşün." "Buna alışkın mısın?" Sesimi alçaltarak soruyorum. "Ben böyle büyüdüm." Başımı sallıyorum ve sonra odaya dönüyorum.

"Merhaba," diyorum ve Nadir'in daha önce söylediklerini hatırlayarak hemen ekliyorum, "Ayağa kalk. Lütfen."

Herkes yerinden kalkmış, küllerinden doğan bir hayaletmişim gibi bana bakıyor.

Etienne, "Hepiniz yaptığınız işe devam edebilirsiniz," diyerek beni giderek artan bu gariplikten kurtardı. "Lor, Rhiannon'u görmek için burada."

Nadir'e bir bakış attım. Rhiannon kim?

Herkes yavaşça arkasını dönüp eski işlerine devam ediyormuş gibi yapıyor, ama ben onların sinsî bakışlarının bana doğru yöneldiğini hissedebiliyorum. Sanırım buna alışmam gerekiyor. Bu *benimle* ilgili değil. Bu temsil ettiğim şeyle ilgili. Beklentiyle avuçlarında tuttukları geçmiş ve gelecek.

Etienne bana ciddi bir bakış attıktan sonra takip etmemi işaret ediyor. Masaların ve sandalyelerin yanından geçerek en uçtaki oturma alanına

geliyoruz. A

Duvara hakim büyük bir şömine ve ona doğru açılı iki koltuk. Birinde koyu renk saçlarını başının tepesine kadar toplamış bir Yüce Fae dişisi oturuyor. Uzun kırmızı bir elbise giyiyor ve tüm Yüce Fae'ler gibi yaşlanmamış görünse de, varlığı bilge ve kadim bir şeyden bahsediyor.

Örgü örüyor, işlediği ipi parmağına doladıkça iğneler uçuşuyor, ayaklarının dibinde bir sepet iplik duruyor. Yaklaştığımızda başını kaldırıyor, koyu renk gözleri beni içine çekerken kayıyor. Keskin bir nefesle ciğerlerini boşaltıyor. Örgüsünü bir kenara bırakıp yavaşça ayağa kalkarken herkes sessiz.

"Bu o mu?" diye soruyor, Etienne'e ve sonra tekrar bana bakarak.

"Bu Lor," der ve Rhiannon gözlerini yavaşça kapatır, yanağından bir damla yaş süzülürken elini göğsüne bastırır.

"Buna hâlâ inanamıyorum."

Sonra kollarını uzatıp beni sarıp sarmalayarak beni şaşırtıyor. Titrediğini fark etmem bir anımı alıyor. Başını kaldırıp bana baktığında, yüz ifadesinden yansıyan binlerce farklı duyguya tanık oluyorum.

"Tıpkı ona benziyorsun," diyor usulca, narin parmağı yanağımda ve kaşımda geziniyor, sanki yüzümün parçalarını hafızasına kaydediyormuş gibi.

"Kimsin sen?" Bilmek için can atarak sordum. Bu kadın büyükannemi *tanıyordu* ve yüzündeki ifadeye bakılırsa bu sevgi ve düşkünlükle ilgiliydi.

"Özür dilerim. Ne kadar kabayım," diyerek geri adım atıyor ve gözlerini siliyor. "Lütfen oturun." Karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor. "Bir iyilik yapıp bize içecek bir şeyler getirir misin?" diye soruyor Etienne. Belini büküyor ve koşarak uzaklaşıyor. Bir kaşımı kaldırıyorum, bu kırılaşmış savaştının onun isteğine bu kadar hevesle atlamasına şaşıyorum.

Rhiannon ikimizi de kısaca incelerken Nadir yanıma bir sandalye çekiyor. Nadir'in kim olduğunu ya da neden burada olduğunu sormuyor, bu da ne yaptığımız hakkında bir şeyler bildiği anlamına geliyor.

"Büyükanneni tanırdım," diyor. "Kuzendik ve onun kaybını kabullenmem çok uzun zaman aldı."

"Kuzen mi? Yani akraba mıyız?"

Yumuşakça gülümsüyor. "Kuzenler çok uzakta, çok uzakta. Ama evet."

"Onu ne kadar iyi tanıyordunuz?"

"Oh, çok." Gülümsüyor. "Tarih kitaplarının yanlış yazdığı ya da tamamen atladığı her şeyi biliyorum."

"Bana ondan bahsedecek misin?" İnanmaya cesaret edemeyerek soruyorum. Hayatımda ilk kez annem, babam ve kardeşlerim dışında bir aileyle tanışıyor olduğum gerçeğini kabullenmekte zorlanıyorum.

"Sana istediğin her şeyi anlatacağım," diyor. "Ama senin hayatını da dinlemek isterim. Nerelerde bulundun ve seni bugün buraya getiren her şey oldu."

Yavaşça başımı sallıyorum, onay için Nadir'i kontrol ediyorum. Bu insanları tanımıyorum ve onun benim çıkarlarımı gözettiğine güveniyorum. "Sorun yok. Buradaki herkes senin tarafında. Etienne yıllardır onlarla birlikte çalışıyor."

Rhiannon'a dönüyorum ve kendimi rahatlamaya bırakıyorum. Açıklaması zor ama yabancı ama aynı zamanda sıcak bir battaniye kadar tanıdık gelen bir huzur çöküyor üzerime. Belki de Heart'a yakın olduğum içindir. Belki de kaderin bana olmam gereken yerin burası olduğunu hatırlatma şeklidir.

"Tamam," diyorum ve o sabırla dinlerken, bana sorular sorarken, sempatisini ve şaşkınlığını sunarken ona neredeyse her şeyi anlatıyorum. Biz konuşurken, Etienne bir demlik çay ve dört fincanla dönüyor ve bize katılmak için bir sandalye daha çekiyor. Konuşmam bittiğinde Rhiannon derin bir nefes alıyor.

"Tarih birçok tuhaf şekilde tekerrür etmiş gibi görünüyor," diyor bardağını yudumlarken.

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Bunu tarih kitaplarından sildiler ama büyükannen Atlas'la bağ kurmaya niyetliydi," diyor ve ben telaşla doğruluyorum, Nadir'in de aynı şeyi yaptığını hissediyorum.

"Ne? Ne zaman? Ne zaman?" diye sorar.

Rhiannon önce ateşe sonra da bana bakıyor. "Kurt'la tanışmasından kısa bir süre önceydi. Annesi Kraliçe Daedra, Güneş Kralı Kyros'la ittifak kurmuştu ve niyetleri Serçe ile Atlas'ın bağlılıklarının bir göstergesi olarak birbirlerine bağlanmasıydı. Ardından Aphelion, Aurora Kralı'nı devirmeye yardım etmesi için ordularını Heart'a ödünç verecekti." Bakışları Nadir'e kayıyor, tepkisini ölçüyor ama Nadir onu elinin tersiyle itiyor.

"Güven bana, sorun değil," der ve Rhiannon gülümser.

"Ama Serçe, kardeşi Birinci olmasına rağmen onu Denemelerde yarıştıracaklarını öğrendi. Ona saçma bir sebep sundular ve o da reddetti. Kısa bir süre sonra Wolf ile karşılaştı ve gerisi... kaderdi."

Elini sallıyor ve ben de bu açıklama karşısında afallamış bir halde arkama yaslanıyorum.

Büyükannem Atlas'ı reddetti, ama ben iki yüz seksen altı yıl sonra aynı Duruşmalarda aynı kraliyet Fae'sinin eli için yarışıyordum. İhtimaller neydi? Atlas'ın beni orada bu kadar çok istemesinin bununla bir ilgisi var mıydı?

"Bu bilgiyi nasıl gizledi?" Nadir soruyor.

Rhiannon narin omuzlarını silkiyor. "Sadece birkaç kişi biliyordu ve onların da çoğu sonunda öldü. Her zaman Atlas ya da Kyros'un diğer herkesin sessizliğini çelik ya da altınla satın aldığını düşünmüşümdür. Hepsi biraz acınasıydı," diyor ve ben homurdanıyorum.

Atlas bunca yıldır pek değişmemiş gibi görünüyor.

Nadir'in kaşlarının arasında bir çizgi var, belli ki sayısız çelişkili düşünce arasında gidip geliyor.

"Neyse, Wolf'la tanıştıktan sonra her şey bitti. Anında aşık oldu. Fikrini değiştirmesi mümkün değildi," diyor Rhiannon güçlü bir nostalji dozuyla. "Serçe çok inatçıydı."

"Sonunda ne olduğunu biliyor musun?" Soruyorum ve yüzü kararıyor.

"Bir kısmını biliyorum," diyor. "Woodlands'e gittikten sonra sık sık mektuplaştık."

Bu bilgi beni neşelendiriyor. "Kitapların söylediğinden daha mı fazla?" Başını sallıyor. "Ondan daha fazlası."

"Ne oldu?" Nadir öne doğru oturarak soruyor.

"Onları bağlamak için bir Baş Rahibe ile çalışıyorlardı. İkisi de İlksel olduğu için farklı bir bağlanma türü olmalıydı. Bu rahibe, tıpkı bir Birincil'in Fae veya insan bir eş aldığı gibi, güçlerinin artacağı gibi, ancak iki Birincil ile bunun daha da güçlü bir etkiye sahip olacağını söyledi."

"Vay canına," diyorum, ne cevap beklediğimden emin değilim.

"Ve sonra ne olduğundan emin değilim," diyor Rhiannon. "Serçe Kurt'la birlikte Kalp'e döndüğünde ben Alluvion'daki arkadaşlarımı ziyarete gitmişim ama birkaç mektup daha yazıştık. Serçe'nin, Atlas'la bağ kurmayı reddettikten sonra annesinin aşağı inmek konusunda isteksiz olmasından endişe duyduğunu biliyorum ama Serçe sadece kendisinin Rion'u yenecek kadar güçlü olduğundan emindi. Muhtemelen haklıydı da." Duraklıyor ve bana bakıyor. "O gün onun kontrolü dışında bir şey olup olmadığını hep merak etmişimdir. Planlamadığı bir şey ve

Buna sebep olan şey buydu. Evini ya da halkını asla isteyerek yok etmezdi. Tüm hayatını hükmedeceği anı bekleyerek geçirdi."

"Rahibe kimdi?" Nadir sorar. "Sen biliyor musun?"

"Adı Cloris'ti," diyor Rhiannon. "Serçe onun biraz deli olduğunu söyledi."

"Atlas'ın Lor'u nasıl öğrenmiş olabileceğini biliyor musun?" Nadir sorar ve o da başını sallar.

"Keşke bunu sana söyleyebilseydim."

Hepimiz sessizliğe gömülürken Nadir düşünceli bir ifadeye bürünüyor.

"Her şey dağıldıktan sonra ne oldu?" diye sordum. "Buraya nasıl geldin? Ne kadar zamandır buradasın?"

"Yıkımı bizzat görmek için geri döndüm ve yardım etmek için kaldım, sadece kısa bir süre kalmayı planlıyordum. Ama aylar yıllara dönüştü ve ben farkına bile varmadan burası benim evim oldu. Yüzyıllar boyunca oraya buraya seyahat ettim, ama bir şey beni hep geri çekiyor, sanki tekrar Kalp'e yakın olana kadar kendimden bir parça eksikmiş gibi." Odanın etrafına bakıyor. "Hepimiz bunu hissediyoruz. Bu yüzden hâlâ buradayız."

"Bekliyorum," diyor Lor usulca.

"Bekliyorum." Rhiannon başını sallıyor, ama ses tonunda bir uyarı yok, sadece neredeyse bir merak duygusu var.

"Nasıl biriydi? Büyükannem mi?"

Rhiannon gülümser. "Ah, sana anlatabileceğim hikâyeler," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle.

"Sen yapar mıydın?"

"Elbette. Neden akşam yemeği için birilerini göndermiyoruz, ben de hatırladığım her şeyi paylaşırım?"

ON ALTINCI BÖLÜM

KRALİÇE AMARA

KALBIN KRALLIĞI: OURANOS'UN İLK ÇAĞI

'' Kadeh kaldıralım," dedi Kraliçe Amara kadehini kaldırarak. "Zorluklar karşısında bir araya gelmeye ve ortak bir zemin bulmaya."

Masanın etrafında oturan her bir şüpheli yüzü inceledi, çoğu onun yaşının ve deneyiminin çok ötesindeydi - bu gerçeği her fırsatta dile getiriyorlardı. Anne ve babası aniden vefat ettiğinde taç ona geçmişti. Çoğu babasının eski dostları ve danışmanları olan bu soyluların hiçbiri onun hazır olduğunu düşünmüyordu.

Amara muhtemelen haklı olduklarını düşünüyordu ama aksini iddia etmek için elinden geleni yapıyordu. Bazen başarılı da oluyordu. Sadece iki sonuç bu güruhu mutlu edebilirdi: istifa etmesi ya da bu gevezelerden biriyle evlenip dizginleri ona devretmesi. Amara ikisini de yapamadan ölecekti.

o şeylerden. Babası onu bunun için hazırlamaya çalışmıştı ve bu onun doğuştan hakkıydı.

İsteksizce kadehlerini kaldırdılar, o da kendi kadehini daha yükseğe kaldırarak içiyormuş gibi yaptı. Bu, Heart'ın yakut şarap depolarının sonuncusuydu, ancak masanın etrafındaki hiç kimse bunu henüz bilmiyordu. Krallığın eteklerindeki üzüm bağları Uykuya yenik düşen ilk bölgelerden bazılarıydı.

Amara daha sonra yerine oturdu ve yemeğin gelmesini işaret etti. Her ay daha fazla kişi gizemli hastalığa yenik düştüğü için kale personeli iskelet bir ekibe dönüşmüştü.

"Anlat bakalım," dedi babasının eski danışmanlarından biri, sivri burunlu, boncuk gözlü ve süt kadar zayıf bir çenesi olan kibirli bir adam. "Uyku için aklınızda ne var? Son tuttuğunuz sözde cadının görevinde başarısız olmakla kalmayıp vebaya yakalandığını öğrendim."

Amara onun söylediği her kelimenin doğru olmasından nefret ederek dudaklarını birbirine bastırdı. Amara'nın kraliçeliğini rahatsız eden hastalığı anladığını iddia ederek cadıyı Lourwin Denizi'ni geçmeye ikna etmek için kraliçeliğin kasasını neredeyse boşaltmıştı. Aylar önce olmaya başlamıştı. İlk başta, orada burada rastgele bir olaydı, ama sonra giderek endişe verici bir hızla ilerledi.

Amara, kitlesel bir paniği önlemek umuduyla haberleri kontrol altına almak için elinden geleni yapmıştı, ancak bunun suyla dolan ve neredeyse patlamak üzere olan bir balon gibi olduğunu biliyordu. Yeterince propaganda yapmıştı: Uyku hastalığı daha çok hijyenik olmayan koşullarda yan yana yaşayan alt sınıfları etkiliyordu.

Bu masanın etrafındaki hiç kimsenin Uyku'ya gerektiği kadar dikkat etmediği anlamına geliyordu. Amara'ya bu hayatta bahşedilmiş bir şey varsa o da Aurora Kralı'na buz satabilecek gümüş bir dildi. Ancak onun yeteneklerinin bile bir sınırı vardı ve neredeyse yok edilmek üzere olan yoksul mahalleler hakkında söylentiler yayılıyordu.

Kimse ölmemişti, en azından kimsenin fark edebileceği kadarıyla ölmemişti, ama ne fark eder ki ölmüş de olabilirlerdi. Bunun yerine, oturdukları ya da bazen ayakta durdukları yerde, her ne yapıyorlarsa tam ortasında uyuyakalıyorlar ve bir türlü uyanmıyorlardı. Bu nedenle, biraz orijinal olmasa da uygun bir isim.

Kim ne yaparsa yapsın, kurbanlar kayıtsız kaldılar, ancak

Kalpleri atıyor, nefesleri kıpırdanıyordu ve Amara bunun onları hayata döndürmenin mümkün olduğu anlamına geldiğini umuyordu.

Ancak bu durum uzadıkça işler daha da kötüleşti.

"Evet," diye cevapladı onun işe aldığı ilk büyücüyle ilgili sorusuna, yükselen öfkesini bastırmaya çalışarak. Ona haddini bildirmeye bayılıyorlardı. Bu onlar için bir oyun haline gelmişti. Onlar burada oturup saçma sapan eğlencelerine dalarken ve küçük kinlerine sarılırken, evleri dağılıyordu ve hiçbirinin umurunda değildi. Ama yakında Uyku onları bulacak ve o zaman harekete geçmek zorunda kalacaklardı. "Bu talihsiz bir olaydı."

Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kumar oynamış ve kaybetmişti. Herkes aynı şeyi yapabiliirdi. Danışman ona bir bakış attı, kaşlarını kaldırdı, sanki o şimdiye kadar yaşamış en büyük aptaldı ve o daha iyisini bilirdi. Şarap kadehini alıp yüzüne fırlatma isteğine direndi.

"Anladığım kadarıyla o zaman işler pek de planlandığı gibi gitmemiş," diye dikkatle söze girdi.

Onları bugün buraya getirmesinin özel bir nedeni vardı ve onları giderek daha umutsuz hale gelen planlarına ikna edebilmek için öfkesini kontrol etmesi gerekiyordu. "Ama yeni bir ipucum var. Bir büyücü. Onun en iyisi olduğunu ve buradan en geniş denizlere kadar lanetleri bozduğunu söylüyorlar."

O daha konuşmayı bırakmadan, masanın etrafında toplu bir inilti dolaşmaya başladı.

Danışmanlardan biri, "Gerçekten ciddi olamazsınız," dedi. "Başka bir şarlatan değil!"

Amara masanın altındaki peçetesini öyle bir sıktı ki, elindeki liflerin koptuğunu hissetti.

"Bunu geçen sefer söylediğimi biliyorum ama bu sefer içimde iyi bir his var," dedi, sesinin bu kadar muhtaç ve yalvarır gibi çıkmasından nefret ederek. Görmelerini sağlamak zorundaydı.

"Bence hepsini alsın," dedi biri kendini beğenmiş bir sırıtişla, dirseğini masaya dayayıp bardağını boşaltmadan önce. "Onlara kimin ihtiyacı var ki?" Adam geçirdi ve kadın burnunu kırıştırdı.

"Hepsi giderse şarabınızı kim getirecek?" diye karşı çıktı bir başka soylu ve Amara onu öpebilirdi. Ama o her zaman soğan gibi koktuğu için bu sadece teorik bir öpücük olurdu.

"Doğru," dedi Amara. "Bu yüzden yardımına ihtiyacım var."

Kasası bomboştu. Durumunun vahametini önemsiz göstermeye dikkat etmiş olsa da bunu herkes biliyordu.

"Buna bir yatırım deyin," dedi. "Uyku Hastalığı tedavi edildiğinde, hepinize cömertliğinizle Kalp'e kazandırdığınız şana yakışır yeni topraklar ve unvanlar verilecek."

Hepsi birbirine bakarken nefesini tuttu, gözleri masanın üzerinde buluştu. Birçoğu aynı anda konuşmaya başladı ve ağlamamak için kendini zorlayarak onların sorularını ve itirazlarını yanıtlarken omuzları çöktü. Eğer babası hayatta olsaydı, ne yapacağını bilirdi. Ama ölmüş ve onu tüm bunlarla baş başa bırakmıştı.

Yüz yıl gibi gelen bir sürenin ardından oda yine sessizliğe gömüldü.

"Ben varım," dedi ilk soylu ve Amara birkaç başın daha onaylarcasına sallandığına şahit olunca gözlerine inanamadı. Sevinçten ayağa fırlayıp bağırmak istedi ama soğukkanlılığını koruyarak ayağa kalktı ve masanın etrafındaki herkes isteksiz onaylarını homurdanana kadar daha fazla kişi kabul ettikçe kadehini kaldırdı.

"Kalbe ve görkemli geleceğimize!" dedi kocaman bir sırtışıla.

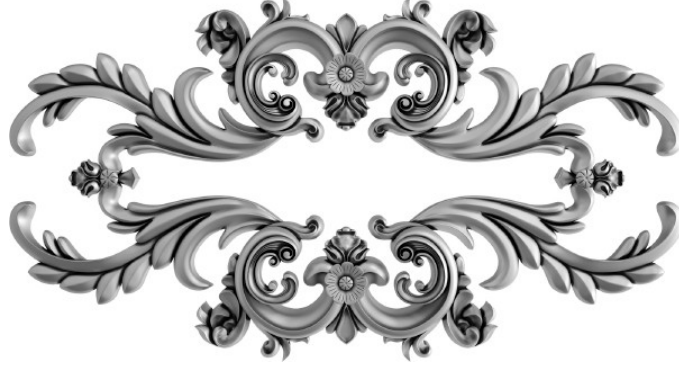
Tam o sırada masanın sonunda oturan adam öne doğru düştü ve yüzü çorbasının içine düştü. Herkes yerinden sıçradı, tam o sırada karşısındaki adam da yüzünü tabağına çarparak yere yığıldı.

Amara dehşet içinde izledi, ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı, hepsi birer birer uçurumun kenarından yuvarlanan lemmingler gibi masanın her bir kenarına düşmeye başladı.

Şarabı parmaklarının arasından kayarak cam ve kan kırmızısı bir sıvı püskürterek ayaklarının dibinde patladı.

İşte o zaman çığlık attı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

LOR

KALP YERLEŞİMLERİ: GÜNÜMÜZ

Akşam yemeği hazırlandıktan sonra Rhiannon bana Serçe'yle olan çocukluk hikâyelerini anlatırken ben de ateşin yanına yerleşiyorum. Yaramazlık yapmalarına ve Serçe'nin annesine karşı bağımsızlık ve isyan nöbetlerine dair hikâyeler. Hepsini su damlalarıyla ıslatılmış kum gibi içime çekiyorum. Ya da en azından öyle yapmaya çalışıyorum. Dikkatim odanın ortasında oturmuş, kendisiyle utanmadan flört eden bir dişi Yüksek Fae ile konuşan Nadir'e kayıyor.

Daha da kötüsü, o da flört ediyor gibi görünüyor. Göz ucuyla onun koluna dokunuşunu ve sonra orada *bırakışını* izliyorum. Sanki onu sahipleniyor ve bu ne cüret? Nadir'in eğilip kısık sesle onu güldüren bir şeyler söylediğini kesinlikle fark etmemeye çalışıyorum. Bunu yapmaması gerekiyor.

onu güldürmek.

O sinirli, düşünceli Aurora Prensi. *Kimseyi* güldürmemesi gerekiyor.

Rhiannon'ın yatıştırıcı sesi öfkeli düşüncelerimin perdesini aralıyor.

"Ah! Bir de kralın koleksiyonundan eski bir peri kalıntısı çaldığımız zaman - ona sahip olan herkesin geleceği görme gücü kazanacağı söyleniyordu. Başımız çok belaya girdi!" Gülüyor ve ben de zoraki de olsa gülmeye başlıyorum ve bana zaman ayırırken onu görmezden geldiğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Koltuğumda kayarak sırtımı Nadir'e dönmeye çalışıyorum. Pek işe yaramıyor ama önemli olan düşünce, değil mi?

"Bir de bana sor," diyorum Rhiannon'a, tekrar ona odaklanarak. Rhiannon örgüsüyle uğraşırken konuşmaya devam ediyor, bakışları belli aralıklarla yukarı kayıyor. Görünüşe göre bu onun için de katartık bir etki yaratıyor, çünkü geçmişi büyük bir sevgiyle anımsıyor. Dinlemeye devam ederken, büyükannemi ve Rhiannon'u genç ve kaygısız, hayatlarının tadını çıkarırken hayal etmeye çalışıyorum.

Dışarıda gökyüzü kararmış, yıldızlarla dolmuş ve geç olmuş olmalı. Tristan ve Mael'in atlarının üzerinde ne durumda olduklarını merak ediyorum.

Yine aynı kadınla sohbet eden Nadir dikkatimi dağıtıyor, acaba daha da yaklaştığını mı hayal ediyorum? Kadının ilerlemesine engel olmuyor ve dişlerimi gıcırdatıyorum. Kendime, ona aramızdaki ilişkinin bittiğini söyleyen kişinin ben olduğumu hatırlatıyorum. Arkadaşlık istediğimi, başka bir şey istemediğimi. Kızmaya hakkım yok. Ama yine de kızgıyım.

Rhiannon'a odaklanıp onu engellemeye çalışıyorum. O önemli biri değil. Hiç kimse değil. Büyüm derimin altından çeğiştiriyor, onun yönünü işaret ediyor, kendime bunu söylemeye devam edebileceğimi ama kimseyi kandıramayacağımı hatırlatıyor.

Birkaç dakika sonra Nadir'in yaklaştığını fark ediyorum. Rhiannon konuşmayı kesiyor ve başını ona doğru eğiyor. "Çok teşekkür ederim Rhiannon. Eminim Lor tüm bunları çok takdir ediyordur."

Benim adıma konuşmasından hiç hoşlanmıyorum. Bunu kabul etmiyorum, çünkü henüz farkında değil, ama şu anda ona sessiz muamele yapıyorum.

"Lor, ben birkaç işi halledeceğim. Bir saat içinde döneceğim ve seni hana kadar geçireceğim. Tamam mı?"

Ona cevap vermiyorum, hiç de hakkım olmayan bir şekilde sinirleniyorum. Halledilecek *birkaç şey* mi? Ne yani, o kadını özel bir yere götürüp duvara yaslayarak becermek gibi mi? Bu görüntü göğsümde keskin

bir acıya neden oluyor ve

Bir yığın hazımsızlıkla birlikte gömüyorum.

"Lor?"

"Elbette," diyorum, tamamen zorunluluktan tek heceye razı oluyorum.

"Buradan bensiz ayrılma," diyor ve bana bir bakış atarak

Emrine itaat etmezsem başım büyük belaya girecek. "Peki."

Tereddüt ediyor ve ben de *işiniz bitti mi* der gibi gözlerimi açıyorum.

Başını sallıyor ve topuklarının üzerinde dönerek odadan çıkıyor. O gittiğinde göğsümde sıkışan nefesi dışarı veriyorum. Tekrar bana dönmeden önce yüzünde yarım bir gülümsemeyle az önce ayrıldığı kapı aralığına bakan Rhiannon'a bakıyorum.

"Nerede kalmıştık?" diye sordum. "Bana büyükbabamdan biraz daha bahset. Nasıl biriydi?"

"Hmm," diyor Rhiannon. "Zirve sırasında onu sadece kısa bir süre tanıma fırsatım oldu ama hem vahşi hem de son derece nazık biriydi. Büyükanne şiddetle severdi."

Bu kulağa hoş geliyor. Rhiannon'un büyükanne hakkındaki hikayeleri tam olarak kötü değil, ancak onu her zaman en olumlu ışıktaki resmetmiyorlar. Kötü biri olmadığından emin olsam da, eylemlerinin çoğunun altında yatan kesin bir bencillik teması var. Belki de ergenlik çağındakiler gibi genç ve aptaldılar. Benim hiç sahip olmadığım şekilde çocuk olma özgürlüğüne sahiptiler.

"Sen de ona çok benziyorsun," diyor Rhiannon. "Rengin değil - o tamamen Serce'ye ait - ama yüz hatlarında Wolf'u görüyorum."

Bu da kulağa hoş geliyor.

"Sence onu durdurmaya çalıştı mı?" diye sordum.

Rhiannon, "Emin değilim ama hiç öyle hissetmedim," diyor. "Tanıştıkları andan itibaren onun için her şeyi yapardı."

Bunu düşünüyorum ve nasıl bu kadar çabuk aşık olduklarını merak ediyorum. "Birbirleri için kesinlikle çok şeyden vazgeçmişler," diyorum.

"Tabii ki. Onlar eşti," diyor Rhiannon sanki bu çok açıkmuş gibi.

"Eşler," diye tekrarlıyorum. "Bu terimden daha önce bir iki kez bahsedildiğini duymuştum, ama aslında ne anlama geliyor?"

Rhiannon koltuğunda kıpırdanarak, gözlerinde dans eden bir ışıltıyla, "Bu çok nadir görülen bir şey," diyor. "Günlerin Başlangıcından bu yana geçen binlerce yılda,

şimdiye kadar sadece belki yüz tane gerçek eş çifti var olmuştur."

"Vay canına. O zaman birbirlerini bulma olasılıkları neydi?"

"Neredeyse hiçbir şey," diyor Rhiannon. "Bana onunla tanıştığı anda anladığını söyledi. Etrafındaki havada bir değişim olduğunu ve bir şeylerin değiştiğini anladığını söyledi. Büyüsü de ona tepki vermeye başlamış."

Kafa derim sıcaktan karıncalanıyor, kafamın arkasında bir alarm uğulduyor.

"Ne? Ne demek istiyorsun... cevap ver?" Kelimeler boğazımda düğümlenirken boğulacak gibi oluyorum.

"Sanki dışarı çıkmak için savaşıyormuş gibi olduğunu söyledi, *ona* ulaşmak için savaştığından emindi. Eğer uzun süre ayrı kalırlarsa, bu his daha da güçleniyormuş ve her ikisi de birbirleri için kim olduklarını anladıklarında, iki zıt yarının birbirine uyması gibi sonunda sakinleşiyormuş."

Parmaklarını birbirine geçiriyor ve gözlerinde hüzünlü bir bakışla gülümsüyor.

Göğsüm ağırlaşıyor, ciğerlerimdeki hava çamur gibi hareket ediyor, büyüm içime çekiliyor ve bana orada olduğunu hatırlatıyor. Sanki hiç unutabilirmişim gibi.

"Bu büyü çekiş başka bir şeyin işareti olabilir mi?" Sesim doğal olmayan bir şekilde yükseldi ve Rhiannon tırmanan paniğime aldırmadan kaşlarını birbirine yaklaştırdı.

"Gerçekten emin değilim. Başka türlü olduğunu hiç duymadım. Elimde bolca zamanım oldu," diyor kuru bir gülümsemeyle. "Sırf meraktan eş bağları üzerine çok araştırma yaptım. Bazen dünyayı yakıp yıkanın onların aşkı olduğunu düşünüyorum, bu bir bakıma neredeyse romantik, sanırım?"

Düşünceler kafamda dönüp dururken, kafatasımın iç kısmına jilet gibi saplanan oklar gibi çarparken ona zayıf bir gülümseme veriyorum. Gabriel o gece Güneş Kraliçesi Balosu'nda Nadir'in adını söylediğinde ben de bir değişim hissetmişim. Kaderimin akışında belirgin bir bükülme.

Eşler. Dostlar. Eşler.

"Siktir," diye fısıldıyorum her şey netleşirken.

Nadir benim eşim.

Tüm bunların tek açıklaması bu.

Onu ilk gördüğüm andan beri beni düğüm düğüm ettiği için. Nadir'in bundan haberi var mı?

Ne yapacağım ben?

"Lor?" İçimdeki sarmalın bataklığından yeniden yüzeye çıkarken Rhiannon soruyor. "İyi misin?"

Ona dönüp bakıyorum ve saçlarımı alnımdan tarıyorum. "Evet, ben iyiyim."

Kesinlikle iyi *değilim*, ancak bu kelimeleri yüksek sesle nasıl söyleyeceğimden emin değilim. Her şeyden önce, ya yanılıyorsam? Belki de sadece bir tesadüftür. Belki de başka bir şeydir. Ya bunu dile getirirsem ve tam bir aptal gibi görünürsem?

"Bana eş bağlarından biraz daha bahset," diye mırıldanıyorum. "Lütfen."

"Çok güçlüdürler," diyor Rhiannon. "Eş bağları büyü için kaynak ve güçlendirici olabilir. Serce'nin bu kısmı bilip bilmediğinden emin değilim ama eş bağının büyüünü çeşitli amaçlar için kullanmanın yolları var." Ben sandalyemde kıpırdamadan oturup aşağı, aşağı, aşağı kayarken o bağın kutsallığından ve bunun Zerra'nın bir işareti olduğundan bahsetmeye devam ediyor.

"Bekle, az önce ne dedin sen?" Az önce söylediği bir şeye takılarak soruyorum.

"İki Fae eş olduklarında, birbirlerine bağlanmaları gerekir," diyor. "Bağlanmazlarsa ne olur?" Cevabı şimdiden korkarak soruyorum.

"Sonra ikisi de ölecek. İlk başta, acı ve deliliğe doğru yavaş ve acılı bir iniş olur. Ve sonra ikisi de var olmayı bırakır. Evanescence yok. Hiçbir şey yok."

"Anlıyorum," diyorum.

Sessizleşiyor, sanki kafamın içinde çalkalanan türbülansı hissedebiliyormuş gibi beni izliyor.

"Merak etmeyin. Bu nadiren olur. İnsanın gerçek eşinin çekimine direnmesi zordur."

Kaşlarımı çatmadan önce bu sözleri düşündüm.

"Yani kader senin yerine karar veriyor, öyle mi? Ya biri o kişiyle çiftleşmek istemezse?"

Rhiannon bana sabırlı bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor.

"Öyle bir şey değil. Zerra bir eş bağı bahsettiğinde, bunun nedeni bu iki insanın akla gelebilecek her yönden birbirleri için tamamen mükemmel olmalarıdır. Ama bu yüzeysel bir bağın ötesinde, çok daha anlamlı ve derin bir bağıdır."

Kaşlarım çatıldı. "Peki hangisi önce gelir, tavuk mu yumurta mı? Eş oldukları için mi mükemmeller?"

"Hayır, bu daha çok döngüsel. Biri diğerini doğurur. Yollarınızı değiştirecek sert bir hareket olmadığı sürece yine de birlikte olursunuz. Bu kader ve bu iki hayatın amacı ile ilgili. Herhangi bir çiftten farklı değil

ama eş bağının daha güçlü sonuçları vardır." "Reddettiklerinde ölürlerse pek de bir seçim gibi görünmüyor."

Omuz silkiyor ve başını öne eğiyor. "Belki de. Ama sonuçta bu yine de sizin seçiminiz. Ayrıca, eşler için özel avantajlar da var."

"Ne gibi?"

"En dikkate değer özelliklerden biri birbirimizin düşüncelerini duyabilme yeteneğidir. Bu çok faydalı olabilir. Ancak bu her eşleşmede gerçekleşmiyor."

"Neden olmasın?"

"Emin değilim. Buna bir cevap bulamadım. Serce bundan hiç bahsetmedi, bu yüzden büyükanne ve büyükbabanızın bunu yapabileceğine inanmıyorum."

Elimi yüzümde gezdiriyorum, nefes nefese kalmanın eşiğindeyim.

"İyi olduğuna emin misin? Biraz keyifsiz görünüyorsun," diye sorar Rhiannon. "Eğer iyi değilsen sana verebileceğim bazı tonikler var. Tüm bunların çok fazla olduğunu biliyorum."

"Evet, sadece yorgunum," diyorum, yalan kulaklarımda çınlıyor.

Yorgunum ama aynı zamanda hayatım boyunca hiç bu kadar uyanık olmamıştım.

Dostlar.

Nadir benim dostum.

"Seni yeterince oyaladım," diyorum. "Sanırım Nadir her an dönebilir."

"Gitmek zorunda değilsin," diyor ve bugün benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı olduğunu hissediyorum.

"Sorun olmazsa yarın döneceğim. Çok fazla bilgi edindim ve sanırım biraz hava almaya ihtiyacım var. Kafamı toplamak için biraz zamana."

"Elbette. Geri gelersen çok sevinirim. Daha fazla hikaye düşünmeye çalışacağım. Kardeşleriniz hakkında da daha çok şey duymak istiyorum. Hiç tanışmadığımızı biliyorum ama Serçe ve ben o kadar yakındık ki hepimiz benim torunlarımız gibisiniz. Biz bir aileyiz."

"Tüm bunlar için teşekkür ederim," diyorum. "Gerçekten. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz. Tristan'ı da getireceğim, yakında burada olur."

"Harika," diyor yumuşak bir gülümsemeyle ve ben de geldiğim yöne doğru dönüp gidiyorum.

Çay dükkanı akşam için kapalı, ancak üst katta gördüğüm Fae'lerin çoğu masalardan birinde oyalanıyor, aralarında bir demlik çay oturuyor. İçgüdüsel olarak, Nadir'in flört ettiği kadını arıyorum ve gördüğümde

O aralarında değil, midem bulanıyor.

Zerra. Bu konuda ne yapacağım?

Odaya girdiğimde hepsi konuşmayı kesiyor ve kendimi sergilenen bir numune gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Merhaba," diyorum. Bana binlerce soru sormak istediklerini hissedebiliyorum ama az önce öğrendiklerimden sonra bu havasız odaya hapsolmaktan başka bir yerde olmam gerekiyor. "Sonra görüşürüz."

Ayaklarıma bakıyorum ve sonra aceleyle odayı geçiyorum, kapıyı iterek açıyorum ve serin gece havasını derin bir nefesle içime çekiyorum. Birkaç dakika boyunca gözlerim kapalı ve yüzüm yukarı kalkık bir şekilde durup nabzımın gürültüsünü yatıştırmaya çalışıyorum. Gözlerimi açtığımda, bir yıldız örtüsü ve gökyüzünde gümüş bir ayın nefes kesici manzarasıyla karşılaşıyorum.

Etrafıma bakıyorum. Sokak öncekinden daha sessiz, sadece birkaç kişi geçerken bana başıyla selam veriyor. Kar hafifçe yağmaya başlıyor, her şeyi buzlu parıltılarla kaplıyor. Sıcaklık düşmüş, ellerimi ovuşturarak sokağa bakıyorum, hem geceyi bitirmeye hazırım hem de Nadir'i görmeyi bekliyorum.

Onu gördüğümde ne yapacağım? Ne diyeceğim? Bunu konuşmamız gerek. O biliyor mu? Bu ne anlama geliyor? Ama ya yanılıyorsam? Aynı verimsiz düşüncelerin anlamsız döngüler halinde çalkalanmasını engelleyemiyorum. Bu günün böyle biteceğini hayal etmemiştim.

Soğuk uzuvlarıma yerleşirken ayaklarımı yere vuruyorum ve şimdi sinirlenmeye başlıyorum. O nerede? O küçük odayı ve paylaşmamız gereken o küçücük yatağı düşünüyorum ve midemde arzu ve öfke düğümleri alevleniyor.

Zerra. Bir daha onun yanında uyuyup masummuş gibi davranmamın imkânı yok. Benim dostum. Nefes almakta zorlanırken, cildim kızarıırken ve şakağım zonklarken panik atak geçirip geçirmediğimi merak ediyorum.

Hangi cehennemde bu?

O kadınla birlikte. Tek açıklaması bu. Cebimdeki saate bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Geç kalmamıştı. Hâlâ on beş dakikası var.

İçimi çekiyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. *Sakin ol, Lor.*

Bir daha onun gözlerinin içine nasıl bakacağım?

Dükânın önünde volta atıp düşüncelerime dalmışken bir ses dikkatimi çekiyor. Biri ağlıyordu, bir çocuğa benziyordu. Köşede duran küçük bir çocuk fark ediyorum, gözlerinden yaşlar akıyor. Burnunu çekiyor

Yüksek sesle, dar göğsü kabarak. Çocuklarla fazla vakit geçirmedim ve yaşını tahmin etmek zor ama küçük görünüyor. Ve korkmuş.

Onu korkutmamaya çalışarak temkinli bir şekilde yaklaşıyorum. Birkaç adım uzaklaştığımda dizlerimin üzerine çömelıyorum.

"Sen iyi misin?" diye sorduğumda, gözyaşları arasında hıçkırarak bana baktı. Eliyle yüzünü siliyor ve bir sümük ipi çıkarıyor. "Annemi kaybettim," diyor. "Marketteydik ve arkamı döndüğümde gitmişti."

Yolumuza çıkan telaşlı bir kadın bulma umuduyla etrafıma bakıyorum ama görünürde kimse yok. Onu bu şekilde bırakamam.

"Tamam, merak etme. Onu bulmana yardım edeceğim," diyorum.

Küçük çocuk kaşlarını çatır. "Yabancılarla konuşmamam gerekiyor."

Başımı sallıyorum. Akıllı çocuk. "Doğru. Kesinlikle haklısın. O dönene kadar yanında oturabilir miyim? Market yakın mıydı?"

Ben topuklarımın üzerine çökerken çocuğun omuzları gevşiyor.

"Pek sayılmaz," diyor. "Bir tüyün peşindeydim ve sanırım uzun bir süre geçti. Kafamı kaldırdığımda her şey farklıydı."

Tamam o zaman. Yine de o kadar ileri gitmiş olamaz.

"Onu istiyorum," diye sızlanıyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum.

"Gidip onu aramak istemediğine emin misin? Benim adım Lor.

Seninki ne?"

"Ben Aris. A-R-I-S diye yazılıyor," diyor gururla, sanki bunu yeni öğrenmiş ve yeni becerisini göstermeye hevesliymiş gibi.

"Memnun oldum, Aris. Ve işte, artık yabancı değiliz."

İşlerin böyle yürümediğini biliyorum ama o bir çocuk ve belki de bunu isteyecektir. Açıkçası ona zarar vermek istemiyorum ve sadece onu annesine geri götürmek istiyorum.

Bana şüpheli bir bakış atıyor ve ben de *tehdit olmadığımı* umduğum bir gülümseme *takınıyorum*.

"Hangi yönden geldiğini hatırlıyor musun?" diye sordum. "O tarafa doğru yürüyüp anneni bulup bulamayacağımıza bakabiliriz, tamam mı?"

"Tamam," diyor sonunda. "Sanırım bu taraftaydı."

Yanıma geliyor, elini benimkinin içine sokuyor ve sonra beni yola doğru çekiyor. Saate bakıyorum, Nadir dönmeden önce dönmüş olmalıyım. Bu çocuğun şu anda bana ihtiyacı var. Annelik fikrini hiç düşünmedim ama bir gün bir aile kurma fikri hoşuma gidiyor.

Aris beni evlere ve diğerk işyerlerine açılan kapıların sıralandığı küçük bir sokaktan aşağı çekiyor. Sonra harap evlerden oluşan dolambaçlı labirentin derinliklerine doğru ilerlerken bir tane daha.

"Bunun doğru yol olduğundan emin misin?" Ana caddeden uzaklaştıkça soruyorum. Küçük çenesini sallıyor.

"Evet, burayı şimdi hatırlıyorum."

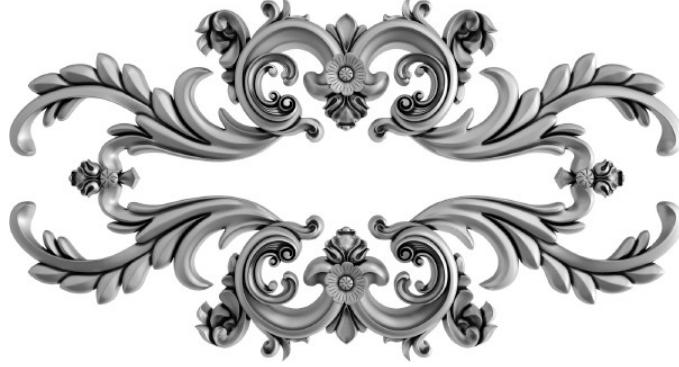
"Tamam," diyorum etrafıma bakarak. Saatimi kontrol ediyorum. Nadir'in benimle çay dükkanında buluşma vakti geçmişti. Acaba zamanında mı geldi, yoksa o kadının içinde beni hatırlayamayacak kadar dalmış mıydı? Başımı sallıyorum. Tanrım, ne kadar dramatik olabiliyorum.

"Tam şurada," diyor Aris, bir köşeyi daha dönerken elimi tekrar çekiştirerek. Burası çıkmaz sokak.

"Bunun o olduğunu sanmıyorum," diyorum ve işte o zaman her şey kararıyor.

Çıglık atıyorum ama sesim kalın, koyu renkli bir kumaşın üzerinde boğuluyor. Sürpriz dengemi bozuyor ve tökezleyerek duvara çarpıyorum, sonra başımın arkasında bir ağrı patlıyor ve hiçbir şey hatırlamıyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

NADIR

Lor'la buluşmak için çay dükkanına doğru geri dönerken güneş battı ve kar kalın taneler halinde yağıyor. Soğuk bir rüzgâr giysilerimin dikişlerini patlatıyor ama sihrimin armağanlarından biri de soğuğa karşı dayanıklılığım. Kapıyı açtığımda çanlar çalıyor ve ben içeri girerken birkaç kafa yukarı bakıyor. Dükkân teknik olarak gece için kapalı olsa da insanlar günün her saatinde içeri girip çıkıyor.

Etienne, Rhiannon'un yerinden edilmiş bu vatandaşların birçoğu için bir tür ana üs olduğunu, umutsuzlukları ve istikrar eksiklikleri için bir çıkış noktası sağlayan bir ana tavuk olduğunu açıkladı. Toplanıp bir araya gelebilecekleri ve geleceklerini planlayabilecekleri bir yer. Burada olduğu ve Lor'a ihtiyaç duyduğu bazı cevapları sağlayabildiği için çok minnettarım.

Gruba başımla selam verip yanlarından geçerek merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Atölye, sanki düşünceleri milyonlarca mil uzaktaymış gibi bir masada oturmuş dikkatle ot doğrayan Rhiannon dışında neredeyse boş. Ben içeri girince başımı kaldırıp gülümsüyor.

"Merhaba," diyor neşeyle. "Sizin için ne yapabilirim?" "Lor'u almaya geldim."

"Oh, yaklaşık on beş dakika önce çıktı. Sizi dışarıda bekleyecekti. Onu görmediniz mi?"

Anında ensemden aşağı keskin dikenler iniyor ama paniğe kapılmayacağım. Burada tamamen güvende. Etienne güvende olduğuna dair bana garanti verdi. Muhtemelen beklemekten yorulup uzaklaştı ve biz de birbirimizi özledik.

Ne yaptığımın farkına varmadan ayaklarım merdivenlerden gürleyerek iniyor ve sokağa fırlıyor. İnsanların çoğu geceyi geçirmiş ve kaldırımlar sessiz.

Bölgeyi sağdan sola tararken boğazım şişiyor. Lor'dan iz yok. Kapı arkamdan açılıyor ve Rhiannon kaşları çatılmış bir halde karşımda beliriyor.

"Belki de hana geri dönmüştür," diyerek önceki düşüncelerimi tekrarlıyor ve ben de başımı sallıyorum. Öyle olmalı. Etienne'i az önce orada bıraktığımı ve sokakta birbirimizin yanından geçmiş olmamız gerektiğini düşünmemeye çalışıyorum. Belki de farklı bir yoldan gitmiştir.

Beklemediği ve beni ölümüne korkuttuğu için onu öldüreceğim.

Rhiannon'a veda etme zahmetine girmiyorum çünkü ayaklarım yeniden hareket ediyor ve tek bir şeye odaklanmış durumdayım. Düzgün bir tempo tutturmaya çalışıyorum ama kimi etkilemeye çalıştığımı bilmiyorum, bu yüzden koşmaya başlıyorum, neredeyse sokakta gezinen birkaç kişiyi devirecektim.

Hana girdiğimde Tristan ve Mael'in geldiğini görüyorum. Ortak salonda her zamanki gibi yaşlı evli çiftler gibi didişiyorlardı. Etienne onlarla birlikte oturmuş, bir deste kâğıdı ellerinin arasında karıştırarak onları oyalamaya çalışıyor. Endişesini yatıştırmaya yardımcı olduğunu söylüyor.

"Onu gördünüz mü? Buraya geldi mi?"

İkisi de konuşmayı keser. "Hayır," diyor Mael. "Lor'u mu kastediyorsun?"

"Tabii ki Lor'u kastediyorum," diyorum ve yanından geçip merdivenleri hızla çıkıyorum. O bizim odamızda. Kabul edebileceğim tek açıklama bu.

Kapıyı açtığımda boş olduğunu görüyorum ve şimdi tam anlamıyla paniğe kapılıyorum.

"Kız kardeşim nerede?" Tristan soruyor. "Onu kaybettin mi?"

Arkamı dönüyorum ve yaptıklarımın gurur duymuyorum ama onu tünığinden tutup duvara doğru iterken kendime engel olamıyorum.

"Onu ben kaybetmedim," diye tışlıyorum.

Tristan ve ben iyi bir başlangıç yapmadık ve Lor'un iyiliği için ortak bir zemin bulmaya çalışıyorum, ama bana katlanamıyor ve onu gerçekten suçlayamam. Bu da pek yardımcı olmuyor.

"O zaman nerede?" diye çıkıştı, benden hiç korkmuyordu, neden korksun ki? O da Nostraza'da yaşıyordu. Hayatı boyunca etrafı canavarlarla çevriliydi. Birinin daha nefesini ensesinde hissetmesinin ne anlamı var?

"Etienne!" Tristan'ı bir kez daha itip merdivenlerden inerken bağıriyorum. "Gel!"

Etienne, Mael ve Tristan peşimdeyken ortak salondan geçip onları hanın arkasındaki sessiz bir sokağa yönlendiriyorum.

"Bana burada babamın adamlarının olmadığını söyle," diyorum Etienne'e, otokontrolümü kaybetmeme çok az kalmıştı.

"Burada babanın adamlarından başka kimse yok." O kadar emin konuşuyor ki ona inanmak istiyorum.

"O zaman nerede?"

Etienne yutkunur ve gözleri kayar.

"Söyle bana! Bana onun ellerinde olmadığını söyle."

"Bilmiyorum," diyor Etienne, çenesini sıkarak. "Sanırım saklanıyor olmaları mümkün."

"Siktir!" Kükrüyorum. "Bunu nasıl yanlış anladın!"

Omuzları düşüyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Nadir, ben... emindim."

"Yeterince emin değilim! Nerede olabilirler?!"

Volta atıyor ve ben de ona düşüncelerini toparlaması için bir an veriyorum. Etienne en yakın arkadaşlarımdan biri - yıllar önce Mael ve benimle aynı esir kampındaydı - ama Lor'un ölümüne neden olursa, bundan sonra yapacaklarımdan sorumlu tutulamam.

"Etienne!" Sabrımı niyetlendiğimden çok daha çabuk kaybederek söylüyorum. "Düşünüyorum!"

Mael ve Tristan bizi dikkatle izliyor, kollarını kavuşturmuşlar, ben öfkemdeki beyaz kırıbaçı tutmaya çalışıyorum. Bir şeye vurmam lazım. Babamın kalbini söküp çıkarmalıyım. Yavaşça atmaya bıraktığında elimde soğumasını, kanının parmaklarımdan arasından sızmasını hissetmeliyim.

"Zerra'ya yemin ederim-"

"Bunun olmasını istediğimi mi sanıyorsun?" Etienne bana doğru dönerek bağıriyor. "O benim lanet kraliçem!"

İşte o zaman patladım. Ona doğru ilerledim, ön kolumu boğazına dayadım ve onu duvara doğru ittim. "Onun ne olduğu hakkında *hiçbir* fikrin yok. O senin kraliçen, ama benim m-"

Duruyorum, neredeyse dilimi ısıırıyorum. Şimdi bunun zamanı değil. Mael ve Tristan'ın bakışlarını yakalıyorum. İlki şaşkın bir netlikle ve sonunda her şeyi anladığını gösteren bir ifadeyle beni incelerken, ikincisi Lor'un haftalardır bana attığı aynı şaşkın bakışı atıyor.

"Nadir," diyor Mael sonunda, aramıza girip beni Etienne'in üzerinden iterek. "Bu bizi hiçbir yere götürmüyor. Ayrılacağız ve onu birlikte arayacağız." Elini omzuma koyuyor ve sıkıyor. "Onu bulacağız, dostum. Sana söz veriyorum, yapacağımız son şey de olsa onu bulacağız."

Koyu renk gözleri dehşetimin bulanıklığını delip geçiyor ve bana bunu gerçekleştirmek için dünyanın sonuna kadar gideceğini hatırlatıyor. Ben onu hak etmiyorum. Onu hiç hak etmedim.

Yavaşça başımı sallıyorum, ona inanmak için elimden geleni yapıyorum.

"Etienne, düşün," diyor. "Onu nereye saklamış olabilirler?"

"Depolar ya da nehir rıhtımları," diyor. "Kendilerini gizlemiş olabilecekleri pek çok terk edilmiş bina var."

Çenem o kadar sert sıkılıyor ki dişlerim kırılmak üzere. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilir? Nasıl bu kadar dikkatsiz *olabildim*? Onu buraya yaklaştırmadan önce kendimi iki kez kontrol etmeliydim.

"Ya onu çoktan yerleşim yerlerinden uzaklaştırmışlarsa?" Tristan soruyor.

Etienne, "Şüpheli bir şey var mı diye kapı muhafızlarını sorgulamaları için diğerlerine işaret vereceğim," diyor. "Ama gecenin bu saatinde kapılar kapalı ve kimsenin girip çıkmasına izin vermiyorlar. Onu sabaha kadar burada tutma ihtimalleri çok yüksek. Ya da bir mesaj iletene kadar."

Gözlerimiz buluşuyor ve kimse hepimizin düşündüğü şeyi söylemiyor. Krala bir mesaj. Ama hangisi? İçimden bir ses babam olduğunu söylüyor. Bunun her yerinde onun kokusu var.

"Tamam, o zaman yap," diyorum Etienne'e. "Mael, sen onunla git ve rıhtımları ara. Tristan, biz de depolara gidelim."

Herkes başını sallıyor, Etienne ve Mael koşarak uzaklaşırken Tristan ve ben içeri giriyoruz

ters yönde.

Binaların önünden geçerken gölgelerde dolaşırız. Babamın adamlarının etrafta olması ihtimaline karşı çok fazla dikkat çekmemek en iyisi. Buradan mümkün olduğunca uzağa gitmeliyiz.

Dar sokaklarda ilerledikçe ortalık daha da sessizleşiyor. Buranın günün her saatinde, ama özellikle geceleri kaçınılması gereken bir bölge olduğu açık. Tristan ve ben birbirimize bakıp başımızı sallıyoruz.

"Silahın var mı?" diye sordum. Tristan kemerinden bir hançer çıkardı. Ne kadar yetenekli olduğundan emin değilim ama işimi görecektir. Eğer Lor gibi biriyse, en azından bir dövüşte kendini nasıl koruyacağını biliyordur. "Büyünü kullanmaya hazır ol."

Giderek daralan sokaklarda sessizce ilerliyoruz, yüksek binalar birkaç adım ötesini görmemizi engelliyor, her şeyin saklanıp bekleyebileceği uzun gölgeler oluşturuyor. Kafamın içinde yuvarlanan panik dolu düşüncelere odaklanmaya çalışıyorum. Yaşam ya da hareketle ilgili herhangi bir ipucu ya da ses var mı diye dinliyorum. Eğer yeterince yakınsak onu hissedebilmeliyim. O yakınımdayken büyüm tepki veriyor ama bunu hissettiğimde hep biraz yakındık.

Adı kafamın içinde sürekli tekrarlanıyor.

Lor. Neredesin? Lor. Lütfen iyi ol. Lütfen hayatta ol.

Eğer ona bir şey olursa, bu beni mahveder. Babam onu ele geçirirse hiçbir şey parçaları bir araya getiremez. Paramparça olmuş kristal bir heykel olacağım, jilet gibi keskin bir tozdan başka bir şeye dönüşmeyeceğim.

Üzerimize kalın bir yün battaniye örtülmüş gibi hissettiren karanlığın içinde ilerlerken ağır nefeslerimiz gecenin soğuk havasında buğulanıyor. Neden bu gölgeler canlıymış gibi hissettiriyor? Ruhumun her parçasıyla Mael ve Etienne'in onu çoktan bulmuş olması için dua ediyorum ama aynı zamanda ona dokunmaya cüret eden herkesin içini boşaltan kişi olmak istiyorum.

Zerra, nasıl da kırmızı nehirler akıtacaklar.

Ve lanet olsun, her saniyenin tadını çıkaracağım.

Bir köşeyi daha dönüyoruz ve aynı doğal olmayan karanlık etrafımızı sarıyor. Burada sihrin iş başında olduğuna şüphe yok. Babamın böyle gölgeler yaratmak için sahip olduğu herhangi bir güçten haberdar olmadığım için kendimi kötü hissediyorum. İçinden zar zor bir şey görebiliyorum. Birkaç kez göz kırptıyorum ama faydası yok.

Hesaplanmış bir risk alarak, büyümün bir kısmının dışarı çıkmasına izin

veriyorum ve yolu aydınlatmak için parlayan bir top oluşturuyorum. Ama karanlıkta parlak bir ışık gibi sönük kalıyor.

ince bir bezle nemlendirilmiş pencere. Bu da ne böyle? Tek tesellim, bunun ona yakın olduğumuz anlamına gelmesi. Yoksa neden biri bu bölgeyi gizlemek için büyü kullansın ki?

Bir köşeyi daha dönüyoruz ve daha iyi görebilmeyi dileyerek tekrar gözlerimi kırpıyorum. Sanki siyah gazlı bez katmanlarının arasından yürüyormuşum gibi. Tristan yanımda tökezliyor ve içgüdüsel olarak onu sabitlemek için bir elimi uzatıp kolunu buluyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor karanlıkta, ama sessizlikte sesi çok yüksek çıkıyor.

"Yakınlarda olmalı," diye fısıldıyorum, sesimin candan fırlayan bir gülle gibi çıkmamasını umarak.

Bir köşeyi daha dönüyoruz, körlemesine hissediyoruz, bize rehberlik etmesi için duvarları kullanıyoruz, karanlık neredeyse beni boğuyor. Ve işte o zaman hissettim.

İlk başta, zayıf, kendi kalbimi tanıdığım gibi tanıdığım bir sesin zayıf bir ipliği.

Nadir. Nadir. Buradayım. Buradayım. Bul beni, lütfen.

Biri çığlık atmaya başladı. Benim ismim. Sessiz yankısı kafatasımın içinde zıplıyor, onu bulmam için bana yalvarıyor.

Ve sonra koşmaya başladım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

LOR

Bilincim ile başımın arkasındaki zonklama arasında bir yerde acil sesler çalkalanıyor. Birisi tartışıyor. Bir erkek sesini bir başkası takip ediyor. "Bir mesaj iletmemiz gerekiyor," diyor içlerinden biri.

"Sabaha kadar yapamayız," diye yanıtlıyor diğeri. "Sence bizi gören oldu mu?"

"Hayır."

"Çocuğa ne yaptın?"

"Çenesini kapalı tutması için ona biraz para verdim. Eğer ciyaklarsa ayak tırnaklarını teker teker sökeceğimi söyledim."

Zihnim berraklığa doğru ilerlerken ikisi de kıs kıs gülüyor ama sağlam düşünceler oluşturmakta zorlanıyorum. Çocuk ve karanlık sokak. O küçük pislik beni kandırdı. Kıpırdamadan yatacak kadar aklım var ve onların atışmalarını dinlerken kendimden geçmişim gibi davranmaya devam ediyorum. Ellerimi ve ayaklarımı bağlayan cızırtılı ipin karıncalanmasını fark ederek zar zor yer değiştiriyorum.

Umarım bu rastgele bir saldırıdır ve bu ikisi Aurora Kralı için çalışmıyordur. Etienne tüm adamlarının gittiğine dair bizi temin etti. Yalan mı söylüyordu? Yoksa yanılıyor muydu?

Gözlerimi açma dürtüsüne direnirken konuşmaları devam ediyor, uyanık olduğumu fark ederlerse başımın daha da belaya gireceğinden eminim.

"Kral hemen bir mesaj iletmemiz gerektiğini söyledi," diye yalvarıyor seslerden biri genizden gelen bir mırıltıyla. Midem dehşetle burkuluyor.

Kral.

Ama hangi İmparatorluk Fae'siyle uğraşıyorum? Ya Rion değil de Atlas ise? Başım için yarışan birden fazla kral var ve ben bu karmaşaya nasıl düştüm?

Buna kıyasla, Nostraza'da hayat çok basitti. Tek endişelenmem gereken karnımı doyurmak ve muhafızlardan mümkün olduğunca uzak durmaktı. Basitti. Basit.

İçgüdülerim bana bunların Rion'un adamları olduğunu söylüyor ve hangisinin daha kötü bir seçenek olduğundan emin değilim. Nihayetinde, şu anda bunun pek bir önemi yok. Önemli olan tek şey buradan olabildiğince uzaklaşmak. Nadir'le buluşmamın üzerinden ne kadar zaman geçti? Bir şey olduğunu fark etti mi? Beni bulmaya gelir mi?

İşte o zaman kaçırılmadan önce başka neler olduğunu hatırladım.

Arkadaşımı.

Bu gerçekten olabilir mi? Rhiannon, eşlerin bazen birbirleriyle telepatik olarak iletişim kurabildiğini iddia etti. Bunu daha önce hiç yapmadık, ama bu ince umut kırıntısına tutunacak kadar çaresizim.

Ama belki de bu doğru değildir. Nadir beni esir tutarken malikanede gördüğüm rüyayı düşünüyorum. İkimiz de onun odama gelmesiyle ilgili aynı fanteziyi kurmuştuk. Bu bir eş bağı aracılığıyla iletişim kurmamız mıydı?

Sert zeminde yatmaktan kalçam ağrıyor ve başım çarpıyor. Düşüncelerim hala durgun, sanki katılaşmış çorbanın içinde sürükleniyorlar. Bunun dışında, en azından şimdilik zarar görmemiş gibi görünüyorum.

Şansımı deneyerek gözlerimi çevremdeki bulanıklığı ayırt edebilecek kadar açıyorum. Oda çoğunlukla karanlık, ancak duvardan sarkan titrek bir fenerden bir kapı seçebiliyorum. Odanın tek penceresi kalın bir perdeyle örtülü.

Adamlar kapıya bakan sandalyelerde oturur ve bir şişe içki uzatırlar.

ileri geri. Kralın askerlerinin üniformalarına benzemeyen gündelik, sıradan kıyafetler giymişler.

Onlar konuşmaya devam ederken gözlerimi kapatıyorum. Benimle ilgili bir şey yapmadan önce sabaha kadar beklemek zorunda kalacakları konusunda anlaşılarak tartışmalarını geride bıraktılar. Şimdi de onları reddettiği belli olan bir kadını tartışıyorlar, ikisi de birlikte sevişmeyi planlıyorlar. Domuzlar.

Onların seslerini bastırarak, zihnimi kullanarak Nadir'i çağırmaya başlıyorum. Belki, eğer gerçekten dostsak, beni duyabilir.

Nadir. Nadir. Ben buradayım. Bul beni.

Bedensiz bir sese dayanarak yerimi tespit edebilir mi? Ne kadar yakın olması gerekiyor? Bu muhtemelen boşuna, ama elimdeki tek plan bu. Bu aptallar bana bir iyilik yapıp kendi kusmuklarında boğulacak kadar sarhoş olmadıkça, buradan başka nasıl çıkacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Büyüm göğsümde kıpırdanıyor ve normalden daha kolay geliyor. Biraz daha az kontrol altında. Nadir'in ben Kalbin sınırlarına yakınken daha erişilebilir olabileceğine dair öngörüsü yanlış değildi. Ama ellerimi kullanmadan, onu nasıl kontrol edeceğimi tahmin bile edemiyorum.

Neden bu kadar kötüyüm?

Nadir'i çağırmaya devam ederken, büyüme erişmeye çalışıyorum, kendi içime giriyorum ve göğsümdeki o çatırdayan kırmızı kıvılcıma odaklanıyorum. Haftalardır olmadığı kadar parlak bir şekilde parlıyor.

Nadir. Nadir. Ben buradayım. Bul beni.

Gücümü faydalı bir şeye dönüştürmeye çalışırken birkaç saniyede bir mantrayı tekrarlıyorum.

"Hey!" Düşüncelerimin arasından sert bir ses yükseliyor. "Konuşuyor."

Kahretsin. Dudaklarım ben fark etmeden hareket ediyor olmalı. Kıpırdamadan duruyorum ama bu kesinlikle yanlış bir şey çünkü artık uyanık olduğumu biliyorlar.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Nefesim kesilip ciğerlerim boşalırken ağır botlar yaklaşıyor.

Adımlar durdu ama ben korkudan ve tamamen yer değiştirmiş bir kendini koruma duygusundan dolayı gözlerimi kısık tutuyorum.

Ben onları görmezsem, onlar da beni göremez. Değil mi? Tanrım, boku yedim.

Alaycı bir homurtudan sonra terli bir parmak yanağıma dokunuyor ve gözlerim açılmadan önce irkiliyorum. Adamlardan biri üzerime eğilirken uğursuz bir sırıtışla karşılaşıyorum. "Ne zamandır uyanıksın hayatım?"

Kelimeler yumuşak, ama ses tonunda sanki kemiklerimin yumuşak iliğiyle ziyafet çekmek için sabırsızlanıyormuş gibi neşeli bir kötülüğün kesin bir kenarı var. Göz ucuyla ikinci erkeğin kaydığını görüyorum ve midem alarmla dolup taşıyor.

"Sabaha kadar seninle işe yarar bir şey yapamayız," diyor arkadaşına dönüp bakmadan önce. "O zamana kadar vakit geçirmek için ne yapabiliriz?" Sözlerindeki anlam çok açık ve neden tüm erkek cinsiyeti bu kadar tahmin edilebilir?

İşte o zaman çırpınmaya, bağlarım karşı koymaya başlıyorum ama sahile atılmış bir balık gibiyim, sıcak ve kuru güneşin altında kavruluyorum. Nefes nefese kaldığım için hiçbir şey yapamıyorum. İlk adam gülüyor.

"Sıkıştın, tatlım. Zahmet etmenin anlamı yok."

Şimdi panikliyorum. Tüm vücudum korkudan kasılıyor. Soğuk dikenler kafa derimi pençeliyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Bu bir daha olmayacak.

İşte o zaman hissediyorum.

O değil. *Nadir.* Y a k ı n l a r d a . Bundan eminim. Benim bir uzantım gibi oldu. Varlığı bana sürtünüyor ve onun burada olduğunu biliyorum. Çığlık atmaya başlıyorum. O kadar yüksek sesle bağıriyorum ki boğazım acıyor ve kulaklarım çınlıyor, ama bağıriyorum ve bağıriyorum, bu piçler susmadan önce çıkarmaya çalışıyorum

Ben.

"Nadir! Ben buradayım!" Çığlık atıyorum ve adını tekrar tekrar haykırıyorum. İşte o zaman birkaç şey aynı anda oluyor.

Kapı patlayarak parçalanıyor, renkli ışık şeritleri görüş alanımı kaplıyor. Enkaz uçuşuyor ve yukarıdan tahta ve cam parçaları yağarken başımı eğmek için elimden geleni yapıyorum. Çığlıklar ve bağırışlar, düşen bedenlerin uğursuz gümbürtüsünden önce geliyor. Kemik çatırtılarını duyuyorum, ardından siyah bir sis bulutunun içinden daha fazla çığlık geliyor. Nadir'in renkli büyüünün parıltıları ve kadifemsi yeşilin işaret fişekleri.

Başımın arkasında keskin bir ağrı görüşümü bulanıklaştırıyor, kenarlar ıslak boya gibi birbirine bulaşıyor. Uzaktan, kavga seslerini ve burnuma dolan kan kokusunu algılıyorum. Kolların beni kaldırıp, buz gibi dağ rüzgârları ve donun keskin kenarları gibi kokan sıcak bir bedene sarması sonsuza kadar bir dakika gibi geliyor.

Nadir benimle birlikte güvenli bir yere kaçarken hızla ilerliyoruz, zıplıyoruz.

Bilincim gidip gelirken başımdaki ağrı vızıldıyor,

Gözlerimin odaklanmasını dilerdim.

"Bu taraftan!" Tristan'a ait olduğunu anladığım bir ses geliyor ve her şeye rağmen omuzlarım gevşiyor.

"Onu buldun," diye başka bir ses geliyor. Mael'in sesine benziyor.

"Buradan çıkmak zorundayız. Hemen," diyor Nadir, sözleri çelik gibi sert. "Eğer bir mesaj aldılarsa, burası sabaha kadar babamın adamlarıyla dolup taşacak."

"Doğuya gideceğiz." Kulağa Etienne gibi geliyor. "Yolculuk güvenli olana kadar Woodlands'de saklanın."

Sonra tekrar hareket ediyoruz. İnliyorum, uyanmaya ve bir şeyler anlamaya çalışıyorum.

"Dayan," diyor Nadir. "Seni buradan çıkarıyorum. Çok üzgünüm Lor."

Ona bunun onun hatası olmadığını ve o çocuğu takip etmemem gerektiğini söylemek istiyorum ama bana ihtiyacı olduğunu düşündüm. Sadece yardım etmeye çalışıyordum.

Gözlerimi açıyorum, biz koşmaya devam ederken gökyüzü ve yıldızlar üzerimde dönüyor, hafif kar taneleri yüzümü serinletiyor.

Ve sonra her şey değişiyor. Bir an şehrin ortasındayız, bir an sonra ise yaprakların ve dalların neredeyse gökyüzünü kapatacak kadar kalın olduğu bir ormandayız. Gözlerimi kırıştırıyorum, az önce ne olduğundan emin değilim. Bayılmış mıydım? Buraya nasıl bu kadar çabuk geldik?

Sonunda duruyoruz ve Nadir beni yumuşak bir çim parçasının üzerine yatırıyor. Elini yanağımda hissediyorum, parmakları nazikçe uzuvlarımı ve gövde mi hasar belirtileri için araştırıyor. Başımın arkasına dokunuyor ve kafatasımda acı yanıp sönerken inliyorum.

"Onu bir şifacıya götürmeliyiz," diyor. "*Hemen.*"

Ve bir kez daha dünyam karardı.

YIRMINCI BÖLÜM

NADİR

THE WOODLANDS

Odayı boydan boya adımlıyorum ama bu kulübe bir toplu iğnenin başı gibi ve duvarlar yaklaştıkça gidebileceğim hiçbir yer yok. Kapısını neredeyse ikiye böldüğüm şifacı, Lor'un gözleri kapalı hareketsiz yattığı yatağın kenarında oturuyor.

"Görünüşe göre ona bir şey vermişler. Bir tür yatıştırıcı," diyor elf şifacı Alder. "Birinin bastırmaya çalıştığı bir büyü mü var?"

Duruyorum, ona dönüyorum, omuriliğimin tabanında yakıcı bir uyarı kıvrılıyor.

"Hayır," diye yalan söyledim.

Bana şüpheli bir bakış atıyor ama konuyu uzatmıyor ve Lor'a dönerek alnını iksirle ıslatılmış bir bezle silmeye devam ediyor.

Yardım edeceğine yemin ettiği otlar. Keşke yerleşim yerlerine dönebilseydik. Herkes en iyi şifacıların büyülerini olmasa bile Kalp'te yaşadığını bilir.

Elfler Yüce Fae'lerden çok daha küçüktür ve Tristan ile Mael küçük mutfak masasında otururlar, mobilyalar neredeyse bedenleri tarafından cüceleştirilmiştir.

Etienne biz geldikten sonra omuzları kamburlaşmış ve yüzünde her zamankinden daha da derin bir çatık kaşla bir yerlere gitti. Neredeyse ölümcül hatası için ona saldırmamaya çalışıyorum ama öfkemi kontrol etmekte zorlanıyorum. Bu bir kazaydı ve muhtemelen bu konuda zaten yeterince kötü hissediyordur ama ben o kadar öfkeliyim ki gökyüzünü parçalamak istiyorum.

Alder Lor'la ilgileniyor, oraya buraya dokunurken nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve bir kez daha kafasındaki şişliği inceliyor. Küçük bir yara olduğunu ve kalıcı bir hasara yol açmayacağını söyledi.

"Onu uyandırabilir misin?" Talep ediyorum. "Onun nesi var?"

Koyu yeşil gözleriyle bana bakıyor, ifadesinde hak etmediğim bir şefkat var. Sonra bir elin omzuma indiğini hissediyorum.

"Yürüyüşe gel," diyor Mael. "Elinden gelen her şeyi yapıyor."

Mael'i silkeliyorum. "Hayır. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Tamam, ama o zaman ona bağırmayı kes."

Arkadaşıma ters ters bakıyorum ama sabırlı gülümsemesi hiç bozulmuyor. Buz toplarıyla çınlayan koyu yeşil bir sıvı dolu bir bardak uzatıyor. "Biraz Armata al. Sinirlerini yatıştırır."

Bardağı alıyorum ve ona geri vermeden önce hepsini bir yudumda boşaltıyorum ve omuzlarımı döndürüyorum. "Hayır. İşe yaramadı."

Tekrar volta atmaya başlıyorum ve Mael masaya dönerken iç çekiyor. Tristan dikkatle kız kardeşini izliyor, solgun yüzü gözlerinin etrafındaki koyu halkalarla tezat oluşturuyor. Bu gece büyük bir avantaj sağladı. Ne kadar az kullanmış olsa da büyüsü üzerindeki kontrolü etkileyici. En ufak bir merhamet göstermeden o piçleri yok etmeme yardım etti. Hatta sanırım bundan biraz da zevk aldı.

Bir gün arkadaş olabilir miyiz diye merak ediyorum.

Bakışları düşüncelerimi duyuyormuş gibi bana kayıyor, Lor'a bakmadan önce ifadesi yorumlayamayacağım bir şekilde değişiyor.

Yumuşak bir şekilde inliyor ve bir anda onun yanında oluyorum, dizlerimin üzerine çöküp elini tutuyorum.

"Sanırım zehrin etkisi geçiyor," diyor Alder. "Görünen o ki

onu sadece bir süreliğine etkisiz hale getirmek için. Etkileri çok yakında tamamen ortadan kalkacaktır."

Başımı omzuna yaslayıp Zerra'ya bir teşekkür fısıldıyorum.

"Ona biraz daha zaman ver," diyor Alder. "Uyandığında o kötü şişliğin acısına iyi gelmesi için biraz çay demleyeceğim."

Alder ayağa kalkıyor ve küçük mutfığa gitmeden önce omzuma vuruyor. Lor'un yanında aynı pozisyonda kalıyorum, elini parmaklarımın arasında tutuyorum, sanki bırakırsam parmaklarımın arasında eriyip gidecekmiş gibi. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı düşünmeye dayanamıyorum. Beni çağırdığını hatırlıyorum. Yaşadığım sürece onun sesini asla unutmayacağım.

Yerde otururken Lor'un elini tutuyorum, göz kapaklarının titremesini ve alnının sanki canavarlar rüyalarını rahatsız ediyormuş gibi kırıışmasını izliyorum. Keşke uzanıp onları ondan alabilseydim. Çektiği tüm acıyı alıp kendiminkine dönüştürebilmeyi.

Sonunda. Sonunda gözlerini kırıştırarak uyandı ve tavana baktı. Hava aydınlandı, hayatımın en uzun gecesiymiş gibi hissettiren güneş doğdu.

Bakışları bana kayıyor ve yüzünde beni katalogluyormuş gibi bir ifade beliriyor. İliklerimin derinliklerine nüfuz edene kadar her hücreyi ve gözeneği okuyor. Dünya yan yatıyormuş gibi tuhaf bir hisse kapılıyorum ama nedenini bilmiyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum. Soruyorum ama başını sallıyor ve şu anda arkamda duran Tristan ve Mael'e bakıyor.

"Ne oldu? Babanın adamlarıydı, değil mi?"

Herkesin bakışları ocağın başında durmuş bir tencereyi karıştıran ve kendi kendine mırıldanan Alder'e kayıyor. Bir parmağımı dudaklarıma götürerek ona ihtiyatlı olmasını hatırlatıyorum. Uzanıp yanağıma dokunuyor, parmakları nazik ve onu kaldırıp güneş gökyüzünden kaybolana kadar öpmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "Kana bulanmışsın," diyor. İçinde kınama yok.

ifade, sadece uzaktan gözlem.

"Ölmeleri gerekiyordu."

Gözlerini kırıştırıyor, koyu renk gözleri bir yandan öfkeyle kaynarken bir yandan da odaklanarak temizleniyor. "Acı çektiler mi?"

Bir kaşımı kaldırıyorum ve ona çarpık bir gülümseme veriyorum. "Hem de çok." Başını sallıyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor. "Güzel."

"İşte benim kızım," diyorum ve bana yine aynı tuhaf bakışı atıyor. Ona sorunun ne olduğunu sormadan, Alder dumanı tüten bir kupayı

benim vizyonum.

"Al," diyor. "Bundan biraz iç."

Lor'un doğrulmasına yardım ediyorum ve başının arkasına dokunmadan önce yüzünü buruşturuyor. Öfke, buz gibi intikam bulutları, parmaklarımın ucuna kadar süzülüyor. O piçlere yaptığım şey yeterli değildi. Umarım şu andan itibaren sonsuzluğun sonuna kadar acı çekerler.

Kupayı kabul ediyor ve burnunu kırıştırmadan önce belli belirsiz bir yudum alıyor. "Tadı ısıtılmış ölüm gibi," diyor Alder. "Ama çok işe yarıyor." Kıkırdıyor ve Lor bir yudum daha içerken uzaklaşıyor.

"İyi misin?" Tristan ayaklarının yanına oturarak sorar.

Sert bir yutkunmayla başını sallıyor. "Olacağım. Beni yakaladıklarını sanmıştım."

O çayını yudumlamaya devam ederken hepimiz birkaç dakika daha sessizce oturuyoruz. Yanaklarına renk geliyor ve göğsümün etrafındaki mengene nihayet gevşiyor - bunu atlattı. Tabii ki kurtuldu. Her şeyi atlatabilirdi.

"Ayağa kalkabileceğini düşünüyor musun?" Burada daha fazla oyalanmamayı tercih ederek soruyorum. Sadece bir yerde uzun süre kalmaktan kaçınmakla kalmamalı, Aphelion'a geri dönmeliyiz. Lor'un sihrini kontrol etmeye her zamankinden daha çok ihtiyacı var. Babam, içlerinden birini öldürene kadar ona ulaşmaya çalışacaktır. Bundan eminim.

"Sanırım öyle," diyor ve artık boş olan kupasını yatağın yanındaki küçük masaya bırakıyor. Tristan'ın elini dirseğinin altına alarak ayağa kalkıyor.

"Vay canına," diyor ayaklarının üzerinde sallanarak. O daha bir şey yapamadan, ben

Onu kollarıma aldım ve öfkeli bir bakışla ödüllendirildim. "Beni taşımana ihtiyacım yok."

"Orada neredeyse bayılıyordun."

"Ben iyiyim. Ayrıca her yerin kan içinde."

Elini üzerimde gezdiriyor, ben de sırtıyorum.

"Düşmanlarının kanı, Lor. Benden iste, senin için herkesi öldürürüm. İstersen dünyayı yakıp kül ederim." Bu sözler şaka gibi gelse de, içimdeki gerçeğin ateşiyle kaynıyor.

Yine aynı şaşkın ifadeyle beni inceliyor, sanki sonunda çeşitli parçalarını bir araya getiriyormuş gibi. Gözlerindeki parlaklık neredeyse ciğerlerimdeki havayı söküp alıyor ve ağzının köşesinin gülümsememeye çalışıyormuş gibi seğirdiğine yemin edebilirim.

Onu Rhiannon ile bıraktığım an ile

Şimdi. Geçici bir umut ipliği gibi hissettiren bir şey mi?

"Etienne dışarıda bekliyor," diyor Mael, dramatismime gözlerini devirerek. "Hadi gidelim."

İtirazlarına rağmen Lor'a tutunuyorum ve benimle mücadele etmeyi bırakıyor. Bunu olumlu bir işaret olarak kabul ediyorum. Neyin işareti, henüz emin değilim.

Tristan ve Mael dışarı çıkıyorlar ama Mael o kadar ani bir şekilde duruyor ki neredeyse sırtına çarpacaktım.

"Sen ne-"

Etrafımız bir düzine Yüce Fae muhafızı tarafından sarılmış durumda, hepsi de Woodlands ordusunun yeşil ve bronz üniformalarını giyiyor. Etienne'in boğazına iki mızrak dayanmış ve ellerini teslim olmak için kaldırmış, ani bir hareket yapmamaya çalışıyor.

Bu gösterinin merkezinde, devasa bir atın üzerinde kahverengi deri kanatlarını ardına kadar açmış bir İmparatorluk Fae erkeği oturuyor.

"Sedir," diyorum, ses tonumu etkilenmemiş ve şu anda tüm dünya boka batmış gibi tutmaya çalışarak. Kolumu beline dolayarak Lor'u yavaşça yere indiriyorum. Şu anda hepimizin yaşadığı aynı tedirginlikle büyük amcasına bakıyor. "Seni buraya getiren nedir?"

Cedar sırtıyor ve sonra yumuşak bir hareketle atından iniyor, çizmeleri toprağa değerken ayakları bir toz bulutu kaldırıyor.

"Sevgili prensim. Sınırlarımdan elinizi kolunuzu sallayarak geçebileceğinizi ve kraliyet varlığınızdaki habersiz kalacağımı düşünmediniz değil mi? Ormanın her yerde gözleri ve kulakları vardır."

"Sadece buradan geçiyorduk," diyorum. "Sakıncası yoksa, başınızdan çekilelim."

Lor'u tekrar almaya çalışıyorum, aniden dört mızrak daha bize doğru yöneliyor ve Mael ile Tristan'ın etrafına daha fazlası yaklaşıyor. Bizi bu durumdan kurtarmak için büyü yapmayı deneyebilirim ama Cedar yapmayacağını biliyor. Bu çok fazla karmaşaya neden olur. Ayrıca, kral peşimizdeyken ormanda bir kovalamacadan sağ çıkamayacağımıza neredeyse eminim. Burası onun bölgesi, bu da hepimizi belirgin bir dezavantaja sokuyor.

"Bu çok kaba, Nadir. Davetsizce giriyorsun, ormanımı çiğniyorsun, şifacılarımdan birini kullanıyorsun ve sonra bir merhaba bile demeden öylece gidiyorsun? Ben yaralıyım."

Çenem sıkıştı.

"Özür dilerim," dedim. "Sizin gibi önemli bir kralın

birkaç asi yolcuyu eğlendirmekten daha önemli işleri vardır. Elbette Woodlands böyle önemsiz meselelerle uğraşmaz."

Yorum sivri ve o da bunun farkında, ama benim yemimi iğnemiyor. Onun yerine sırtıyor. Egoist orospu çocuğu.

"Elbette, ama Aurora Prensi için her zaman vaktim vardır. Aslında, bence hepiniz Hisar'a gelmeli ve birkaç günlüğüne misafirim olmalısınız." Lor'un yanımda sertleştiğini hissediyorum ve kendi uyarı hissim alarma geçiyor.

Bu bir davet mi yoksa alıkoyma mı?

"ok nazıksınız," diye cevap veriyorum. "Ama gerçekten gitmemiz gerekiyor." "Bu acele niye? Bu kadar acele nereye gitmeniz gerekiyor?"

Parlak yeşil bakışlarını üzerime dikeyor ve ne kadarını bildiğini merak ediyorum.

"Beni arkadaşlarımla tanıştırmadın bile." Gruba göz gezdiriyor, zaten tanıdığı Mael'e başıyla selam verdikten sonra bakışları Lor'a, oradan da Tristan'a kayıyor.

Bu çok kötü.

"Bu..." İnandırıcı bir yalan bulmaya çalışarak başlıyorum.

"Kim olduklarını biliyorum Nadir," diyor Cedar, Lor ve kardeşine değerlendirici bir bakış atarken sesi dzleşiyor. "Kendi etimden ve kanımdan olanları tanımadığımı mı sanıyorsun?"

BÖLÜM YIRMI BİR

GÜNEŞ KRALİÇESİ ZERRA

APHELION: OURANOS'UN İLK ÇAĞI

Kraliçe Zerra divana uzanmış, pencereden dışarı bakıyordu. Altın rengi iç çamaşırlarına kadar soyunmuştu ama yine de bronz teni terden boncuk boncuk olmuştu. Pencere açıktı ve sudan gelen ılık bir esintiyi karşılıyordu ama bu sonsuz sıcaklığın bunalıcı durgunluğuyla mücadele etmek için yeterli değildi.

Bir hizmetçi başında durmuş, dev bir yaprağı sallıyordu ve çabası övgüye değer olsa da, tek yaptığı sıcak, çorba gibi havayı karıştırmaktı. Acı çekiyordu. Tuzla paketlenmiş çiçek yaprakları gibi soluyordu.

"Bana biraz su getir," diye emretti ellerini kavuşturmuş duran başka bir hizmetkâra. Kız koşarak uzaklaştı ve Zerra burnunu kırıştırdı. Daha geçen hafta, o güzelim altın rengi kıyafetlerini bırakıp daha bol, pamuklu giysiler giymelerine izin vermeyi kabul etmişti.

sıcak daha katlanılabiliirdi. Gıcır gıcır, kolalı üniformalarının aksine, onları dağınık ve perişan, kırık dökük mobilyalar gibi göstermesinden nefret ediyordu.

Ancak sıcak çarpmasından bayılmaya devam ettiklerinde, darmadağınık hizmetkârların görüntüsünün, ona içecek getirecek hiç kimsenin olmamasından daha iyi olduğunu kabul etmişti.

Kız elinde buzla şingırdayan kristal bir bardakla döndü. Zerra tek kelime etmeden kabul etti ve bir yudum aldıktan sonra bardağı alnına bastırarak bir anlığına rahatlamak istedi.

Odanın etrafında, kendi divanlarında gözleri kapalı, neredeyse hiçbir şeyleri kalmamış halde yatan başka saray mensupları da vardı. Bu durum iki buçuk aydır devam ediyordu. Bitmek bilmeyen sıcak. Yağmur yağmaması. Zerra ilçelerde yaşayan kaç kişinin öldüğünün sayısını unutmuştu. Bu tür konularda endişelenmesi gereken insanlar vardı ama onlar sürekli bu konuda bir şeyler yapmasını bekliyorlardı. Sanki hava durumu üzerinde herhangi bir kontrolü varmış gibi. O bir kraliçeydi, tanrı değil.

Odayı tararken, kaşlarını kaldırarak kendisine bakan Eamon'la göz göze geldi, yüz ifadesindeki ima açıldı.

Gözleri adamın mükemmel vücudunda geziniyor, göğsünün ve karnının kesimine ve bir dağ vadisinde kıvrılan serin bir akarsu gibi dar sırtlarının üzerinde tembelce kıvrılan bir ter çizgisine hayran kalıyordu.

Çenesiyle kapıya doğru bir işaret yaparak daha özel bir yere geçmek isteyip istemediğini sordu. Teklifi üç saniye ciddi bir şekilde düşündü ama çok ateşli olduğuna karar verdi.

Adamın sikine binerek geçireceği çalıntı bir an için nadiren tereddüt etse de, adamın sıcak vücudunun daha da sıcaklaşan vücuduna baskı yapması fikri neredeyse bayılmasına neden oluyordu. Bu dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı.

Başını salladı ve odanın diğer ucuna doğru "sonra" diye mırıldandı. Çenesini eğdi ve sonra başını arkaya yatırdı, kendi yaprak sallayan hizmetkârı yelpazesini onun üzerinde gezdirirken gözlerini kapattı.

Birkaç dakika boyunca adamın bronz teninin görüntüsünün tadını çıkardı ve balkonunda, parmaklıkların üzerine eğilmiş bir haldeyken arkadan içine girdiğini hayal etmekle yetindi. Gerçeği kadar tatmin edici değildi ama şimdilik hayal gücünün yeterli olması gerekiyordu.

Başını arkaya yasladı ve pencereden okyanus dalgalarının yuvarlanışını izledi, yüzmek için kendini uyandırma fikrini düşündü. Su

bu işkenceden geçici bir kaçış sağlayan birkaç yerden biriydi.

Ne yazık ki bu aynı zamanda Aphelion'un çoğunun sahilde toplandığı anlamına geliyordu. Aşağıdaki manzaraya kaşlarını çatarak baktı, yüzlerce insanın saatlerce sörf yaptığı sahili taradı. Bütün günlerini orada geçiriyor ve başka hiçbir şey yapmıyorlardı. Tamamen tembelce. Belki de suyun kullanımıyla ilgili bazı sokağa çıkma yasakları getirmesi gerekiyordu.

"Sis," dedi, özellikle kimseye hitap etmeden, ama bir an sonra, milyonlarca küçük damlacığın rahatlaması kızarmış cildinin üzerinde cızırdadı.

Böyle devam ederse, en azından plajın bir bölümünü kendi özel kullanımı için kordon altına alması gerekecekti. Terli kitleler arasında mücadele edecek değildi. Gerçekten de bunu yıllar önce yapmalıydı.

"Majesteleri," diye tanıdığı bir ses geldi ve gözleri sinirlenerek kapandı. "Majesteleri, sizinle konuşmalıyım."

Zerra derin bir nefes aldı ve sonra yüzüne yapışmış sıkılı bir gülümsemeyle yavaşça yuvarlandı. "Ne oldu, Cyrus?"

"Dün gece yüz otuz iki kişiyi daha kaybettiğimizi öğrendim. Bu sığağa dayanamıyorlar. Bir şeyler yapmamız gerekiyor."

Zerra iç çekti. "Onlara daha fazla buz gönderin," dedi elinin bir hareketiyle. "Üretimimiz gecikiyor," dedi. "Dağıtmak için yeterli buz yok.

herkes."

Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Ee? Ne yapmamı istiyorsun o zaman?" Gözlerini kırptırdı.

"Bir şey. Bir şey yapmanı istiyorum... bir şey."

Sözler alçak sesle söylenmişti ama Zerra sanki adam ıslak bir deri eldivenini çıkarıp yanağına tokat atmış gibi irkildi.

"Yapabileceğim başka bir şey yok. Sadece bunu beklemek zorundayız."

Cyrus ağzını açıp kapattı, sonra da hızlı bir selam verdi. Onun yüzündeki hayal kırıklığını fark etmişti ama kendisinden ne beklediğinden emin değildi.

"O zaman insanları suya yönlendireyim," dedi ve başını salladı. "Evet. Öyle yap."

Adam başını salladı ve sonra gitmek için döndü. Adam kapıdan çıkana kadar onu izledi ve sonra derin bir iç çekerek yumuşak divanına uzandı ve gözlerini kapadı.

Sahilden gelen sesleri ve saraylıların yumuşak iç çekişlerini dinliyordu ki serin bir esinti gözlerini açtı.

Etrafındaki manzara değişmişti. Artık divanında değil, sert, yabancı bir yüzeyde yatıyordu.

Üstünde kemerli bir tavan kıvrılıyordu - en azından gökyüzüne benzemesi dışında bir tavan gibi görünüyordu. En önemlisi, hava serindi. Mutluluk verici, güzel bir serinlik.

İçini çekti ve biri boğazını temizleyip yalnız olmadığı konusunda onu uyarana kadar kollarını ve bacaklarını mermere sürttü.

Hızla ayağa fırladı ve arkasına baktığında tanıdığı birkaç figürle karşılaştı.

Amara, Heart'ın kraliçesi. Terra, Tor'un kralı. Ve onunla hiç tanışmamış olmasına rağmen, uzun kestane saçlı adamın Woodlands Kralı Hawthorne olduğunu düşündü.

Onlar onu izlerken kendini yukarı itti ve ne kadar az giydiğinin farkına vardı.

"Neler oluyor?" diye sordu sessizce yaklaşıp Amara'nın yanında yerini alırken.

"Emin değiliz," diye cevap verdi. "Bekliyoruz. Sanırım."

Zerra kollarını kendine sararak başını salladı ve aylar sonra ilk kez titredi.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

LOR

THE WOODLANDS: GÜNÜMÜZ

Kral Cedar iki uzun adımda bana yaklaşırken ben Tristan'la gergin bakışlar atarak onun sözlerini değerlendiriyorum. Durduğunda kral üzerimde yükseliyor, uzun kahverengi saçları omuzlarına dökülüyor ve kösele gibi kahverengi kanatlarının uçları gökyüzüne doğru uzanıyor.

Kim olduğumuzu biliyor mu? Onu Güneş Kraliçesi Balosu'ndan hatırlıyorum. O zaman biliyor muydu?

"Akrabalarım eve döndüğünde haberim olmayacağını mı sandın?" Cedar Nadir'e sorar. "Asıl soru, onların seninle ne işi olduğu ve onları neden buraya getirdiğin?"

Nadir ensesini ovuşturur. Belli ki bu gelişmeyi tahmin edememişti. "Onları buraya ben getirmedim. Ya da en azından onları

Sen. Saklanmamız gerekiyordu."

Bunu itiraf etmenin Nadir'i cesaretlendirdiğini söyleyebilirim ama varlığımızın başka makul bir açıklaması yok. "Ve neden benimle birlikte olduklarına gelince, bu gerçekten seni ilgilendirmez."

Nadir bir elini koluma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Eğer adamlarına silahlarını indirmelerini söylersen, biz de yolumuza gideriz. Seninle bir kavgamız yok Sedir. Sakın başlatma."

Cedar elini kaldırıyor ve askerleri daha da yaklaşıyor, silahları hâlâ bize doğrultulmuş durumda. "Üzgünüm ama bunu yapmanıza izin veremem." Ve sonra, Nadir itiraz edemedi, Cedar ekliyor, "Size zarar vermek istemiyorum. Hiçbirinize. Ama bir açıklama yapmadan ve konuşmadan gitmenize izin veremem."

"Kim olduğumuzu nereden biliyorsun?" Tristan yaklaşmaya çalışırken yoluna bir çift mızrak düştüğünü görür. Cedar el sallayana kadar kısa bir süre durup kendisini tutan askerlere dik dik bakıyor.

"Bırak gelsin."

Tristan yaklaştıkça Cedar onu izliyor, gözleri kardeşimi tepeden tırnağa tarıyor.

"Woodlands kraliyet kanından biri sınırı geçtiğinde tetiklenmesi için sınırlarıma yerleştirilmiş koğuşlarım var. Bunu kaçırıldığın gün de hissettim, birkaç saat önce de hissettim."

Tristan ve ben bir kez daha bakışıyoruz, yüz ifadelerimiz bu sözler karşısında aynı şoku yaşıyor. O *biliyordu*. Ne zaman kaçırıldığımızı biliyordu. Ve hiçbir şey yapmadı mı? O kadar çok sorum var ki nereden başlayacağımı bilemiyorum.

"Lütfen," diyor Cedar. "Daha fazla açıklama yapmaktan mutluluk duyarım ama bu kadar önemli bir konuşmayı ormanın ortasında yaparsak terbiyesizlik etmiş olurum. Hisara gelin ve birkaç günlüğüne misafirim olun. Güvende olacağınıza dair size söz veriyorum." Nadir'e bakar. "Ve eğer saklanma ihtiyacın sınırlarımdaki varlığından kimsenin haberdar olamayacağı anlamına geliyorsa, o zaman sırlarının benimle güvende olduğunu düşün."

"Peki ya diğerleri?" Nadir soruyor.

"Halkım sadıktır ve orman sırları herkesten daha iyi saklar."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama cevap Nadir'i tatmin etmiş görünüyor, o da başını sallıyor.

"Sadece Lor ve Tristan kabul ederse," diyor bize boyun eğerek.

"Evet, isterim," diyorum ve Tristan da başını sallıyor, ancak yüzündeki ifade

Yüzünden Woodlands Kralı'na hiç güvenmediği anlaşıyor.

Heart'ta sırlarımızı kimin ifşa ettiğine dair hiçbir şey öğrenemediğimiz gibi, Aphelion'a da geri dönmemiz gerekiyor, ama aynı zamanda büyük amcamızın ne söyleyeceğini de duymam gerekiyor. Hayatımın yarısını ailem katledilirken bu orman kralının neden kışının üstüne oturduğunu merak ederek geçirdim.

"Harika," diyor Cedar, bana ve Tristan'a bir kez daha uzun uzun bakarak. Işık yüzünden mi bilmiyorum ama gözlerinden süzülen yaşların gümüş rengini yakalıyorum. "İkiniz de ona çok benziyorsunuz."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra topuklarının üzerinde dönerek atına doğru yöneldi ve eyerine atladı. Askerlerinin geri kalanı grubumuzun etrafını sarıyor ve bizi ormana doğru sürüyor.

Aşınmış toprak yollarda yürürken, daha ne kadar yolumuz olduğunu merak ediyorum. Dün geceki olaylardan sonra bitkin düştüm ve kral ve askerleriyle yüzleşmenin adrenalini üzerimden attığım için ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

"Sen iyi misin?" Nadir soruyor. "Yürümek için mi? İstersen seni taşıyabilirim." Yüzünü incelemek için bir an durup ona bakıyorum.

Şifacının kulübesinde uyandığımda, gördüğüm ilk şey o olduğunda, bir şeyler değişti ve ekseninde döndü. Bir kez daha.

Sonunda onun etrafımda bir sap yumağı halinde nasıl büyüdüğünü anladım. Tıpkı Kalp Kalesi'nin yüzeyinde, varoluşlarının imkânsızlığına rağmen açan, çatlaklardan süzülen ve güneş ışığı parçacıklarıyla beslenen güller gibi.

Karanlığımı görüyor ve gözünü kırpmadan ona bakıyor.

Onu o iki adamın kanıyla kaplı bulunca hiç şaşırmadım. O böyle biri ve ben de onun en karanlık köşelerine bakıp ışığını arayacağım.

"Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkür ederim," diyorum ve kaşları çatılıyor.

Ağzını açıyor ve "Neden yapmayacağımı düşündün ki?" demeden önce kapatıyor.

Neden başka bir şey söylemeyi planladığı hissine kapıldım?

Dostum.

Tabii ki geleceğini biliyordum.

Ve ben de aynısını yapardım. Bir an bile tereddüt etmeden. Kalbimde ateşli bir öfke ve yüzümde bir gülümsemeyle. Onlara acı çektirirdim.

Rhiannon'ın söylediği her şey, yanıp sönen kırmızı ışıklarla onu işaret ediyor. Bu

Biri alnına dövme yaptırsa bile bu kadar belli olmazdı.

Ona karşı hissettiklerimin olağanüstü olmadığını nasıl düşünebilirdim ki? Ve o zaman fark ettim ki, bunca zamandır o bana bir bahçe yetiştirirken ben yabancı otlarla uğraşıyordum.

Büyü derimin altında kaynıyor, her zaman ona doğru uzanıyor, gittikçe güçleniyor. Kopabilir mi? Direnirsek bizi öldürebileceğini söylerken kastettiği şey bu muydu?

Bunu kabul etmek istiyorum ama şimdi zamanı değil. Etrafımız Woodlands Kralı'nın askerleriyle çevriliyken olmaz.

Bu an onurlandırılmayı hak ediyor. Nefes almak ve esnemek için alan tanınmalı, aceleye getirilmemeli ya da aceleye getirilmemeli. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve söylenmemiş düşünceler evreniyle kaynıyorlar.

Ne söyleyeceği ya da nasıl tepki vereceği konusunda endişeleniyor muyum? Bu, hayatımda sonucundan kesinlikle emin olduğum tek an olabilir. O duygularını açıkça ifade etti ve ben artık onların kavurucu ağırlığı altında ezilmeye ihtiyaç duymuyorum.

"Yürüyebilecek durumda olduğuna emin misin?" diye soruyor. "Biraz solgunsun."

Cevap veren gülümsememin kenarları yumuşak geliyor, sanki parçalara ayrılıyordum, sertleşmiş parçalarım süzülüyor ve sonra nazikçe yeni ve bütün bir şey olarak tekrar bir araya getiriliyor. Bunu bana o yaptı. Uzun zamandır üzerimde taşıdığım sert kozayı parçalayarak bana yeniden doğma şansı verdi.

"Neden bana öyle bakıp duruyorsun?" diye soruyor. Ona bakıyorum. Kaşlarının kavisine ve çenesinin çizgisine. Açık yakasının ortaya çıkardığı kas kabarıklığına. O kadar güzel ki göğsüm ağrıyor.

"Ne gibi?" Gözlerimi öfkeyle kırıştıtarak soruyorum, aniden nefes almakta zorlanıyorum. Adımlarımı hızlandırıyorum ve bakışlarımı ileriye odaklıyorum. Bu konuşmaya henüz hazır değilim.

"Ne kadar uzakta olduğunu biliyor musun?" Bana yetiştiğinde soruyorum, konuyu değiştirmek istiyorum ve keşke bir atımız ya da binecek bir şeyimiz olsaydı diyorum. Başım hâlâ sersemlemiş gibi hissediyorum ve beni taşımasına izin vermeliyim.

"Tam olarak emin değilim," diyor ağaçları tarayarak.

"Görünüşe göre 'aile', Woodlands Kralı için her zaman olduğu gibi gevşek bir terim," diyorum. "'Etinden ve kanından' olanları bir tutsak gibi arkanda yürütmek."

Nadir sırtıyor. "Eve hoş geldin, sanırım."

"Buraya ne kadar çabuk geldiğimizi hayal edebildim mi? Yemin ederim

ki

yerleştik ve sonra aniden buradaydık. Yine de bayılmış olmam tamamen mümkün."

"Hayır, sen getirmedin. Bizi buraya Etienne getirdi." Ona tuhaf bir bakış attım. "Bu onun yeteneği. İnsanları ve kendisini göz açıp kapayıncaya kadar bir yerden başka bir yere taşıyabiliyor."

"Vay canına, bu oldukça faydalı." Nadir başını sallar.

Etienne onun önündeki sırada yürüyor, omuzları kambur ve gözleri ayaklarının üzerinde.

"Kendini çok kötü hissediyor," diyor Nadir, bakışlarımın yönünü yakalayarak. "Sen kaybolduğunda ona karşı biraz... ani davranmış olabilirim."

"Bu bir kazaydı, değil mi?" Ona bakmadan önce söyledim. "Arkadaşın olduğunu biliyorum ve bunu sormaktan nefret ediyorum ama yüzde yüz güvenilir olduğuna emin misin?"

Nadir bir elini kalbinin üzerine koyar, yüz ifadesi ciddidir. "Kesinlikle. Aksi takdirde seni asla ona getirmezdim."

Bunun üzerine başımı salladım. "Tamam. O zaman bana biraz müsaade edin."

Adımlarımı Etienne'in uzun adımlarına uydurarak ileri atılıyorum, sonunda bana bakana kadar.

"Merhaba," diyorum. Cevap vermiyor, onun yerine sanki yanlış bir köke takılmaktan kaçınmaya çalışıyormuş gibi tekrar ayaklarına bakıyor. Ya da daha büyük olasılıkla benden kaçıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldandı bir süre sonra, çakıllı sesi her zamankinden daha da derindi. "Her şeyi berbat ettim."

"Hatalar olur," diye cevap veriyorum. "Korkunç değilmiş gibi davranmayacağım ama seni suçlamıyorum. Ben bundan çok daha kötülerini yaşadım ve sağ çıktım. Tamam mı?"

Karanlık bakışları bana kayıyor ve bakışlarının derinliklerinde çok fazla acı görüyorum. Bu adamın hikâyesi nedir? "Ben bunu hak etmiyorum. Senin güvende olduğundan emin olmak benim işimdi."

"Ve bunu takdir ediyorum. Tahmin edebileceğinizden çok daha fazla. Ancak bu, işlerin her zaman planladığımız gibi gittiği anlamına gelmiyor."

Etienne başını sallıyor ve biz ormandaki yürüyüşümüze devam ederken önüne bakıyor.

"Nadir beni affetmeyecek." Sesi o kadar umutsuz geliyor ki neredeyse ona sarılmak istiyorum. İçimden bir ses bu jesti takdir etmeyeceğini

söylüyor.

"Onu görmezden gelebilirsin," diyorum. "Sorumlu olan benim." Göz kırpıyorum ve yüz ifadesi yumuşuyor, yine de bu konuda hala kendini hırpaladığını söyleyebilirim.

"Gerçekten," diyorum. "Seni hiçbir şey için suçlamıyorum."

Bunun üzerine homurdanıyor ve sanırım şimdilik elimden gelenin en iyisi bu. Yaşadığı her neyse ona biraz zaman tanımak için hızımı yavaşlatıyorum.

Nadir bir saniye sonra bana yetişiyor. "İşe yaradı mı?"

"Hiç yaramadı," diyorum. "Senin ona kızgın olduğunu düşünüyor." "Evet, kızgıyım."

Ona şüpheli bir bakış attım ve elini saçlarında gezdirmeden önce bir nefes verdi. "Bunu halledeceğiz. Birbirimize ilk kez kızmıyoruz."

Ormanda ilerlerken gözüme bir şey çarpıyor.

"Nedir o?" Nadir'e bir ağacın kenarındaki büyük siyah noktayı işaret ederek soruyorum, dallarda daha fazla çiçek açtığını fark ediyorum.

"Ouranos'un her yerinde aynı şeyin olduğundan şüpheleniyorum."

Yukarı bakıyoruz, yaprakların çoğu aynı lekeyi taşıyor. Hava bile farklı görünüyor. Derin bir nefes alıyorum, çam ve toprağın temiz orman kokusunu içime çekiyorum, ama bu kokuya hafif, iğrenç bir çürüme kokusu karışıyor. Çevredeki muhafızlarımız ağaçları acımasız bir dikkatle inceliyor. Yine de şaşırmış görünmüyorlar, yani bu yeni bir şey değil, sadece rahatsız edici.

"Maden çökmesi, sürekli hissettiğimiz depremler, azalan balık stokları, sürekli duyduğumuz diğer şeyler. Aynı anda doğal olamayacak kadar çok olay oluyor. Sihrimiz kaybolduğunda da benzer bir şey olmuştu ve ben tüm bunların birbiriyle bağlantılı olup olmadığını merak etmeye başladım," diyor Nadir.

"Nasıl bağlı?" Ben soruyorum.

"Henüz emin değilim. Belki de bir şey yoktur."

Bir süre onu izliyorum ama yüzündeki endişeden bu sözlerle inanmadığı anlaşılıyor. İç çekişimi tutmaya çalışıyorum. Bencillik etmek istemem ama ihtiyacımız olan son şey planlarımızın bir kez daha bozulması.

Yürümeye devam ediyoruz ve artık o kadar yorgunum ki başım dönüyor. Tam Nadir'in beni taşıma teklifini kabul etmeyi düşünecekken, ağaç sınırının kenarını görüyorum. Ormandan, şimdiye kadar gördüğüm en büyük ağacın gökyüzüne doğru yayıldığı geniş bir açıklığa çıkıyoruz. Devasa, neredeyse bir dağ. Ama sonra gövdesi boyunca asılı duran pencereleri ve platformları fark ediyorum ve bu devasa ağaç evin

Woodlands Fort.

Bu manzaradan etkilenemeyecek kadar yorgunum ve Cedar'ın "arayı kapatmadan" önce dinlenmemiz için bize biraz zaman vermesini umarak sıcak bir banyo ve yumuşak bir yatak hayal etmeye başlıyorum.

"Hoş geldiniz," diyor atından yeni inmiş olan Cedar. "Yorgun olmalısınız. Size birkaç oda ayarlayalım, dinlenebilirsiniz."

Bunlar gerçekten hayatımda duyduğum en güzel sözler.

Kale'ye bir dizi uzun altın kapıdan geçerek, altın kemerlerle desteklenmiş kıvrımlı bir tavana ve cam gibi görünen parlak yeşil bir zemine sahip büyük bir salona giriyoruz.

Kahverengi deri giymiş dişi bir Fae koridorun aşağısından yaklaşıyor ve bizi görünce koşmaya başlıyor. Woodlands'in kraliçesi, uzun kestane rengi saçları, parlak yeşil gözleri ve bir çift etkileyici kanadıyla Güneş Kraliçesi Balosu'ndan hatırladığım kadar güzel. Cedar'ın kollarına atlıyor ve Cedar onu etrafında döndürürken birbirlerini özensiz öpücüklere boğuyorlar. Ne zamandır uzakta? Bu sabah bizi bulmaya geldiyse, birkaç saatten fazla olamaz.

Onların sevgilerini açıkça ifade etmelerini izlemek beni Nadir'i aramaya itiyor. Onu bulduğumda çoktan bana bakmaya başlamıştı ve ben bakışlarımı kaçırmadan önce bakışlarımız bir süre gergin bir şekilde devam ediyor.

"Sonunda sizinle tanışmak çok güzel!" diyor kraliçe. Adının Elswyth olduğunu hatırlıyorum. Ellerimi kendi ellerinin arasına alıp sıkıca kavıyor. "Hiç fırsat bulamayacağımızı sanıyordum."

Sözlerine kaşlarımı çatıyorum. Hepsi ortadan kaybolmamızı umursuyormuş gibi davranıyor ve bizi hayatımızın yarısı boyunca Aurora Kralı'nın ellerinde çürümeye terk etmiyorlar.

"Tamam," diyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum ama pek de hevesli olmayan cevabım onu yıldırıyor. Şimdi Tristan'a sarılıyor, kolları Tristan'ın etrafında o kadar sıkı kenetlenmiş ki neredeyse biraz garip. Belli ki o da benim kadar temkinli. Birbirimize bakıp omuz silkiyoruz.

"Sizin için odalarımız hazır. Ve banyolarınız," diyor Elswyth, bakışları Tristan ve Nadir'i kaplayan kanın üzerinde. "Görünüşe göre buraya gelirken bir şeyler yaşamışsınız. Benimle gelin."

Konuşmaya devam ediyor, Fort'un mimarisini anlatıyor ve yarın hepimizin davetli olduğu Kış Balosu'ndan bahsediyor. Harika, bir parti daha. Sanırım ben zaten The Fort'tayken

Aurora.

Sonunda bir kapının önünde durdu ve diğer dördü aynı koridor boyunca uzanan odalara götürülürken bana içeri girmemi işaret etti. Misafir odam cilalı ahşabın çeşitli tonlarıyla kaplanmış ve zemin kalın yeşil kilimlerle kaplı bal rengi kirişlerden yapılmış kalaslardan oluşuyor. Zümrüt yeşili yastık ve çarşaflarla kaplı büyük ahşap yatağı görünce yüksek sesle iç geçiriyorum.

"İstersen senin için sıcak bir banyo var," diyor Elswyth. "Biraz yiyecek de göndereceğim."

Ellerini belinde kavuşturmuş, bana parlak bir gülümsemeyle bakıyor. Her yöne yayılan kilometrelerce uzunluktaki yeşil ormana bakan pencereye doğru ilerliyorum.

"Harika. Teşekkür ederim."

"Burada olman bir mucize. Seni bir daha görebileceğimizi hiç düşünmemiştim," diyor, önceki sözlerini tekrarlıyor, sonra başını eğiyor. "Yerleşmene izin vereceğim."

Sonra da gitti. Odada bir tur atıyorum, çekmeceleri ve dolabı kontrol ediyorum, bir çift kalın yeşil tayt ve yumuşak, esnek kumaştan yapılmış bir tunik buluyorum. Onları banyoya götürüp üzerimi temizlemek için soyunuyorum. İşim bittiğinde, pencerenin yanındaki alçak masanın üzerinde bir tabak yemek buluyorum.

Ekmeği kemiriyorum ama yorgunluğum açlığımdan daha ağır basıyor.

Bunun yerine, çarşafların altına giriyorum, serin ve gevrek olmalarının tadını çıkarıyorum ve rüyasız bir uykuya dalmadan önce tekrar iç çekiyorum.

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Uyandığımda güneş gökyüzünde alçakta asılı duruyor ve günün çoğunu uyuyarak geçirmişim gibi görünüyor. Sırt üstü uzanarak, Aurora Kralı'nın fedaileriyle karşılaşmamdan kalan ağrı ve sızıları test ediyorum.

Midemdeki boş çukur gurulduyor ve daha önce benim için bırakılan yemeğe doğru ilerliyorum. Birisi taze bir tabak ekmek, peynir ve kurutulmuş et dilimleri getirmiş. Su sürahisi hâlâ buzla dolu, bu da kısa bir süre önce birinin burada olduğunu gösteriyor.

Bu düşüncenin beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Bitkin düşmüştüm ve ölü gibi uyuyordum. Şifacı zehrin birkaç gün boyunca vücudumda kalabileceğini ve beni normalden daha yorgun yapabileceğini söylemişti.

Yumuşak bir beyaz peynir dilimini kemirirken, kapı sessizce çalınıyor.

"İçeri gel," diyorum ve kapı açılıp Elswyth ortaya çıkıyor.

Daha önce giydiği deri kıyafetlerini bırakıp yosun renginde, yere kadar uzanan yumuşak yeşil bir elbise giymiş. Uzun saçları, mermerden yapılmış olabilecek kadar parlak ve pürüzsüz, kalın bukleler halinde sarkıyor.

"Uyanmışsın!" diyor neşeyle. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim. Teşekkür ederim."

"Harika. Büyük bir yemeğe aç olup olmadığınızdan emin değilim ama ben, kral, kardeşiniz ve tabii ki sizinle sakın bir akşam yemeği ayarladım,

Prens ve yoldaşları. Umarım bize katılmayı düşünürsünüz?"

"Elbette," diyorum.

Artık dinlendiğime göre Cedar'dan cevap almaya hazırım.

"Size kalmış ama giymeniz için size bir elbise ödünç verebilirim. Ya da böyle daha rahat ediyorsan, o da olur. Bu gece gündelik, ancak yarınki balo için biraz daha şenlikli bir şeyler isteyeceksiniz."

"Şu an böyle iyiyim."

Gülümsüyor. "Harika, o zaman gidelim."

Bir çift yeşil terlik buluyorum ve Elswyth'i Fort'a kadar takip etmeden önce onları giyiyorum.

"Diğerleri nerede?" diye sordum. "Zaten Cedar'la birlikteler."

Bizi şeffaf cam bir kapıdan geçirerek çiçeklerle ve yeşilliklerle kaplı açık bir avluya götürüyor. Aydınlatılmış bir taş yol bizi çitlerle ve asılı fenerlerle kaplı bir bahçeye götürüyor. Ortada yuvarlak ahşap bir masa var ve tabii ki Nadir ve kardeşim, Mael ve Etienne ile birlikte Woodlands Kralı ile oturuyorlar. Biz içeri girerken herkes ayağa kalkıyor.

Nadir yanındaki sandalyeyi çekiyor ve Elswyth bağlı olduğu partnerinin yanına yerleşirken ben de sandalyeye oturuyorum. İkisi bir an için odada başka kimse yokmuş gibi öpüşüyorlar ve bu ikisinin de eş olup olmadığını merak ediyorum. Onunla savaşmayı bıraktığında böyle mi oluyor? Bakışlarım, dikkati bana kaymadan önce kral ve kraliçeyi izleyen Nadir'e kayıyor ve midem boşalıyor.

Sonunda Cedar, Elswyth'ten uzaklaşıyor ve bana hitap ediyor. Sınırsız sevgi gösterilerinden hiç utanmamaları beni merakla etkiledi. Bu nasıl bir şey olurdu? Yıllarca birinin bana karşı kullanabileceği hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davrandım.

"Lor, bunca yıl sonra seni görmek çok güzel. Dizimin dibinde olduğu zamandan bu yana çok büyümüşsün," diyor.

"Ben çocukken tanışmış mıydık?"

Bana ormanda daha önce sergilediği oldukça künt tavırla uyuşmayan sabırlı bir gülümseme veriyor.

"Muhtemelen hatırlamıyorsundur. Ormandaki aileni ziyarete son geldiğimde henüz küçük bir kızdın."

"Hatırlamıyorum," diyorum Tristan'a bakarak. Yüzündeki ifade

bu ziyaretleri de hatırlamadığını öne sürüyor.

"Neden sadece biz küçükken geldin?" Tristan soruyor, belli ki aynı şeyleri düşünüyor.

Cedar dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor. "Ailen benden durmamı istedi." Bunu beklemiyordum. "Neden?"

"Bunun tehlikeli olduğundan ve bulunduğunuz yere çok fazla dikkat çekeceğinden endişeleniyorlardı. Sanırım muhtemelen haklıydılar, yine de seni hiç görememek bana acı veriyordu. Kardeşim böyle olmasını istemezdi."

Doğruyu mu söylüyor? Tristan'la bir kez daha bakıştık.

"Bunca zamandır neredeydin?" Elswyth soruyor. "Woodlands sınırını geçtiğini hissettiğimizde, nedenini öğrenmek için hemen geldik." Duraksıyor, sanki hatıralar aklından çıkmıyormuş gibi yüzü soluyor. "Geride bıraktığınız yıkımı gördüğümüzde en kötüsünden korktuk."

"Ne olduğunu bilmiyor muydun?" Ben sordum.

"Hayır," diyor Cedar. "Bunu öğrenmek için yıllarca uğraştık. Kulübenin durumuna bakarak sizi birinin kaçırdığını düşündük ama kim olduğuna dair hiçbir iz ya da işaret yoktu. Hepinizin ölmüş olması gerektiğini düşündük."

"Yani ona bizden bahsetmedin," diyorum, midemde hem hayal kırıklığı hem de rahatlama hissederek. Eğer Cedar değilse, o zaman *kimdi*?

"Asla kimseye söylemezdim. Yemin ederim," diyor ciddiyetle ve her şeye rağmen ona inanıyorum. "Kime söyleyecektin?"

Şimdi Nadir'le bakışıyoruz, o da başıyla onaylıyor.

"Aurora Kralı," diyorum sesim titreyerek. Aradan kaç yıl geçerse geçsin, bu kelimeler her zaman bir gülün dikenli sapını boğar gibi boğazıma takılacak.

Cedar, bir elini başının üstünde gezdirip çeşitli parçaları bir araya getirirken sandalyesinde arkasına yaslanıp bir nefes veriyor.

"Yani seni kullanmak ya da kontrol altında tutmak mı istedi?" Başımı salladım. "Hem de çok."

"Hangisi?"

"Tam olarak emin değilim ama tüm işaretler beni bir şey için kullandıklarını gösteriyor."

Kral ve kraliçe bir an için bunu düşünür, yüzlerindeki ifade şaşkındır.

"Bu yüzden mi insan formundasın?" Cedar beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bunu biliyor musun?" Tristan soruyor ve Cedar başını sallıyor.

"Evet. Annen bir keresinde bana hepinizin güvende olduğunuzu kanıtlamak için

seni kontrol ediyoruz."

"Kısmen bu yüzden öyleyim," diyorum, onlara güvenebileceğimizden emin olana kadar hapsolmuş büyüm hakkındaki gerçeği açıklamakla ilgilenmiyorum.

"Ama bu yıllar önceydi. Bunca zamandır neredeydin?" Elswyth soruyor, sesi endişeyle yumuşak. "Ne oldu sana böyle?"

Bu hikayeden nefret ediyorum. Açık bir kabuğun üzerine tuz ve limon dökmek gibi bunu tekrar tekrar yaşamaktan nefret ediyorum. Gözlerimden yaşlar akıyor. Eskiden onları tutmakta ve yokmuş gibi davranmakta ustaydım.

Tristan beni bu yükü omuzlamaktan kurtarıyor ve Nostraza'daki yıllarımızı anlatıyor. O konuştukça, o günlerin acısının ve kalp ağrısının daha dün yaşanmış gibi göğsüme saplandığını hissediyorum. Sürekli bastırmaya çalışıyorum. Hiçbiri yokmuş gibi davranıyorum ama bunun imkansız olduğunu biliyorum. Eninde sonunda, kaçındığım tüm çirkin gerçeklerle yüzleşmek zorundayım. Eninde sonunda aynaya bakmalı ve o yılların beni yıkacağına mı yoksa yapacağına mı karar vermeliyim.

Tristan sözlerini bitirdikten sonra hepimiz sessizliğe gömüldük.

"Çok üzgünüm," diyor Cedar. "Keşke bilseydim."

"Sen olsan ne yapardın?" Tristan sesinde bir suçlama tınısıyla soruyor.

"Elimden gelen her şeyi yaptım," diyor Cedar inançla ve ben de bunun doğru olduğuna inanmak istiyorum. Samimi görünüyor ama İmparatorluk Fae'lerinin kendi amaçları doğrultusunda yalan söyleme konusunda ne kadar yetenekli olduklarını biliyorum.

"Peki ya geri kalanınız? Kız kardeşiniz nerede?" Elswyth sorar. "Üç çocuk vardı, değil mi?"

"Şu anda başka bir yerde," diyorum. "Ama o iyi. Ya da her şey düşünüldüğünde olabileceği kadar iyi."

"Bu iyi." Kraliçe başını sallıyor. Elswyth sonra bana, "Sanki daha önce bir yerde karşılaşmışız gibi hissetmekten kendimi alamıyorum," diyor.

"Güneş Kraliçesi Balosu. Tıpkı haraçlardan birine benziyorsun."

Tabii ki, sadece o baloya katılmadım. Atlas, Nadir'e kendini kaybedince ilgi odağı oldum.

"Ve sen..." Elswyth Nadir'i işaret ediyor. "Atlas seni dışarı attı ve sürgüne gönderdi. Bu oldukça heyecan vericiydi."

"Aslında ben de beni sürgün edeceğini düşünmüştüm," diye itiraf ediyor Nadir ve Cedar **h o m u r d a n ı y o r**.

"Atlas istediği kadar öfke nöbeti geçirebilir. Bu demek değil ki

Onları şımartacağım."

"Arkadaş olduğunuzu sanıyordum," diyorum. "Bana öyle söyledi." Cedar omuz silkiyor. "Benim için ne ifade ettiğini abartıyor." Bunu duymak beni neden şaşırtmıyor?

Elswyth ikimizi de inceleyerek, "Orada ne yaptığınızı hâlâ anlamıyorum," diyor.

"Doğru. Bazı şeyler daha oldu," diyorum.

Nadir bir elini benimkinin üzerine koydu. "Kral ve kraliçenin seni paylaşmaya zorlamayacağı birkaç şey daha, çünkü açıkçası onlara hiçbir şey borçlu değilsin."

Çenesini eğmeden önce Cedar'ın çenesinin nasıl sıkıldığını fark ediyorum. Woodlands'de yaşarken bizi koruduğunu iddia edebilirdi. Sırlarımızı sakladığını, ama Nadir'in nereye varmaya çalıştığını da anlıyorum.

"Pekâlâ," diyor Cedar. "Belki zamanla güveninizi kazanabilirim."

Şarabından bir yudum alıyor, düşüncelerini toparlıyormuş gibi yavaşça ve kasıtlı olarak. Şingirdatarak masaya geri koyuyor ve sonra bana bakıyor.

"Yine de bunların hiçbiri neden *şimdi* Woodlands'e geldiğinizi açıklamıyor."

Atlama sırası Nadir'de.

"Babam hâlâ onun peşinde. Lor ve kardeşlerinin nasıl kaçtığının detaylarına girmeyeceğim ama daha önce de konuştuğumuz gibi babam onu kullanmak istiyor."

"Ama ne için?" Cedar soruyor. "Ona bağlanamıyor."

Nadir'in elinin sanki bu sözler onu sinirlendirmiş gibi sandalyesinin kolçağında sıkılaştığını fark ediyorum.

"Hayır, yapamaz. Onun sihrini istediğini biliyoruz ama nedenini henüz bilmiyoruz."

Cedar bunu dikkate alıyor gibi görünüyor.

"Bunu öğrenmek faydalı olacaktır."

Nadir alaycılıkla dolu bir kaşını kaldırdı. "Yerleşim yerlerinde bulunmamızın ve askerleri varlığımızdan haberdar olunca buraya gelmemizin nedeni de bu. Bir kez daha senden sır saklamayı istemek zorunda kalmayacağımı umuyorum."

Cedar'ın gözleri neredeyse eğlenceye benzeyen bir şeyle dans ediyor.

"Saygısızlık etmek istemem ama Nadir, babana katlanamıyorum ve

ona yardım etmekle ilgilenmiyorum. Planladığı hiçbir şey kendisi dışında kimse için iyi olmayacaktır."

Bunun üzerine Nadir sırtmaya başlar. "O zaman aynı fikirdeyiz."

Cedar'ın ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor.

"Peki ya ailen?" Elswyth sonra sorar. "Neredeler?" "Kralın adamları bizim için geldiğinde öldüler."

"Ah, çok özür dilerim," diyor. "Sadece seninle olduklarını düşünmüştüm."

"Cesetlerini bulamadınız mı?" Tristan soruyor, sesi keskin. "Kulübeye geldiğinizde mi?"

"Hayır. Biz geldiğimizde kimse kalmamıştı."

Kelimeleri sanki canımı yakacakmış gibi yumuşakça söylüyor. Ve acıtıyor da, göğsümün iç kısmında yeni bir yara açıyor. Kralın onlarla ne yapmış olabileceğini düşündükçe ürperiyorum.

Masadaki herkes sessizliğe gömülür, ortam kasvetlidir. Kimse yemeğine gerçekten dokunmadı.

Sonunda Cedar konuşur, yüzünde ciddi bir ifade vardır. "Yaşadığınız her şey için çok üzgünüm, Lor ve Tristan. Size yardım etmek için yapabileceğim bir şey varsa, söyleyin. Ne olursa olsun, Woodlands'de bir müttefikiniz var. Kardeşim büyükannenizi canından çok severdi ve birlikteliklerini onurlandırmak isterdi. Hayatta kalsalardı, krallıklarımızın bir bütün olarak çalışacağından hiç şüphem yok."

Söylediklerinin alt metnini dile getirmiyor, ama ben onun sözlerinin bir bildiri olduğunu anlıyorum. Eğer bu bir savaşa dönüşürse, o zaman benim tarafımda olacak. Yalan söylediğini sanmıyorum. Sözünün eri birine benziyor ve henüz kralların ve kraliçelerin manevralarından pek anlamasam da, burada bir grup tanık arasında bu çizgiyi çekmenin bir önemi olduğunu anlıyorum.

"Buna minnettarım," diyorum, boğazım geçmişin tuzlu tadıyla sıkışıyor.

"Hiçbir şeyin kaybettiklerini telafi edemeyeceğini biliyorum ama elimizden geleni yapmak istiyoruz," diye ekliyor Elswyth, sesinde gerçek bir endişeden başka bir şey yok.

Bu ikisi. Onların nasıl olduklarını görmek, büyükbabamı tanımış olmayı her şeyden çok istememe neden oluyor.

"Teşekkür ederim," diyor Tristan, ifade etmekte zorlandığım kelimeleri dile getirerek.

Acımasız geçmişimizden uzaklaşıyor, daha hafif konulardan, yani kışın gelişinden ve yarın akşamki balodan konuşurken akşam yemeklerimizi bitiriyoruz. Elswyth konuştuğça kendimi onun coşkusuna kapılmış buluyorum.

"Geri dönmen gerektiğini biliyorum," diyor. "Ama lütfen parti için kal. Orada olmanız benim için büyük bir onur olur."

"Kim olduklarını söyleyeceksiniz?" Nadir kardeşimi ve beni işaret ederek soruyor.

"Uzak aile," diyor Elswyth. "Bu bir yalan değil.

Değil mi?" "Hayır, sanırım değil."

"Ama bence gizli kalmalısın," der Nadir'e. "Belki başka bir akraba? Soylular dışında çok az kişi senin kim olduğunu bilebilir ve sessiz kalmaları için ikna edilebilirler. Halkımız sadıktır."

Ağzım esnemek için geriliyor. Günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirmiş olsam da, önceki gecenin etkilerini hâlâ hissediyorum.

Elswyth, "Ve bununla birlikte, bu gece hepinizin biraz dinlenmesi gerektiğini düşünüyorum," diyor. "Yarın sabahın erken saatlerine kadar dans edeceğinize söz veriyorum!"

Kadehini kaldırıyor ve hepimiz aynı şeyi yapıyoruz. Masanın karşısından dünyada sahip olduğumuz diğer tek aileye bakarken, kendimi beklediğimden daha hafif hissediyorum.

Belki aptalca ve belki de kaybettiğimiz ailemiz için umutsuzca bu etkileşime çok fazla değer veriyorum, ama uzun zamandır ilk kez göğsümde bir umut duygusunun yandığını hissediyorum.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Woodlands Fort Kış Balosu hazırlıklarıyla çalkalanıyor. Çekincelerime rağmen, heyecana kapılmamak elde değil. Öğle yemeğinden kısa bir süre sonra, Elswyth bana seçmem için bazı kıyafet seçenekleriyle geldi.

Kıyafetleri yatağın üzerine koyarak, "Benimle hemen hemen aynı bedensin," diyor. "Yani buradaki bir şey işe yarayabilir."

Biri altın diğeri bronzla vurgulanmış iki çarpıcı yeşil elbisenin yanı sıra, altına beyaz bir gömlekle giyilen işlemeli yeşil deri yelekle uyumlu bir çift yumuşak deri tayt getirdi.

"Neden pantolon?"

"Çünkü avı onurlandırıyor. Bazıları av kıyafetlerinin resmi bir versiyonunu giymeyi tercih ediyor, ancak elbise de bu durum için uygun."

"Ben hiç avlanmadım," diyorum. Tristan ve babam bizi beslemek için av avlarıydı ama benim bu beceriyi öğrenme şansım hiç olmadı.

Elswyth güler. "Asıl mesele bu değil. Daha önce ok atmış olsun olmasın, bu herkes için bir gelenek. Bu işin ruhuyla ilgili."

Gözleri ıslık ıslık parlıyor.

"Peki o zaman, kesinlikle av kıyafetleri."

"Mükemmel. Üzerinde harika duracaklar."

Giyinmem için beni bırakıyor ve ben de tenimde tereyağı gibi kayan taytı, gömleği ve önü altın kurdelelerle bağlanmış yeleği giyiyorum. Ayrıca kalçalarımın takmam için yeşilin daha koyu bir tonunda geniş bir kemer ve dizlerime kadar gelen bir çift uzun süet bot bırakıyor. Takım, kalçama bir kılıf içinde takılan süslü mücevherli bir hançerle tamamlanıyor. Hançeri çıkarıp jilet keskinliğindeki kenarını test ediyorum.

Daha sonra saçlarımı kıvrıp başımın arkasından bağlıyorum ve kraliçenin bıraktığı makyaj malzemelerinden bazılarıyla tamamlıyorum; yeşil göz farı da buna dahil.

Aynaya bakarken, kaderin elinin beni bu noktaya getiren çeşitli ipuçlarını düşünüyorum.

Belki annemin etkisiydi ya da kaybolmuş olmasıydı ama ben Heart'ı her zaman gerçek evim olarak gördüm. Terk edilmiş kale her zaman onun hayali ve bizim için hedefiydi. Orada hiç yaşamamış olsa da, düşüncelerinin özünde yaşamıştı.

Ama burası benim de bir parçam. Babam ve büyükbabam Woodlands'liydi. O kan damarlarımızda akıyor ve Tristan onun büyüsunü taşıyor.

Büyükannem ve büyükbabamın amaçladığı Woodlands ile aynı ittifakı kurabilir miyim?

Birincil unvanlarını kimin taşıdığını merak ediyorum ve sormak için aklıma bir not alıyorum. Cedar ve Elswyth'in varisleri yok, yani başka biri mi?

Kapı çalınıyor ve Tristan'ı diğer tarafta beklerken bulmak için yürüyorum. Dün gece kral ve kraliçeyle yaptığımız konuşmayı tartışma fırsatımız olmadı ama eminim onun da aklında aynı sorular vardır.

Onu içeri davet ettiğimde "Nasılsın?" diye sordu.

Benimkine benzer bir kıyafet içinde çok yakışıklı görünüyor; kahverengi tozluk ve kahverengi deri yelekli yeşil bir tunik, koyu renk saçları sivri kulaklarının etrafından dağınık bir şekilde sarkıyor. Benim gibi o da açlığın o cılız kenarını kaybetti, her zaman olması gereken adama dönuştü.

"Dün gece söyledikleri her şey hakkında ne düşündün?" diye soruyor.

Onun oturduğu yerin karşısına oturup ellerimi kalçalarımın altına kaydırıyorum. "Nereye gittiğimizi bilmedikleri konusunda söylediklerine inanmak istiyorum. Gerçekten pişman görünüyorlardı."

Tristan başını sallar. "Katılıyorum. Yaptılar ve ben de onlara inanmak istiyorum." "Ama?"

"Ancak her zaman tetikte olmakta haklıyız. Burada tehlikede olan çok şey var ve müttefiklerimizin kim olduğunu gerçekten bilmiyoruz."

Haklı olduğunu kabul ederek başımı sallıyorum. Keşke etrafımızdaki insanlara güvenebileceğimiz bir dünyada yaşasaydık. Ama belki de kraliyet soyundan gelmek bunun hiçbir zaman bir seçenek olmadığı anlamına geliyordur.

"Beni desteklemekle ilgili söyledikleri," diyorum. "İnsanın gerçekten istemediği sürece söylemeyeceği bir şey gibi geldi."

"Muhtemelen haklısınız. Ama yine de bu işe gözü kapalı girmeyi göze alamayız."

"Biliyorum."

"Elswyth'in ebeveynlerimizin cesetlerini bulamamakla ilgili söyledikleri hakkında daha fazla düşündün mü?" Tristan kalın, siyah kirpiklerinin arasından bana bakarak soruyor. Yüzündeki her şeyi okuyabiliyorum ama bu tehlikeli düşünce zincirinde dolaşmasına izin veremem.

"Tris, hayır. Annem hayatta olsaydı, ben Birincil olmazdım, değil mi? Onları aldılar ya da gömdüler ya da düşünmeye bile dayanamadığım başka bir şey yaptılar," diyorum. "Bunu kendine yapma. Onlar gitti."

Çenesi titriyor ve bakışları bana dönmeden önce pencereye doğru kayıyor. Gözlerindeki parıltıyı görüyorum ve bunu ne kadar çok istediğini biliyorum. Onları Willow'dan da benden de daha iyi hatırlıyor ama bu umudu beslemek sadece hayal kırıklığına ve daha da fazla kalp kırıklığına yol açacak. Ölümleriyle yaşamayı bir kez öğrendim ve bunu tekrar yapabileceğimi sanmıyorum.

"Eğer hayatta olsalardı, bizim için gelirlerdi," diyorum kesin bir ifadeyle. "Onları hiçbir şey durduramazdı."

"Ya yapamazlarsa?"

Başımı salladım. "Bir yolunu bulurlardı."

Tristan'ın omuzları düşer ve bir nefes verir. "Sadece düşündüm ki..."

"Biliyorum. İnan bana, ben de öyle düşünmüştüm. Ama bu imkansız."

Rol yaptığım kadar kendimden emin değilim, çünkü bunun doğru olmasını ben de istiyorum, ama bunu kendine yapmasına izin vermeyeceğim. İntikam hayalleri kurarak ve Willow'un bizi kontrol altında tutmasıyla geleceğimizin nasıl olacağını düşünerek yeterince yıl geçirdik. Nostraza'nın duvarlarından kurtulup önümüze odaklanmalıyız. Kendimizi kaybetmeyi göze alamayız.

Sadece dikkatimizi dağıtmaya yarayacak hayaller içinde.

Tristan yere bakıyor ve tekrar oturmadan önce bir süre bekliyor. Kalçalarını tokatlıyor ve cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışarak ayağa kalkıyor. "O zaman sanırım gitmemiz gereken bir parti var."

Yine de ifadesi gergin, ağzının ve gözlerinin etrafındaki çizgiler gergin, ama ben başka bir şey söyleyemeden arkasını dönüyor.

Onu takip etmek için ayağa kalkıyorum ve çeşitli saray hizmetkârları tarafından yönlendirilerek Hisar'a doğru ilerliyoruz. Baktığım her yerde düşük fae'ler var, bazıları hizmet pozisyonlarında çalışıyor, ama birçoğu da parti için giyinmiş. Yeşil kadife elbiseler giyen ve başlarından altın boynuzlar çıkan bir çift narin görünümlü su perisi görüyorum.

Boylu boyunca uzanan altın kaburgalarla başımızın üzerinde yükselen kavisli ahşap tavanın süslediği devasa bir salona giriyoruz. Duvarlar ve zemin, yapraklar şeklinde oyulmuş yeşil mine kakmalı çeşitli ahşap tonlarından yapılmış. Üstümüzde, yüzlerce küçük altın ışık odanın içinde vızıldıyor ve bunların aslında yıldırım böcekleri olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Etrafta zıplıyorlar, uzaklaşmadan önce misafirlerin yanından hızla geçiyorlar. Bu manzara büyüleyici olmanın ötesinde.

Odayı ikiye bölen uzun bir masa, dev bir çikolata çeşmesi ve geyik, ayı ve baykuş gibi çeşitli hayvan şekillerinde tıraşlanmış birkaç buz heykeli de dahil olmak üzere yiyeceklerle kaplıdır.

Şaraplar akıyor ve konuklar duvarlar boyunca sıralanmış masalara yerleşmeden önce yemeklerin etrafında dolaşıyor.

Her şeye hayret ederek kalabalığın arasından geçiyoruz. Bakışlarım Tristan'inkilerle buluştuğunda, ikimiz de bir anlık inançsızlığı paylaşıyoruz. Birkaç ay önce ikimiz de bir cehennem çukurunun derinliklerinde yaşarken, şimdi burada, müzik ve kahkahalarla çevrili olduğumuzu anlamak çok zor.

Hiçliğin kıyısında yaşama hissinin daha ne kadar süreceğini merak ediyorum. Bu, ne zaman altımızdan çekilip alınmak üzere olan bir yanılsama gibi değil de sağlam bir his olacak?

Salonun en uç kısmı, çiftlerin dans ettiği, yeşil ve bronz giysiler içindeki orkestranın nağmeleri eşliğinde daireler çizerek döndüğü geniş bir alana açılıyor. Bunun ötesinde kral ve kraliçenin oturduğu uzun bir kürsü var. Nadir, Etienne ve Mael çoktan en önde yerlerini aldılar.

Nadir, Cedar'ın yanına uzanmış, bir bacasını rahatça diğerinin üzerine atmış, kralla sohbet ediyor. Ben yaklaşırken başını kaldırdı, bakışları

dizlerimin bağı çözüldü.

Göğsümdeki baskı artarken aniden onunla yalnız kalmaktan başka bir şey istemiyorum. Kelimeler dilimin üzerinde tünüyor, serbest kalmayı bekliyor ve hayatlarımızın gidişatında kalıcı bir değişikliğe işaret eden zincirleme bir reaksiyon olacağından emin olduğum şeyi başlatıyor.

Büyüm derimin altında dalgalanıyor, beni morartacak kadar hırpalıyor. Ondan daha uzun süre uzak kalmayı reddediyor.

Başını eğiyor, yüz ifadesi araştırıyor ve ben yine baktığımı fark ediyorum. Ne kadar zamandır burada duruyorum? Tristan'ın bana attığı şüpheli bakışa bakılırsa, tuhaf olmaması için çok uzun zaman geçmiş.

"İyi misin?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. Elbette. Pek sayılmaz.

Omuzlarımı geriye atarak kürsüye yaklaşıyorum ve belimden eğilerek kral ve kraliçeyi selamlıyorum. Ayağa kalkıp selamıma karşılık veriyorlar.

Bakışlarım her zamanki siyah kıyafetini giymiş olan Nadir'e dönüyor, ama belli ki geldiği kanla kaplı kıyafet bu değil.

"Tüm krallıktaki tek siyah giysiyi bulmayı nasıl başardın?" Ben soruyorum, o da sırtıyor.

"Çok fazla sırrım var, Lor."

Cedar ve Elswyth beni sıcak bir şekilde kucaklarken gözlerimi deviriyorum. Bu çok... rahat.

Bu İmparatorluk Fae'lerinin bizim için en iyisini düşündüklerine gerçekten güvenmek istiyorum. Onlar bizim ailemiz. Sırlarımızı biliyorlar ve onları saklayacaklarını söylüyorlar. Bulabildiğim tüm müttefiklere ihtiyacım olacak. Bu tacımı ele geçirmekle ilgili olmasa bile, bir aile istiyorum. Bizi seven insanların rahatlığını ve güvenliğini istiyorum.

Daha da önemlisi, bunu Tristan ve Willow için istiyorum.

Bir garson elinde gümüş bir tepsiyle yaklaşıyor ve hepimize birer içki ikram ediyor. Soluk leylak rengi sıvıyla dolu küçük kristal bir bardak alıyorum.

"Mahzenimizdeki en iyi Noma Violetta," diyor Cedar gururla fincanımı göstererek. "Yine de yumruk gibi."

Gülümsüyorum ve hem tatlı hem de acı olan ve uzuvlarımda hoş bir şekilde eriyen bir yudum alıyorum. Omuzlarımı yuvarlıyorum, bu hissin tadını çıkarıyorum ve bu gece çok dans edeceğime karar veriyorum.

Mevcut şarkı sona eriyor, tüm gözler öne çevrilirken son notalar odada yankılanıyor. Cedar ve Elswyth elleriyle ayakta duruyor

kenetlenmiş. Serbest kollarını kaldırırlar ve kendilerini izleyen kalabalığın önünde eğilirler.

"Hoş geldiniz!" Sedir'in gür sesi salonda yankılanıyor. "Kış yeniden üzerimize gelirken, mevsim değişikliğini kutlamak için hepimiz bir araya gelelim. Dükkânlarımız dolu ve sezon boyunca bize yetecek kadar yiyecek var. O yüzden lütfen için, eğlenin ve bu gecenin tadını çıkarın!"

Kalabalıktan bir tezahürat korusu yükseliyor ve ardından Cedar ve Elswyth yumuşak adımlarla dans pistinin ortasına doğru ilerliyor. Düzinelerce çift daha onlara katılmadan önce onlar dönmeye başlarken müzik yeniden başlar.

Sonraki bir saat boyunca, kafalarında çok fazla şey olmayan insanların coşkusu ve umursamaz rahatlığı içinde kendimi kaybediyorum. Devasa yemek masasındaki her şeyden bir tane denedim - hepsinin tadı görüldüğünden daha güzeldi. Ahududu soslu geyik eti tartarı. Yaban domuzu biberiye ezmesi. Keçi peyniri ve bal sürülmüş orman mantarlı tost.

Sadece her bölgenin yemeklerini tatmak için Ouranos'u baştan başa gezmeyi aklıma bir kez daha not ediyorum. Celestria'nın yıldız krallığında hangi lezzetleri yediklerini merak ediyorum. Ay ışını turtası, belki?

Sonunda, odanın içinde dönen dansçıları izlerken kendimi Elswyth'in yanında otururken buluyorum.

"Eğleniyor musun?" diye

soruyor. "Eğleniyorum."

"Bu gece kalabildiğinize çok sevindim."

Gülümsüyorum, bakışlarım kalabalığın içinde dolaşıyor ve Nadir'i odanın uzak tarafında buluyorum. Mael ve erkek bir Woodlands Fae'si ile konuşuyor.

Onu inceliyorum, omuzlarının ve kollarının her çizgisini takdir ediyorum. Pazularının siyah kumaşa karşı kabarışını. Belinin dar inceliği ve güçlü kalçalarının kıvrımı. Yine de en sevdiğim yüzü. Benden hiçbir şey saklamayan o yanan gözler. Kaşlarının beni kızdıran ama aynı zamanda dizlerimin üzerine çökmek istememe neden olan bir şekilde kavislenmesi. Isırıcı bir zekâya sahip o ağız ve geceleri beni uyanık ve huzursuz tutan iğrenç sözler.

O benim meydan okumam ve zirvem ve ben mümkün olan en derin şekilde sınanıyorum.

Babası ailemi öldüren adam, Zerra tarafından kaderimdeki eşim. Görünüşe göre benim için yaratılmış. Gerçi bu sürpriz değil. Sanırım şampanyamı ona fırlattığım andan beri bunu biliyordum.

Şimdi önümde sadece iki seçenek var. "Lor?"

Adımın sesine döndüğümde Elswyth'in yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle beni izlediğini görüyorum.

Tanrım. Yine ona bakıyordum.

"Evet?" diye sordum.

"Biraz daha şarap ister misin diye merak ediyordum?"

Boş bardağıma bakıyorum. Evet. Bütün şişeyi alacağım.

"Elbette." Ona katılmak için ayağa kalkıyorum, kadeh kaldırmadan önce bardaklarımızı yeniden dolduruyorum. Kraliçelik görevlerini yerine getirmek için izin istemeden önce birkaç dakika daha sohbet ediyoruz.

O gittikten sonra yemek masasında bir tur daha atmayı düşünüyorum, tam o sırada bakışlarım bıçak gibi keskin bir noktaya yöneliyor.

Nadir artık Mael'in yanında değil. Şu anda benimkine benzer bir kıyafet giyen, tatlı kıvrık kahverengi saçları olan muhteşem bir Yüksek Fae dişisiyle konuşuyor. İkisi de duvara yaslanmış, benim hoşuma gitmeyecek kadar yakın duruyorlar. Yine mi flört ediyor?

Onları ayırmak için bir dikkat dağıtıcı yaratmayı düşünüyorum. Belki masa örtüsünü ateşe veririm ya da birini çikolata fiskiyesine iterim. Yine de Cedar ve Elswyth çok hoşlardı ve Aurora Prensi aletini pantolonunun içinde tutamıyor diye partilerinin mahvolmasını hak etmiyorlar.

Anlaşılmaz bir şekilde Nadir'in omuzlarında da yumuşak mavi bir eşarp var ve *bunun* nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Kadın koluna dokunmak için uzanıyor, gülerken parmakları sert pazularını sarıyor ve işte o zaman görüşüm kıpkırmızı oluyor.

Üzerine yürüyüp kolunu koparmamak için kendimi zor tutarken parmaklarım avuçlarıma gömülüyor.

O benim değil.

Siktir et onu. O benim.

Birkaç hafta önce, kimseye ait olmak istemediğimi söyledim. Ondan, babasından ve temsil ettikleri her şeyden nefret ediyordum. Ama artık bunun doğru olmadığını biliyorum. Baba, evet, ama oğluna karşı hislerim bundan çok daha katmanlı.

Ama tek yaptığım onu uzaklaştırmak oldu. Aramıza girebilecek her şeyi kırdım mı? Çok mu geç kaldım?

O hırıltılı sesin ne olduğunu merak ediyorum ve sonra ben olduğumu fark ediyorum. Dönüyorum.

Onlarla yüzleşmemek için etrafımda dönüyorum ve kendimden nefret etmemin o anki gümbürdeyen nabzını yatıştırmak için hiçbir şey yapmayan derin bir nefes alıyorum.

Bir elf geçiyor, kolunun üzerinde Nadir'in giydiğine benzer yumuşak mavi eşarplarla dolu bir sepet tutuyor. Bir tanesini adak olarak sallıyor. Kızıl saçlı ve uzun yeşil elbiseli bir Yüksek Fae dişisi ondan atkıyı kapıyor ve kıkırdarak omuzlarına atıyor, sonra da koşarak uzaklaşıyor.

"Bunlar ne?" Elfe soruyorum. Soluk yeşil bir teni ve büyük, sivri kulaklarına uygun yumuşak pembe saçları var.

Gülümsüyor ve sepetinden bir tane daha çıkarıyor. "Bu bir Kış Öpücüğü atkısı." Yüzünde bunun bir moda aksesuarından daha fazlası olduğunu düşündüren nazlı bir ifade var. Kumaşı parmaklarımın arasında ovuyorum. İnanılmaz derecede ince yünden yapılmış ve şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak şey olabilir.

"Bu ne anlama geliyor?"

Gözlerinde bir ışıltıyla daha da yaklaşıyor. "Uygun kadınlar bir tane alır ve öpmek istedikleri kişinin omuzlarına yerleştirir."

Sırıttıyor ve sonra göz kırptıyor.

Bu kulağa biraz arkaik ve biraz da cinsiyetçi geliyor, ancak şu anda çeşitli omuzların üzerinde kaç tane mavi eşarp gördüğüme bakılırsa, belli ki popüler bir gelenek.

Göz ucuyla Nadir'i gördüğümde, lanet olası bir Kış Öpücüğü atkısı takıyordu, öfkem kaburgamı kıracak kadar sert bir topağa dönüşüyor. Bunu ona kim verdi? Sadece ona *hâlâ* dokunan kadın olduğunu tahmin edebiliyorum.

Tamam, bu oyunu ikimiz oynayabiliriz ve ben hiçbir zaman bir meydan okumadan geri adım atmadım.

"Bunu alabilir miyim?" Ben soruyorum, o da başıyla onaylıyor.

"Tabii ki. Keyfini çıkarın." Sonra bana havalı bir el sallıyor ve uzaklaşıyor. Eşarbı omuzlarıma atıyorum ve bir hedef arıyorum. Yıkıcı derecede ateşli, seksi ve gerçekten uzun boylu birini. Güzel saçlı ve sıkı kalçalı.

Nadir hala aynı kadınla konuşuyor, bakışları ona odaklanmış durumda ve dişlerimi o kadar sert sıkıyorum ki, yemin ederim diş mineleri dökülmeye başlıyor.

Büyük masanın etrafında dönüyorum ve neyse ki çok yakışıklı ve *çok* uzun boylu bir Yüksek Fae erkeğinin beni durdurması uzun sürmüyor.

"Merhaba," diyor, önce atkıma sonra da bana bakarak. "Ben Declan. Siz kimsiniz?"

Deli gibi görünmediğimi umarak ona en ışıltılı gülümsememi gösteriyorum. Flört etme konusunda pek tecrübem olduğunu söyleyemem ama her zaman yeterince iyi idare etmişimdir. Tabii ki, kur yapmaya çalıştığım erkeklerin çoğu hapishaneye kapatılmıştı ve çok fazla seçenekleri yoktu, ama bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum.

Koyu sarı saçları ve mum ışığında parıldayan parlak yeşil gözleriyle gerçekten de çok hoş görünüyor.

"Ben Lor," diyorum. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

"Seni daha önce Fort'ta görmemiştim. Nereden geldin?"

"Kraliyet ailesiyle çok uzak bir akrabalığım var. Sadece buradan geçiyordum ve Cedar gece kalmamız için ısrar etti."

Sırıtıyor ve sonra eğiliyor. "Gizliden gizliye bir prenses değilsin, değil mi?"

Cevap olarak attığım kahkaha biraz garip ama fark ettiğini sanmıyorum. Benimle dalga geçtiğini anlayabiliyorum ama gerçeğe ne kadar yakın olduğunun farkında değil.

"Hmm, belki de iyi olup olmadığını öğrenirsin."

Bunun üzerine gözleri parlıyor, bakışları kısa bir an için tekrar atkının üzerine düşüyor ve bu eğlenceli bir şey. Belki de bu işte o kadar da kötü değilimdir.

İçimdeki her şey Nadir'e bakma dürtüsüne direniyor, ama kendime engel olamıyorum ve bakışlarımın geri çekmeden önce bir saniyeliğine dolaşmasına izin veriyorum. Bana dik dik baktığını, gözlerinin cehennem ateşi gibi yandığını gördüğümde boğazımda bir zafer kabarması oluşuyor.

Hemen arkamı dönüp Declan'a bakıyorum, bir adım daha yaklaşip elimi göğsünün ortasına koyuyorum. Sert ve yontulmuş, daha kötüsünü de yapabilirdim.

"Dans etmek ister misin?" Ben soruyorum, o da başıyla onaylıyor. "Kesinlikle."

Beni dans pistine götürüyor ve etrafımda döndürüyor. Ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum ama ayak uyduruyormuşum gibi hissettirmeyi başarıyor. Odanın içinde dönüp dururken Nadir'e bakmamaya çalışıyorum. Nadir'i susturmaya çalışıyorum çünkü gerçekten eğleniyorum.

Birkaç soluksuz makaradan sonra Declan beni dans pistinin kenarına götürüyor.

"Sana bir içki getireyim mi?" diye soruyor ve beni odanın diğer tarafında oturan Nadir'le doğrudan görüş açısına sokan bir masaya götürüyor. "Arkadaşı" ona doğru eğilmiş gülüyor ve onunla daha ne kadar konuşmayı planlıyor? Bu kadar ilginç ne söylüyor olabilir ki?

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve kazandığımı biliyorum. Sadece henüz ne kazandığımdan emin değilim. Odadaki her bir kişinin, her köşeyi doldurmak için genişleyen düşmanlığımızın altında boğulmaması bir mucize.

Declan söz verdiği bir bardak şarapla döndü. Bir sandalye çekip oturmadan önce bana uzatıyor. Nadir'e hızlı bir bakış daha atıyorum ve bahisleri o kadar yükseltiyorum ki gökyüzünde kaybolan siyah bir noktaya dönüşeceklerine karar veriyorum.

Bardağıma masaya koyup Declan'ın kucağına kayıyorum ve eşarbımı boynunun arkasına sarıp ona doğru eğiliyorum. Güzel kokuyor, orman ve diğer yeşil, topraksı şeyler gibi. Kendimi kötü hissediyorum. Onu bu şekilde kullanmamalıydım. Belki de duygularını incitmeden hemen şimdi durmalıyım.

Kahretsin, ben berbat bir insanım. Kendimi kaptırdım.

Declan bana sırtlıyor ve ben de tüm bu olanları iptal edip davranışım için özür dilemek üzereyim. Suçu şaraba falan atacağım. Aklımı başımdan aldı ve ben onun gücüne alışık değilim. Geri kalmış bir köyden geliyorum ve toplum içinde nasıl davranacağımı bilmiyorum. Umarım bu gece benimle bir yere varamayacağını anladığında sinirlenmez.

Ama tam o sırada uğursuz bir gölge, güneşi engellemek için kanatlarını açan düşmüş bir melek gibi üzerimizde beliriyor. Nadir'in karanlık gözleri menekşe ve zümrüt rengiyle parlıyor, irisleri dipsiz bir öfkeyle kaynıyor. Declan ve ben tamamen hareketsiz kalıyoruz ve şu anda korkuyor muyum yoksa başka bir şey mi hissediyorum karar veremiyorum.

Tamamen uygunsuz bir şey, göbeğimin altında bir ağrının çiçek açmasına neden oluyor.

Bu beni tahrik etmeli mi? Muhtemelen hayır. Siktir, bu kesinlikle beni tahrik ediyor.

"Çek ellerini onun üzerinden," diyor Nadir öylesine kemik titreten bir tehditle ki Declan arkasına yaslanıp iki elini de yavaşça üzerimden kaldırarak teslimiyetle havaya kaldırıyor. Nadir sonra eğilip Declan'ın omuzlarında asılı duran atkıyı çekip alıyor ve yere fırlatıyor.

Hareket edemeyecek kadar şoktayım. Ne cüretle kızar? Aphelion'dan ayrıldığımızdan beri hareket eden her şeyle flört eden o. Beynimin mantıklı tarafı kısa bir uçurumdan aşağı uzun bir yürüyüş yaptı.

Ben daha bir şey söyleyemeden ya da yapamadan Nadir eğilip beni kaldırıyor, omzunun üzerinden geçiriyor ve arkasını dönüp fırtına gibi dışarı çıkıyor.

Oda.

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

NADIR

Fort'ta lanet bir kasırga gibi fırtınalar estirirken kanım derimin altında pişiyor. Lor, onu omzuma yasladığım yerde tekmeliyor ve çırpınıyor.

"İndir beni!" diye bağılıyor, yumruklarını sırtıma vuruyor. "Nadir!"

Gülüyorum, ama bunun sıcak bir yanı yok. Göğüs kafesime saplanan çelik bir bıçak gibi. Bükülüyor, derinlere doğru bükülüyor. Onu o pisliğin kucağında otururken gördüğümde, kendimi kaybettim. Bunu daha fazla *yapamam*. İkimizi de öldürse bile bu işi şimdi bitireceğiz. Gökyüzündeki bir yıldız gibi yanıp sönmeye, beni dumanı tüten külden başka bir şeye dönüştürmemeye hazırım.

"Yemin ederim!" diye tehdit ediyor ama yapabileceği bir şey kalmıyor.

Kalbimi söktü ve kurumuş bir et yığınının başka bir şey olmayana kadar üzerinde tepindi. Odasının kapısını açıp yatağa doğru yürüdüm ve onu omzumdan kaldırıp sert bir hamleyle yere bıraktım. Kaçmaya çalıştı, ama elimden kurtulamadan peşindeydim.

Vücudum onunkini yatağa yapıştırıyor ve bileklerinden tutup

kafasının üstünde. Benimle vahşi bir kedi gibi savaşıyor ve sikim şimdiden sertleşti.

Büyüm parlıyor, bir renk aurası beni yumuşak bir ışıkla çevrelemek için dışarı sızıyor, yüzünün düzlemlerini mavi, yeşil, mor bir parıltıyla yıkıyor.

"Nadir," diye tıslıyor, bileklerini kurtarmaya çalışıyor ama altımda çaresiz. "Bırak beni!"

"Benimle konuşana kadar olmaz," diye tıslayarak ona ters ters bakıyorum. Şiddetli bakışlarıyla hançerler fırlatıyor. Böyle çok güzel oluyor. Son birkaç haftadır o kadar sessiz, o kadar bastırılmıştı ki. Olduğunu bildiğim kadının sadece bir gölgesi. Bu ateşli Lor'u istiyorum ve onu geri almak için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Ne hakkında konuşacağız?"

"Birlikte olduğun o pislik kimdi?"

Sırıtsı hınzırlaşıyor, gözleri camı kesebilecek elmaslara dönüşüyor. "Seni ilgilendirmez."

Oh, hayır. Hiç sanmıyorum.

Ben *her şeyi* hissederken ağırlığım ona doğru yerleşiyor. Göğüslerinin ve kalçalarının yumuşaklığını ve bacaklarını bana sarışını. Onu becermeyi o kadar çok istiyorum ki, dengemin dikişleri birbirinden ayrılıyor, sınırlarına kadar geriliyor. İhtiyacımın enfes derinliği sayesinde parça parça sökülüyorum.

"Çok konuşuyorsun!" diye bağırıyor ve bana tekrar saldırıyor. "İki gün içinde kaç kadınla flört edebilirsin, Aurora Prensi?"

Flört mü? Neden bahsediyor bu kız? Sonra aklıma geldi. Birkaç zararsız konuşmanın *flört* etmek olduğunu mu düşündü? Gerçekten anlamıyor.

Ama bunu kendi avantajıma kullanmaktan çekinmem. Ona hınzırca sırtıma sırası bende.

"Kıskandın mı?"

"Kesinlikle olmaz. Dışarıda hareket eden her şeye sürtünürken beni... arkadaşşımdan ayırmaya nasıl cüret edersin!" O kadar yüksek sesle bağırıyor ki sesi çatlıyor ve bu ses kulaklarıma en tatlı, en haklı müzik gibi geliyor. Umurunda.

"Senin için ne fark eder ki?" Hırlıyorum. "Kendi içine çekildin ve benimle konuşmuyorsun. Ama bana bakmaya devam ediyorsun... sanki... Tanrım, bu bakışın ne olduğunu anlayamıyorum!"

"Çekil. Çekil. Beni." Bakışları, dünyanın en derin ateşlerinde dövülmüş bir sıcaklıkla yanıyor.

Yeraltı Dünyası. "Üzerimden inene kadar konuşmayacağım."

"Peki," diyorum, bileklerini gevşetiyorum ve sonra geri çekiliyorum. Oturuyor ve sonra ayağa kalkıyor, kraliçeyle çay içmeye giden kuduz bir köpek gibi tuniğini ve saçlarını düzeltiyor.

"Ne cüretle beni bir meyve çuvalıymışım gibi kaldırıp yatağa atarsın?" diye bağılıyor yanımdan geçmeye çalışmadan önce.

"Benimle konuşacağını söylemiştin," diyorum onu tutarak.

Bir anda bacağına sarılı hançeri eline aldı. Hançeri bana doğrultuyor ve ben de yatağın direğine çarpana kadar geri çekiliyorum, keskin ucu boğazıma saplanıyor.

"Yalan söyledim," diye tıslıyor, hançeri daha sıkı bastırıyor, nefesi kesiliyor ve dişlerini gösteriyor. Eğer bunlardan *herhangi birinin* beni caydıracağını düşünüyorsa, o zaman şaşırmak üzere. Şu anda kelimenin tam anlamıyla daha fazla tahrik olamazdım. "Bana kiminle konuşabileceğimi söylemeye hakkın yok."

"Biliyorum," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Öyle mi?" diye meydan okuyor. "Çünkü varmış gibi davranıyorsun."

"Lor!" Bileğini tutup göğsüme bastırıyorum, hançer hâlâ avucunun içinde. "Sen *benim* eşimsin ve *benimsin*."

Kelimeler dökülüyor ve havada titreşiyor, aramızda asılı kalıyor. Sonsuza dek söylendi ve asla geri alınamayacak. Böyle ağızından kaçırmak istememiştim ama beni o kadar çıldırtıyor ki doğru düzgün düşünemiyorum.

"Bunu biliyorum!" diye bağırarak kolunu şaşkınlıkla tuttuğum yerden çekip uzaklaştı. Bu onun söylemesini beklediğim son şeydi.

"Öyle mi?"

"Evet!" Yeterince hava alamıyormuş gibi bir yumruğunu kalbine bastırıyor ve sonra bakışları daralarak bana şüpheli bir bakış atıyor. "Bekle. Biliyor muydun?"

"Evet, tabii ki biliyordum."

"Bunu ne zamandır biliyorsun?"

Başımı salladım. "Sanırım her zaman biliyordum ama Kalp Şatosu'ndaki o geceden sonra emin oldum."

Yaklaşıyor ve elini göğsümün ortasına koyuyor. Dizlerim yatağın ayak ucundaki sandalyenin arkasına çarpıyor ve sandalyeye yığılıyorum. Üstüme çıkıyor, kalçalarıma biniyor ve bıçağının kenarını çenemin altında tutuyor.

"Ve sen bana söylemedin mi?" diye tıslıyor. Yanakları kızarmış ve

Saçları vahşi, hayatım boyunca bundan daha güzel bir şey gördüğümü sanmıyorum. Öfkesine ve sözlerine odaklanmaya çalışıyorum ama göğsümde zonklayan bu *ihtiyaç* dikkatimi dağıtıyor.

Sadece fiziksel olarak değil, beni olduğum gibi, ellerim dışarıda, zırhsız, lanet olası masanın üzerinde kanayan bir kalp olarak *görmesi* ihtiyacı.

"Az önce sana bir daha asla dokunmamamı istediğini söylemiştin. Ne yapmam gerekiyordu?" Bıçak daha derine saplanırken ön kolunu tuttum.

Burun delikleri genişliyor ve beni itip pencereye doğru yürümeden önce uzun bir iç çekiyor, ellerini çıkıntıya koyup başını pencereye yaslıyor.

"Ne zaman öğrendin? Neden bir şey söylemedin?" Arkasından yaklaşarak suçluyorum.

Etrafında dönüyor.

"Rhiannon. Büyükanнем ve büyükbabamdan ve eşler hakkında bildiklerinden bahsediyordu ve sonra her şey yerine oturdu! Sen benim eşimsin! Mantıklı olan tek şey buydu!"

"Tamam! Neden bu konuda bağırıyorsun?"

"Bilmiyorum!" Ellerini havaya kaldırdı. "Bununla ne yapacağımı bilmiyorum!"

Gözyaşlarının eşiğinde ama ne demek istediklerini anlamıyorum. Benimle çiftleşme fikrinden bu kadar mı nefret ediyor? Kaybettiği pek çok şeyi hatırlattığımı biliyorum ve babamın ona yaptıklarını asla ortadan kaldıramam ama ben o değilim. Onu korumak ve bunu kanıtlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Tekrar arkasını dönmek üzereyken, göğsümün ortasından duygu fışkırıyor çünkü artık bunların hiçbirini içimde tutamıyorum. Onun anlamasına *ihtiyacım* var.

"Lor! Sana tamamen aşık olduğumu ne zaman anlayacaksın!"

Geri çekilmeye çalışıyor ama ben bir adım daha atarak onu pencereye yaslıyorum. "Tek düşündüğüm sensin. Hiç kimse hakkında böyle hissetmemiştim ve senin için her şeyi yaparım. Sen benim havam, kanım ve tek var olma sebebim oldun. Seni seviyorum, Lor. Seni o kadar çok seviyorum ki kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum."

Gözlerindeki öfke sönüyor ve nasıl okuyacağımı bilemediğim başka bir şeye dönüşüyor. Bana sürekli aynı bakışı atıyor. Şaşkınlık, temkinlilik ve neredeyse sonsuzluk tadında üçüncü bir duygu.

"Öyle mi?"

Ellerimi onun iki yanındaki pencereye koyuyorum. "Evet. Tanrılar, Lor. Bunu nasıl göremezsin?"

Ağzını açıp kapatırken gözlerinde yaşlar birikiyor. Havadaki gerilim o kadar yoğun ki sanki kanatlanıp odanın dışına uçacakmış gibi geliyor. Dudaklarını ayırarak bana bakıyor ve ben gözlerinde milyonlarca şey okuyorum.

Kalbine çok yakın taşıdığı acıyı, kaybı ve öfkeyi görüyorum. Ama aynı zamanda onun ruhundaki umudu, neşeyi ve cesareti de görüyorum. İsteddiği her şeyi ve bunların her bir parçasını ona vermek için ne kadar uğraşacağını görüyorum. Gördüklerim neredeyse çok fazla, çünkü kelimeleri söyleyemese bile, en azından bir parçasının aynı şeyi hissettiğinden eminim.

Çarpışan ordular ve kayan yıldızlarız. Birbirine değmeye çok yakın iki karşıt uçurumun çıkıntılarında var oluyoruz ve ya şimdi tutunacağız ya da hiçliğe düşeceğiz.

Ve sonra ikimiz de taşınıyoruz.

Ağzı benimkine çarpıyor ve sadece sıcaklık, dişler ve ellerimizin çılgınca kavrayışı var. Bu kemik kıran, ciğer parçalayan bir şey ve beni tüketiyor.

Yüzünü ellerimle çerçeveleyorum ve onu boğuluyormuşum gibi öpüyorum. Sanki nefes almayı unutmuşum gibi. Dilim ağzına dalıyor ve o inliyor. Ses her hücremde titreşiyor ve zaten taş gibi olan sikimde son buluyor.

Oda dönerken ve dünya eriyip giderken öpüşüyoruz. Bu andan ve ondan başka hiçbir şey yok. O. Lor. Tek yaptığı benimle her adımda savaşmak, ama umurumda değil. O tırmanılmaz bir zirvenin zirvesi. Göklerdeki uzak, ulaşılamaz bir gezegen.

Gerekirse sonuna kadar mücadele edeceğim.

Gömleğimi yırtıyor, titreyen elleriyle düğmeleri karıştırıyor. Onları çekip koparıyorum ve düğmelerin yere çarpma sesiyle gömleğimi açıyorum. Kumaşı omuzlarımın üzerine itiyor ve sonra elleri sırtımı tırmalayıp yaklaştırmaya çalışırken kendimi ona doğru bastırıyorum. Beni işaretlemesini istiyorum. Kanımı akıtmasını ve üzerinde hak iddia ettiği izler bırakmasını.

Yeleğinin bağcıklarıyla uğraşırken ne yaptığımı bile bilmiyorum. Ellerimi doğru düzgün çalıştıramıyorum. "Argh." Hayal kırıklığıyla bir ses çıkarıp elindeki hançere uzandım ve boş olduğunu gördüm.

"Nerede o?" Talep ediyorum.

Onu bıraktığı pencere pervazından alıyor ve yukarı kaldırıyor. Gözlerimiz buluştuğunda ikimiz de duraklıyoruz. Bir dakika önce beni kesip açmak istiyordu, ya şimdi? Şimdi bakışları, tanıştığımız andan itibaren beni ona çeken o ateşle kaynıyor. Eşim olup olmaması önemli değildi; tek bir kelime bile etmemiş olsaydık bile onun için dünyanın öbür ucuna giderdim.

Hançeri alırken elim onunkine dolanıyor, sonra yavaşça ilk bağcık setinin altından geçiriyorum. Nefes nefese kalırken keskin kenarı tamamen kesiyor. Bakışlarım onun üzerindeyken, göğsü aşağı yukarı hareket ederken bir sonrakine geçiyorum. Kendime işkence ediyorum ama bir yanımda bu anın sonsuza dek sürmesini istiyorum.

Bundan sonra olacakların eşiğindeyiz ve hayatımın geri kalanında onu böyle hatırlamak istiyorum.

İkimiz de ben bir dizi şeridi daha keserken yavaş ve kasıtlı hareketlerimin ilerleyişini izliyoruz.

"Nadir," diye fısıldıyor ve sesi o kadar acı veriyor ki aletim zonkluyor. Bunu o da benim kadar istiyor.

"Ne, Lor?"

"Şu anda beni öldürüyorsun," diyor ve ben gülümsüyorum.

Son iki şeridi de kesmeden önce "Güzel," diyorum ve boğuk nefesler alıyoruz. Kendimi ona doğru bastırırken elim yüzünün yan tarafını kavırıyor ve gözlerindeki güç ve kırılganlığın o ham karışımıyla bana bakıyor. Sonra bana karşı erirken onu öpüyorum. Acele etmiyorum, beni tüketen hislerin tadını çıkarıyorum, ağzının ve dilinin her santimini hissediyorum. Kokusunu içime çekerken nefesinin her fısıltısını - güllerin, yağmur fırtınalarının ve şimşeklerin tam da evim gibi hissettiren o tuhaf karışımını.

Ama o an çok ince ve ikimiz de bir kez daha birbirimizi pençeliyoruz. Onu kucağıma alıyorum, yatağa geri götürürken bacaklarını belime doluyorum. Onu geçen seferkinden daha az nazıkçe bırakmıyorum ama umurunda değil gibi görünüyor. Onu ayak bileğinden tutup sürükledikten sonra gömleğinin yakasından tutup önünü yırtıyorum.

"Bu sefer yanında daha fazla kıyafet olduğunu biliyorum," diye hırlıyorum, Kalp Şatosu'ndaki gecemize atıfta bulunarak ve ağzını ağzımla yakalamadan önce başını sallıyor. Elleri saçlarımın tellerini avuçluyor ve beni köklerimi s ı z l a t a c a k kadar sert bir şekilde aşağı çekiyor. Burada uzanıp onu öpebilirdim

sonsuza dek, ama yakında onun içine girmezsem de öleceğim.

Pantolonumun üzerinden sıkımı avuçluyor ve neredeyse göğsüme tekme yemiş gibi katlanıyorum. Ama kendimi geri çekilmeye zorluyorum. Bana o açık bakışıyla bakıyor. Aphelion'da ilk kez düştüğümde gördüğümün aynısı.

"Ne?" diye soruyor.

"Ben sadece... Eğer sen de katılmazsan bunu tekrar yapabileceğimi sanmıyorum. Geçen sefer neredeyse beni öldürüyordu ve sana karşı dürüst olmam gerekiyor çünkü sana nasıl hissettiğimi söyledim ve..." Nasıl bitireceğimi bilemediğim için sözümü kesiyorum. Hayatımda hiç kimseye karşı bu kadar savunmasız olmamıştım ama onunlayken bu doğru geliyor. Gerekli hissettiriyor. Hiçbir şeyi saklayamam.

Oturuyor ve bunu ciddiye almaya niyetliymiş gibi saçlarının kenarlarını düzeltiyor.

"O gece çıldırdım. Hayatımın yarısı boyunca beni kullanmaya çalışan erkeklere aittim ve senin bu sözleri söylediğini duymak bastırmaya çalıştığım tüm karanlık anıları tetikledi.

"Atlas'ın bana pek çok konuda yalan söylediğini fark ettiğimde güvenim kırıldı. Sadece ona değil, her şeye. Elimde yıpranan iplerden başka bir şey olmadan bu parçalarımı onarmaya çalışıyorum."

Onu düzeltmeye çalışıyorum. Düzeltecek bir şey yok. Öyle demek istememiştim ama elini kaldırdı.

"Kastettiğinin asla bu olmadığını biliyorum, Nadir. Sadece bunu anlamam biraz zaman aldı. Beni hiçbir zaman kafeslemek istemediğini biliyorum. Sen benim sadece kayam değil, aynı zamanda yumuşak inişim oldun. Tek yaptığın bana kanatlarımı açmam için yer vermek oldu."

Bana bakıyor ve göğsümde zayıf bir umut çırpınıyor. Düşündüğüm şeyi mi söylüyor?

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, dizlerinin üzerinde doğruluyor ve eliyle yanağımlı okşuyor. "O gece korktum, ama o andan beri birçok kez pişmanlık duydum. Endişelendim-"

Başka tarafa bakıyor ama yüzünü tekrar bana çeviriyorum. "Ne?"

"Her şeyi mahvettiğimi. Bunun bittiğini. Seni o kadınla konuşurken gördüğümde düşündüm ki..."

"Lor," diye homurdanıyorum, bir elimi sırtının alt kısmına sıkıştırıp onu daha yakına çekiyorum. "Sana başka kimseyi istemediğimi söylemiştim. O zaman da ciddiydim, şimdi de ciddiyim. Dün, seni kurtardığım için bana teşekkür ettiğinde, gerçekten

Söylemek istediğim şey, seni bulmak için tüm dünyayı paramparça edebileceğimdi ve senin için gelmeyeceğimi nasıl düşünebilirsin?"

Bu kadar. Artık her şeyi ortaya döküyorum. Artık duygularımı saklamak yok. Artık ona kendininkilerden kaçması için yer vermeyeceğim. Eğer bunu istemiyorsa, hafızamdan silinene kadar sonsuza dek tozun içine gömüleceğim bir yer bulacağım.

Ama o tam orada.

Hissedebiliyorum. Gözleri yaşlarla doluyor.

"Bunu biliyordum," diye fısıldıyor. "Sanırım biliyordum."

"Güzel," diyorum ve sonra tekrar öpüşmeye başlıyoruz. Başta yumuşaktı ama bir fırtına kopuyordu ve ikimizi de boğmakla tehdit eden baskıya boyun eğdik. Öpüşme derinleşiyor ve sonra onun kıyafetlerini yeterince hızlı çıkaramıyorum.

Şimdi onun neden her zaman bu kadar tanıdık geldiğini biliyorum; o en başından beri benim kaderimde varmış.

Önce botlarını, sonra da tozluklarını çekiştiriyorum, sonra da onları çıkarabilmek için onu geri itiyorum, her bir dikişi yırtmamaya çalışıyorum, ama gerçekten, kimin umurunda?

O kadar güzel ve mükemmel ki, tıpkı onu ilk gördüğüm zamanki gibi. Benim olduğuna inanamıyorum. Umarım bu sefer benimdir. Eminim Zerra'nın bizim için tasarladığı şey budur. Başka bir şey nasıl bu kadar doğru hissettirebilir ki?

Ayağa kalkıyorum ve onu kendimle birlikte çekiyorum, böylece onu tamamen içime alabiliyorum. Hangisine daha çok ihtiyacım olduğu konusunda kararsızım -dilime mi yoksa içindeki sikime mi- ama bana yardım et, işimiz bitmeden önce ikisini de defalarca yapacağım. Pantolonumun düğmesini çekiştiriyor ve sonra elini içeri kaydırıp patlayacakmış gibi hissettiren sikimi avuçluyor.

"Siktir," diye inliyorum başım onunkine doğru eğilirken. "Seni ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin Lor."

"Ben de seni istiyorum," diyor başını eğip boynumu emerken, eli etrafımda sıkılaşıyor, yavaş ve sert vuruşlarla beni pompalıyor. İnlemem vücudumun her hücresinde titreşiyor, orgazmım çoktan doruğa ulaştı, ama bırakmak istemiyorum. Henüz onunla işim bitmedi bile.

Boştaki eliyle kemerimi çekiştiriyor, ben de ona yardım ediyorum, pantolonumu indirmeden önce geri adım atıyorum ve çırılçıplak soyunuyorum. Birkaç nefes boyunca sadece birbirimizi izliyoruz. Onun her bir parçasını hafızama kaydediyorum. Göğüslerinin kabarıklığındaki çillerin

tozunu. Kalçalarının yumuşaklığı. Sol göğüs kafesindeki ben. Kalçasındaki doğum lekesi ve Nostraza'nın omzuna vurduğu damga.

Gözleri yüzümden göğsüme, oradan da karnıma doğru kayıyor ve acı verici bir şekilde kalkmış olan sikimin üzerinde duruyor.

Yavaşça başını kaldırıp dudaklarını yalıyor ve ağzının dudaklarıma dolanmasının nasıl bir şey olduğunu çok net hatırlıyorum. O an hâlâ hayatımın en ateşli anıydı. Bu gece o günü toz duman içinde bırakmaya niyetliyim.

Ama onu ele geçirmemek için kendimi zor tutuyorum. Damarlarımda kükreyen her ilkel içgüdü onu yere atıp sahiplenmek istese de, onu tekrar korkutmak istemiyorum. Bunun kendi seçimi olduğunu hissetmesini ve tam olarak neye ihtiyacı varsa onu almasını istiyorum.

Kendini bana doğru bastırıldığında, tüm vücudum temasla titriyor, her kasım aynı anda geriliyor ve eriyor. Ağzı köprücük kemiğimin kıvrımına çarpıyor, dudakları tenimi yakıyor. Yavaşça dudaklarını boynumdan yukarıya, ayak parmaklarının ucuna doğru uzatıyor, ben de başımı aşağıya eğiyorum, ta ki ağızlarımız bir santim açılana kadar.

Orada öylece duruyoruz, birbirimizin alanında nefes alıyoruz ve bu, geri dönüşün olmayacağını anladığım an.

O sadece benim arkadaşım değil. Sadece aşık olduğum kadın değil. O gökyüzündeki her yıldız ve istediğim her dilek. Şu an yaşadığımız bu an, sonsuzluğa kadar gelecek her bir anı belirleyecek. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Bu sadece gerçek aşk değil. Lor'un yerine getirmesi gereken bir kaderi var ve eminim ki ben de bunun bir parçasıyım.

Bu ikimizden de çok daha büyük bir şey.

"Nadir," diye fısıldıyor aradaki mesafeyi kapatmadan önce, ağzı benimkine yapışıyor. Bacaklarım pencerenin altındaki divana çarpana kadar beni geriye itiyor. Kalçalarım binerken onu da yanıma alarak yere yığılıyorum. Elleri omuzlarımı kavrarken, şişmiş, ıslak amını bana doğru kaydırıyor ve ben her hissin mutlak enfes coşkusuyla inliyorum.

Sonunda ellerimi artık ondan uzak tutamıyorum ve kalçalarını kavrayıp daha fazla sürtünme için onu kendime doğru bastırıyorum. Parmaklarım onun yumuşak tenine gömülürken, ben de can havliyle ona yapışıyorum. Büyümün bir kısmı daha serbest kalıyor ve uzuvlarımın etrafında dönüyor. Vücudunun kenarlarında dans eden kırmızı şimşeklerin belli belirsiz çıtırtısını görüyorum.

"Nadir," diye tekrar nefes nefese kalıyor.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. "Neye ihtiyacın varsa onu yap. Beni içine al. Kullan beni. Sür beni Lor. Burada ayaklarının altındayım, sana vermeye hazırım.

her şey."

Başını kaldırıyor ve ben bunun çok fazla olduğundan endişeleniyorum. Yine aynı hatayı mı yaptım? Ama gülümsüyor, ağzının köşesi öyle bir kalkıyor ki her santimini ısırarak istiyorum.

Aramıza uzanıyor ve beni eline alıyor, kendini yukarı kaldırmadan önce beni okşuyor ve sonra beni girişine yerleştiriyor. Tüm vücudum istek, ihtiyaç ve kendimi tutmak için çok uğraştığım her şeyle titreşirken nefesimi tutuyorum.

Yavaşça, çok yavaşça, ağzı mükemmel bir "O" oluştururken soluk soluğa yere çöküyor.

"Tanrım, çok sıkıydın," diye inliyorum.

İnlerken alnım ona doğru düşüyor. Alışmak için bir dakikaya ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim, bu yüzden ona bunu veriyorum, umutsuzca istediğim gibi ona itmek yerine tüm gücümle geri çekiliyorum.

"Bana bak," diyorum ve başı yukarı kalkarken bakışları benimkilere çarpıyor. Beni yavaşça santim santim içine alırken başka tarafa bakmıyor. "Tanrım, çok iyi hissediyorsun. Bunu kaç kez düşündüğümü tahmin bile edemezsin."

Ağzını ayırıyor ve beni öpmek için eğiliyor, kalçalarını döndürürken dillerimiz birbirine kayıyor. Sonunda tamamen yerine oturdu ve ikiz titremelerimiz sanki o da nefesini tutuyormuş gibi etraftaki havayı dalgalandırdı.

"Lor," diye homurdanıyorum.

"Hmm?"

"Hareket etmeye başlamanı istiyorum, yoksa aklımı kaçıracağım." Gözlerinde hınzır bir ışıkla bana sırtıyor.

"Sihirli kelime ne?" diye soruyor ve ben de onu güldüren alçak bir hırıltı çıkarıyorum. Bu ses müzik gibi ve onu her gün böyle güldüren kişi olmak istiyorum.

"Bana yeterince işkence etmedin mi?" Diye soruyorum ve gözleri parlıyor. "Yakınından bile geçmedim."

Eğiliyor, kalçalarını yuvarlıyor ve sonra parmaklarım kalçalarına girerken beni yavaşça beceriyor. Hayır, bu sikişmek değil. Bu sevişme. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Bu şekilde değil. Göğsümde bir şeyler gevşiyor ve sanki ilk kez düzgün nefes alabiliyorum.

Sonra kulağımın memesini nazikçe ısırarak ve fısıldadı, "Al

Ne istiyorsan, Nadir. Ben seninim, ama sen de benimsin. Korkmuyorum ve sana güveniyorum. Her şeyimle. Kalbimle ve hayatımla. Bundan sonra olacak her şeyimle." Sonra ayak parmaklarına kadar hissettiğim bir bakışla beni iğneliyor. "Bunların hiçbirisi için seni suçlamıyorum."

Nefesim titreyerek dışarı çıkıyor, pürüzlü kenarlar yumuşuyor, kendimin katmanları birbirinden ayrılıyor.

O ana kadar bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Kontrolümü kaybettim. Onu kaldırıp yatağa geri fırlatıyorum çünkü ikimiz de bayılana kadar onu becerme özgürlüğüne ihtiyacım var. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu kabaca kendime doğru çekiyorum, yüzümü bacaklarının arasına gömmeden önce ona nefesini tutma şansı vermiyorum.

"Ah!" diyor, kalçaları kalkıyor, ama dilimin düzlüğünü amına doğru arkadan öne doğru gezdirirken onları yerlerinde sabitliyorum, dilimde onun tadının tadını çıkarıyorum. Tanrım, bunu nasıl da arzulamıştım. Elleri başımı buluyor, parmakları saçlarımı çekiyor, ben de altımda kıvranana kadar onu kucaklayıp ısıriyorum.

"Ben... gidiyorum..." diye nefes alıyor ama ben geri çekiliyorum çünkü onu bekleteceğim. Ayağa kalkıp üzerine uzandığımda suratını asıyor ve ona vahşi bir gülümseme veriyorum.

"Geri çekil," diye emrediyorum ve o da hiç tereddüt etmeden yatağın ortasına doğru kayıyor. İlk kez tartışmadan beni dinlediğinden oldukça eminim. Bir süre onu izliyorum, bakışlarım bacaklarının arasında geziniyor, benim için ne kadar ıslak olduğunu görmenin keyfini çıkarıyorum.

Sonra ona doğru sürünüyorum, o inlerken vücudunun uzunluğunu öpüyorum, göğüsleri bana doğru eğiliyor. Sınıra çok yakınlam. Bunu çok uzun zamandır istiyordum ve neredeyse çok fazla.

"Nadir, lütfen," diyor ve ona işkence etme sırası bana geliyor. "Lütfen ne, mahkum?"

Bakışlarıyla beni delip geçiyor, ifadesi savunmasız. "Aurora'dan ayrıldığımızdan beri bana böyle hitap etmedin."

Onu incitmişim gibi bana bakmasından nefret ediyorum. "Durmamı istediğini ve bundan hoşlanmadığını sanıyordum."

Dudağını ısıriyor. "Belki de üzerimde büyüdü."

"Ve olanlardan sonra, artık doğru gelmiyordu." "Peki ya şimdi?"

"Ve şimdi farklı olduğumuzu düşünüyorum."

Gülümsüyor. Bu cevap onu memnun etmişe benziyor.

"Bekle? İçinde... *dostum*. Bu bir çeşit ipucu muydu?"

Bunun üzerine sırttım ve kıkırdadım. "Başta öyle değildi ama mutlu bir tesadüf olduğu ortaya çıktı."

Başını sallar ve kızgın görünüyormuş gibi yapar.

"Bunu sana nasıl telafi edebilirim?" Dilimi göbeğinin altındaki boşlukta dolaştırmadan önce eğilip göbeğini öperek soruyorum.

"Oh," diye nefesi kesiliyor. "Beni daha fazla bekletmeyerek."

Üstünde sürünerek onu daha çok öpüyorum. Kalçasına ve uyluğuna. Bir meme ucunu ağzıma almadan önce kaburgalarını yukarı kaldırıyorum ve sonra onu ağlatacak kadar sert ısıyorum.

"Beni itip durdun, Lor. Şimdi acı çekme sırası sende."

Bana her zaman sikimin ağrmasına neden olan o sert bakışını atıyor ama kimi kandırıyorum ki? Bu tehdidi gerçekleştirecek iradem yok.

Bacağını kaldırıyorum ve sonra kendimi girişine yerleştiriyorum ve bu sefer nazik bir şey yok. Bir anda içine girdim ve ikimizin de nefesi kesildi.

"Çok sertse söyle," diye emrediyorum ama başını sallıyor.

"Değil," diyor sırtımı tırmalayarak. "Durma."

"O zaman bana bak, Kalp Kraliçesi. Çünkü seni *mahvedeceğim*.
Sen."

Yavaşça çekiyorum, ne kadar sıcak ve sıkı olduğunun, bana mükemmel bir şekilde uyduğunun tadını çıkarıyorum. Ve sonra kuvvetle geri itiyorum. İşte bu kadar. Bu benim iddiam. Eşim ve kalbim. Şu andan itibaren toz olacağım güne kadar onu seveceğim. Tek hissedebildiğim o. Tek düşünebildiğim o.

Tamamen içine girene kadar santim santim tekrar iterken ikimiz de inliyoruz. Bir uçurumun kenarında duruyorum ve atlamak üzereyim ve bu aynı anda hem korkutucu hem de heyecan verici. Yüzümdeki rüzgar ve midemdeki o yuvarlanma hissi. Sonsuza kadar tutunmak istiyorum ama artık çok geç. Çoktan düşmüştüm.

Ben itmeye devam ediyorum, o da beni ruhunun içine çekebilecekmiş gibi yaklaştırmaya çalışıyor. Kalçalarım çalkalanırken ağzımı onunkine bastırıyorum ve etrafımda kenetlenirken yaklaştığını hissedebiliyorum. Benim sihrim süzülüyor, onun zayıf, zar zor var olan kırmızı şimşek izleri yüzeye çıkarken etrafımızda dönüyor, bireysel güçlerimiz birleşiyor. Yumuşak kıvrımlar ve sert kenarlar, her zaman bir olması gereken iki parça gibi birbirine uyuyor.

"İşte benim kızım," diye fısıldadım. "Benim için parçalan."

Haykırıyor ve sonra boşalırken sırtı kavisleniyor, beni o kadar sıkıyor ki bir an sonra ben de onu takip ediyorum, orgazmım neredeyse beni ikiye bölen bir güçle içimi yırtıyor. Zihnim beyazlaşıyor, her şey dağılıyor. Bu duyguyu sonsuza dek uzatmak isteyerek ona binmeye devam ediyorum. O da benimle birlikte hareket ediyor ve tekrar öpüşüyoruz, birbirimizin ağzının içine nefes nefese giriyoruz.

"Seni seviyorum Lor," diyorum sihrimiz duman bukleleri gibi etrafımızda dolanırken. "Seni seviyorum. Şu andan itibaren Evanescence bizi alana kadar seni seveceğim. O zaman bile, seni zamanın sonuna kadar takip edeceğim."

Bana bakıyor, hiçbir şey söylemiyor. "Ve eğer asla aynı şeyi hissetmezsen, o zaman ben-"

Parmağını ağzıma bastırıp başını sallayarak beni susturuyor.

"Hayır, kes şunu. Ben de seni seviyorum," diyor ve kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oluyor. "Ben de seni seviyorum. Bunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

LOR

Nadir'e bakıyorum, beyanımın sıcaklığı tüm uzuvlarıma yayılıyor. Yüzündeki ifade kalbimin eriyip gözeneklerimden dışarı çıkmasına neden oluyor. Bunun doğru olduğunu biliyorum. Onu seviyorum.

Bunun büyük bir uyanış gibi göz kamaştırıcı bir anda gerçekleştiğini söylemek istiyorum çünkü buna karşı çok mücadele ettim. Ama öyle olmadı. Başından beri oradaydı, her dokunuşta, bakışta ve kelimedede gerçekleşiyordu, orada olanı kabul etmekten başka seçeneğim kalmayana kadar üst üste yığılıyor ve kendilerini oluşturuyorlardı.

"Zerra, bunun için beni gerçekten uğraştırdın," diyor ama kulaktan kulağa sırtıyor ve eğilip kalbimin arkasındaki karanlık boşluğu sıvı güneş ışığı damlalarıyla dolduran derin bir öpücük verirken gülmekten kendimi alamıyorum.

"Bunu bir süredir biliyordum," diyorum. "Yine de bunu itiraf etmekten çok korkuyordum. Bir zamanlar benim için temsil ettiğin her şeyi geride bırakmak çok zor oldu, ama senin böyle biri olmadığını biliyorum. Ve anladığım kadarıyla hiçbir zaman

istemediğim bir şekilde bana sahip çıktı."

Elini ortaya koydu ve şimdi ortaya koyma sırası bende, ama bu artık gümüş sisin içinde tökezleyerek güvenliğe ulaşmaya çalışıyormuşum gibi hissettirmiyor. Büyüyen ama karmaşık duygularıyla birlikte, ona her şeyimle güvenmeye başladım. Kalbimle. Ruhumla. Ve şimdi de geleceğime.

Yüzü yumuşuyor ve üzerimden yuvarlanarak beni yanına yatırıyor. "Bunu anlıyorum. Yaptığı her şey için özür dilerim. Sana yaşattığı her acı için."

Başımı sallıyorum ve yüzüne dokunuyorum. "Bunun artık aramıza girmesini istemiyorum. Sana asla bu kadar sert davranmamalıydım. Bunların hiçbirisi senin suçun değildi. Sadece çok kızgındım."

Gözleri kararıyor ve beni daha sıkı çekiyor. "Ya seni öldürseydi ve ben seninle hiç tanışma fırsatı bulamasaydım? Atlas seni çalmasaydı, kim bilir neler olurdu? Belki de ona teşekkür etmeliyim."

Daha önce de aklımdan geçen aynı düşüncenin yankısına gülümsüyorum. "Muhtemelen hala orada olurdum, harcanıyor olurdum."

Nadir başını sallar. "Hayır. Aslında öyle düşünmüyorum. Kader bütün bunların olmasını istedi. Bundan eminim. Aphelion'da seni ilk gördüğümde kader gibi hissetmiştim. Bir şeylerin değiştiğini biliyordum."

"Ben de öyle hissettim," diyorum. "Gabriel bana senin adını ve meydana okuma için 'ödünç' almam gerekenin senin yüzüğün olduğunu söylediğinde, her şeyin... değiştiği bir an oldu."

Gülümsüyor ve başını eğip boynuma sokulmadan önce bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Peki, bu eş olayı aslında ne anlama geliyor?" Ben soruyorum, o da bir nefes veriyor.

"Dürüst olmak gerekirse, tam olarak emin değilim. Bağlandığımız anlamına geldiğini biliyorum elbette ama başka ne anlama geldiğinden emin değilim. Mesela uzun vadede."

"Bu sen ve ben olduğumuz anlamına geliyor," diyerek göğsüne dokunuyorum ve o da elimi göğsünde kenetliyor.

"Evet. Öyle. Bu konuda çıldırmayacaksın, değil mi?" Başını eğerken sırtıyor.

Koluna şakacı bir tokat attım. "Tamam, bunu hak ettim."

Sıcak bir şekilde gülüyor ve ben buraya nasıl geldiğimizi merak ederek ona bakıyorum. "Neden şimdi bana öyle bakıyorsun?" diye soruyor. "Ben ne yaptım ki?" "Hiçbir şey. Sadece seni hiç böyle görmemişim."

"Ne gibi?"

Omuz silkiyorum ve bir an cevabımı düşünüyorum. "Mutlu musun?"

Ama bu istediğimin tam tersi bir etki yaratıyor, çünkü yüzündeki gülümseme kayboluyor ve yerini ruhumun şiddetli bir parçasını harekete geçiren o sert ifade alıyor. Bu bakışı ve sanki onun her arzusunun toplamıymışım gibi hissettirmesini seviyorum.

Nasıl bilmiyorum ama bir şekilde beni daha da kendine çekiyor.

"Lor. Hayatımı mutluluğun kıyısında geçirdim. Mutlu anlar yaşadım ve mutlu anılarım var ama her şey babam ve anneme yaşattığı acı yüzünden lekелendi. Savaşta olan her şey ve o zamandan beri olan her şey. Ama inkar edilemez bir kesinlikle söyleyebilirim ki beni sevdiğini söylediğin o an, özgür olmanın nasıl bir şey olduğunu ilk kez tattığım andı."

Konuşmayı kesiyor, yoğun bakışları ruhumun katmanlarını yakıp geçiyor.

"Ah," diye fısıldıyorum, çünkü bu çok fazla ve ben de aynı şekilde hissediyorum, ama onun sözlerini yankılamak basmakalıp geliyor. Kendi kelimelerime ihtiyacım var ama her şey yetersiz geliyor ve boğazımda şişen düğümün üzerinden geçmiyorlar.

"Kahretsin," diye geveliyorum, olduğum gibi açık sözlü bir trol gibi. "Bu işte gerçekten çok iyisin."

Sırıışı geri dönüyor ve sonra tekrar üstüme yuvarlanıyor. "Böyle düşünmene sevindim, çünkü hayatımızın her günü sana aynı şeyi söylemeyi planlıyorum, Lor."

Yüzünü ellerimin arasında tutuyorum. "Bu kadar o zaman. Sen ve ben?" "Eğer beni kabul edersen."

"Rhiannon birbirimize bağlanmamız gerektiğini, yoksa eninde sonunda tükenip öleceğimizi söyledi."

"Sen ne zaman istersen ben hazırım," diyor.

"İkimiz de Öncü olduğumuz için yapmamız gereken özel bir şey olduğunu söyledi."

"O zaman ne gerekiyorsa yaparız." Başparmağıyla yanağımı okşuyor. "Merak etme Lor. Artık aramıza hiçbir şey girmeyecek."

"Muhtemelen önce sihrimi geri almamız gerekiyor."

Çenesini eğiyor. "Onu gördüm. Az önce. Yüzeye çıkıyordu. Bu bir şeyi değiştirdi mi?"

Başımı salladım. "Hissettim ama hâlâ orada kilitli."

Gözleri hınzır bir kıvılcımla kararıyor. "O zaman belki *de* cevap çok ama *çok* seks yapmaktır."

Gülüyorum. "Kaderin bizim için sakladığı şeyin de bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ama artık gerçekten dinlemiyor, çünkü ağzı boğazıma dayanmış, derimi emiyor.

"Oh, konuşmamız bitti mi?"

"Konuşmaya devam et," diye nefes alıyor. "Dinliyorum. Ben sadece..."

Bir elini aramıza sokuyor, bir parmağı klitorisime bastırıyor ve kalçalarım eğiliyor.

"... burada ol."

"Mmm," diye inliyorum parmağı zaten ıslak olduğum yere kayarken. Yoksa hâlâ ıslak mı? Bunun bir önemi yok. Tek bildiğim, bedenimin onu dünyaları yok edecek bir vahşilikle arzuladığı.

"Bekle," diyorum, o da geri çekiliyor. "Aurora'da babanın kim olduğumu anladığı o gece. Bana çok özel bir şey için söz verdin ama yine de sihrinin sözde ne gibi ayak parmaklarını kıvıran şeyler yapabileceğini gösteremedin." Ben konuşurken yüzündeki gülümseme giderek artıyor.

Başımı eğiyorum ve bir kaşımı kaldırıyorum. "Yoksa bunların hepsi laf mıydı, Aurora Prensi?" Bir hırıltı çıkarıyor ve dizlerinin üzerine oturuyor.

Kesinlikle çok güzel.

Sıcak kahverengi teni ve gergin kasları büyüünün renkli imgeleriyle boyanmış, saçları vahşi ve gevşek. Cömert aleti dikilmiş bekliyor ve ben önce ona sonra ona bakıyorum, dudaklarımı yalıyorum, en son ağzıma aldığım zamanı hatırlıyorum, bana dokunmasına izin vermediğim zamanı.

Sanki aklımı okuyormuş gibi alçak sesle gürlüyor.

"Bu düşünceyi kaybetme," diye emrediyor ve ben gülüyorum. "Ama önce, bunun ne kadar konuşma olmadığını göstereceğim."

Dirseklerimin üzerine kalktım ve meydan okuyan bir bakışla onu kıştırdım. "Paranızı sihrinizin olduğu yere koyun, Majesteleri."

Başlık ağzımdan kaçıyor, bu sefer çok doğru geliyor. Ona böyle demeden önce öleceğime yemin ettiğim zamanı hatırlıyorum. O da hatırlıyor olmalı, çünkü yüz ifadesinde bir şey kıvrılıyor, tüm tavrı, avını çok uzun süre inkar eden açgözlü bir avcının şekline dönüşüyor.

Bir an sonra, parlayan ışığın rengârenk şeritleri ondan sıyrılıp havada daire çiziyor, büyüleyici renk sarmallarıyla kollarımın ve bacaklarımın etrafında dönüyor.

Beni yatak odasında bağladığında, bana karşı hiçbir şey hissetmemişlerdi.

Tenime. Sihrimi ortaya çıkarmak için onları içime girmek için kullandığında, bunlar sadece nazik dokunuşlardı, bir bahar esintisinden daha güçlü değillerdi. Ama şu anda tamamen farklılar. Tıpkı onun elleri gibi sıcak, yumuşak ve ısrarcı hissediyorum.

Arkama yaslanıyorum, güneş ışığını bulmuş bir kedi gibi bu hissin tadını çıkarıyorum. Açıklanamaz bir şekilde, tepemizdeki boşluk tıpkı balo salonunda gördüklerim gibi şimşek böcekleriyle dolmaya başlıyor. Açık bir pencereden içeri süzülüyorlar ve mutlu bir şekilde zıplayarak etrafımızda dönüyorlar.

"Nereden geldiler?" Nadir çarpık bir gülümsemeyle onları izlerken soruyorum. "Sanırım senin büyüünü sevdiler."

İkimiz de yıldırım böceklerinin zig zag çizerek renk şeritleriyle vals yapmasını izliyoruz.

"Çok güzelsin," diyor dikkatimi ona çekerek. "Bütün gün burada oturup sana bakabilirim."

"Tamam, ama bakarken devam edebilir misin? Burada ölüyorum."

Bunun üzerine gözleri karardı. "Bu bir emir miydi?"

"Öyleyse ne olmuş?"

Bir elini sallıyor ve daha fazla büyü spiraller çizerek gövde mi ve belimi sarıyor, ardından ince dallar her bir bileğimi kelepçeleyerek birbirine bağlıyor. Büyüm uzuvlarımın arasından kayıyor, dönüyor ve bükülüyor ama gerçekten özgürleşmek için buna mı ihtiyacı var bilmiyorum.

Nadir ellerimi başımın üzerine kaldırıyor ve sonra yatağa sabitliyor, böylece çaresizce onun altında bağlı kalıyorum.

"Bunun bedelini ödeyeceksin."

Bağları çekiştiriyorum, sönmüş gibi yapıyorum ama kesinlikle bundan sonra olacaklar ilgimi çekiyor.

Sihri etrafımda dönmeye devam ediyor ve bir sihir şeridi vücudumun ortasından aşağıya doğru süzülüp bir parmak ucu gibi sürüklenirken bakışları keskinleşiyor. Menekşe rengi ışık aşağıya doğru inerken sıcak, göbeğimi geçmeden önce uzuvlarıma ve karnıma ısı yayıyor ve sonra uyluklarımın tam tepesinde duraklıyor, dokunulmak istediğim yere çok yakın ama çok uzak. Dokunulmaya *ihtiyacım var*.

"Hâlâ sadece konuştuğumu mu düşünüyorsun?" diye soruyor şeytani bir gülümsemeyle.

"Emin değilim. Henüz hiçbir şey yapmadın," diyorum, nefesim kesilmiş bir halde, büyü tüm bedenimi saracak şekilde gerilirken. Karanlık bir kıkırdama çıkardığında nefesim kesiliyor ve sonra yavaşça, o alaycı kaburga kemiği

Bacaklarımın arasından aşağı doğru kayıyor ve ıslak ağrıyan merkezimin sıcaklığına giriyor.

Nadir bacaklarımı daha geniş açıp dirseklerinin üzerine çökerek yüzünü büyüsunün kışkırtıcı dokunuşuyla birlikte sıcak nefesini de hissedebileceğim kadar yakınımaya koyduğunda inliyorum. Ona uzanmak istiyorum ama hâlâ kapana kısılmış durumdayım ve bu çaresizlik hissi sınırlarım üzerinde tuttuğum zayıf kontrolü parçalıyor.

Bana dokunmaya devam ediyor -daha doğrusu büyüsu klitorisim boyunca dans ediyor- ve sonra bir elektrik kıvılcımı çıkıyor ve tüm vücudum kendi üzerine katlanmaya çalışırken çığlık atıyorum.

"Hâlâ konuşuyor musun?" diye tekrar soruyor ve bu sefer bir kıvılcım daha gönderip beni kanlı bir avize gibi aydınlatırken başımı sallıyorum.

"Aman Tanrım, hayır," diyorum, neye hayır dediğimden emin değilim. Her his o kadar aşırı ki zar zor dayanabiliyorum ama durmasını da istemiyorum. Sihir her yerime dokunuyor, küçük şoklar göğüslerime, meme uçlarıma ve karnıma yayılıyor ve orada, tam orada, sihiri içime kayıyor, ihtiyaçtan kayganlaşmış çukur yerimi buluyor. Neredeyse onun parmakları gibi hissettiriyor, sadece biraz farklı. Daha pürüzsüz ve daha az yoğun ama aynı derecede mevcut. Tüm vücudum kıvranıyor ve bağlarımı çekiştiriyorum çünkü tüm bu çelişkili karıncalanmalarla zar zor başa çıkabiliyorum.

"Nadir," diye soluk soluğa inliyorum, kalçalarım kıpırıyor ve zıplıyor. Bir kıvılcım daha gönderiyor ve işte o zaman kopuyorum, orgazmım öyle bir güçle içimi parçalıyor ki çığlık atıyorum. Vay canına, bu daha önce hiç olmamıştı.

Sonra üzerime çıkıyor, etrafımızdaki sihir değişirken ağzı benimkine çarpıyor ve beni yüzüstü çevirip göğsünü sırtıma bastırmadan hemen önce ellerimi bırakıyor. Aletin geniş başını giriş yerimde hissediyorum ve kalçalarımı kaldırıp popomu geriye itiyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Ne diyorsun?" diye soruyor kara bir kahkahayla ve ben ne istediğini biliyorum.

"Sadece konuşma değildi. Kesinlikle sadece konuşma değildi," diye inliyorum, kolunu belime doluyor ve içime giriyor.

"Siktir," diye inliyor. "Lor, sana asla doyamayacağım. Bu en mükemmel duygu."

Ve sonra hareket ediyor, ben çarşafı kavrarken o omuzlarıma, sırtıma ve boynuma uzun, ıslak öpücükler bırakarak içime giriyor. Sonra

İtişlerinin gücüyle yatak gıcırıyor ve büyüğü geri dönüyor, uzuvlarının etrafında dolaşıyor ve sonra klitorisimi bulana kadar altımdan kayıyor, kaba bir inilti ile tekrar ayrılana kadar o küçük kıvılcımlardan daha fazlasını gönderiyor.

Nadir hızını artırıyor, hareketleri çılginca bir hal alıyor. Alçak bir homurtu çıkarıyor ve sonra içime dökülürken üzerinde dalgalanan ürpertiği hissediyorum ve birbirine karışmış uzuvların sıcak bir yığınının çöküyor.

İşimiz bittikten sonra, birbirimize sarılarak birkaç dakika öylece yatıyoruz. "İyi misin Şimşek Böcek?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Kesinlikle," diye cevap veriyorum, onun da karşılık verdiği bir gülümsemeyle, yüzünün her gölgeli köşesini aydınlatan bir gülümsemeyle. Beni kendine yaklaştırıyor, eli tenimde nazik daireler çizerken iri bedeni etrafımı sarıyor.

"Yıldırım Böceği mi?" Sorguluyorum.

Omuz silkiyor. "Yeni bir ismin zamanı gelmiş gibi görünüyordu ve bu da... uygun geldi." Elimi tutup parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Kötü kırmızı şimşekli Kalp Kraliçesi."

Yukarı bakıyorum, altın yıldızlardan oluşan bir galaksiyle dolu kendi kişisel gökyüzümüz gibi etrafımızda gezinmeye devam eden minik yaratıkları izliyorum.

"Bayıldım," diyorum, göğsümde bir duygu kabarıyor. Şu anda her şey doğru geliyor.

Göz kapaklarım ağırlaşırken, akşamüstümüzün tembel mükemmelliğinin tadını çıkarıyoruz. Uyumak istiyorum ama aynı zamanda onun yanında olma fırsatını bir saniye bile kaçırmak istemiyorum. Fazla zamanımız olmayabilir. Eğer Fae formumun kilidini açabilirsem, yüzyıllarımız olacak ama şu anda hiçbir şey kesin değil.

Uykunun çekiciliğiyle savaşmaya devam ederken, canlı bir anı bana doğru savruluyor.

Aurora Keep taht odasında Meşale ile yaptığım konuşmada ona Nadir'i sormuştum.

Prens sizden bir şey istiyor ama bu sizin gücünüz değil.

Büyükannem ve büyükbabamı düşünüyorum.

Bağ kurmaya çalışan ve dünyayı parçalayan iki Primarie.

Ama... bu yol sadece kalp kırıklığına yol açar,

Majesteleri. O yol sadece yıkımdır.

YIRMI YEDİNCİ BÖLÜM

KRAL HERRIC

AURORA: OURANOS'UN İLK ÇAĞI

Kral Herric karanlık gökyüzünün altında durmuş, yukarı bakıyordu. Kuzey ışıklarını aylardır görmemişlerdi. Yıldızlar her zamanki parlaklıklarıyla ışıldıyordu ama ışıklar olmadan, yaprakları olmayan bir çiçek gibiydiler. Kederli, yalnız ve doğanın bir sapması.

Rüzgâr karla kaplı dağlardan esiyor, saçlarını ve pelerinini savuruyordu. Gözlerini kapadı ve kanındaki huzursuz kaynamayı soğutmak için bir şeyler yapacağını umarak berrak havayı içine çekti.

Burnunu ve parmak uçlarını ısırarak ısırtığa karşı ürperdi ama kendini korumak için kapüşonunu çekmeyi reddetti. Böyle devam ederse neler kaybedebileceklerini hatırlatan bu rahatsızlığı arzuluyordu. O bir kraldı ve mirasının gücünü ve konumunu güvence altına almak onun göreviydi.

"Majesteleri," diye bir ses geldi ve onu hayalinden uyandırdı. "Sizin için hazırlar."

Herric tekrar gökyüzüne baktı, birilerinin çağrılarına cevap vermesini umuyordu. Belki de bu gece defalarca yalvardığı mucizeye kavuşacaklardı. Işıklar nereye gitmişti? Neden geri gelmiyorlardı? Buna sebep olacak ne olmuştu?

Sonunda mağaranın girişine doğru döndü, omuzlarını dikleştirdi ve kendinden emin bir duruş sergiledi. Halkı ona güveniyordu ve o bunu düzeltecekti. Bir şekilde.

Başını salladı ve kendisini bekleyen iç konsey sırasına doğru yürüdü. Botları karın üzerinde gıcırdarken, kürklü, deri kaplı bacakları soğuktan korunurken yolundan çekildiler.

Bundan kaçınıyordu ama haftalar geçmişti ve ortaya çıkan raporlar giderek daha endişe verici hale gelmişti. Bu artık görmezden gelemeyeceği bir sorundu.

"Beni takip edin Majesteleri," dedi rehberleri arkasını dönüp onları dağın içlerine doğru götürürken.

Herric patıkayı dolduran küçük çakıl taşları ve kayaların üzerinden geçerken dengesini korumak için bir elini duvara dayadı. İlerledikçe sıcaklık düşüyor, madenin derinliklerine doğru ilerliyorlardı.

Normal bir günde, faaliyet seslerini duyabilirdi. İşçiler ana kayayı yontup burada bolca yetişen zümrütleri, yakutları ve elmasları çıkarırken metalin taşa çarpma sesi ve yankısı.

Ya da kuzey ışıkları kaybolana kadar büyümüştü. Bu olayların birbiriyle bağlantılı olması gerektiğinden emindi.

Bu olay ilk gerçekleştiğinde merak uyandırmıştı. Bazen ışıklar görünmez oluyordu ama bu normaldi - eğer hava bulutluysa ya da koşullar uygun değilse. Ama o günler genellikle düzensiz ve ara sıra oluyordu. Gökyüzünde en ufak bir renk belirtisi olmadan üç gece geçtiğinde, Herric endişelenmeye başladı. Bir hafta daha geçtiğinde, bir şeylerin ters gidip gitmediğini gerçekten merak etti.

Ama bu önemsiz bir şeydi. Sonuçta, ışıklar güzel olsa da, yoklukları krallığı için bir tehdit oluşturmuyordu. Ya da o öyle sanıyordu.

Bir hafta sonra madenlerden bir haber geldi. Her şeyi mahvetme potansiyeli olan bir şey.

Bir sıra meşale yolu aydınlatıyor, çevrelerini gölgeye boğuyordu. Heric bir adım daha attı ve eli parmaklarının altında ufalanan solmuş taşlardan oluşan küçük bir kümenin üzerine geldi. Durdu ve yumruğunu kapatmadan önce avucundaki kalıntıları inceledi, her bir tanenin hafif bir basınç altında yol aldığını hissetti.

Onlar mücevherdi. Daha doğrusu bir zamanlar mücevherdiler. Şimdi renkleri akıp gitmiş, geride taş bile değil, en ufak bir dokunuşta çözülen bu çürümüş kütle kalmıştı.

"Size bahsettiğimiz şey buydu," dedi rehberi, özür dileyerek ve belki de ses tonunda bir miktar öğüt vererek.

"Her yer böyle mi?" diye sordu, cevabı zaten biliyordu. Rehber yutkundu ve ellerini arkasında birleştirdi.

"Henüz değil..." Sanki bundan sonra ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi durakladı. "Ama çok hızlı ilerliyor."

Heric başını salladı. "Göster bana."

Rehber başını salladı ve topuklarının üzerinde dönerek Heric ve maiyetini dağın derinliklerine doğru götürdü. Sonunda, taşa vurulan baltaların uzaktan gelen sesini duydu. Kaybolan mücevherlerle ilgili haberler geldikçe, onlara daha derine ve daha uzağa kazmalarını emretmişti. Elbette her şey etkilenmemişti.

Sonunda Heric ve diğerleri, tavanı başlarının üzerinde yükselen devasa bir mağaraya girdiler. Ortada, dibi bir zamanlar binlerce pırıltılı mücevherle kaplı kristal berraklığında bir havuz vardı.

Sudan maden çıkarmak yasaktı - başka yerlerde bol miktarda mücevher mevcuttu ve havuzun güzelliği yok etmeyi asla düşünemeyecek kadar değerliydi.

Ancak bir zamanlar milyonlarca yüzüyle yansıyan, parlayan bir ışık çemberi olan şey şimdi donuk ve karanlıktı. Kristal berraklığındaki su, hepsinin tek renkli dibi görmesini sağlıyordu.

Tek mantıklı açıklama, mücevherlerin varlığının kuzey ışıklarının doğrudan bir fonksiyonu olduğuydu. Ama gitmişlerdi ve Heric'in bunları nasıl geri getireceğine dair hiçbir fikri yoktu. Kazmaya devam etmek zorundaydılar. Pes edemezlerdi.

"Hâlâ daha derine kazıyorlar," dedi rehberi, sanki Heric'in düşüncelerini okuyormuş gibi. "Çıkarabildiklerini çıkarmaya çalışıyorlar ama çürüme... Onların hareket edebileceğinden daha hızlı ilerliyor."

"Herkes çalışıyor mu?" diye sordu ve rehber başıyla onayladı.

"Elbette Majesteleri, ancak ilerleme hızlı. Ve her geçen gün daha da hızlanıyor gibi görünüyor."

Herric havuza baktı.

Madenler olmadan krallığı tehlikedeydi. Dağların eteklerinde yaşıyorlardı, iklim çok soğuktu, zemin kayalıktı ve toprak inceydi. Değerli mücevherlerine tüm krallıklar gıpta ediyor, halkına istedikleri ve ihtiyaç duydukları her şey için ticaret yapma fırsatı sunuyordu. Bu da onları büyük bir güvenlik ve güç konumuna getiriyordu.

"Görmek istiyorum," dedi Herric. "Hâlâ taşların bulunduğu alanları. Onları görmek istiyorum."

Sesinde umutsuz bir ton vardı ama bunu kendi gözleriyle doğrulaması gerekiyordu. Göğsündeki bu burkulmayı bastırarak tek şey bu olabilirdi.

Rehber çenesini eğdi, yüz ifadesinde bir çatışma vardı, "Elbette. Bu taraftan. Size göstermek istediğim başka bir şey var."

Rehber topuklarının üzerinde döndü ve Herric'e başka neyin yanlış gidebileceğini merak ettirdi.

Herric diri diri gömülüymüş hissinden kurtuldukça daha da derine iniyorlardı. Başlarının üzerinde duran taşın ağırlığını düşünmek akıl almaz bir şeydi.

"Bu," dedi rehber, birkaç madencinin yontmakla meşgul olduğu küçük bir mağaranın içinde durdu. Hepsi Herric ve ekibine baktı, başlarını saygıyla eğdiler. Rehber elindeki meşaleyi duvara doğru salladı ve ışık koyu renkli, parlak bir kaya damarını yakaladı.

"Nedir bu?" Herric daha yakından bakmak için yaklaşarak sordu. Varlığıyla parıldıyordu, ağır ve yoğun, sanki bir hava akımında kıvrılıp yer değiştiren katı bir duman gibiydi.

"Emin değiliz," dedi rehber. "Ama son zamanlarda fark etmeye başladık. Görünüşe göre ne kadar derine inersek o kadar kalınlaşıyor."

"Bir örnek almalıyız," dedi Herric, parmaklarını damar boyunca gezdirirken, göğsünde yabancı bir burkulma hissediyordu. "Özelliklerini test etmeliyiz."

"Elbette. Kaleye biraz gönderteceğim."

Herric rehberlerine dönmeden önce bir süre daha yabancı malzemeyi inceledi.

"Mücevherler ne olacak?" diye sordu.

Rehber onları başka bir tünele götürmek için dönüyordu ki Herric

duydum.

Dağın derinliklerinden gelen bir gümbürtü.

"Bu da ne?" diye sordu bir başkası, ses tonunda çoktan bir tela  vardı. Bir başka gümbürtü tüm ma arayı sarsarken zemin ayaklarının altında titre ti.

Enkaz önce çakıl ta ları halinde, sonra da çevreleri sarsıldıkça daha büyük parçalar halinde tavandan koptu.

"Kaçın! Herkes dışarı!" diye bağırdı rehberleri. "Aşağı geliyor."

Herric arkasını döndüğünde, danışmanlarının ka ı ırken d  m   kayaların üzerinden atlayarak geldikleri yoldan geri döndüklerine şahit oldu. Arkadan yeti ti ve yer o kadar sert titriyordu ki ayağının kaydığını hissederek daha hızlı hareket etmelerini istedi.

Dizleri kayaya çarptı ve dağın girintilerinden siyah sis p  k r rken omzunun üzerinden baktı. Buğ  ağızını ve burnunu doldurarak üzerine çöktü.

 ıgılık atmaya çalıştı, ama bulutlar havasını kesti ve sonra d  meye ba ladığında altındaki zemin yol verdi, bir uçtan diğ r uca yuvarlanırken uzuvları çılgınca dönüyordu ve sonra sert bir yüzeye acı verici bir gümbürtüyle indi.

Birkaç uzun saniye boyunca yanağını soğuk mermere bastırarak yattı ve sonra başka bir yerde olduğunu fark etti. Burası artık Aurora değıldi ve kesinlikle bir dağın i i de değıldi.

Yeni çevresini incelerken uzaktan gelen sesler onu dizlerinin üzerine   kt rd . Duvarları ve zemini mermerle kaplı bir tür salonda olduğı anlaşılıyordu, her iki yanda sıralanan bir dizi kemerli pencere parlak güneş ışığını süzüyordu.

Ba ı hafifçe döndü, sendeleyerek ayağı kalktı ve dışarı baktı ama tek gördüğü cama bastırılmış beyaz bulutlardı. Aynı sesler dikkatini çekti ve onlara doğru ilerleyerek altı kişinin karşılıklı durduğı büyük, yuvarlak bir odaya girdi.

Onların çoğunu tanıdı. Soluk mavimsi teni ve çivit rengi saçlarıyla Alluvion Kralı Nerus ve g m  i beyaz bukleleri ve iri siyah gözleriyle Celestria Kraliçesi Astraia.

Tor Kralı Terra konuşuyordu, derin sesi bir heyelandan yuvarlanan ta lar gibi gürlüyordu.

"Sonbahar avından yeni d nm  t k ki," dedi, "herkesi olduğı yerde donmuş, ta a dönmüş bulduk."

Herric dairenin çevresini dolaşırken, yöneticiler durdular ve çemberin etrafında kalan boş alana doğru ilerlerken ona baktılar.

"Devam edin," dedi Herric.

Terra boynunu bükerek, "Şatoya giden yolu tırmandık ve her seviye aynıydı," dedi. "Sonunda bir kaya trolüne rastladık." Durdu, gri gözleri hızla kırışıyordu. "Onların gerçek olduğunu bile bilmiyordum. Ama masal kitaplarından fırlamış bir kâbus gibi oradaydı ve herkesi taşla çevirmişti. Onunla yüzleşmeye çalıştım ama o benimle yüzleşti ve sonra her şey griye döndü ve işte buradaydım."

Daha sonra Kraliçe Astraia konuştu. "Bu bir meteordu," dedi müzikal sesi duygudan yoksundu. "Elimizden gelen her şeyi yaptık. Yıldız koruyucuları her şeyi denedi ama yörüngesi belirlenmişti. Hepimiz ana meydanda durduk ve gelişini izledik." Sertçe yutkundu, boğazı düğümlendi. "Ben... Onlara ne oldu?"

Sorusu, odayı titreten bir fısıltıyla sona erdi.

Alluvion Kralı, krallığının kıyılarında terör estiren deniz ejderhasından bahsetti. En güvendiği askerlerinden oluşan bir grupla nasıl denize açıldığını, ta ki hepsi teker teker derinlerde kaybolana kadar. Kalp'teki Uyku, Ormanlık Bölge'nin belalı ormanları ve Aphelion'daki sıcak hava dalgası.

Sıra Herric'e geldiğinde, ışıklardan ve mücevherlerinden bahsetti. Mağaranın çöküşünde onu tüketen siyah sisten.

Konuşmasını bitirdiğinde herkes çemberin etrafına baktı. Her biri böyle bir trajediyle karşılaşmıştı. Böyle bir kayıp, ama neden?

Peki şimdi neredeydiler?

Çemberin ortasındaki bir titreşim herkesin dikkatini çekti.

Ortasında bir figür durana kadar bir içeri bir dışarı yalpaladı. Herric gözlerini kısarak bulanıklığı çözmeye çalıştı. Kıpırdamadan duramıyordu. Önce koyu tenli ve siyah saçlı bir kadın gibi göründü, sonra kar gibi bir teni ve sarı dalgaları olan bir adam gibi. Bir düzine farklı insan gibi görünerek yer değiştirmeye devam ettiler.

"Hoş geldiniz," dediler, yüksek ve alçak, yumuşak ve sert birçok ses birbirine karışıyordu.

"Nedir bu?" Kral Terra talep etti. "Sen de kimsin?"

Figür titremeye devam etti ve aynı çok sesli ses konuştu.

"Ouranos'un Birinci Çağı'nın sonundasınız," diye cevap verdiler.

kollarını açtılar. "Ama bir kapı kapandığında, başka bir kapı açılır. Ve İkinci Çağ başlamak üzere."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

LOR

GÜNÜMÜZ

Nadir ve ben sonunda uykuya dalıyoruz ve ben odaya süzülen güneş ışığının sıcaklığıyla uyanıyorum. Dün gece perdeleri kapatmayı akıl edememiştik, gözlerimi aydınlığın saldırısından koruyarak battaniyenin altına giriyorum ve sıcacık kozamızın içine daha da sokuluyorum. Kolunu bana dolaması, ağzını yumuşak, uykulu nefeslerle hafifçe aralaması çok rahat.

Bilincimi kaybetmek üzereyken hatırladığım uğursuz sözler düşüncelerimin önüne geçerken, gözlerim yüzünün muhteşem çizgilerine takılıyor.

Kalp kırıklığı ve yıkım.

Başka bir hatıra hafızamı canlandırıyor. Rhiannon'un söylediği bir şey.

Bazen dünyayı yakıp yıkan şeyin onların aşkı olduğunu düşünüyorum, ki bu bir bakıma romantik bir şey, sanırım?

Uzak bir ihtimal gibi görünse de, zihnimin kapsamı içinde bu parçaların karmakarışık bir şekilde sıralandığını görmekten kendimi alamıyorum. Ya kırılmaya neden olan *buysa*?

Önünde durduğumda Ayna da bunu ima etti. Bu *bir daha asla gerçekleşemez*.

O zamanlar bu sözlerin ne anlama geldiğini anlamamıştım, ama acaba şimdi anlıyor muyum?

Düşüncelerimde biriken taşları yerinden oynatmaya çalışarak başımı sallıyorum. Ne olursa olsun, kaderin yolumuza çıkarabileceği her şeyin etrafından ya da içinden bir yol bulacağız. Eğer bağımızı mühürlemenin bir yolu varsa, o zaman bize yardım edebilecek birini bulacağız. Bunun gerçekleşmesi için ne yapmam gerektiği umurumda değil.

Uzun zamandır tek amacım Aurora Kralı'ndan intikamımı almaktı, ancak arzularım ve isteklerim genişledi, çatlamış, kavrulmuş toprağa su gibi yayıldı ve ayaklarımın altındaki ölü toprağı besledi. Ona her şeyin bedelini ödetmek gibi soğuk ve sert bir ihtiyaçtan daha fazlasını istiyorum. Yıllardır beni besleyen öfkeye rağmen, bundan daha fazlasını istiyorum ve sanırım yavaş yavaş bunu hak ettiğimi kabul etmeyi öğreniyorum.

Hayatınızın büyük bölümünde bir hiçmişsiniz gibi muamele gördüğünüzde, *bir şey* olduğunuzu unutmak kolaydır.

Nadir'in yüzünü incelemeye devam ediyorum, burnunun ve yanaklarının çizgilerini takip ediyorum. Bir keresinde onun geleneksel anlamda çekici olmadığını, bunun için fazla sıra dışı olduğunu söylemiştim. Ama o kadar büyüleyici bir güzelliği var ki, bütün gün burada uzanıp her büyüleyici ayrıntıyı ezberleyebilirim.

Planımız bugün Aphelion'a dönmek ama Atlas ya da Rion'un kökenimi nasıl bildiğini çözmeye henüz yaklaşamadık. Her zaman var olan bu bilinmezlik midemde birikiyor, asit gibi yakıyor. Kendimi savunmasız, korunmasız ve herkese karşı temkinli hissediyorum. Gerçekten kime güvenebilirim?

Bakışlarım Nadir'in üzerine düşüyor ve her şeye rağmen kendi kendime gülümsüyorum, çünkü ona nihayet güveniyorum.

"Bana daha ne kadar bakmayı planlıyorsun, Şimşek Böceği?" Nadir gözleri hala kapalı bir şekilde konuşuyor ve beni zıplatıyor. "Ne kadar yakışıklı olduğumun farkındayım ama bu iş biraz garipleşmeye başladı."

Omzunu itiyorum ve sırtımdan önce gözlerini açıyor.

"Ne zamandır uyanıksın?" Ben onu itmeye çalışırken o beni kendine yaklaştırıyor.

"Bana bayıldığını bilecek kadar uzun süre."

"Değildim," diyorum ama yalan söylediğim o kadar belli ki ciddiymişim gibi bile davranamıyorum.

Boynuma sokuluyor, eli sırtımdan aşağı kayarak kıçımı buluyor ve sıkıca sıkıyor. "Beni kandıramazsın. Beni ne kadar istediğini biliyorum, aksini iddia etmek için çok çalıştığın zamanlarda bile."

Homurdanıyorum ama beni yuvarlayıp yatağa yapıştırırken öpmeye başlamış bile.

"Ağrın var mı?" diye soruyor, eli karnımdan aşağıya ve kalçama doğru kayıyor, dokunuşları şefkatli öpücükler gibi.

"Biraz," diye itiraf ediyorum.

"Hmm," diyor parmaklarını kalçalarımın arasındaki boşluğa daldırarak. "Ve yine de, benim için damlıyorsun."

"Her ikisi de olabilirim. Bunlar birbirini dışlayan şeyler değil," diyorum ve klitorisime nazıkçe masaj yaparken sırtlıyor. Eğilip boynumu emiyor, ben tekrar altında paramparça olana kadar dikkatle ve sevgiyle beni sınıra getiriyor. Acaba bu kadar sık orgazm olmaktan kör olabilir misin?

İşi bittiğinde beni kucağına alıp banyoya götürüyor ve duşta bir saat daha "temizlik" yapıyoruz.

Sonunda buhar bulutundan ve baş döndürücü bir orgazm gökkuşağından çıktığımızda, kapının altında bizi ayrılmadan önce Cedar ve Elswyth ile kahvaltıya davet eden bir not buluyorum.

Nadir arkamdan gelip kollarını bana doluyor ve omzumu öpüyor. "Zamanın sonuna kadar bu odada sadece ikimiz kalabiliriz diye umuyordum," diyor notu okurken. "Ama sanırım yapmamız gereken işler var."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve bir kaşımı kaldırıyorum. "Ben de intikamın kişiliğinin temeli olduğunu ve ilk fırsatta çarşaflarda yuvarlanmak için terk edeceğin bir yan hobi olmadığını sanıyordum."

Alçak bir hırıltı çıkarıyor ve beni döndürerek yatağa doğru itiyor ve üstüne çıkarken beni deviriyor. "İntikam ihtiyacım

tamamen sağlam. Bundan asla şüphe etmeyin."

Sonra parmakları gıcıklandığım yerleri bulurken beni öpücüklerle boğuyor ve ben de kıkırdamaya başlıyorum.

Bu gerçekten güzel hissettiriyor.

Bana işkence etmeyi bitirdiğinde, yüz ifademde bir şey yakaladı.

"Ne oldu?" diye sorar.

"Hiçbir şey. Ben sadece... Bunu sevdim." Elim yanağına yerleşiyor, başparmağım alt dudağına bastırıyor, ağzı köşeden yukarı kıvrılıyor. Dişleriyle parmağımı ısırıyor, ben de gülerek parmağımı çekiyorum.

"Bu her şey demek" diyor.

Sonunda giyinmeyi başardık ve parmaklarımız birbirine kenetlenmiş halde yemek odasına doğru ilerledik. Daha önce de böyle yürümüştük. Keep'teki zamanımızın çoğunu el ele tutuşarak geçirdik ama bunun önemi değişti. Bu artık göstermelik değil ve artık birbirimize kendimizi ilan ettiğimize göre, başka bir anlamı var. Bu çok küçük, zararsız bir eylem ama bana çok önemli geliyor.

Köşeyi döndüğümüzde Tristan, Mael ve Etienne'i Woodlands Kral ve Kraliçesi ile oturmuş halde buluyoruz.

"Nihayet," diyor Mael. "Senin için bir arama ekibi göndermek zorunda kalacağımızı sanıyordum. Geçen gece ne oldu-"

Gözleri kenetlenmiş ellerimize kayıyor ve sonra yüzünde ışıltılı bir sırıtışla tekrar yukarı bakıyor. Masaya bardakları ve çatal bıçak takımlarını şingirdatacak kadar güçlü bir tokat atıyor.

"Sonunda becerdin," diye ilan ediyor ve yüzümün pancar gibi kızardığını hissediyorum. Özellikle de Tristan ayağa kalkıp Mael'e, sonra da bana ve Nadir'e ne yapması gerektiğinden emin değilmiş ama bu konuda kesinlikle bir şeyler yapmak istediğini biliyormuş gibi bakarken.

"Tanrı aşkına Mael," diyorum gözlerimi kapatarak. "Hiç normal bir insan gibi davranabilecek misin?"

Gülümsüyor ve omuz silkiyor. "Benim için bu normal."

"Sorun da bu zaten," diyor Nadir beni odaya götürürken ve sonra Mael'in yanındaki sandalyeyi benim için çekiyor. Otururken ona sert bir bakış fırlatıyorum ama o hiç umursamıyor, önce bana sonra da arkadaşına sırıtıyor.

Mael, "Belki artık her zaman bu kadar huysuz olmazsın," diyor,

ve Nadir gülümsüyor.

"Kesinlikle umut edebilirsin."

Cedar ve Elswyth şimdi yüzlerinde şaşkın bakışlarla hepimizi izliyorlar.

"Özür dilerim," diyorum, ne için özür dilediğimden tam olarak emin değilim ama bu utancın doruk noktası. "Henüz tam olarak ev terbiyesi almadı."

"Sanırım," diyor Elswyth, başını eğip ağzını utangaç bir şekilde eğerek, "tebrikler sırayla?"

Nadir'in eli kalçama inip onu sıkarken yüzüm yanıyor. "Teşekkür ederim sen," o cevaplar olarak I düşmek benim yüz içine benim eller içinde utanç. Az önce seks için bir tebriği mi kabul etti?

Nadir usulca kıkırdıyor, omzuma bir öpücük bırakmadan önce bana yaslanıyor. Ona durmasını söylemeyi planlayarak başımı kaldırıyorum, ama bana o kadar sevimli bir saygıyla bakıyor ki yüreğim dayanmıyor.

"Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz lütfen?" Onun yerine ben soruyorum.

"Boynunda bir iz var," diyor Tristan, bana odaklanarak, gözlerini kısarak. "Sanki biri seni emiyormuş gibi."

Elimi tenime vuruyorum, kulaklarımın uçlarının yanmak üzere olduğundan eminim. Tanrım, keşke benim odamda kalsaydık. Mael bir kahkaha attı ve Etienne bile nadiren gülümsedi.

"Tris!" Tıslıyorum. "Kes şunu." Gözlerim masanın etrafında geziniyor ve dik oturarak şu anda olanlar üzerinde biraz kontrolüm varmış gibi davranmaya çalışıyorum. "Bir centilmen buna dikkat çekmez."

Gözlerini deviriyor. "O zaman rastgele sık kafalıların boynunu emmesine izin verme, küçük kardeşim."

Bir elini kaldırıyor ve ikisi de gülerken Mael'inkiyle yumruğunu tokuşturuyor. Tristan Nadir'e dönerek, "Cidden," der, gülümsemesi azalır

Yüzünden. "Onu incitirsen seni öldürürüm. Sadece... seni kesinlikle yok ederim Aurora Prensi."

Nadir bir kaşını kaldırıyor, ukala ve saygısız bir şeyler söylemesini bekliyorum ama onun yerine çenesini eğiyor. "Daha azını beklemezdim. Onu asla ama asla incitecek bir şey yapmayacağıma dair söz veriyorum. Onu senin anlayabileceğinden çok daha fazla seviyorum."

Bakışları buluşuyor ve aralarında testosteron kaynaklı bir tür anlayış geçiyor. Daha iyi anlaşabilseler iyi olurdu, ancak bu açık erkek saldırganlığı gösterisini gerçekten umursamıyorum.

"İkiniz de benimle tartışılacak bir mobilya parçasıymışım gibi davranmayı bıraktıysanız, *lütfen* başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

Merakla beni inceleyen Cedar'a dönüyorum.

"Siz ikiniz," diyor parmağını aramızda gezdirerek. "Aurora Prensi ve Kalbin Birincisi mi?"

Tanrılar. Bu sabah konuşabileceğimiz tek konu bu mu? Eminim tartışacak daha önemli şeylerimiz vardır?

"Biz..." Bu düşünceye nasıl devam edeceğimi bilemezken, masayı ve altımızdaki zemini sarsan alçak bir gümbürtü beni geçici olarak kurtardı. Sarsıntının azalmasını beklerken hepimiz bardaklarımızı sabitlemek için uzandık.

"Bu çok sık oluyor mu?" Nadir soruyor ve Cedar acımasızca başını sallayarak cevap veriyor.

"Giderek daha fazla."

"Ağaçlar mı?" diye sordum. "Gelirken onları gördük. Ne zamandır bu haldeler?"

"Birkaç ay," diye yanıtlar kral.

"Ve buna neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok mu?" diye soruyor Nadir. "Hiçbir fikrim yok," diyor Cedar. "Senin var mı?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Nadir. "İlk başta, bunun sadece ortamın doğal g e l g i t l e r i olduğunu ummuştum..."

Sözünü kesiyor ve bundan daha fazlası olduğu belli oluyor.

"Her neyse," Nadir diyor, toplama yukarı ve İplik .
bizim önceki konuşma. "Biz dostuz."

Etienne çatalını takırdatarak tabağına düşürür, çatal sektikten sonra bir başka takırtıyla yere düşer.

Elswyth öne doğru eğiliyor, gözleri kocaman. "Bu doğru mu?" Omuz silkiyorum, birden kendimi inanılmaz derecede mahcup hissediyorum. "Eşler mi?" Tristan soruyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Demek ki bana takılıp kalmış," diyor Nadir, her zamanki Tristan'a ayrılmış yüz ifadesi yine yerinde. "Sanırım bu senin de öyle olduğunu anlamına geliyor."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." Kardeşimin kafası anlaşılır bir şekilde karıştı. "Bu bazen olan bir şey," diyorum elimi sallayarak.

"Değil bazen," Sedir diyor. "Bu inanılmaz nadir.
Büyükannen ve büyükbaban..."

"Biliyorum," diyorum. "Biri bana öyle olduklarını söyledi. Biliyor

muydun?"

Başını sallıyor. "Wolf bana Heart'a gitmeden önce söylemişti..."

"Her şeyi havaya uçurdu," diyorum.

"Bu olağanüstü," diyor Elswyth. "Yani bunca zaman birbirinizin burnunun dibindeymişsiniz." Ellerini birbirine kenetliyor. "Ne kadar romantik."

Nadir ile bakışıyoruz. Keşke bu konuyu konuşmak ve birçok katmanını keşfetmek için daha fazla zamanımız olsaydı.

"Buraya gelmenize çok sevindim," diyor Cedar. "Görünüşe göre kaderin ikiniz için de sakladığı çok büyük bir şey var ve kader bunca yıldan sonra yollarımızın kesişmesini istedi. Bağlılığımı sunma konusunda söylediklerimde ciddiydim Lor. Her zaman Kalp'in kaybının Ouranos'a zarar verdiğini düşünmüşümdür. Krallığınızın iyileştirici büyüğü paha biçilmez bir değeri ve onsuz asla eskisi kadar güvende olamayacağız."

"Teşekkür ederim," dedim. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin." "Her şey için özür dilerim," diyor Cedar. "Senin için daha çok çabalamalıyım.

seni bulmak. Suçluluk duygusu o günden beri içimde."

Başımı sallıyorum. "Bunların hiçbirisi senin suçun değildi," diyorum, ciddi bir şekilde. Bizi korumak gibi bir yükümlülüğü yoktu ve ben kendimi suçlayarak yeterince zaman geçirdim. Olanlardan Rion'un kendisinden başka sorumlu kimse yok.

Onca yıllık hasretin ardından yeniden bir aile olduk. Cedar'ın kalbindeki samimiyeti merak ediyorum ama ona şüpheyle yaklaşmak istiyorum. Herkese o kadar uzun süre güvensizlik duydum ki, kendi iyiliğim için o duvarları yıkmak da istiyorum. Kalbimde tuttuğum bu öfke, eğer onu serbest bırakmanın bir yolunu bulamazsam beni tüketecek.

"Yine de. Denemeliydim," diyor Cedar Tristan'a bakarken, belki de affedilmesini istiyor. Kardeşim şu anda güvenmeye ya da affetmeye daha az meyilli ve onu suçlamıyorum. Daha fazla zamana ihtiyacı var ve istediği kadar zamana hakkı var.

"Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz," diyor Tristan, gerisini söylemeden, ama Cedar'ın ifadesinden henüz onarılması gereken köprüler olduğunu anladığı belli.

Elswyth elini kralın koluna koyarak, "Gerçekten de en azından bunu yapabildik," dedi. "İhtiyacınız olduğunda burada bir eviniz var."

"Teşekkür ederim," diye ekliyorum.

Cedar öne doğru eğilerek Nadir'e, "Woodlands'in Aurora ile çalışacağı günü göreceğimi hiç düşünmezdim," diyor. "Bu oldukça ilginç bir

tarih."

"Henüz resmi olarak Aurora değilim," diye yanıtlıyor Nadir ve Cedar başını sallıyor. "Babanı hiç sevmedim. Bil diye söylüyorum."

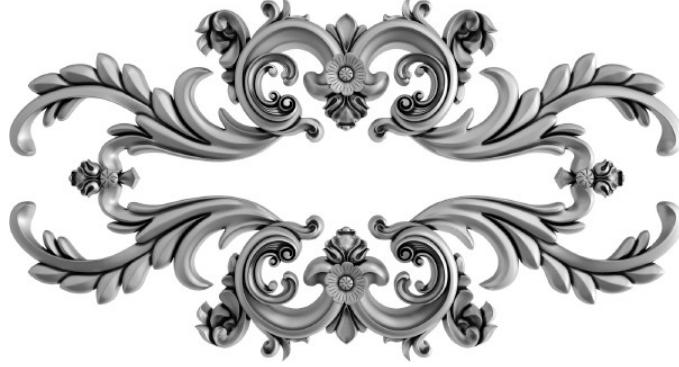
İkisinin arasına bakarken gözlerim açılıyor ama Nadir sırtıyor. "Sadece siz değilsiniz Majesteleri."

Cedar bana dönmeden önce sıcak bir kahkaha attı. "Gitmeden önce, yapabileceğim başka bir şey var mı? Sadece söyle."

"Aslında," diye cevap veriyorum, çünkü bir şey var.

Nadir ve ben bu sabah seks sarhoşu olduğumuz gündüz rüyamızda bunu tartıştık ve cevap arayışımızda bunun mantıklı olduğu konusunda hemfikir olduk. "Woodlands Staff'ı görmeme izin verir misin acaba?"

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

''Asa mı?" Cedar sorar.

Nadir ve ben bakışıyoruz. Cedar'ın cömertliği en değerli emanetine kadar uzanıyor mu? Ona yaklaşmama izin verecek kadar bana güveniyor mu?

"Tutmak istiyorum," diyorum dudağımın içini ısırarak. Benimle nasıl konuştukları hakkındaki gerçeği açıklamalı mıyım? Nadir'in bu fenomenle ilgili kafası hâlâ karışık ve acaba bu da saklamam gereken başka bir sır mı?

Cedar beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, bir süre hiçbir şey söylemiyor, sonra başını sallıyor.

"Pekala."

İsteğimin nedenlerini zorlamaya niyetli görünmediğinde omuzlarım rahatlıyor.

"Benimle gel."

Hepimiz masadan kalkıyoruz ve yeşilliklerden bükülmüş ve çiçeklerle süslenmiş büyük bir kemere gelene kadar Fort'ta yavaşça ilerliyoruz. Altından geçtikten sonra, bir açıklığa gelene kadar daha yeşil patikalardan doluyoruz. Sarmaşıklardan ve yapraklardan yapılmış bir kubbe başımızın üzerinde yükseliyor ve keskin bir esintiyle güneş ışığını süzüyor.

Önümüzde daha fazla sarmaşık ve çiçekle bağlanmış iki ahşap taht oturuyor. Gördüğüm manzara karşısında nefesim kesiliyor.

Burası benim evim de olabilirdi.

Bu bizim diğerk yarımız.

Etrafımızı incelemek için bir an duruyorum. Hava tatlı ve taze kokuyor - çiçekler çamla karışıyor- ve çimenler o kadar yeşil ve gür ki kadife gibi görünüyor. Kardeşim yanımda duruyor ve ben uzanıyorum, eli benimkini buluyor ve birbirimizin parmaklarını sıkıyoruz.

"Merak ettim," diyor Cedar, diğerk tarafıma yaklaşarak. "İkinizin de damarlarında büyükbabanızın kanı var mı? Woodlands'in büyüsunü kanalize edebilir misiniz?"

Tristan ve ben bakiştık. Bu onun paylaşacağı gerçeğı.

"İstiyorum," diyor Tristan, kelimeler sanki hayatı boyunca onlara tutunmaya çalışmış gibi ağızından dökölüyor. Odadaki bütün gözler onun üzerinde toplanıyor.

"Öyle mi?" Cedar çenesini ovuşturarak soruyor, kurnaz, dar gözlü bir bakışla, sonunda bana hitap etmeden önce kardeşimin üzerinde kalıyor.

"Ya sen?"

Başımı salladım. "Sadece Tristan'da var."

Tristan'a "Hazır olduğunda bunu konuşmak isterim," diyor. "Belki de onu nasıl kullanacağını ve kontrol edeceğini öğrenmene yardımcı olurum. Bunu yapmak için fazla fırsatın olmadığından şüpheleniyorum."

Tristan başını sallarken yüzünde birkaç canlı duygu beliriyor. "Bunu çok isterim," diyor. "Hem de çok."

"Bunu duyduğuma sevindim. Kardeşim de bunu isterdi... ben de öyle."

Cedar gülümsüyor ve Asa'nın sol koltukta açılı bir şekilde oturduğu Woodlands tahtlarını işaret ediyor.

Yaklaşık benimle aynı boyda, düğümlemiş ve hafifçe bükölmüş sağlam bir ağaç dalını andırıyor. Ayna'nın, Taç'ın ve hatta Meşale'ninkiyle kıyaslandığında tasarımı basit ama cam gibi parlayacak şekilde cilalanmış ve sadeliğinde sessiz bir güzellik var.

"Ne yapmayı planlıyorsun?" İkimiz de yaklaşırken Cedar soruyor.

"Onu almamın bir sakıncası var mı?" Bu değerli eserleri ele almak için uygun görgü kurallarını bilmiyorum. Tek tahminim, yöneticisinden izin almadan kimsenin öylece içeri girip bir tanesini alamayacağıdır.

Cedar kara kaşlarını kaldırarak, "Hayır, lütfen devam edin," diyor. Belli ki ne olduğundan emin değil ama bana güvenme isteğini takdir ediyorum. "Ama nedenini sorabilir miyim?"

Cevap vermeye karar vermeden önce dudaklarım birbirine dolanıyor. "Benimle konuşuyorlar." "Anlamıyorum."

"Ayna. Meşale. İkisi de benimle konuştu ve bana bir şeyler anlattı; Asa'nın da aynısını yapacağını umuyorum."

"Neden?"

"Keşke bilseydim."

Cedar'ın ağzı aralanıyor ve çenesini eğiyor. "Pekâlâ. Umarım size faydalı bir şeyler sunar."

Sonra solumda duran Nadir'e bakıyorum, ellerini ceplerine sokmuş, bir kalkan gibi taşıdığı o sert kararlılıkla.

Bunu yapabilirsin.

Göz kırpıyorum. Az önce...?

Az önce benimle mi konuştun?

Bu kez alnı şaşkınlıkla kıvrılıyor.

Az önce benimle mi konuştun, Şimşek Böceği?

Eş bağı. Biri ağzının kenarıyla dalga geçerken yüzümde bir gülümseme beliriyor. Bu beni neden bu kadar mutlu ediyor?

Bu konuyu daha sonra konuşacağız.

Başını sallıyor, ben de arkamı dönüp asaya uzanıyorum ve iki elimle kavrayıp tutuyorum. Ahşap sıcak ve görüldüğü kadar pürüzsüz, yüzeyi kabarık budaklar ve damarlarla parlatılmış. Yakından bakınca yaldızlı güzelliğini, ahşabın damarlarını ve ışıpta nasıl parladığını fark edebiliyorum.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum ve varlığını aramaya çalışıyorum.

"Alo?" Kafamın içinde soruyorum. "*Beni duyabiliyor musun?*"

Bekliyorum, bir cevap için yalvarıyorum. Hiçbiri gelmeyince, cevap vermeyeceğinden endişelenerek tekrar soruyorum. Ya Personel benimle konuşmayı reddederse?

"Alo?" Tahtayı ellerim ağrıyacak kadar sıkarak tekrar deniyorum.

Bu düşündüğüm kişi mi?

Ses kafamın içinde beliriyor ve rahatlama ciğerlerime çöküyor.

Yine, tıpkı Meşale'de olduğu gibi, başka bir yerdeyim, artık Woodlands taht odasında değil, yeryüzü ile gökyüzü arasında kaybolmuş gibi görünen bir yerdeyim. Bu sefer etrafım her yönden sürünen yapraklarla çevrili. Hem yanı başımdalarmış, tenimi okşuyorlarmış gibi hem de kilometrelerce uzaktalarmış gibi hissediyorum. Bu his beni şaşırtıyor ama ayaklarımı açıp dengemi korumaya çalışıyorum.

"Alo!" Tekrar aradım.

Kalp Kraliçesi, Asa cevap veriyor. Görüyorum ki sonunda beni görmeye gelmişsin ve Birincil'i getirmişsin.

"Sen de mi beni tanıyorsun?"

Gerçekten de öyle. Onca yıl boyunca çok yakın ama bir o kadar da uzak. Woodlands sınırlarını terk ettiğini hissettiğimde, kaybolduğunu düşündüm. Ama onu kilometrelerce ötede hissettim ve bir gün döneceğini umdum.

"Buradayım," dedim. "Bana yardım edebilir misin?" Ne konuda?

"Her şey. Her şeyi. Çok fazla sorum var. Büyümü nasıl açacağımı biliyor musun?"

Kalp büyüünün koruyucusu ben değilim. Bunun için Taç'a ihtiyacın var.

"Bu işe yaramıyor. Denedim."

Belki de gemi o zaman.

"Ne?"

Asa duraklar. Sandıklar muazzam güce sahip nesnelerdir, ancak birçoğu alınmıştır.

"Onları nerede bulabilirim? Nedir onlar? Kim tarafından alındılar?" Orada olan bilir.

"Orası mı? Yani..."

Yani Kalp Kraliçesi çok fazla almaya çalıştığında.

Sertçe yutkunuyorum. "Kim vardı orada?"

Zerra'nın kutsanmışlarından biri kayıp kralımın ayaklarının dibinde oturuyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

Size gösterebilirim. Eğer istersen.

"Evet." Kelime, beklentinin nabzıyla birlikte fısıltılı bir nefeste kaçıyor.

Göster bana. O gün gerçekten ne olduğunu görebilir miyim? Etrafımdaki havadaki bir bükülme bana biraz sonra tanık olacağım şeyin her şeyi bir kez daha değiştirmek üzere olduğunu söylüyor.

Bir an sonra sahne eriyip gidiyor ve ben zemini ve duvarları beyaz mermerle kaplı bir kalenin içinde duruyorum.

Bir grup bir köşede toplanıyor, bir bebek ağlıyor ve sonra her şeyi görüyorum. Büyükbabam Wolf kucığında bir çocuk tutarken, büyükannem yattığı kanepeden onu izliyor. Ter içinde ve etrafı bacaklarının arasındaki kanı temizleyen bir grup kadınla çevrili. Belli ki yeni bir çocuk doğurmuş.

Anneme.

Kederimden boğulacak gibi oluyorum, boğuk bir hıçkırık beni boğmakla tehdit ediyor. Yuvarlak yüzünü ve yumuşak uzuvlarını incelerken gözlerimi ayıramıyorum. Annemi.

Kimse varlığını fark etmiyor ve aslında burada olmadığımı belli oluyor. Bu sahneyi sadece olduğu gibi izliyorum.

Koyu renk saçlı ve Kalp Tacı giyen başka bir kadın, Wolf ile kısık sesle konuşuyor. Daedra. Benim büyük büyükannem.

Kapıya doğru ilerliyor ve bir çift muhafız odaya girmeden önce kapının ardındaki biriyle konuşuyor. Bir ses dikkatimi yerde yatan başka bir figüre yöneltiyor.

Kollarını dizlerine dolamış bir kadın ileri geri sallanıyor ve kendi kendine gevezelik ediyor. Cehennemden çıkmış gibi görünüyor. Onda belli belirsiz tanıdık bir şeyler var ama ne olduğunu çıkaramıyorum. Bu Baş Rahibe olmalı.

Sahne görüş alanıma girip çıkarken dikkatim bir kez daha başka yöne kayıyor. Büyük büyükannem bakarken Wolf bebeği korumalarına teslim ediyor. Gözyaşları yüzünü çiziyor ve kalbim onun kaybının derinliği karşısında parçalanıyor. Ailesini hiç tanıma fırsatı bulamayan annem için de parçalanıyor. Ve birbirimizi tanıma şansını asla elde edemeyecek olan hepimiz için.

Muhafızlar gitmeye hazırlanıyor ama büyük büyükannem onları durduruyor ve boynundaki zinciri çözüyor. Kırmızı bir mücevher parıldıyor ve nefesim boğazıma düğümleniyor. O mücevheri tanıyorum. Hayatımın yarısını onu koruyarak geçirdim. Annem onu böyle aldı. Büyük büyükannem neden bir parçasını verdi? Bunun amacı neydi?

Muhafızlar annemle birlikte ayrıldıktan sonra, bir patlama odayı sarsıyor ve bir ışık topu çok yaklaşan bir yıldız gibi dışarıda geziniyor. Kusursuz renkli ışık şeritleri bana bunun Aurora büyüğü olduğunu söylüyor. Rion burada.

Büyükannem kendini kanepeden kaldırırken sahne değişiyor. Yeni doğum yapmış bir kadın için şaşırtıcı derecede çevik. Tacı annesinin başından kapıp kendi başına koyuyor, gözlerindeki çelik gibi parıltı aklı başındayken manik bir hal alıyor.

Büyükannemin o tacı çaldığını anlamak için her kelimesini duymama gerek yok.

Heart'ın büyüünü almaya çalıştı.

Bu tarifsiz suça tanıklık ederken kanım buza dönüşüyor. Kimse *bilmediği* için tarihten silinen bir suç.

Ve şimdi, katlanmam gereken bir lanet haline gelen bu bakış açısı bana bahşedildi.

Büyükannem Baş Rahibe'yi yakasından tutup odanın ortasına sürüklerken kadın tutarsızca gevezelik ediyor. Büyükannem ona öylesine çıplak bir nefretle bakıyor ki, göğsümde bir şeyler düğümleniyor. Uçurumun kenarında dengede durduğu, devrilmeye hazır olduğu ve hiçbir şeyin ona engel olamayacağı açık.

Kadının cebinden bir kitap çıkarıyor ve işaretli bir sayfayı çeviriyor. Kadın bir dizi satır okumaya başlarken Wolf da ona katılıyor ve işte o zaman neye tanıklık ettiğimi gerçekten anlıyorum.

Bu o andı. Bu sondu.

Geri çekiliyorum ama gidebileceğim hiçbir yer yok. Kendime gerçekte burada olmadığımı hatırlatıyorum. Hiçbir şey bana zarar veremez, en azından fiziksel olarak, ama bu kalbime ve zihnime ne yapacak? Kendimi bakmaya zorluyorum. Bu benim katlanmam gereken şey. Omuzlamam gereken yük. Yaptığı hatalar ne olursa olsun ben onun varisiyim ve bunları düzeltmek benim işim.

Büyükannem konuşmaya devam ederken büyüğü ikisinin de etrafında kıvılcımlar saçıyor, tüm oda bir yıldızın içine hapsolmuşuz gibi parlıyor ve yanıp sönüyor. Ne yapıyor? Ne söylüyor? Kelimeleri çıkaramıyorum.

Kırmızı ve yeşil büyü -onun şimşegi ve onun yoğun yeşil şeritleri- odanın içinde yanıp sönüyor, kenarları için için yanan harabeler gibi siyah dumanın en zayıf çizgisiyle kesiliyor. Kollarımdaki tüyler diken diken olurken hava çatırdıyor.

Tiz bir vınlama atmosferi delip geçerken bir adım daha geri çekiliyorum. Kulaklarımı tırmalıyor ve büyükannemin her şeyi berbat ettiğini fark ettiği anı izlerken kulaklarımı kapatıyorum. Aniden her şey kör edici bir ışık patlamasıyla dağılmadan önce, gözlerinin çılgınca genişlemesinde, ölümünün silinmez mürekkeple yazılmış kesinliğinde var.

Aslında burada değilim ama saçlarımı ve kıyafetlerimi çekiştiren havanın sıcaklığını neredeyse hissediyorum. Kollarımla kendimi koruyorum ama kendimi koruyacak hiçbir şey yok. Her şey sis gibi yanımdan geçip gidiyor.

Sonunda sessizlik çökene kadar patlama sonsuza dek sürecektir gibi görünüyor. Her şey yok oldu. Büyükannem ve büyükbabamın durduğu yerde siyah bir halkadan başka bir şey yok. Uzakta, gece gökyüzünü, yukarıdan parıldayan yıldızları görüyorum. Aurora'nın büyüğü bile yok

oldu.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Bunu o yaptı. Tacı çaldı, Birincil'i öldürdü ve hepsinin başına bu yıkımı getirdi. Mantiğın sınırında sallanırken gözlerindeki bakışı asla unutmayacağım. Sanki istediğini elde ettiği sürece kimi incittiğini umursamıyordu.

Burayı terk etmek istiyorum. Geldiğim yerin *burası* olmasını istemiyorum. Mirasım bir leke, her şeyi silip süpürüyor. Bir adım daha geri atıyorum, arkamı yokluyorum ve buradan nasıl çıkacağımı merak ediyorum. Sesimi duyuramıyorum.

Personel. Buraya nasıl geldiğimi neredeyse unutmuştum.

"Merhaba!" Neden hâlâ beni buna tanık olmaya zorladığını merak ederek bağıriyorum. Her şey bitti. Her şey gitti.

Ama sonra bir hareket gözüme çarpıyor ve bir öksürük duymadan önce bir moloz yığını kayarken tamamen hareketsiz kalıyorum.

Birisi yaşıyor.

Bunun herkesin öldüğünü düşünmekten daha kötü olup olmadığından emin değilim. Nasıl oldu da

Bundan kurtulan var mı?

Bir süre sonra enkaz tekrar kayar ve enkazdan bir kafa çıkar. Bu gevezelik eden kadın. Baş Rahibe. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. O kadar isle kaplanmış ki söylemek zor, ama gümüş saçları kir tabakasının arasından parlıyor.

Artık akıllı yokmuş gibi görünmüyor. Hayır, ayağa kalkmaya çabalıyor ve hınzır ama tamamen tutarlı bir gülümsemeyle hasarı inceliyor. Gözleri o yuvarlanan vahşiliğini kaybetmiş ve şimdi kristal kadar berrak.

Başını sallıyor ve ellerini yüzüne sürerek tozların bir kısmını temizliyor. Sonra dikkatli bir adım atıyor, dizinden rahatsız olduğu belli ama devam ediyor. Ben gözlerime inanamayarak onu izlerken yavaşça, çok yavaşça odanın içinde ilerliyor.

Birisi kurtulmuş.

Orada bir çocuk olduğunu bilen biri.

İşte o zaman duruyor ve başını çevirip doğrudan benim durduğum noktaya bakıyor. Kıpırdamadan dururken nefesimi tutuyorum. Beni göremiyor ama gözlerimin içine bakışı kafa derimin arkasına bir ürperti gönderiyor.

İşte o zaman onu tanıdım.

Çocukken öldürdüğüm Yüce Fae dişisi. Bundan eminim. Ben olsam

Tüm hayatımı buna yatırdım.

Yüzünde bir gülümseme belirirken bana bakıyor. Sonra gökyüzüne bakıyor ve topallayarak uzaklaşmadan önce birkaç uzun saniye duraklıyor.

Bir an sonra, bir kez daha Woodlands Kalesi'nin içindeki taht odasında, terleyen ellerimde Asa ile duruyorum.

Ciğerlerim bir okyanus çukurunun dibinden yeni çıkmışım gibi havayla dolarken nefes nefese kalıyorum.

"Lor," diye homurdanıyor Nadir, eli belime geliyor. "İyi misin? Solgunsun."

"Emin değilim," diye fısıldadım. "Ne oldu?"

Cedar yaklaşıp Asa'yı ellerimden dikkatlice alıp tahtına geri koyarken başımı sallıyorum.

"Lor?" Nadir çenesini tutarak soruyor. Gidip birini yumruklamak istiyor gibi görünüyor ve şanssız kurbanın kim olacağını duymak için bekliyor.

"Oradaydım. Bana o günü Heart'ta gösterdi. Büyükannemi, büyükbabamı ve annemi gördüm." Kafamdaki görüntüleri bir şekilde paylaşabilmeyi dileyerek Tristan'a bakıyorum. Bazılarını. Hepsini değil. Tristan onun ne yaptığını öğrendiğinde nasıl tepki verecek?

"Biri kurtuldu," diyorum, önce en önemli şeye odaklanarak. "Bir kadın. Gümüş rengi saçları vardı."

"Cloris Payne," diyor Cedar. "Birlikte çalıştıkları rahibeydi."

"Sanırım onları kandırmış olabilir. Ya da işler kimsenin planladığı gibi gitmedi."

Büyükannemin gözlerinde gördüklerimi dile getirecek cesaretim yok. Kötülüğü, açgözlülüğü ve annesinin tacını *alma* şekli.

"Ayağa kalktı ve uzaklaştı." Yutkunuyorum. "Ama hepsi bu değil. Çocukken öldürdüğüm kadınla aynı kadın. O biliyordu. Baban ve Atlas'ın bilmesi gereken kişi o."

"Kim?" Cedar soruyor, çünkü geçen gece bunu onunla paylaşmamıştım. Onu bilgilendirdikten sonra herkes aynı sonuca vardı.

Nadir, "Ama Atlas'ın ilk Denemeleri iki yıl önce seni öğrendiği için bitirdiğini varsayarsak, o zaman başka biri ona söyledi, çünkü onu on dört yıl önce öldürdün," diyor.

Başımı salladım. "Ben yapmadım. O gerçekten ölmedi."

"Neden bahsediyorsun?" diye sorar.

"Onu Aphelion'da gördüm. Ya da en azından gördüğümü sandım."

Onu şehirde gördüğüm günü ve gerçekten o olmadığına inanmadan önce nasıl takip ettiğimi anlatıyorum. Ama oydu. Ben olduğumu biliyor muydu?

"Sanırım beni kandırmak için bir çeşit cazibe kullandı. O olduğuna eminim.

Adı lanet olası binanın üzerindeydi."

"Onu hemen görmemiz gerekiyor," diyor Nadir. "Kim olduğunuzu biliyorsa ve Atlas'la çalışıyorsa, sizi gördüğünü ona söylemiş olabilir."

"Hayır. Bunu yapmak için günleri vardı ve Atlas benim için gelmedi. Muhtemelen ben olduğumu bilmiyordu. Beni son gördüğünde çocuktum."

"Yani onun ne bildiğini bilmemiz gerekiyor." "Sanırım öyle."

Arkadaşlarımla çok olmuş yüz ifadelerine bakıyorum, gerisini açıklarsam ne kadar şaşıracaklarını biliyorum.

Nadir, Cedar'a elini uzatır. "Her şey için teşekkür ederim. Ama görünüşe göre gerçekten gitmemiz gerekiyor. Sağduyunuza güvenmeye devam edebilir miyiz?"

"Elbette," diyor Cedar. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin." Bu sözleri bana ve Tristan'a söylüyor ve ikimiz de başımızı sallıyoruz.

"Lütfen fırsat bulduğunuzda bizi görmeye gelin. Kız kardeşini de görmeyi çok isteriz," diye ekliyor Elswyth.

"Elbette," diyorum. Eğer herhangi birimizin eline böyle bir şans geçerse.

Sonunda ayrılmaya hazırlanıyoruz. Cedar tarafından sağlanan atlarla birlikte Aphelion'a geri dönüyoruz.

Tam ayrılmak üzereyken, Personelin söylediği başka bir şeyi hatırlıyorum. Birincil'i yanımda getirdiğimi ve Asa'nın onu kilometrelerce ötede hissettiğini söylemişti. İlk başta Birincil olarak Nadir'den bahsettiğini düşünmüştüm ama şimdi öyle olamayacağını anlıyorum. Woodlands Personelinin Aurora ile hiçbir bağlantısı yok.

"Sorabilir miyim?" Cedar'a dedim ki. "Woodlands Primary kim?"

Ağzını birbirine bastırıyor. "Ne yazık ki, Personel bunu benimle paylaşmayı uygun görmedi."

"Yani her zaman bilmiyor musun?"

Başını sallıyor ve her zaman tetikte olan Nadir'in tepki verdiğini hissediyorum.

"Her zaman değil. Bazen mevcut yöneticiler Birincil doğduğu andan itibaren bilirler. Bazen daha sonra ortaya çıkar, ama neredeyse her zaman kral ya da kraliçe inmeden önce." Cedar başını eğiyor. "Neden sordunuz?"

Yanıt olarak benimkini sallıyorum. "Sadece merak ettim. Birkaç hafta öncesine kadar böyle bir şeyi hiç duymamıştım ve şimdi ben de bir tanesiyim..." Sözümü kesiyorum. Hiçbiri yalan değil, ama tüm gerçek de değil.

"Elbette," diyor Cedar. "Bu çok doğal."

"Tekrar teşekkür ederim."

Diğerleriyle birlikte gitmek için döndüğümde Tristan gözlerimi yakalıyor. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı ve göğsünü ovuşturuyordu.

Asayı hissediyor.

Tıpkı Kalp'teki Taç'ı hissettiğim gibi.

Woodlands büyüsüne sahip olmayabilirim. *Ben* tamamen Heart olabilirim ama Tristan her zaman çizgiyi aştı ve şimdi... Eminim ki o Woodlands'in bir sonraki Primary'i.

OTUZUNCU BÖLÜM

CLORIS PAYNE

APHELION: İKİ YIL ÖNCE

Cloris şehre bir ceset seli üzerinde girdi, girişini kimse işaret etmedi. Altın döşeli caddede topallayarak ilerlerken ince bir eliyle uzun ahşap bir asayı kavradı ve gözlerini kısarak çevresindeki zenginliğe baktı. Dizindeki kemikler hiçbir zaman düzelmemişti ve Kalp Kraliçesi'nin neden olduğu o eski yara, fırtınalar koptuğunda hep alevlenirdi. Zamanda geriye gidip o veledin boğazını parçalamak için neler vermezdi. Ne büyük bir aptallık etmişti.

Ama son gülen Cloris olmuştu, değil mi?

Serce ve eşi hataları yüzünden anılar ve külden başka bir şeye dönüşmemişken, Cloris kıl payı **kurtulduğu** için Zerra'nın ilahi korumasına teşekkür etmek zorundaydı. Arkturit kelepçeler onu neredeyse

Delilikti ama Cloris tanrısına olan inancını asla kaybetmemişti ve bunun karşılığında Günlerin Başlangıcından bu yana yaşanan en kötü felaketin ötesinde bir yaşamla ödüllendirildi. Zerra attığı yanlış adımların cezası olarak dizini iyileştirmeyi reddetmişti ama bu diğerk seçenekten daha iyiydi.

Bu olaydan sonra Cloris yıllarca saklanmak zorunda kalmıştı. Serce'nin o lanetli birleşmeyi berbat ettiğı sırada onun da orada olduğunu bilenler vardı. Bazıları Cloris'in kraliçeyle birlikte çalıştığını biliyordu ve o sefil kadının yaptıklarından sorumlu tutulmayı reddediyordu. Bunların hiçbirisi onun hatası değıldi. Cloris o kaltağın kendisini salyalı bir hayvandan başka bir şey değılmiş gibi kafese kapatmasına hâlâ öfkeliydi. Zaten ölmemiş olsaydı, Cloris Serçe'nin son nefesini verene kadar acı çekmesini sağılamayı hayatının amacı haline getirecekti. şimdi Cloris onun yerine yavrusuna razı olacaktı.

Yirmi yıldan biraz daha uzun bir süre önce, Cloris nihayet inzivaya çekildiğı gölgelerden çıktı. Ortalık bir kez daha gün yüzüne çıkabileceğı kadar sakinleşmişti. Hatıralar kısaydı ve tarih kitaplarının hepsi onun öldüğünü iddia ediyordu. Bu makul bir varsayımdı. Kargaşadan sonra teşhis edilecek hiçbir ceset kalmamıştı.

Görünüşündeki bazı küçük değışiklikler -gözlerinin rengi, çenesinin ve burnunun şekli- ve bir isim değışikliğı dönüşümünü tamamladı. Mükemmel bir kılıftı. Zerra'nın tapınağındaki kız kardeşlerine henüz dönememişti - Serçe'yi asla affetmeyeceğı bir başka şey daha- ama yeni planlar yapacaktı. İşini bitirdiğinde, onu kollarını açarak aralarına kabul edeceklerdi. Tanrıça yıllar önce rahibelere hayat verdiğinde Zerra'nın amacını nihayet gerçekleştirecekti.

Kalp Sandığı. Kızı çalmaya çalıştığında ve bir kez daha kendini Zerra'nın merhametinin ilahi eliyle ölümden kurtarılmış bulduğunda amacı buydu.

On iki yıl önce Rion'a yaklaştığında tekrar denemişti. Elbette *bunların* hiçbirisi planlandığı gibi gitmemişti. Ouranos'un yöneticileri büyük resmi göremeyecek kadar kendilerini kaptırmışlardı. Gözlerini açıp *görseler* neler başarabileceklerini takdir edemeyecek kadar miyoptular.

Yüksek Güneş Sarayı'na bakarak eteğinin ucunu yukarı kaldırdı ve dudaklarını birbirine doladı.

Önce Serce. Sonra o küçük velet. Sonra Rion. Dördüncü kez umdu

tılsım olurdu.

Yavaşça kalabalığın arasından geçerek kapılı girişe ulaştı. Altın zırhlı iki muhafız Güneş Sarayı'nın kemerini kuşatmıştı, duruşları sertti ve bakışları her şeyi izliyordu.

Yaklaşırken onların yargılarını hissetti. Dudaklarının kıvrılışını ve gözlerinin kayışını. Nasıl görüldüğünü biliyordu. Güçsüz. Kırık. Tam olarak bütün değil. O kelepçeler sayesinde zihninde bir şeyler çatlamıştı ve iyileşmek için onca yıl harcamış olsa da, her zaman tam olarak doğru olmayan bir şeyler olacaktı.

Muhafızlara doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi ve gözlerini yukarı kaldırmadan önce durdu. Onu sıkılmış bakışlarla izliyorlardı ve o, yüzlerindeki küçümsemeyi tokatlama isteğine direndi.

"Kralı görmeye geldim," dedi, olabildiğince dik durarak ve uzun zamandır hissetmediği bir özgüven sergilemeye çalışarak.

Muhafızlardan biri diğer muhafızla eğlenceli bir bakış alışverişinde bulunurken homurdandı.

"Hiç sanmıyorum," dedi. "Yürü git. Buraya ait değilsin."

Adam elleriyle kışkırtıcı bir hareket yaptı ve kadının çenesi öfkeyle sıkıştı.

Bunun yerine ayaklarını sürüyerek yaklaştı ve bir elini yakasına götürdü. Yıkımdan sonraki yüzyıllarda bunu sadece bir kez kullanmıştı, o da aynı yanlışlıkla ormandan çıktıktan sonra Aurora Kralı'nı görmeye gittiğinde.

Muhafızın kalın kaşları, elbisesinin kumaşını çekip köprücük kemiğinin kıvrımına dövmeyle işlenmiş Baş Rahibe işaretini ortaya çıkarırken birbirine yaklaştı.

Halk dilinde Zerra'nın işareti olarak anılır ancak Zerra'nın tüm gerçek müritleri tarafından İmparatorluk Mührü olarak bilinir. Bu işaret, gösterildiğinde Ouranos'taki herhangi bir hükümdarla otomatik olarak görüşme hakkı verirdi. Ya da en azından bir zamanlar durum böyleydi.

Solgunluğuyla tam bir tezat oluşturduğunu biliyordu. İki yüz yılı aşkın süredir çok az güneş ışığı görmüş karlı bir tuvale karşı bir gece yarısı izi. Yedi Eser bir daire oluşturunuyordu, her biri hassas minyatür detaylarla işlenmişti.

Muhafızın gözleri işarete bakarken kısıldı ve daha iyi görebilmek için yaklaştı.

"Tanrıça adına geldim," dedi Cloris. "Kralla görüşme talep etmek için buradayım." Bu tamamen doğru değildi. Zerra Cloris'i son kez kurtardıktan sonra, başarısızlıklarının cezası olarak onunla konuşmayı kesmişti. Ama Zerra'nın gözüne tekrar girmeye çalışıyordu ve bazen insan daha asil bir amaç uğruna gerçeği çarpıtmak zorunda kalabiliyordu.

Muhafız çenesini ovuştururken işarete baktı, durumu değerlendirmek için yeterli beyin hücrelerine sahip olmadığı belliydi.

"Sanırım onu içeri alsak iyi olacak," dedi diğeri, belli ki ikisinden daha batıl inançlı olan.

"Onu öylece içeri alamayız." Yine birincisi. "Kral kellelerimizi alacak. Duruşmaların ortasındayız."

İkinci muhafızın bakışları Cloris'e kaydı. "O tanrıçayla birlikte." Sonra bakışları tekrar Cloris'in üzerine düşmeden önce yukarı doğru kaydı. "Onu içeri almalıyız."

İlk muhafız yine tereddüt etti. "Emin değilim." "Onun gazabına uğramak mı istiyorsun?"

"Peki ya kral?" dedi ilki ve Cloris kafalarını kırmaya hazırdı. Ama öfkesini dizginledi ve bu ikisi bir artı birin iki ettiğini hatırlamaya çalışırken yeterince hoş bir şekilde gülümsedi.

"Ben olsam kraldan çok tanrıçayı kızdırmaktan endişe ederdim. Bilirsin, sonsuz lanetlenme falan. Yeraltı Dünyası'nın Efendisi'nin derinizi yaktığını ve etrafta öylece dolaşmak zorunda kaldığınızı duydum. Kanlar ve kaslar içinde, acı içinde çığlık atarak."

"Hmm," dedi ilki, diğerrinin iddialarına şüpheyile yaklaştığı belliydi. "Sanırım."

Cloris'e bir kez daha yukarıdan aşağıya baktı ama Cloris zaferin yaklaştığını hissetti.

"Peki. Benimle gel," dedi. "Ama hiçbir şeye dokunma."

Muhafız dönüp onu takip etmesini işaret edince başını salladı ve eğdi. Birkaç görkemli koridordan geçtiler, neşeli Yüksek Fae'lerin eğlenip içki içtiği odaların önünden geçtiler. Bir salonun sonunda bir araya toplanmış, altın rengi elbiseler giymiş bir grup genç kadının, bir akrobatın asılı duran altın bir halkanın içinde dönmesini izlediğini gördü. Muhafızın az önce Denemeler hakkında söylediklerini hatırladı ve şu anda burada olduğunu fark etti

Aphelion tam zamanında.

Zerra'dan doğru yolda olduğuna dair bir işaret daha.

Devasa altın kapıların önünde durduklarında muhafız ona "Burada bekle," dedi. Muhafız başka bir çift muhafızla görüşmeye gitti, onlar da ona bakıp birbirleriyle tartışıyorlardı. Bu çok yorucu olmaya başlamıştı. Bir zamanlar Zerra'nın Baş Rahibesi kollarını açarak karşılanır ve krallığın karşılayabileceği her türlü lüks bahşedilirdi. Gömleğinin içine doldurulmuş gümüş takımlarla kaçmaya gelmiş adi bir suçlu gibi muamele görmezdi.

"Zerra'nın işaretine saygı duyulması gerektiğini ve Ouranos'taki herhangi bir hükümdarla derhal görüşmek için yalvardığını hatırlatmama gerek var mı? *Tanrıçanın* itaatsizlik edenlere ne yaptığını unutmadınız herhalde?"

Tanrı'nın gazabından korkuyor olabilirlerdi ama Zerra'nın sınıandığında ortaya çıkarabileceklerinin yanında onunki sönük bir kibrit gibi kalırdı.

Kralın odasının dışında duran muhafızlardan biri nihayet başını salladı ve içeride kayboldu. En azından bu bir ilerlemeydi.

Hepsi uzun dakikalar boyunca sessizlik içinde beklediler, gerginlik giderek artıyordu.

Sonunda muhafız geri döndü.

"Gelebilirsiniz." Muhafız ona doğru işaret etti. Onu soluk sarı fayanslarla kaplı bir çalışma odasına ve biblolar ve diğer meraklı eşyalarla dolu altın raflara götürdü. Sonundaki kemerli büyük bir pencere Aphelion'un parlak mavi denizine bakıyordu.

"Oturun," dedi muhafız. "Majesteleri birazdan burada olacak."

Adamın dediğini yaptı, altın düğmeli parlak deri koltuğa uzandı ve bekledi.

Ve bekledim.

Saatlerin nasıl geçtiğini anlamıyordu ama güneş ufukta batmaya başlamıştı ve midesi açlıktan gurulduyordu. Bu kral onu daha ne kadar burada oturtacaktı? Belki de tüm bunlar bir hataydı. Bir elini alnına götürdü ve şakaklarında baş ağrısının sancılarını hissetti. Heart'taki o uğursuz günden beri onu rahatsız ediyorlardı, o kadar şiddetliydi ki bazen gözleri kararıyordu. Her zamanki ilaçların hiçbiri işe yaramıyordu ve tek yapabildiği günlerce perdeleri çekili yatağında yatıp geçmesini beklemektir.

Bu bir hakaretti. Bu çok saçmaydı. Kalkmak üzereyken

ve kralı görmek istediklerinde, kapı nihayet açıldı ve kral oradaydı.

Ona doğru ışıltılı bir gülümseme fırlattı.

"Sabrınız için teşekkür ederim," dedi Güneş Kralı. "Bir gün oldu."

Odaya girdi ve köşedeki bar arabasına doğru yürüdü. "Size bir içki getireyim mi?"

"Hayır," dedi, sesi kısılmıştı. "Ben iyiyim."

Kendine iyi bir viski doldurdu ve sonra yanına gidip onun karşısındaki koltuğa oturdu. Bir bacağına diğerinin üzerine atarak bir yudum aldı. Bakır rengi saçları ve bronz teniyle, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi, rahat bir zarafete sahipti. Sanki onu günün yarısında burada oturup beklemek zorunda bırakmamıştı.

"Şimdi, bu ziyareti neye borçluyum?" diye sordu. "İsminizi duyamadım?"

"Adım Mathilde," dedi, yıllar önce benimsediği sahte ismi kullanarak. Bu isim, kız oldukları dönemde Solduran'a yenik düşen bir çocukluk arkadaşının adıydı.

"Mathilde," dedi Atlas. "Sizin için ne yapabilirim? Daha önce Zerra'nın elçilerinden biriyle tanışma zevkine eriştiğimi söyleyemem. Benimle konuşmaya geldiğinizi öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı bir düşünün."

Cloris öne doğru oturarak ellerini kucağında kavuşturdu. Buna dikkatle yaklaşması gerekiyordu.

"Size önemli bir konu için geldim." Bekledi, içkisini yudumlarken o delici su gözleriyle onu inceledi. "Nostraza'nın içinde yaşayan bir kız var. İlginizi çekebilecek biri."

Bunun üzerine kaşları kalktı. "Nostraza'nın içindeki bir kız neden umurumda olsun ki?"

"Gördüğünüz gibi o sıradan bir kız değil. O... Kraliçe Serce'nin torunu."

Atlas kadehi neredeyse dudaklarına değecekken durakladı ve bakışlarını kısarak "Günümü bana yalanlar getirmek için mi böldün? Bu davranış Zerra'nın müritlerine yakışıyor mu?"

Bunu bekliyordu. Rion'la da aynı şey olmuştu. Yine de tıpkı Aurora Kralı'nda olduğu gibi, onun ilgisini çektiğini söyleyebilirdi.

"Bu bir yalan değil," dedi. "Bunun gerçek olduğundan kesinlikle emin olmadan sana asla gelmezdim."

"Bu bilgiye nasıl ulaştınız?"

Adil bir soruydu ve en azından kısmen doğru cevap vermesi gerekiyordu. "Cloris Payne'i tanırdım," dedi. "O benim kız kardeşimdi. Biliyordum ki

geleceğin Kalp Kraliçesi'yle ilişkiye girdi ve ben onu buna karşı uyardım. Ama o kararlıydı. Boyundan büyük işlere kalkıştığından endişelendim ve onu kontrol etmek için Kalp'e gittim. Ama çok geç kalmıştım. Her şey olduğunda yakınlardaydım ve kırılmadan önce kaleden ayrıldıklarını gördüm."

"Giderken kimi gördün?" Atlas öne doğru oturup bacaklarını açarak sordu, şimdi dikkati tamamen ona odaklanmıştı.

"Çocuk."

Atlas gözlerini kırıştırdı, yüz ifadesinde birçok şey değişti. "Çocuk Serçe ve Kurt'la birlikte öldü."

"Hayır," diye cevap verdi Cloris. "Serçe onu sondan hemen önce doğurdu. Kral Kurt'un askerleri bebeği kaleden çıkarıp Ormanlık Alan'a götürdüler. Bu *onların* çocuğuydu. Onları Kale'ye kadar takip ettim ve orada bebek korunması ve himayesi için Prens Cedar'a verildi. Kim olduğunu asla açıklamaması için günlerini gizli bir şekilde geçirmesi için ormana gönderildi."

Atlas kaşlarını çatı, elindeki bardağı sıkıca kavradı.

"Bu mümkün görünmüyor. Tüm bunlar hakkında yalan söylemediğini nereden bileceğim?"

"Yalan söylemiyorum. Bunu uydurmak için ne gibi bir sebebim olabilir ki?"

Atlas sırtıttı. "Hangi sebeple? Neden bu bilgiyle bana geliyorsun?"

İşte bu noktada onun tereddüt edeceğini biliyordu. "Çünkü Serçe'nin torununu Nostraza'dan çıkarmanı istiyorum."

Atlas bir kahkaha attı. "Peki bunu nasıl yapmamı öneriyorsun? Rion'a gidip sözde Kalp varisini bana emanet etmesini isteyerek mi? Bu kız ortaya çıkarsa neler olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Cloris başını salladı. "Elbette biliyorum. Bu yüzden buradayım." Bunu yumuşak bir sesle söyledi ve kralın ifadesindeki sapmaya tanık oldu. İşte o anda kralın kendisine inandığını anladı.

"Ama hayır, Aurora Kralı'na gidip onu isteyemezsin. Gitmesine izin vermeyecektir."

"Onun kim olduğunu biliyor mu?"

Bir başka adil soru. "Evet."

"O zaman neden kilit altında? Neden onu dışarı çıkarmadı? Kullanmış

onu bir şekilde öldürdün mü? Ya da daha iyisi, onu öldürdü mü?" Cloris, "Çünkü onu kırdı," dedi.

Evet, Rion kıza karşı davranışında büyük bir hata yapmıştı. Kız sihrini kilitlemişti ve Rion onu çıkarmaya çalıştı da çalıştı. Cloris öylece durmuş, onun çığlık atmasını, kıvranmasını ve ağlamasını izlemişti. Vazgeçmekten başka çaresi kalmayana kadar ona karşı savaşmasını izlemişti.

Ama Rion bunu kabul etmek yerine onun işe yaramaz olduğunu ve onunla uğraşmanın bir anlamı olmadığını ilan etmişti. Büyü varsa bile, artık yoktu. Ama Cloris kızın sadece eğildiğinden ama kırılmadığından emindi.

Bildiği tek şey, Nostraza'nın içinde kalırsa kızın sonsuza dek onun işine yaramayacağıydı. Rion'un onunla başka bir şey denemesi için defalarca uğraşmıştı ama Rion işe yaramayacağını söyleyerek reddetmişti. Korkuyordu. Kızın ona karşı koymasının ne anlama geldiğini biliyor olmalıydı.

Cloris onu öldürmemesi için yalvarmıştı ve kız ölürse Kalp'in büyüünün başka birine geçeceğini ve kim olduğunu bilmeyebileceklerini hatırlattığında gönülsüzce kabul etmişti. En azından kız güvenli bir şekilde Nostraza'nın içindeyken ona göz kulak olabilir ve onu kontrol altında tutabilirdi.

Yıllar geçmişti ama Cloris kızın hâlâ yaşadığını biliyordu. Ve şimdi ihtiyacı olan şey onu ele geçirmek ve Rion'un neden olduğu hasarı geri almaktı. Kayıp Kalp Sandığı'nı bulmanın tek yolu bu olabilirdi.

"Ne demek onu kırdı?" Atlas sordu. "Yani büyüü ölene kadar ona işkence etti..."

"Kalp'te büyü diye bir şey kalmadı," dedi ama sözlerinde sanki doğru olamayacağını çoktan anlamış gibi bir keskinlik vardı. Güneş Kralı'nın zekâsı hakkında pek bir şey duymamıştı ama en azından ona ayak uydurabilecek kadar zekiydi.

"Var," diye fısıldadı. "Nereye bakacağını bilersen geriye sihir kalır."

Tekrar gözlerini kırptırdı, gözlerinin arkasına bir duvar iniyordu. Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu anlamıştı. Rion da benzer bir tepki vermişti.

Atlas, "Bunun benimle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamış değilim," dedi ama Atlas'ın bunun kendisiyle ne ilgisi olabileceğini öğrenmeye hevesli olduğu belliydi.

"Henüz bağlanmadın," dedi Cloris ve Atlas yavaşça başını salladı. "Kendini gerçekten de bu yapmacık kızlardan birine bağlamak istiyor musun?"

"Kalp Kraliçesi ile bir bağ mı?"

Buğulanmış bir aynayı koluyla silmiş ve sonunda uzakta parlayan görkemli bir gelecek görebilmiş gibi bakışlarında berraklık titreşti.

"Senin gerçeğini biliyorum," dedi Cloris. "Kardeşine ne yaptın?"

Başını eğip ona göz kırptı ve rahatsız edici parçaları kendisinin doldurmasına izin verdi. Zerra'yla olan bağlantısı sayesinde Cloris, Atlas'ın Birincil olmadığını her zaman biliyordu. Şimdiye kadar onun kral unvanını tam olarak nasıl ele geçirdiğiyle ilgilenmemişti ama şimdi bu bilgiyi kendi yararına kullanacaktı.

"Kardeşim Solgunluk'tan öldü," dedi Atlas. "Bunu herkes bilir."

Soldurma sadece Yüksek Fae'leri etkileyen nadir bir hastalıktı. Büyüleri onlara dönmeye başladığında, aslında onları içten içe yemeye başladığında meydana gelirdi. Kimse buna neyin sebep olduğunu veya neden sadece belirli Fae'lerin etkilendiğini bilmiyordu ve bilinen bir tedavisi de yoktu. Bazen Fae'ler vücutlarını yavaşça kemiren Solgunluk ile onlarca yıl yaşayabilirken, diğer zamanlarda aniden ortaya çıkar ve bir zamanlar sağlıklı olan bir Yüksek Fae kendini birkaç hafta içinde ölü bulurdu.

Hikâyeye göre eski Güneş Kralı Tyr da çabucak yenik düşenlerden biriydi.

Cloris dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırarak aralarındaki dikenli sessizliği doldurma dürtüsüne direndi. Bırakalım kendini asacak olan o olsun.

"Biz konuşurken ben de Denemeler'in ortasındayım," dedi Atlas, sanki onun hikayesini delik deşik ederek sunduğu şeyi kabul etmeye tam olarak hazır değilmiş gibi. "Artık çok geç."

"Öyle mi? Dördüncü test tamamlandı mı?"

Yine hiçbir şey söylemedi ve onun bu süreci kendi başına atlatmasına izin verdi. Hayır, çok geç değildi.

"Diyelim ki sana inandım. Kalp Kraliçesi'ne nasıl bağlanabilirim? Bu nasıl olur?" Bakışlarını keskinleştirdi ve ekledi, "Tüm bunların karşılığında ne istiyorsun?"

Cloris bu noktada kartlarını dikkatli oynamak zorundaydı. Bir zayıflık anında Rion'a çok fazla şey anlatmıştı. Bazen düşünceleri öylesine bulanıklaşıyor ve Rion ona öylesine sert konuşuyordu ki, dili iradesi dışında gevşemişti. Asla istemediği şeyleri açığa vurmuştu. Bir daha yapmayacağı bir hataydı bu.

"Kaybettiğim bir şeyi bulmamın anahtarı o," dedi Cloris. "Ya da daha doğrusu,

kardeşlik yıllar önce kayboldu. Onu ele geçirdikten sonra bu eşyayı bulmak için onu kullanabilirim, bu da onun size bağlanmasını sağlayacak."

İşte. Bunun kulağa yeterince mantıklı geldiğini umuyordu. "Ne tür bir nesne?" diye sordu.

"Büyük güçte biri. Eserlerin iradesini bükebilecek bir şey. Onu ele geçirdiğimde, arzu ettiğin her şeyi elde etmene yardım edeceğim ve sonra nesneyi ait olduğu yere, tanrıçama geri vereceğim."

Bu kısmen doğrudu. Arkların Eserlerin büyüünü yönlendirebildiğini biliyordu ama güçlerinin gerçek boyutunu bilmiyordu. Kalp Varisi'yle gerçekten bir bağ kuramayacağından neredeyse emindi ama Atlas'ın kızı ele geçirecek kadar uzun süre bunu yapabileceğine inanmasına ihtiyacı vardı. Gemiye ele geçirdiğinde onu ortadan kaldıracak ve umarız Serçe'nin sefil soyunu sonsuza dek sona erdirecekti.

"Peki ya reddedersen?" Atlas sordu.

O kısmı henüz tam olarak çözememişti. Başka bir hükümdara mı gidecekti? İçlerinden birinin daha öğrenmesi riskini göze alabilir miydi? Alluvion geriye kalan tek mantıklı krallık olabilirdi ama Cyan'ın elleri zaten doluydu.

Atlas bu teklife karşı çok daha yumuşak başlıydı. Genç ve güzel bir yüz ve güç vaadi onu etkileyebilirdi. Cloris kızın yeterince güzel olduğunu umuyordu ama Nostraza'da geçirdiği yılların onu ne hale getirmiş olabileceğinden endişeleniyordu.

"Ne zamandır bekliyordunuz, Majesteleri? Gerçek güce sahip biriyle bağ kurmak için mi? Kraliçe Serçe... sizi reddettiğinde, bu... rahatsız edici değil miydi?"

Bakışları bu sivri sözler karşısında parladı, bu konunun yıllar sonra bile hala hassas bir nokta olduğu açıktı.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye hırladı.

"Bunun bir önemi var mı?" diye sordu, yüzünde değişmeyen bir ifadeyle onu izliyordu.

Ama işte oradaydı. Ona sahip olduğunu anladığı an.

Bu onun tarihi yeniden yazma şansı olacaktı. Kaybettiklerini geri almak için. "Bir anlaşmamız var mı?" diye sordu.

Başını salladı, gözleri uzaklara dalmıştı, sanki kafasında binlerce düşünceyi evirip çeviriyordu.

"Bazı ayarlamalar yapmam gerekecek." İçkisini çoktan bırakmıştı ve dirseklerini dizlerine dayamış oturuyordu.

alt dudak. "Rion'u alarma geçirmeden onu dışarı çıkarmak zaman alabilir."

"Elbette," dedi Cloris. "Manevra yapmak için usta bir el gerekecek ama eminim sizin becerilerinize ve kaynaklarınıza sahip biri bu görevi başarabilir."

"O zaman şehirde kalacaksın," dedi Atlas. "Misafirim olarak tabii ki."

"Benim için bir onurdur," dedi ve muzaffer gülümsemesini başını saygıyla eğerek gizledi. "Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum."

Atlas ayağa kalktı ve avuçlarını kalçalarına sürttü. "Geri dönmeliyim."

"Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim."

"Ben yapmak düzenlemeler için sen için kal içinde ve
Şehir. Bu olacak rahat ol."

Cloris bir kez daha başını eğerek, "Tekrar teşekkür ederim," dedi. Başını kaldırdığında Güneş Kralı çoktan gitmişti.

BÖLÜM OTUZ BİR

LOR

APHELION'A GIDEN YOLDA: GÜNÜMÜZ

Aphelion'a geri dönüyoruz. Öğrendiklerim hakkında Tristan'a hiçbir şey söylemedim, çünkü bunu ona nasıl açıklayacağımdan emin değilim. Woodlands İlkokulu. Mutlu olacak mı? Korkacak mı? Benim kadar bunalacak mı?

Her nasılsa, her zaman benim tahtta, Tristan ve Willow'un da yanımda olacağını hayal etmiştik; annemizin bizim için çizdiği hikâye buydu. Ama belki de yollarımızın eninde sonunda ayrılacağını tahmin etmeliydik.

"Sorun nedir?" Dinlenmek için durduğumuzda Nadir soruyor.

Mael ve Tristan yakınlardaki dereye ne tür balıkların yaşadığı konusunda birbirleriyle tartışarak keşfe çıktılar, Nadir ve ben ise ateşin başında kaldık. Etienne yerleşim yerlerine geri döndü.

Kral'ın adamları önceki gözetlemelerinden kaçtıktan sonra her şey yolunda. Bu kez gerçekten tahliye edildiklerinden emin olmak için bir tarama daha yaptıktan sonra, planımızın bir sonraki aşamasına yardımcı olmak için bizimle Aphelion'da buluşacak.

"Hiçbir şey," diyorum.

Ellerimi avuçlarının arasına alıyor ve bana ciddi bir bakış atıyor. "Artık benden saklanamazsın."

"Asa'dan başka bir şey daha öğrendim," diyorum dudağımın kenarını ısırarak. "Tristan hakkında."

Nadir'in bakışları kurnazlaşır. "Önce onunla konuşmalısın."

"Teşekkür ederim," diyorum, kardeşimle yalnız konuşmam gerektiğini anladığı için minnettarım. Bu Tristan için adil olmazdı.

"Hepsi bu mu?" diye sorar.

"Büyükanneyle ilgili başka bir şey var," diye itiraf ediyorum. "Ne olmuş ona?"

"Bunu bilerek yaptı, Nadir. Annesi. Rahibe. Hepsi işe yaramayacağı konusunda onu uyardı. Kaderinin mahvolmak olduğunu söylediler. Kalp'in büyüsünü almaya çalıştı ve başardı. Annesinin kafasındaki tacı çaldı ve onu almaya çalıştı. Bunların hiçbirisi kaza değildi. Ya da en azından insanların varsaydığı şekilde değildi."

Nadir bir an sessiz kalıyor ve ben ateşin çıtırtısını ve yaprakların esintiyi kıpırdanışını dinliyorum.

"Bunu bilmek seni en çok ne rahatsız ediyor?"

Bu soru beni çeşitli seçenekleri değerlendirmeye zorluyor. Beni rahatsız eden ne?

"Sanırım bencil olduğunu ve güç arzusuyla başkalarına ne olduğunu umursamadığını bilmek. Rhiannon bana ondan bahsettiğinde, anlattığı hikayelerin hiçbirisi büyükanne mi pek de iç açıcı bir şekilde tasvir etmiyordu. Belki de sadece genç ve aptaldı diye düşünmüştüm ama gerçekte neler olduğunu gördükten sonra artık bu konuda o kadar emin değilim."

"Ama bunların hiçbirinin seni ve olduğun kişiyi yansıtmadığını anlıyorsun değil mi?"

Zerra, nasıl oluyor da her zaman içimi görebiliyor?

"Öyle değil mi? Zaten Ouranos'un her yerinde onun adını lanetliyorlar ve tüm gerçeği bilmiyorlar bile. Bunu da öğrenirlerse herkesin benim hakkımda ne düşüneceğini sanıyorsun?"

Nadir eğiliyor ve kulağımın altındaki boşluğa yumuşak bir öpücük konduruyor. "Seni olduğun kraliçe olarak yargılayacaklar. Yüzyıllar önce ölmüş olanla değil."

Cevabım temkinli bir bakış oldu.

"Doğru. Çünkü eminim ki babanızın yaptıklarının kanıtları karşısında hiç yargılanmadınız."

"Bu farklı," diyor çenesini sıkarak. "Babam hâlâ hayatta ve söz konusu 'eylemlere' çok düşkün ama büyükannen yıllar önce yaşadı. Beni yargılayabilirler çünkü ben onun oğluyum ve hayatım boyunca onun kontrolü altındaydım."

Gözleri dile getirmedeği bir travmayla kararıyor ve henüz benimle paylaşmadığı şeyler olduğunu bildiğim için onu söyledikleri konusunda zorlamamaya karar veriyorum. Belki zamanla paylaşır. Yine de, aslında ne kadar farklı olduğundan emin değilim ve kimsenin büyükannemin yaptıklarını görmezden gelmeyeceğinden eminim. Herkes kendisine yapılan yanlışlar için bir günah keçisi ister ve bu o olamazsa, tacını giyen kişi olacaktır.

Başımı omzuna yaslıyorum ve bir iç çekiyorum. Kolu beni sarıyor, eli kolumda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor.

"Nadir?"

"Evet, Şimşek Böceği?"

Ona bakıyorum ve o da gülümsüyor. "Ne?" diye soruyor.

"Buna alışmak biraz zaman alacak. Bana böyle sesleniyorsun. Bizi böyle çağırmana."

Yüz ifadesinde kısa süreli bir belirsizlik beliriyor ve ben de doğrulup yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

"Bunu kötü anlamda söylemiyorum. Sadece tanıştığımız günden beri bir şeydik ve şimdi başka bir şeyiz. Ve bu sadece böyle. Hiç geçiş olmadı. Düşmandan arkadaş'a."

Son kelime sessiz açıklıkta yankılanıyor. Bir söz ve bir yemin.

"Sen asla benim düşmanım olmadın Lor. Beni delirttiğin için malikanede saçımı başımı yolduğumda bile seni asla öyle görmedim."

Bir kahkaha attım. "Az önce beni *kaçırmıştın*."

"Seni *kurtardım*," diye karşı çıkıyor.

"Sen *benim* düşmanımdın," diye fısıldadım. "Çok... kızgındım. İhtiyacım vardı"

Tüm bu öfkeyi yönlendirecek bir yer vardı ve en mantıklısı sendin."

"Biliyorum." Yine de kendini beğenmiş gülümsemesi her şeyi anlatıyor ve davranışımı bana karşı kullanmadığı için çok minnettarım. "Ama kalbimin derinliklerinde senin ve benim birbirimiz için yaratıldığımızı biliyordum. Sadece sabırlı olmam gerekiyordu."

Bir kahkaha attım. "Hasta. Başka bir adama baktığım için beni bir partinin ortasından kaçırıp omzunun üzerinden attın. Ve bana iyi davrandığı için başka birinin bileğini kırdın."

Ellerini iki yana açtı. "Bakın, elimden geleni yaptım."

"Son birkaç haftadır bana ihtiyacım olan boşluğu verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu beni öldürüyordu. Seni istiyordum ama seni istemek istemiyordum."

Kuru bir kahkaha attı. "Deliliğe ne kadar yaklaştığımı tahmin bile edemezsin Lor."

"Amacım sizi her zaman tetikte tutmak, Aurora Prensi."

Yanağıma dokunuyor, parmaklarının uçları en lezzetli ve mükemmel şekilde hem sert hem de yumuşak.

"Biliyorum," diye fısıldıyor başparmağı alt dudağıma bastırırken.

"Bunların herhangi biri için seni suçlamak haksızlıktı. Bana katlandığın için teşekkür ederim. benimle."

"Lor, ben-" Eğilip onu öpüyorum ve dile getirmek istediği her türlü çelişkiyi susturuyorum.

"Hayır. Kendini suçlamayacaksın. Babanı suçlayacaksın. Atlas'ı. Büyükanнем ve büyükbabam. Suçlanacak olanlar onlar. Senden istediğim tek şey, sorunlarımın üstesinden gelebilmem için bana elinden gelen gücü vermen."

Yumuşak bir gülümsemeyle başını eğiyor. "Öfke ve pervasız fevrilik gibi mi demek istiyorsun?"

Sadece şaka yaptığını biliyorum ama gerçeklerden çok da uzak değil. "Bu bir başlangıç olurdu."

"Beni dinle, Kalp Kraliçesi," diye devam ediyor. "Seninle ilgili bu şeyleri seviyorum. Seni sen yapan şeyler bunlar. Bu yüzden evet, öldürmen gereken şeytanlarla yüzleşmene yardım etmek için buradayım ama o ateşi asla kaybetme. Sen benim eşim olabilirsin ama ben sana yine de aşık olurum çünkü seni görmezden gelmek imkânsız."

"Tamam," diye fısıldıyorum bu sözler göğsümün derinliklerinde bir yerlere dokunurken. Beni hiç bu kadar net gören ve anlayan biri olmamıştı. Evet, Tristan ve Willow vardı ama onlar da ancak bu kadar olabilirdi. Bir

kardeşin sevgisi bir eşinkinden farklıdır -özellikle de kaderinde senin yanında durmak olan bir eşinkinden.

yan.

"Ben de senin için buradayım," diyorum ona bakarak. "Eğer ihtiyacın olursa."

Yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor ve bir şeyler sakladığını hissediyorum. Yine de bunun beni rahatsız etmesine izin vermiyorum. Kendine sakladığı herhangi bir şeyin benimle bir ilgisi yok - sadece benim ihtiyaç duyduğum boşluğa ihtiyacı var. Annesi hakkında bildiklerim ve bana babası hakkında anlattıklarıyla, anılarında canavarlar dolaşan tek kişinin ben olmadığımı biliyorum.

Peki, bu konuda?

Sesi aklıma giriyor.

Ne olmuş ona?

Yalnız olmadığımız zamanlarda sana söyleyebileceğim iğrenç şeyleri düşünüyorum.

Gözlerimi deviriyorum.

Bu yeteneğin saygılı bir şekilde kullanılması pek mümkün değil.

Gülümsemesi genişliyor ve bana bakışı parlak kâğıtlara ve kıvrılmış kurdelelere sarılmış bir hediye gibi hissettiriyor.

"Rhiannon bazen eşlerin birbirlerinin düşüncelerini duyabildiğini söyledi," diyorum şimdi yüksek sesle. "Önce bağ kurmamız gerektiğini sanıyordum ama sanırım gerekmiyor."

"O gece o adamların seni götürdüğünü Heart'ta duyduğumu fark ettim."

"Seni çağırdım," diyorum. "Belki de ilişkimizin yürümesi için eş bağına kabul etmemiz gerekiyordu."

Elimi tutuyor ve arkasından öpüyor. "Seni seviyorum," diyor.

Yıkım. Kalp kırıklığı.

Meşale'nin sözleri zihnimin odalarında dolaşıyor.

"Nadir, bağla ilgili konuşmamız gereken başka bir şey var. Sanırım o gün büyükannem ve büyükbabamla iki şey oldu."

"Ne?" diye sordu.

"Büyükannem Kalp'in büyüsünü almaya çalıştı ama sanırım bağına mühürlenmesinde bir şeyler ters gitti. Cloris'e bunun için ihtiyaçları vardı. Ama sonunda onlara yardım edemedi ve büyükannem bunu kendisi yapmaya çalıştı. Hasarın en azından bir kısmına bu sebep oldu."

Ciddi bir ifadeyle beni izliyor.

"Eğer bağ kurmak istiyorsak, bunu yapmanın Ouranos'un yarısını tekrar havaya uçurmayacak bir yolunu bulmalıyız."

Ellerini yüzüne sürüyor. "Kahretsin, bizim için hiçbir şey kolay değil, değil mi?"

"En azından hiç sıkılmıyoruz."

"Bir yolunu bulacağız Lor," diyor elini boynumun kenarına dolayarak.

"Ne yapmamız gerekiyorsa."

Başımı sallıyorum. O haklı.

Bu bizim kaderimiz değil. Buna izin vermeyeceğim.

Birbirimize bakıyoruz ve kalbim sıkışıyor.

Güneş batmaya başlıyor, gözleri acıkırken hava serinliyor. Eğiliyor ve boynumun kıvrımını nazıkçe emiyor. "Seni istiyorum,"

diyor, sesi sert. "İşte. Şimdi. Yere yayıl, orada gönlümce ziyafet çekeyim. Seni yalnız kalabileceğimiz, kimsenin bizi haftalarca duyamayacağı bir yerde becermek istiyorum, böylece sesin kesilene kadar adımı haykırmanı sağlayabilirim."

Eli dizimden uyluğuma doğru kayıyor ve binici pantolonumun derisi de dahil olmak üzere tenimi ürpertiyor. Onu hava gibi arzulamayı bırakacağım bir gün gelecek mi diye merak ediyorum.

"Söyle Aurora Prensi," eli bacaklarımın arasına kayarken nefes nefese kalıyorum, elinin topuğu pantolonumun dikişine doğru miktarda baskı yapıyor.

"Belki bir dağın tepesinde bir yerde," diyor. "Ya da kimsenin bizi bulamayacağı unutulmuş bir ormanın derinliklerinde."

Elini bana sürttüğünde ağzımdan bir inilti dökülüyor. Koluna tutunuyorum ve çenem boyunca bir dizi öpücük kondururken başım geriye düşüyor.

Önce Güneş Sarayı'na girmeliyiz. Önce Atlas'ı geçmeli ve dışarıda bir yerlerde bizi avlamakta olan Nadir'in babasından kaçmalıyız. Eğer bunlardan sağ çıkabilirsek, belki bu fanteziyi yaşama şansımız olur.

"Bunu başarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım," diyor, bir kez daha düşüncelerimi okuyarak. Eli içime bastırmaya devam ediyor ve gözlerim kapanırken sırtım kavisleniyor.

"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?" diye bir ses geliyor ve Nadir'i hareketsiz bırakıyor. Beynimin toparlanması bir an alıyor ve bu istenmeyen kesintiye itiraz etmek istiyorum. "Şimdi buna katlanmak zorunda mıyız? Ne zaman arkamı dönsem ikiniz de azgın tavşanlar gibi davranıyorsunuz?"

Nadir elini bacaklarımın arasından çekerken hırlıyor ve Mael gözleri sevinçle dans ederken bize yapmacık bir sırıtma sunuyor.

"Neler oluyor?" diye soran kardeşimin sesi duyuldu.

Yüzüm ısınırken Nadir'e bakıyorum. Mael'in ortaya çıkması bir şey, ama kardeşimin bizi şehvetin yaklaşan sancıları içinde yakalaması bambaşka bir şey.

Mael şarkı söyler gibi bir sesle, "Bir şey yakaladık," diyor ve Tristan'ın yüzü ikimizi de içine alırken kararıyor.

Tristan su içinde, saçları ve giysileri tamamen sıırılsıklam. "Neden ıslaksın?" Konuyu değıştirmeye hevesli bir şekilde soruyorum.

Mael bir kahkaha atıyor ve omzundan topal bir balık sarkıtıyor.

"Nehirde bir kütük bulduk, yuvarlanmak için mükemmeldi. Bahse girdik ve o kaybetti." Mael, ona bir kez daha ters ters bakan Tristan'a sıırıtırıyor.

"İyi anlaştığınızı gördüğüme sevindim." Tristan eğilip çantasını karıştıırken ve bir tunik çıkarırken soruyorum.

Tristan ıslak üstünü çıkarıp kuru olanla değıştirirken, "Piç hile yaptı," diyor.

Mael elini göğsüne bastırarak, "Hile yapmadım," diyor. "Gerçekten bir ayı gördüğümü sandım."

Sonra Mael bana baktı ve göz

kırptı. "O bir sincaptı."

Mael bir el sallıyor. "Sincap. Ayı. Bazen onları karıştııyorum. Ben daha çok şehir insanıyım."

Onlar tartışmaya devam ederken Nadir ve ben gülümsemelerimizi bastırmaya çalışarak bakışıyoruz.

Mael balığı hazırlamaya koyuluyor ve çok geçmeden hepimize yumuşak bir parça uzatıyor.

"Sen de mi askerde yemek yapmayı öğrendin?" Yemeği kabul ederken, Nadir'in o gece Kalp Kalesi'nde bana anlattıklarını hatırlayarak soruyorum.

Mael homurdanıyor. "Hayır. Ağzımda gümüş kaşıkla doğmadım. Yemek yapmayı erken yaşta öğrenmek zorunda kaldım. On bir kardeşin en büyüğüydüm ve hepimiz üzerimize düşeni yapmak zorundaydık."

Mael'i Nadir'in kaptanı rolünün dışında hayal etmek zor, ama belli ki bundan önce de bir hayatı vardı.

"Şimdi neredeler?" Karşımıza otururken sordum.

"Aurora'da. Savaştan sonra Nadir beni kaptanı yaptı ve annemi büyüdüğümüz küçük evden taşıdım ve tüm kardeşlerimin kendi evlerine yerleşmelerine yardımcı oldum. Keep'te yaşamak için fazla bir şey istemiyorum ve aldığım ücret de... cömert."

O ve Nadir birbirlerine bakıyorlar ve belli ki bir şeyi paylaşıyorlar.

Mesaj. Mael'in "cömert" derken neyi kastettiğinden emin değilim ama anladığımı hissediyorum.

"İyi ki sayılarla aram hiç iyi olmadı," diyor Nadir. "Zulamdan bir yılda sana ödediğimden daha fazla viski içtiğine eminim."

Mael homurdanır ve gülümser. "En az iki katı kadar."

"Belki bir gün içinizden biri bana öğretebilir," diyorum. "Nasıl yapıldığını öğrenme şansım hiç olmadı."

"Doğru," diyor Tristan. "Çünkü o bir çocuk olarak hapse atıldı-"

"Tris," diyorum, sözünü keserek. "Yapma. Buna gerek yok."

Anlıyorum. Ben Nadir'i her şey için affetmişken, Tristan'ın aynı şeyi yapması için bir neden yok.

"Ne?" Tristan soruyor. "Bu onu korumakla mı ilgili?" Nadir'i işaret ediyor.

"Hayır, bu beni korumakla ilgili."

"Lor, zamanını kiminle geçireceğini ben belirleyemem. Bunu her zaman açıkça belirttiniz ama-"

"Hayır, yok. Bu her zaman doğru oldu. Ama ona güvenmeye neden hazır olmadığınızı da anlıyorum. Benim de uzun zamanımı aldı."

"O kadar da uzun değil," diyor Tristan ve ben de başımı sallıyorum.

"Haklısın. Hızlı görünüyor olmalı ama birlikte çok zaman geçirdik ve sen onu kendi hayatının bir parçası yapmaya hazır olmasan bile onun artık benim hayatımın bir parçası olduğunu kabul etmene ihtiyacım var."

"Lor," diye araya girer Nadir. "Sorun yok."

"Hayır, değil. Tristan, lütfen. Sen ve Willow hayatımdaki en önemli iki kişisiniz. Bunu biliyorsun. Ama artık dünyaya karşı sadece üçümüz değiliz."

Bir sonraki günü görüp göremeyeceğini bilmeyen bir mahkûmdan başka bir şey olmayalı sadece birkaç ay oldu. Ve şimdi bir taç için yarışıyorum, iki kuduz kral tarafından avlanıyorum ve hayatımın geri kalanını birlikte geçirmem gereken adamlarla tanıştım. Her şey değişti.

Willow'la birkaç gün önce tartıştığımızda, benden uzaklaşıyor olabileceğinden endişelenen bendim ama şimdi hayatlarımız hiçbirimizin hayal bile edemeyeceği şekilde genişlediğine göre, tüm bunların kaçınılmaz olduğunu anlıyorum. Nostraza'dan çıkarsak, dikkatimizi çekmek için yarışan milyonlarca dış etkiyle mücadele etmek zorunda kalmayacağımızı düşünmek hiçbirimiz için saflıktı.

Tristan'ın gözleri benden Nadir'e ve tekrar bana kayıyor. "Neden, o senin eşin olduğu için mi?"

Mael kıkırdar ve Tristan ona karanlık bir bakış fırlatır. Mael ellerini yalvarırcasına kaldırır.

"Özür dilerim. Sana gülmüyorum."

"O zaman kime gülüyorsun?" Tristan talep ediyor.

"O." Mael başını Nadir'e doğru eğiyor, o da kaşlarını kaldırarak karşılık veriyor. "O ortaya çıktığından beri çok dağınıksın. Bir nedeni olduğunu ve bunun sadece senin parlak kişiliğinden kaynaklanmadığını bilmek içimi rahatlatmış."

Nadir tartışmak istercesine ağzını açıyor ve sonra bana küçük bir gülümseme vermeden önce kapatıyor. "Son birkaç haftadır biraz kafam karışık olabilir."

"Yani kaderinizde var mı?" Tristan soruyor. Hissettiğim her şeyi ve Rhiannon'un bana bağ hakkında söylediklerini anlatıyorum. Bitirdiğimde Tristan sessizleşti.

"Büyükanne ve büyükbabalarımızın da arkadaş olduğunu unutma," diyorum ve bu onun yüz ifadesinde bir şeylerin titreşmesine neden oluyor. "Rhiannon birbirlerini çok sevdiklerini söyledi."

Tristan elini yüzüne sürüyor. "Yani bu demek oluyor ki onunla sıkışıp kaldın. Ailemizi öldüren ve hayatımızın yarısını hapiste geçirmemize neden olan kralın oğluyla."

Başımı sallıyorum. "Aynısı," diyorum usulca. "Umarım zaman içinde onu kabullenmeyi öğrenebilirsin. Ona güvenmenin neden zor olduğunu biliyorum ama Nadir'in sadece benim iyiliğimi düşündüğünü söylediğimde bana inan." Beni sorgulayabilmek için Aphelion'dan nasıl kaçırdığını ve önemli biri olmadığım ortaya çıkarsa beni ortadan kaldıracağını söylediğini düşünerek duraksıyorum. "Çoğunlukla," diye ekliyorum.

O şeyleri neden yaptığını anlıyorum ve benimle hiçbir ilgisi yoktu. Gerçekten yok.

"Bu senin de ona bağlı olduğun anlamına geliyor, Tris. Çünkü ulaşmaya çalıştığımız şeyin ötesinde sahip olduğum herhangi bir gelecek, ikinizi de içeren bir gelecek."

Tristan derin bir iç çeker ve Nadir'e sanki ona ilk kez doğru dürüst bakıyormuş gibi bakar.

Nadir sırtıyor ve öne doğru eğilerek elini uzatıyor. "Ailemize hoş geldin kardeşim."

Tristan'ın bakışları taş gibi sert ve Nadir göz kırptır. "Tamam, bunun için çok erken. Bunun üzerinde çalışacağız."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

GABRIEL

GÜNEŞ SARAYI

Bugünden zaten nefret **ediyorum**. Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda her günden nefret ediyorum. Atlas Apricia'yla bağ kurmak için bir tarih belirlediğinden beri bir an bile huzur bulamıyorum. Her yerde o var. Ateş mesafesindeki herkese çılgık atıyor ve ne kadar saklanmaya çalışsam da beni bir tazı gibi koklayarak bulmayı başarıyor... ya da belki bir fare ya da doğal olmayan yetenekli bir burnu olan ve acı vermeye meraklı eşit derecede nahoş bir haşere.

Görünüşe göre gardiyanlar Atlas'ın emirlerini yerine getirmek için var olduğundan, bizim de onun emirleri için orada olduğumuza karar vermiş. Sikerim böyle işi. Onu köpekbalıklarıyla dolu sulara atmak istemesem bile, yapılacaklar listemdeki en son şey çiçek aranjmanlarını toplamak ve sipariş ettiği saçma elbisenin kuyruğunu tutmak olurdu.

Atlas'ın çalışma odasına bunu takarak girdiğinde neredeyse kahkahalara boğuluyordum. Yaklaşık bir ev genişliğindeydi ve üzerinde o kadar çok kristal ve altın boncuk vardı ki devrilmemesine şaşırdım. Atlas bile yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu ama yine de onun güzel görüldüğünü düşünüyormuş gibi yaptı.

Atlas son birkaç haftada çok değişti. Kilo verdi ve gözlerinin altında torbalar var. Uyumadığını biliyorum çünkü Lor'u henüz bulamadım. Bağlanmaya bir hafta kala, her gün artan bir aciliyetle bana baskı yapıyor. Umarım Lor saraya nasıl gireceğini buluyordur da ben de yalan söylemeye devam etmek zorunda kalmam. Atlas'a karşı dürüst olmayı önemseydiğim için değil, bu sırrı saklamanın zorluğu -eklemlerimi ve uzuvlarımı saran ağrı ve sızılar- daha fazla dayanamayacağım anlamına geldiği için.

Bugün kendimi açıklanamaz bir şekilde Apricia'nın eğlenceli salonunda buldum, koridorlarda yankılanan tiz bir çığlık tarafından çağırılmışım. Duruşmalar sırasında da bu kadar çekilmez miydi, yoksa konumunun gücü onu daha da mı kötüleştirdi?

Şu anda törenden sonraki akşam yemeği için oturma düzeninin ana hatlarını çiziyor, ancak nedenini kesinlikle bilmiyorum. Bunları hatırlayacağımı mı sanıyor? Ya da hangi şımarık soylunun diğerinin yanında oturduğunu önemseydiğimi mi? Pencereye dönüp konuşmaya devam ederken burnumun kenarını çimdikliyorum. Sadece birkaç gün sonra, söz konusu soyluların hepsi saraya girmeye başlayacak, sadece yirmi dört bölgeden değil, Ouranos'un geri kalanından da.

Apricia dönüp bakıyor ve ben de kendimi eli pantolonunun önünde yakalanmış bir okul çocuğu gibi hissediyorum. Ki bu çok saçma. Zerra, bunu nasıl yapabiliyor? Bir parçam sırf Apricia kraliçem olmasın diye Lor'u Atlas'a vermeyi düşünüyor. Ama ben bile o kadar piç değilim. Düşünüyorum. Bu noktada şansımız yarı yarıya.

"Dikkatini bana mı veriyorsun?" diye soruyor ve gözlerimi kafatasımın içini görece kadar çevirmemek için elimden geleni yapıyorum. Onları yerinde tutmaya çalışmaktan alnıma kramplar giriyor.

"Elbette," diyorum başımı eğerek. Ama o henüz teknik olarak benim kraliçem değil ve buna "Majesteleri "ni eklemem gerekmiyor, bu ayrıntıyı fark etmiş olmalı, çünkü gözlerini kısıyor.

"O zaman Leydi Boliver'ın yanına kimin oturması gerektiğini söylemiştim?"

Hay sikeyim. Çenemi kaşıyorum, cevap vermeye mi çalışsam yoksa çekip gitsem mi diye düşünüyorum. Apricia'nın kızgın olması umurumda değil, tabii bu kulak zarlarım patlayıp kulaklarımdan dışarı sızana kadar süpürgesini sallayarak koridorda beni takip edeceği anlamına gelmiyorsa.

"Lord Ferdinand?" Diyorum, çünkü doğru cevap vermenin daha eğlenceli olacağına karar veriyorum ve Tanrı biliyor ya şu anda alabileceğim tüm komik rahatlamaya ihtiyacım var.

Gözleri, hayati organlarımı kesmeye adanmış bıçak gibi keskin noktalar halinde daralıyor.

"Lord Summers dedim," diye tısladı. "Eğer bu töreni mahvedersen..."

"Belki..." Sözümlü keserek söylüyorum, bu da yanaklarının pembeleşmesine ve boynunun kesinlikle çekici olmayan bir şekilde kızarmasına neden oluyor. Annesinin rujunu denemiş ve hoş olmayan sonuçlar almış bir istakoza benziyor. "... Bu tartışma için en uygun kişi ben değil miyim? İsimler konusunda hiçbir zaman iyi bir kafam olmadı."

"Kaptan sensin," diyor. "Bu insanları herkesten daha iyi tanımak senin görevin."

"Sizi temin ederim ki yüklendiğim pek çok şanlı ve onurlu görev arasında bu onlardan biri değil," diyorum ve nasıl daha da kızardığından emin değilim ama bir şekilde kızarıyor. "Hayatım buna bağlı olsa bile Lord Summers ile Lord Spring Flowers arasındaki farkı size söyleyemezdim. Eminim burası senin arenandır."

Sözlerimi düşünerek bana bakıyor ve bunun işe yarayıp yaramayacağını merak ediyorum. Onu bu acı verici görevi başka bir talihsiz aptala yüklemeye ikna edebilir miyim diye. Gözlerini kırıştırıp başını sallıyor ve omuzlarım rahatlayarak çöküyor.

"Haklısın."

"Mükemmel. O zaman seni yalnız bırakayım," diyorum ve topuklarımla üzerinde dönerek botlarım yağa batırılmış ve ateşe verilmiş gibi kaçmaya çalışıyorum.

"Bu durumda, teslimatlardan seni sorumlu tutacağım," diyor, sesi sonunda yükseliyor ve ben donup kalıyorum. "Önümüzdeki hafta boyunca düzinelerce ve *düzinelerce* olacak. Çiçekler. Kumaşlar. Yiyecekler. Şarap. Birinin bunların nereye gittiğini bulması gerekecek."

Yavaşça, kâğıt inceliğinde bir nefes vererek arkamı dönüyorum.

"Apricia-" Dalağımı seve seve çıkarıp tereyağı sürülmüş meze olarak servis edeceğini ima eden bakışları karşısında kendimi tuttum. "*Majesteleri*. Kralın güvenliğiyle zaten oldukça meşgulüm. Eminim bunu başka biri yapabilir."

Dişlerim o kadar sert gıcırıyor ki, onları körelmiş yumrulara dönüştüreceğim. Bakışlarım kenarda duran, ellerini kavuşturmuş ve dudaklarını bir kahkahayı zapt etmeye çalışıyormuş gibi birbirine kenetlemiş bir Fae dışisine yöneliyor. Sanırım onu bir hafta önceki mülakatından hatırlıyorum ve işi aldığı için onun adına üzülüyorum.

Kime gülüyor? Bana mı? Apricia'ya mı? Başını kaldırıyor ve bakışlarımız buluşuyor, sonra hızla başka tarafa bakıp ağzını kapatıyor, dar omuzları titriyor. Evet, Apricia'ya güldüğüne ve bana sempati duyduğuna karar veriyorum, çünkü sadece bir mazoşist Apricia'nın tarafını tutabilir.

Parmak şaklatma sesi dikkatimi şu anda hayatımı cehenneme çeviren altın tehdide geri çekiyor.

"Hayır, bu çok mantıklı. Zaten kimin gelip gideceğinden sen sorumlusun, tüm ekstra teslimatları yönetmek çok mantıklı. Bu işi hallet."

Arkasını döndü ve hizmetçilerine emirler yağdırmaya başladı. Acaba bu kovulduğum anlamına mı geliyor? Bunun için gerçekten zamanım olmadığını söyleyerek itiraz etmek istiyorum ama kaçma şansımı değerlendirmemek aptallık olur. Bunu Atlas'la konuşacağım. Şimdiye kadar müstakbel kraliçesinin talepleriyle ona gitmeye direndim ama artık gerçekten aklım başımda değil.

Odadan çıkarken rahat bir nefes alıyorum. Her nasılsa Apricia'nın sesi, kanadından çok ama çok uzaklaşana kadar saray boyunca beni takip etmeyi başarıyor. O zaman bile onun gevezeliklerini beynime dövme yapılmış gibi duyabiliyorum.

Bir süre sonra geri dönüyorum ve karanlık bir koridordan geçerek Tyr'in kulesinin girişine doğru ilerliyorum. Vardığımda tekrar kontrol ediyorum ama ortalık temiz, koridor her zamanki gibi sessiz. Anahtarlarımı çıkarıp kapının kilidini açıyorum. Bugün onun için bir şey hazırlamadım - bu spontane bir ziyaret. Sadece bir merhaba deme ihtiyacı hissediyorum.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıyorum. İçeri girdiğimde Tyr açık bir pencerenin yanında oturuyordu. Yumuşak esintinin ve ılık güneşin yüzüne vurmasına izin verirken gözleri kapalı. Onu en son ne zaman böyle gördüğümü hatırlamıyorum. Burada olduğumu bilip bilmediğinden emin değilim ama hareketsiz duruyor, ben de bir an için onu inceleme fırsatını değerlendiriyorum.

Bir ömür önceymiş gibi gelen Atlas'ın onu kilitlediği o yılları hatırlıyorum.

Yukarı.

Atlas ve Tyr'in babası Kyros, İkinci Sercen'den sonra soylarını sürdürmeyi seçtiler.

Savaş, Tyr'ın yönetimi ele geçirmesi için yer açtı. Aphelion savaş sırasında Kyros'un kişisel olarak aldığı birçok feci darbeye maruz kaldı. Ortalık yatıştıktan sonra eskisi gibi değildi ve sanırım anneleri ile birlikte Evanescence'a inip parçalarını bir araya getirirken oğlunun yönetimi devralmasına izin vermekten memnundu.

Bu başarısızlıklarına rağmen iyi bir kraldı ve her neredeyse umarım huzur içindedir.

Tyr yükselişinin bir parçası olarak on yeni gardiyan atadı, ben de dahil. Bunun tek geleceğim olduğunu bilerek yıllarca bunun için çalışmışım. Ne bir adım ne de bir ailem vardı, sadece uyanıkken rüyalarımın giren çocukluk anılarım vardı.

Babam küfürbaz bir pislikti ve en sevdiği eğlencesi annemi dövmek ve sonra da tecavüz etmek olan kaba bir sarhoştur. Sinirlendiğinde ikiz kardeşimi ve beni kiler odasına kilitlerdi, böylece anneme huzur içinde vurabilirdi - çok anlamlı bir şekilde ifade ettiği gibi - "bizim mızımızlanmamız onun aletini yumuşatırdı".

Onu bayılttıktan sonra ikimize saldırmaya başladı. Birbirimize kalkan olmaya çalışırdık ama faydası olmazdı. Çok küçüktük ve o acımasız, kırık bir adamdı.

Bir gün kontrolünü kaybetti. Çok ileri gitti ve annemle kardeşimi öldürdü. Ona karşı savaştım, kafasında bir sandalye kırdım. Bunu nasıl başardığımı hala bilmiyorum. Bu onu bayılttı ve sonunda kaçma şansımı gördüm. Annemi ve kardeşimi bırakmaktan nefret ediyordum ama onlar için yapabileceğim hiçbir şey kalmamıştı.

Kendimi ormanda kaybettim ve orada haftalarca yalnız, yaralı ve aç bir şekilde dolaştım; ta ki Kral Kyros ve bir avcı grubu, onları bir sopayla pusuya düşürmeye çalışırken bana rastlayana kadar. Kendi kendime nasıl yiyecek arayacağıma dair çok az fikrim vardı. Bazı meyveler, mantarlar ve diğer küçük şeyler bulmuştum ama hangi parçaların zehirli olduğunu bilmediğim için çoğunu yemeye korkuyordum.

Yalan söyledim ve onlara yalnız olduğumu söyledim. Çoğunlukla doğrudur. Babamın hala yaşayıp yaşamadığını bilmiyordum, ama tüm niyet ve amaçlar için ailem gitmişti ve ben bu dünyada tamamen yalnızdım.

Tyr'ın gardiyanlarından biri olarak atandığımda, bu benim hayatımın hem sonu hem de başlangıcıydı. Artık kendi özerkliği olmayan bir hizmetkâr olsam da, bu hayatta bir daha asla rahatlık istemeyecektim.

Atlas uzun yıllar Tyr'ın yanında hüküm sürdü ama her zaman

Sınırdıydı ve rolüne tam olarak yerleşemiyordu, sürekli daha fazlasını yapmak istiyordu. Kardeşiyle aynı yıkıcı güçlere sahip olmamaktan nefret ediyor, daha uysal illüzyonlarıyla yetinmek zorunda kalıyordu. Ayrıca yıllar önce Kalp Prensesi tarafından reddedilişini de asla unutamamıştı, her ne kadar bunu hatırlayacak neredeyse hiç kimse hayatta kalmamış olsa da.

Özgüven eksikliği yaşayan bir erkeğin kalıcı kırılğanlığını asla hafife almayın.

Bulduğu her fırsatta Tyr'ın altını oymaya başladı, kralın güvenini sarsmaya çalıştı ve Aphelion'un tüm sorunlarının Tyr'ın başarısızlıklarının doğrudan bir sonucu olduğunu söyledi. Tyr'ın gözlerini Atlas'ın oynadığı oyunlara açmaya çalıştım, ancak Atlas her zaman bir manipölasyon ustası oldu, gerçeklerini desteklemek için yanılsamalarını ördü. Bazen gerçek gücün kimde olduğunu merak ediyorum.

Tyr'ın içeri girip ikimizi bulduğu gün Atlas'la birlikteydim, belli ki bir şeylerden rahatsızdı. Ellerini saçlarında gezdirip kendi kendine mırıldanarak odada volta atmaya başlamadan önce Atlas'a gözlerindeki o lanetli bakışla baktı.

Atlas sorunun ne olduğunu öğrenmek istedi ve epeyce ikna edildikten sonra Tyr, Ayna'nın kendisiyle konuştuğunu kabul etti.

Az önce Aphelion'un Birincil'ini ortaya çıkarmıştı. Ve o Atlas değildi.

O anı asla unutmayacağım. Sanki tüm hayatlarımız rotasından çıkmış, kaderimiz felakete doğru sürükleniyordu. O zamanlar sadece bir his olmasına rağmen, her şeyin ne kadar değişeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Atlas kendini kaybetti, çalışma odasını dağıttı -pencereleri ve eşyaları kırdı, kitapları ve resimleri duvarlardan söktü- ta ki Tyr ve ben onu zapt edene kadar. Diğer gardiyanlardan birkaçı yardıma geldi ama Tyr'ın ortaya çıkardığı gerçeği sadece ben biliyordum.

Ondan sonra Atlas sakinleşti ama bunun savaştan beri peşini bırakmayan huzursuzluğun üzerine serpilmiş ince bir kaplama olduğunu söyleyebilirdim.

Sonra bir gün Atlas, Tyr'ın Solan tarafından alındığını söyledi. Ben ve diğer gardiyanlar dışında kimseyle görüşemeyecek ya da konuşamayacak kadar güçsüz olduğunu söyledi.

Bugüne kadar Atlas'ın ona ne yaptığını bilmiyorum ama hep zehirden, Tyr'ı bir şey yapamayacak kadar güçsüz düşene kadar uyuşturduğundan şüphelendim. Kardeşinin kulağına hangi yalanları fısıldadı bilmiyorum ama bir şekilde,

onu gardiyanlara emir vermeye ikna etmeyi başardı - Atlas'ın görevi devralacağını ve Tyr'ın kuledeki varlığından kimsenin bahsetmemesi gerektiğini söyledi.

Ama Atlas Tyr'ı öldüremezdi çünkü Aphelion'un büyüğü gerçek Birincil'e geçerdi ve onu sonsuza dek kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırdı.

Cenaze için bir ceset tedarik edildi ve Atlas sihrini konuşturarak onu Tyr'a o kadar benzetti ki neredeyse beni bile kandıracaktı. Sonra kardeşini bu kuleye kapattı ve o zamandan beri orada olduğu arcturite ile kelepçeledi.

Sonunda Tyr, Atlas'ın ona yaptıklarından kurtuldu ama hayatı sona ermişti.

Hepimizin saklamak zorunda kaldığı sır, yapmak zorunda kaldığım en kötü şeydi.

"Nasılsın?" Pencereye bakan ikinci sandalyeye otururken Tyr'a "Nasılsın?" diye soruyorum. Atlas onu görmeye nadiren gelir ve diğer gardiyanlar da onun yanında olmaktan rahatsız olurlar. Tyr'ın yaptığı bir şey yüzünden değil, zorla ihanetlerini hatırlattığı için. Hiçbirimizin fazla seçeneği olmasa da, hepimizin suç ortağı olduğu şeyin dikenli gerçeği.

Atlas'ın onu kilit altına almasından sonraki aylarda, Tyr'ı kardeşinin isteklerine karşı gelmeye sadece bir kez ikna ettim. Tyr gardiyanlara, Atlas'ın yalanlarını ortaya çıkarabilmemiz için Aphelion konseyini her zamanki toplantı salonunda toplamalarını emretti. Tyr'ı canlı canlı görmeden buna asla inanmayacaklarını biliyorduk.

Ama Atlas'ın paranoyası tahmin ettiğimden daha genişti ve her bölge başkanının evine casuslar yerleştirmişti bile. Yirmi dört mıntıka ve sadece on gardiyanla, planımızın tüm parçalarını uygulayamadan Atlas'a haber ulaştı.

Konsey geldiğinde Atlas onları karşılamaya hazırды. Herkesi, bölgelerinin merkezinde her bir hükümdar için bir anıt inşa edilmesini görüşmek üzere çağırdığına ikna etti ve pohpohlaması ve hassas egoları sayesinde kimse gerçeklerin tam olarak uyuşmadığını sorgulamadı.

Onlar gittikten sonra Atlas'ı hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Tyr'a bağırıp çağırdı ve sonra öfkesini bana ve kardeşlerime yöneltti. Tyr'ın gözleri önünde her birimize işkence ettirdi, en kötüsünü bana sakladı.

Atlas, Tyr ile aramızdaki ilişkiyi kıskanıyor ve yakınlığımıza içerliyor muydu bilmiyorum ama her neyse, sonunda bunu ikimize karşı kullanmanın bir yolunu buldu.

Zihnim o günleri unutmak için elinden geleni yaptı. Acıyı. Kanı. Yanıklar. Çılgınlık.

Göğsümdeki, sırtımdaki, kollarımdaki ve bacaklarımdaki yara izleri asla unutmama izin vermeyecek.

Ondan sonra Tyr bir daha Atlas'ın isteklerine karşı gelmeyi reddetti. Ve böylece, bu kısır dansı yapıyoruz, daireler çizerek dönüyoruz, ikimiz de onun giderek sıkılaşılan ilmiğinden nasıl kurtulacağımızı bilmiyoruz.

"Müstakbel kraliçe sayesinde saray darmadağın oldu," diyorum ve yemin ederim Tyr'ın gülümsemesinin en ufak bir ipucunu yakalıyorum.

Atlas Lor'u ele geçirirse bunun nasıl sonuçlanacağını merak ediyorum.

O bir Birincil, yani bağ kurduğu herkes yükseldiğinde onun büyüünden faydalanacak. Kökenini öğrendikten sonra her şey çok daha mantıklı geldi. Atlas'ın peşinde olduğu şey de buydu. Birincil büyüye sahip olmadığı gerçeğine içerliyor. Ama Ayna'yı kullanırsa işe yarayacak mı?

Lor'da Kalp Eseri var mı? Bildiğim kadarıyla Taç kayboldu, ama Lor ve Nadir'in bana karşı tamamen dürüst olmadıklarını varsayıyorum.

"Tam bir baş belası," diye ekliyorum ve Tyr yavaşça başını çeviriyor, mavi gözleri yıllardır söylemediğimiz pek çok şeyle kaynıyor. Bir zamanlar Tyr ve benim-

Başımı sallıyorum, olabilecek şeylerle kendime eziyet etmeyi reddediyorum.

Önemli değil. O gelecek uzun zaman önce öldü.

Belki de hiç başlamadı ve ben kendimi kandırıyordum. Tyr kraldı ve bağ kurduğu herkes Denemeler aracılığıyla seçilmek zorundaydı. Muhtemelen ben hiçbir zaman bir seçenek olmadım, en azından resmi olarak.

Ama artık asla bilemeyeceğim.

Arkama yaslanıyorum ve birlikte yalnızlığın tadını çıkarırken kıyıya vuran dalgaların sesini dinliyorum. Bu, hafta içinde kendimi huzurlu hissettiğim nadir anlardan biri. Çalkantılı düşüncelerimden kaçabildiğim zaman.

Küçüklüğümde beri bu aileye bağlı kaldıktan sonra, Kyros'un beni bulduğu ormana terk edilmemin daha iyi olacağını düşündüğüm günler oluyor.

İçeri girdiğimde yaşadığı ilk şoku atlattıktan sonra beni kucakladı ve

beni ormandaki av kulübesine geri getirdi. Öldüğümü ve cennete gittiğimi düşündüm ve işte o zaman Atlas ve Tyr ile tanıştım, ikisi de benden sadece birkaç yaş büyüktü. Birlikte haftalarca koşturduk, küçük av hayvanlarını nasıl yakalayacağımızı öğrendik ve küçük çocukların yaptığı yaramazlıkları yaptık. Hayatımın en mutlu zamanları olabilirdi. Bir kabustan kaçmış ve bir rüyada uyanmıştım. Sürekli annemi ve kardeşimi düşünüyordum ama unutmayı da çok istiyordum.

Beni Aphelion'a geri getirene kadar askere alındığımı öğrenmemiştim. Daha iyisini bilemeyecek kadar gençtim ama Güneş Kralı'nın gelecekteki muhafızları olarak eğitilen bir grup genç Yüce Fae'ye katıldım. Bu yorucu bir süreçti - sadece birkaçı kendilerinden talep edilen becerileri geliştirebildi - ve kralın yakın çevresindeki açık pozisyonlar nadirdi.

Gardiyanlar da Kral Cyrus'un, yani Denemeleri düzenleyen aynı kralın eseri idi. Son Haraç konusundaki yersiz iyimserliği gibi, gardiyan birliğini de bu hayata bir isimden başka bir şeyle gelmemiş olanları yüceltmek için bir fırsat olarak kullandı. Teoride kulağa hoş geliyor. Pratikte ise daha karmaşık.

Atlas, Tyr ve ben zaten arkadaştık ve diğerleri onlarla olan yakınlığıma içerliyordu. Oraya ait olduğumu kanıtlamaya kararlıyım, bu yüzden her gün bayılana kadar antrenman yaptım. Bu adanmışlık bana Güneş Sarayı'nın gördüğü en genç gardiyan olma unvanını kazandırdı, ancak bu onuru sadece prenslerle olan ilişkim nedeniyle aldığımı iddia edenler olduğunu biliyorum.

Yine de, kanatlarımı büyütmek için acı verici bir süreçten geçtim. Göğsüme bir yaylı tüfek dayasanız bile açıklayamayacağım alışılmadık ve nadir bir büyü parçası, ancak töreni gerçekleştirmek için büyülü bir nesne kullanıldı.

Yeni uzantılarım kozasından çıkan bir kelebek gibi derimi yırttığında vücudumda oluşan acıyı asla unutmayacağım. Ağırlığın sırtımı ağrıtmaması için kaslarımı eğitmek aylarımı aldı ve onları uçuş için kullanmak çok daha fazlasını gerektirdi. Acıya rağmen, Kyros'un o gün beni ağaçların arasında bulmasını bir onur ve şans olarak değerlendirmiştim.

Her şeyin daha çok bir lanete dönüşeceğini çok az biliyordum.

Düşüncelerim şimdiki zamana ve Tyr'a geri dönüyor.

beni izliyor.

Kaşları ne düşündüğümü merak ediyormuş gibi çatık. Keşke konuşsa. Bazen nasıl konuşacağını unuttu mu diye merak ediyorum.

Eskiden çok farklı bir insandı. Cesur ve gürültülü, bazen zararına, ama tanıdığım adamın sadece bir kabuğu. Bir zamanlar aşık olabileceğimi düşündüğüm adamın. Onu bu haliyle sevmediğimden değil ama bu, koruma ihtiyacının doğurduğu bir aşk. Bu ikimizin de istediği bir aşk değil.

"Nasıl tanıştığımızı düşünüyordum," diyorum, onun dile getirilmemiş sorusunu yanıtlarken. "O sopayla dışarı fırladığımda babanın yüzündeki ifadeyi." Bu anıya gülüyorum ve Tyr'ın ağzı en küçük gülümsemeye dönüşüyor.

"Bir köprü trolünden daha kültürlü değildim," diye ekliyorum, bir başkasını ortaya çıkarmayı umarak, ama o iç çekiyor ve sonra arkasını dönüp pencereden dışarı bakıyor.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı?" diye sordum. "Sana getirebileceğim herhangi bir şey?" Onun yanındayken kendimi bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyorum. Buraya gelmekten korkmak için yeterli, ama ben de durursam, Tyr'ın gerçekten kimsesi kalmaz ve bunu yapamam.

Başını sallıyor, hala bana bakmıyor. Ben de bunu bugünlük işinin bittiğine dair bir işaret olarak alıyorum.

"Sana yeni kitaplar getireceğim," diyorum, yüzlerce kez dinlediğini bildiğim hikâyelerin olduğu raflara bakarak. "Şu egzersizleri yapsak nasıl olur? Yarın tekrar geleceğim."

Elimden geldiğince sık hareket etmesini sağlamaya çalışıyorum. Bu küçük alana hapsolup yok olup gitmesinden endişe ediyorum. Bazen benimle dalga geçiyor ve istediğimi yapıyor, ama kalbinin hiçbir zaman gerçekten bu işte olmadığını söyleyebilirim. Daha çok mücadele etmesine ihtiyacım var. Bunun onun tek kaderi olmasına karşı savaşımasına ihtiyacım var. Atlas'ın oyun oynamasıyla birlikte Tyr'ın savunmasız olduğuna her zamankinden daha fazla eminim.

"Tyr," diyorum, kolunu tutarken çömeliyorum. "Güçlü olmana ihtiyacım var. Neler olduğunu bilmiyorum ama Atlas her ne yapıyorsa onun için çok yanlış gitme potansiyeli olduğunu düşünüyorum. Hazır olmana ihtiyacım var."

Dönüp bana bakıyor ve yemin ederim on yıllardır ilk kez bakışlarında boyun eğmiş bir yenilgiden daha fazlası gibi görünen bir şeyin titrediğini görüyorum. Kolunu sıkıyorum ve yukarı bakmadan önce onu tuttuğum yere bakıyor. Çenesini çok hafifçe eğdi, ama ben

Ne anlama geldiğinden tamamen emin değilim.

"Lütfen," diyorum tekrar. "Ben... Henüz bilmiyorum ama bunu yapmaya devam edemem, sen de edemezsin."

Tekrar başını sallayıp yutkunuyor ve ben de göğsümde yakıcı bir ağırlık hissederek gitmek için ayağa kalkıyorum.

Kapıyı kapattıktan sonra düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir halde merdivenlerden aşağı iniyorum. Her zamanki protokolümü unutuyorum ve kimsenin geçip geçmediğini kontrol etmeden kapıyı açıyorum. Dışarı çıktığımda birinin tökezleme sesi ve bir "Oh!" sesi duyuyorum. Bir Yüksek Fae dişisi şu anda eğilmiş, bir yığın havluyu topluyor. Bakışlarımdan kaçmak için çok çaba sarf ediyor gibi görünüyor.

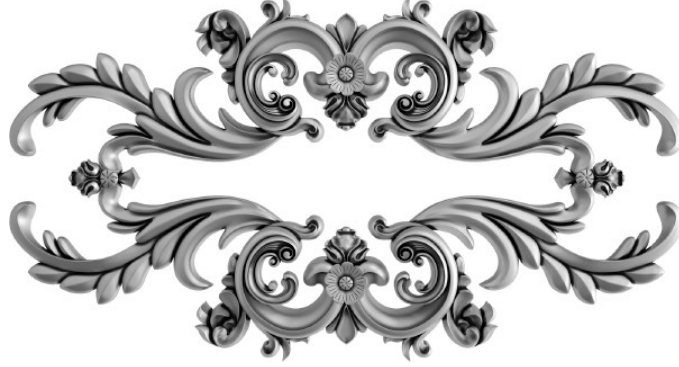
Kapıya yaslanıp yaslanmadığını merak ederek onu izliyorum. Dinliyor muydu?

"Ne yapıyorsun?" diye sorduğumda başını kaldırıp baktı. Onu daha önce Apricia'nın yanında gördüğüm hizmetçi kadın olarak tanıdım. Giriş mülakatlarında gördüğümle aynı kişi. Onda hâlâ tam olarak çıkaramadığım tanıdık bir şeyler var.

"Kusura bakmayın, tam geçiyordum, ayağım takıldı," diyerek havluları bir kucak dolusu topladı ve tekrar katlamaya zahmet etmedi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Sonra da başını eğip kaçıyor.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GÜNEŞ KRALİÇESİ ZERRA

EVANESCENCE

Zerra, Ouranos'taki her hükümdarın kendi halklarının başına gelen dehşeti anlatışını dinledi. Seslerindeki acıyı duydu. Sözlerindeki tutkuyu. Hepsinin evlerini kurtarmak için ne kadar uğraştıklarını.

Altın rengi iç çamaşırından başka bir şey giymediği için hâlâ kendini mahcup hisseden Zerra, kollarını beline sarmış bir şekilde durdu ve çemberin etrafında sırayla dönerek sıcağı tarif etti. Yağmur eksikliğini. Susuzluğu. Aphelion'a musallat olan halsizliği.

"Ne yaptın sen?" Kalp Kraliçesi Amara sordu. "Bunu nasıl durdurmaya ve acılarını hafifletmeye çalıştınız?"

Soru yeterince masumdu ama hassas bir noktaya parmak basıyordu. Zerra Cyrus'un yüzünü hatırladı, kendini bulmadan önce gördüğü son yüzü

Burada, ona bir şeyler yapması için yalvardığı zaman. Eamon'u becermek ve sahili kendi özel kullanımı için temizlemekle daha fazla ilgilenerek onu bir el hareketiyle başından savması.

"Ben... onları suyu kullanmaları için cesaretlendirdim," dedi ve altın rengi saçlarından bir tutamı gergin bir hareketle kulağının arkasına sıkıştırdı. Kekelerken utanç yanaklarını yaktı.

"Ve?" Yıldız Kraliçesi Astraia sordu. "Başka ne var?" "Onlara buz verdim. Şey... buzumuz bitene kadar."

Zerra yüzlerindeki yargıyı hayal edip etmediğinden emin değildi ama başka kimseyi sorgulamadıkları halde neden onu sorguluyorlardı?

Zerra'nın ekleyecek başka bir şeyi kalmadığında, Aurora Kralı Herric'e geçtiler.

En son gelen oydu ve mücevher madenlerinin soluşunu anlatışını dinledikten sonra dikkatleri çemberin ortasında parlayan bir ışıltıya çekildi.

Bir figür belirdi ve Zerra onun özelliklerini seçmeye çalıştı ama figür değişti. Gümüş saçlı ve çizgili tenli bir kadından, kafası tıraşlı ve yanaklarında bir tutam kirli sakal olan genç bir adama dönüştü. "Hoş geldiniz," dedi figür yüzlerce sesle, hepsi de akortsuz bir melodi gibi birbirine karışarak. Zerra gözlerini kırıştırtarak onları netleştirmeye çalıştı ama bu çaba başını döndürdü ve bir elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu.

"Nedir bu?" Kral Terra talep etti. "Sen de kimsin?"

Figür varlıktan varlığa dönüşmeye devam etti ve sonra aynı kafa karıştırıcı sesle konuştu. "Ouranos'un Birinci Çağı'nın sonundasın," dediler. "Ama bir kapı kapandığında, bir başkası açılır. İkinci Çağ başlamak üzere."

Çemberin diğer ucundaki herkes birbirine baktı. "Bu ne anlama geliyor?" Amara sordu.

Figür Kalp Kraliçesi'ne döndü ve Zerra izlerken sonsuz sayıda insan olmadığını, aynı bir avuç yüzün tekrar tekrar döndüğünü fark etti. Gözlerini kısarak onları saymaya çalıştı. On iki kişi. Belki de. Emin olmak zordu.

"Biz Empyrium'uz," dediler. "Bizi tanrılarınız olarak görebilirsiniz. Bizler bu toprakların ve sayısız diğer toprakların, sizin kavrayabileceğinizden çok daha uzun yıllar önce ilk ortaya çıkışlarından beri bekçileriyiz. Ve siz evrenin görkemli kozmosunda çok az öneme sahip olsanız da, görünüşe göre

yönetişim geldi."

"Sen neden bahsediyorsun?" Alluvion Kralı Nerus sordu. "Ne demek önemsiziz?"

Empyrium daha sonra onunla yüzleşmek için döndü.

"Halkınız ilk geldiğinde, burası toprağın derinliklerinde çalkalanan ilk fideler dışında büyüden yoksun, yeni doğmakta olan bir ülkeydi. Zamanla Fae'lerin ortaya çıkmasına neden oldu."

Büyü, diye düşündü Zerra. Ouranos'ta sihir olduğunu biliyordu. Fae'ler ormanların ve dağların derinliklerinde yaşar, çiçeklerin açmasını ve kuşların ötmesini sağlarlardı. Kanatları, renkli derileri ve parlayan gözleri olan büyülü yaratıklar. Yorgun gezginler yollarını kaybettiklerinde kurtarıldıklarından bahseder, çiftçiler kuraklıktan kurtulan mahsullerinin mucizevi hikâyelerini anlatırdı. Bazıları bunların hikâyeden ve delilerin saçmalıklarından başka bir şey olmadığını iddia etse de Zerra her zaman gerçek olduklarına inanmıştı.

"Ancak büyü büyümeye devam ediyor ve Fae'ler artık onu kontrol altına alacak güce sahip değil. Evlerinizi kuşatan vebalar ve hastalıklar bu gelişen gücün bir sonucudur. Şimdi bu güç dizginlenmeli, kontrol edilmeli ve yönlendirilmelidir," dedi Empyrium. "Ve bu yüzden sizi buraya getirdik."

Ellerini salladılar ve yedi nesne belirerek etraflarında bir çember oluşturdu. Altın bir ayna. Kırmızı taşlı gümüş bir taç. Siyah bir meşale. Tahta bir asa. Parıldayan bir kaya. Sedefli bir mercan. Ve ay taşlarıyla süslenmiş beyaz bir diadem.

"Bu yedi Eser anavatanlarınızın büyüüne bağlıdır. Bugünden itibaren her biriniz onlara ve dolayısıyla büyüünün kendisine bağlı olacaksınız."

Empyrium elini tekrar salladı ve nesneler, ayna Zerra'nın başının üzerinde durana kadar her biri bir hayırsever seçerek yaklaştı.

"Büyüyle birlikte Yüksek Fae'liğe yükselirsiniz ve bu da sizi ölümlü statünüzün üstüne çıkaran hediyeler içerir. Uzun yaşam. Artan fiziksel güç. Daha keskin duyular."

Zerra çemberin etrafındaki yüzleri temkinli ama umutlu bir şekilde izledi. Bu teklif kulağa çok umut verici geliyordu ama bir bit yeniği olmalıydı.

"Ne yapıyorlar?" Amara sordu, bakışları üzerinde yavaşça dönen gümüş tacı inceliyordu.

"Bu nesnelerle, İmparatorluk Nesneleri olarak bilinen eşsiz bir yetenek kazanacaksınız."

büyü." Empyrium sırayla her hükümdarın sihrini tarif etmeye devam etti. Aphelion'un kraliçesi olarak Zerra'ya hem silah olarak hem de illüzyonların manipölasyonunda kullanması için ışık gücü verilecekti. İnançsızlığını bastırmakta güçlük çekiyordu.

"Hayatınızın sonuna geldiğinizde," diye devam etti İmparatorluk, "o zaman sonsuza dek eserlerinizin dokusunda yaşayacak ve yerinize geçecek en değerli hükümdarı seçme gibi imrenilecek bir görevi üstleneceksiniz. Bir daha asla hiç kimse bir halkın liderliğini sadece doğuştan gelen bir hakla elde edemeyecek."

İmparatorluk onu özellikle kabul etmemiş olsa da, Zerra bu sivri sözlerle onu kastettiklerine yemin edebilirdi. Kraliçe unvanını hak ettiği için değil, varsayılan olarak almıştı.

"Ancak, biriniz burada kalacak."

Odanın içinde dolaşan temkinli umut daha keskin bir şeye dönüştü.

"İçinizden biri Ouranos'u gözlemek üzere görevlendirilecek. Bizim yerimize Eserlerin bekçisi olarak hareket edecek ve kıtanın istikrarını sağlamak için ek bir katman olarak işlev göreceksiniz."

"Burada mı kalacaksın?" Amara sordu. "Ne kadar süre?" "Ouranos var olduğu sürece."

Amara'nın dudakları birbirine yapıştı, kara gözleri güvensizlikle doldu. Empyrium başını eğdi. "Çok şey istiyoruz, anlıyoruz." "Evlerimizi ziyaret edebilir miyiz?" Terra sordu.

"Yapamazsın. Burada, Evanescence'da kalacaksın."

Zerra, Terra'nın küçük bir adım geri çekilirken yüzünün solmasını izledi. Onun çok sevdiği bir kocayla evli olduğunu biliyordu.

"Sevdiklerimizi buraya getirebilir miyiz?" diye sordu.

"Yapabilirsiniz, ancak bu uçak için tasarlanmamış olacaklar." "Bu ne anlama geliyor?" Amara sordu.

"Bu, fiziksel bedenleri sizinle birlikte olsa da, ruhlarının ve zihinlerinin, tanıdığınız kişinin boş kabuklarından başka bir şey olmayana kadar yavaş yavaş yok olacağı anlamına gelir."

"Ama halkımızın bize ihtiyacı var," dedi Astraia.

"Ailelerimizin bize ihtiyacı var," diye ekledi Alluvion Kralı Nerus.

İmparatorluk başını salladı ama herkes çemberin diğer ucundan birbirine bakarken hiçbir şey söylemedi. Zerra kendi içine çekildi, kendini

küçük görünüyordu. Yüzeyde onu bekleyen önemli biri olduğundan değil, ama bu büyük bir iş gibi görünüyordu.

Sonunda biri sessizliği bozana kadar sessizlik odada uzayıp gitti.

"Ben yaparım," dedi Heric, çenesini kaldırarak. "Bu görevi kabul ediyorum."

Empyrium, elleri önlerinde kenetlenmiş bir halde ona doğru döndü. Aurora Kralı'na birkaç uzun saniye boyunca sözsüzce baktılar.

Zerra, Heric'in onları izlemesini izledi. Kralın gözleri umut ve kurnazlıkla parlıyordu. Her zaman çılgınca hırslı olmuştu ve bu en yüksek onura sahip bir görevdi.

Sadece bir kral değil.

Sadece büyülü High Fae değil.

Ama bir tanrı.

"Hayır," dedi Empyrium. "Size evde ihtiyaç var."

"Ama az önce dedin ki-"

Ellerini kaldırdılar ve onun sözünü kestiler. "Kararımızı verdik. Sen değilsin."

"Bu çok saçma! Başka kimse bunu yapmak istemiyor. En iyi seçim benim!" Sesi yükseldi, odanın sert köşelerinde yankılanarak hayal kırıklığını yansıttı. Zerra Empyrium'a bakarken bağırmaya devam etti. Vücutları Aurora Kralı'na dönük olsa da Zerra, sanki kafasının arkasından çıkmış gibi doğrudan kendisine bakan bir yüz fark etti. Nazik gözleri ve yüzünün her iki yanında yumuşak sarı dalgaları olan bir kadın.

Zerra'ya gülümsedi ve çenesini eğdi.

Zerra bu tanrının kendisine bir mesaj gönderdiğini çok garip bir şekilde hissetti ve kollarındaki tüyler diken diken oldu.

"Yeter!" dedi Empyrium, Heric'in tiradını keserek. Emir odanın içinde öyle bir güçle titreşti ki duvarları bile sarstı. "Başka birini arıyoruz."

Heric Empyrium'a ters ters baktı, ifadesi kötülükle çürümüştü. Ağzını kapattı ve o anda Zerra'nın aklına iki şey geldi.

Bir, bu Heric'ten gelen son şey olmayacaktı. İki,

Empyrium onun ayağa kalkmasını bekliyordu.

Bir dakika önce gördüğü kadın tekrar belirdi, başını sallayıp görüntüsünü sabit tutarken formu birkaç saniyeliğine katılaştı.

Zerra hiçbir zaman iyi bir kraliçe olmamıştı. Bunu biliyordu. Krallığı acı çekerken hiçbir şey yapmamayı seçtiğini anlayamayacak kadar kör ya da aptal değildi.

Diğerlerinin hikayelerini dinlediğinde -ne kadar kırıldıklarını, ne kadar acımasızca çözüm aradıklarını- tembelliğinin utancını hissetti.

Aphelion'un kraliçesi olmayı hiçbir zaman hak etmemişti ve Ouranos'un asil hükümdarları arasında dururken, bu hiç bu kadar açık olmamıştı.

Zerra hiçbir zaman kendisi için büyüklük aramamıştı. Hiçbir zaman şan ya da şöret peşinde koşmamıştı ama en azından bir parçası bir *şeylerle* hatırlanmak istiyordu.

Ve böylece Zerra başını kaldırdı, omuzlarını geriye atarken kollarını indirdi.

Sonunda asil bir şey yapacaktı. Bu bencillik dolu hayatı telafi edebilecek bir şey.

"Ben yaparım," dedi ve bütün gözler ona döndü.

Empyrium gülümsedi ve Zerra hayatında ilk kez değerliliğin parıltısının tenine yayıldığını hissetti.

"Yerine kimi atayacaksın?" diye sordular.

"Cyrus," diye cevap verdi hemen. Bunu hak etmişti. Her şeyi denemişti ve kadın her seferinde ona direnmişti. "Danışmanım."

"Yapılacak."

"Bu bir hata!" Herric bir kez daha davasına sahip çıkarak, tüm vücudu öfkeyle titreyerek konuştu. "Ben daha iyi bir kralım! Bu insanları ben yönetebilirim! Onu istemiyorsun!"

Bağırdı ve çığlık attı, gözleri çıldırmıştı ama Empyrium ve Zerra kararlarını vermişlerdi.

İmparatorluk, Herric'in söylenmelerini duymazdan gelerek, diğer altı yönetici ortadan kaybolmadan önce bir elini kaldırdı ve Zerra'yı yeni ve sonsuz çevresinin yankılanan sessizliğinde tek başına bıraktı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LOR

APHELION: GÜNÜMÜZ

Atlarımızı dış mahallelerde bıraktıktan sonra Aphelion'a dönüşümüz, şehre akın eden insan dalgası sayesinde fark edilmiyor. Görünüşe göre Güneş Kralı bağlılığı için büyük bir davet vermeyi planlıyor, ama neden? Bu hazırlıkların yakalanmamla sonuçlanacağını mı umuyor? Ya da daha kötüsü, ya planları değiştiyse ve benim için çok daha kötü bir şey saklıyorsa?

Bir at arabası hızla geçerken neredeyse bir grup gezgin ozanı ezip geçecekti.

"Ne bu acele?" Nadir homurdanıyor, dudağının köşesi kıvrılıyor Yukarı.

Omzumun üzerinden arkamdan gelen Tristan ve Mael'e bakıyorum. Yarın Payne Rahibesi'ne dönmeyi planlıyoruz.

Cloris, ama bu gece kardeşimle onun kaderiyle ilgili öğrendiklerim hakkında konuşmam gerekiyor. Arkama baktığımda Nadir beni izliyor ve eminim beni geride bırakmanın yollarını arıyor, sanki bu beni güvende tutacakmış gibi.

Beni durdurmayı aklından bile geçirirse kalbini oyup çiğ çiğ yiyeceğim mesajını doğru bir şekilde iletebildiğimi umarak bakışlarımı azaltıyorum.

Ama bana sadece kendini beğenmiş bir gülümseme veriyor, bu da daha sert bakmama neden oluyor.

Seni seviyorum.

Sözleri kafamın içine süzülüyor, nefesimin kesilmesine ve yanaklarımın kızarmasına neden oluyor. Tüm bunlara alışmak biraz zaman alacak.

Bir süre sonra *ben de seni seviyorum* diye cevap veriyorum.

Gülümsemesi sıradan kalmaya çabılıyor ve ben onun girdaplı duygularının çalkantısını hissediyorum.

Sıkışık şehrin içinde manevra yaparken bakışlarım dağılıyor. Nadir takip etmemizi işaret ediyor ve hepimiz kaosu atlatmayı umarak bir sokaktan aşağı dönüyoruz. Sonunda, her yerde Atlas'ın yüzünün resmedildiği tabela ve posterlerin asılı olduğu Umbra'nın kuzey çevresine varıyoruz.

Bir tanesine yaklaşıp inceledim. En üstte büyük, kalın harflerle "tiran" kelimesi yazıyor ve altında alçak fae'nin şikayetlerinin bir listesiyle birlikte onun görüntüsü yer alıyor. Posterlerin birçoğu tahrif edilmiş; bazıları ince bir bıyık, domuz burnu ya da kafasından çıkan boynuzlar gibi daha espriliyken, diğerleri daha uğursuz; parşömen üzerine karalanmış çizgiler ve kanını tasvir ettiğini düşündüğüm şiddetli kırmızı sıçramalar var.

Dördümüz birbirimize bakıyoruz. Tüm bunların ortasındaki varlığımız konusunda temkinliyim. Bağlanma Ayna'ya erişmek için yararlı bir dikkat dağıtıcı olsa da, planlarımızdaki bu potansiyel pürüzü hesaba katmadık. Keşke dikkatleri üzerimize çekmeden alçak fae'lere yardım etmek için yapabileceğimiz daha fazla şey olsaydı.

"Hadi," diyor Nadir, bir meydanın içine dönerek. "Burada oyalanmamalıyız."

Çevremizde artan tedirginliği hissederek hızla karşıya geçiyoruz. Bağ için gelen kalabalıklarla aynı değil; bu vahşi ve tehlikeli bir yankıya sahip.

"Sence neler oluyor?" Mael de bunu açıkça fark ederek soruyor.

"Bilmiyorum," diye yanıtlar Nadir. "Yürümeye devam et. Bundan hoşlanmıyorum."

Onu meydan boyunca takip ediyoruz, ama bir an sonra bir patlama sesiyle ayaklarım yerden kesiliyor.

Yere çakılırken boğazımdan bir çığlık kopuyor, ellerim kaldırım taşlarına sürtünüyor. Kulaklarımdaki çınlamanın arasından çığlıkların ve bağırışların kakofonisini duyuyorum. Bağırın ve feryat eden insanların sesleri. Taş ve harç çatırtılarının gürültüsü.

Birkaç derin nefesten sonra uzuvlarımı harekete geçirmeye çalışıyorum. Yavaşça yuvarlanıyorum, eklemlerim acıyla inliyor. Doğrulduğumda etrafımı saran manzara karşısında şaşkına dönüyorum.

Şehrin tüm bir bölümü havaya uçuştu ve geriye yanmış molozlardan oluşan siyah bir nokta kaldı. Neyse ki biz patlamanın kıyısındaydık ve en kötü kısmından kurtulduk.

Çılgınca Nadir'i ve kardeşimi arıyorum. Nadir'i gördüğümde ellerimin ve dizlerimin üzerinde ona doğru koşuyorum.

"Nadir!" diye sesleniyorum. Yan yatıyor ve onu sırt üstü yatırıp iri bedenini kaldırmaya çalışıyorum. Kulağımı göğsüne dayadığımda inliyor, kalbinin atışını duyduğumda içimden bir hıçkırık kopuyor. Gözleri yavaşça açılıyor ve gökyüzüne bir kez, sonra iki kez göz kırıyor.

"İyi misin?" Eğilip dudaklarına bir öpücük kondururken soruyorum. Başını sallıyor. "Evet, sanırım iyiyim. Neydi o?"

"Biri bomba falan patlatmış olmalı."

Nadir inliyor ve ben şakağının yanındaki kan damlasını fark ediyorum.

"Yaralanmışsın," diyorum, cebimden bir bez çıkarıp saç çizgisindeki yarayı hafifçe silerek. Yüzünü buruşturdu.

"Ow," diye inliyor.

"Sakın bana büyük kötü Fae savaşçısının bir yarası olduğunu söyleme," diye şaka yapıyorum, gözyaşlarımdan akmasını engellemeye çalışarak. Bileğimden tutup beni kendisine doğru çekiyor. Beni üstüne çekip sıkıca sarılırken, eliyle başımın arkasını kavrarken inliyorum.

"İyi misin?" diye saçlarıma doğru nefes alıyor ve ben de başımı ona doğru sallıyorum. "Ben iyiyim."

"Şükürler olsun."

"Nadir!"

İkimiz de Mael'e bakıyoruz ve bu manzara kanımın buz kalıplarına dönüşmesine neden oluyor.

"Tristan!" Bir anda ayağa kalktım ve kollarında baygın kardeşimi taşıyan Mael'e doğru koşmaya başladım. Tristan'ın tünüğü ve boynu kan içindeydi, yüzü isle kararmıştı.

Nadir arkadan yaklaşırken Mael bana "Uyanmayacak," diyor. "Tris!"

Hıçkırarak hıçkırarak ağlıyorum.

"Haydi," diyor Nadir. "Burası her an Atlas'ın askerleriyle dolup taşabilir. Onu eve geri götürelim. Çok uzak değil."

Mael çoktan harekete geçti ve ben de enkazın içinden geçerken arkasından takip ediyorum. Her yerde insanlar ve cesetler yatıyor; bazıları yaralı, bazıları sadece şok geçirmiş ama birçoğu da ölmüş. Bunu kim yaptı?

Omzumun üzerinden için için yanan harabelere bakıyorum, bir grup isyancının yıkılmış bir binanın etrafında döndüğünü fark ediyorum, liderleri Erevan en önde, yumruğunu gökyüzüne kaldırmış, anlayamadığım kelimelerle bağırıyor. Söylediği her neyse, alçak fae'leri harekete geçiriyor ve patlamaya neden olan şeyin Umbra'yı yok etmekten çok dikkatli bir şekilde kaçındığını ve en büyük hasarı bitişikteki On İkinci Bölge'ye verdiğini fark ediyorum.

Bunun Atlas'a bir mesaj olduğu açık. Onları daha fazla görmezden gelemeyiz.

Hepimiz sokaklarda hızla ilerleyip sonunda güvenli evimizin arka kapısına varmadan önce Nadir'le bakışıyoruz.

"Ne oldu?" Nerissa biz içeri girerken soruyor. Her zamanki gibi bahçesinde, elindeki aletleri toprağa bırakmış. "Bir patlama duydum."

Gözleri Tristan'ın Mael'in kollarındaki yüzükoyun haline takılıyor ve solgunluğu küle dönüşüyor.

"Onu içeri götürün. Şimdi."

Hepimiz mutfığa giriyoruz, Nerissa koşuşturup sargı bezi ve malzeme toplarken Mael Tristan'ı nazıkçe uzun masanın üzerine bırakıyor.

"Onun nesi var?" Mael, Tristan'ın tünüğünün önünü yırtıp açarken soruyorum. Göğsünde boğazıma safra kaçmasına neden olan bir yara var.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum.

Nerissa bir kucak dolusu ilk yardım malzemesiyle döner. "Bir şifacıya ihtiyacımız var. Ben bunu düzeltemem."

Tristan'ın teni solgun ve nemli. Bileğini tutup kalp atışını hissediyorum. Hafifçe atıyor, bir fısıltıdan fazlası değil.

"Zaman yok," diyor Mael. "Bilmek için yeterince savaş alanında bulundum"

Ölümçül bir yaranın neye benzediğini. Ayrıca, o patlamada yaralananlarla meşgul olacaktırlar."

Tristan'ın soğuk, gevşek eline yapışırken ağzımdan boğuk bir hıçkırık kaçıyor.

Hayır. Kardeşim olmaz. Yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz. Beni terk edemez.

Nazik bir el enseme okşuyor ve başımı kaldırıp Nadir'i buluyorum, gözleri bana odaklanmış.

"Lor," diyor usulca. "Bir keresinde bana büyüünün insanları iyileştirme yeteneğine sahip olduğunu söylemiştin."

Daha kelimeler ağzından çıkmadan ben başımı sallamaya başlamıştım bile. "Yapamam," diyorum. "Bu..."

"Yapabilirsin," diyor. "Bunu yapabilirsin. İşte orada. Senin içinde. Buna inanmanı istiyorum. Ona yardım etmezsen ölecek."

Kardeşime bakıyorum. Siyah saçları alnına yapışmış. Gözlerinin altındaki koyu halkalar teninin kül rengi solgunluğuyla tezat oluşturuyor. Benim yakışıklı kardeşim, bir gencin yaşaması gerekenden çok daha fazlasını yaşamış biri. İki küçük kız kardeşine bakmakla yükümlü olan ve onları korumak için elinden gelen her şeyi yapan biri.

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallıyorum. Dünyada bunu yapabileceğim biri varsa o da Tristan'dır. Hayatım dahil her şeyimi ona borçluyum. O olmasaydı asla bu kadar ileri gidemezdim.

Ona yaklaşıp ellerimi göğsüne koydum.

"Neler oluyor?" Nerissa sorar ama Nadir başını sallamaz. "Bize güven. Lor'a güven."

Göğsümün içindeki kilitli kapıya odaklanıyorum. Birkaç hafta önceki kadar sıkı sıkıya kapalı değil ama yine de paslanmış menteşeler üzerinde zorlanıyormuş gibi direniyor. Nadir yavaş yavaş açmama yardım ediyor. Karşımda duruyor ve bakışlarımız buluşuyor.

"O da bir çocuktı," diyorum. "Bizi korumak zorundaydı ama onu koruyacak kimsesi yoktu." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor, çenemden aşağı dökülürken özgürce akıyor ve kardeşimin kanına karışıyor.

"Bunu biliyorum," diyor Nadir. "Ama sana söz veriyorum, ikinizi de korumak için yaptığı tek bir şeyden bile pişman değil."

Boğazımda bir düğümle başımı sallıyorum ve sonra kendimi konsantre olmaya zorluyorum. Çok uzun zaman oldu ama gençliğimizde ormanı keşfederken yaşadığımız kesik ve sıyrıkları hatırlıyorum. Annem ne zaman bizi

Sihrimizi kullanarak kaybettiğim kendimden bir parçaydı. Hayatımın büyük bir bölümünü Aurora Kralı bizi almasaydı ailemi kurtarabilir miydim diye merak ederek geçirdim.

Göğsümün içindeki büyü, statik kıvılcımlar gibi çatırdıyor ve onu yavaş yavaş dışarı çıkarmaya zorluyorum. Eğer bir şey yapmazsam kardeşim ölecek, bu yüzden elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ölmesine izin *vermeyeceğim*.

"Neler oluyor?" Kız kardeşimin sesini uzaktan duyuyorum. "Tris!"

Çığlık atıyor, kırık ses neredeyse beni yerde bir kıymık yığınınna dönüştürüyor.

"Geri çekil," diye seslendi Nadir'in yumuşak sesi. "Onu iyileştiriyor."

Bakışlarımı kardeşimin yüzüne odaklıyorum ama Willow'un da karşımda durduğunu hissediyorum.

Büyü yavaşça içimden süzülürken, "Willow," diye fısıldıyorum. "Onu kaybedemeyiz."

"Yapmayacağız, Lor. Bunu yapabilirsin. Bunu yapabileceğini biliyorum."

İçimden azar azar, her seferinde küçük iplikler halinde çekiyorum. Daha önce Nadir'le pratik yaparken sınırsız bir sel gibiydi ama bu sefer kaba kuvvete güvenemem. Bu görev daha fazla hassasiyet ve incelik gerektiriyor. Damarlarımda şimşekler çakıyor ama onları geri çekiyorum çünkü şu anda ihtiyacım olan şey o değil.

Daha derine iniyorum, gözlerimi kapatıyorum, bir zamanlar var olduğunu bildiğim, uzun zamandır gömülü olan parçalarımı araştırıyorum. Büyümün yumuşak şeridini buluyorum. Nadir'inki gibi değil ama benim yıldırım büyümden farklı, kıvrımlı bir niteliği var. Yoğun, onun havadar ışığı yerine kalın saten kurdeleler gibi.

Bu hatırladığım iyileştirici büyü. Kollarımdan parmak uçlarıma doğru süzülmesine izin veriyorum, yavaşça, çok yavaşça Tristan'ın içine akıtıyorum. Bedenim onu tutma çabasıyla titriyor ama yapmam gereken bu. Bu kısmı hatırlıyorum. Eğer çok fazla dışarı çıkmasına izin verirsem, büyüümün daha yıkıcı bir şekline dönüşür. Yavaş yavaş, kardeşimin göğsünü besliyorum.

Bunun ne kadar zor olduğunu unutmuşum.

Bir çift sıcak kol belimi sarıyor ve kız kardeşimin kokusunu tanıyorum. Büyü bir yandan direnirken bir yandan da kurtulmaya çalışıyor. Tırnaklarımda ucunda zıt yönlerde doğru çekilen iki ip parçası tutuyor gibiyim.

"İşe yarıyor Lor," diyor Willow, vücudu benimkine yapışmış halde. "Sakin durma."

Parmak uçlarımdan daha fazla büyü akarken titriyorum ve sonunda bakışlarımı Tristan'ın yüzünden ayırıp göğsündeki yarayı inceliyorum. İşe yarıyor. Parçalanmış derisinin sivri kenarları birbirine kenetlenmiş dişler gibi bir araya gelmeye başlıyor. Ağlıyorum. Hiç bu kadar çok ağlamış mıydım bilmiyorum. Ailemin öldüğü gün hayatımın en kötü günüydü ama Tristan'ı şimdi kaybedersem bunun yanında sönük kalacağını biliyorum. Asla eskisi gibi olamam.

Willow, "Bunu yapıyorsun," der. Birkaç dakika sonra yara tamamen yok olana kadar herkes Tristan'ın etrafında kayan kırmızı büyü bulutuna tanık olurken oda sessizliğe gömülüyor. Tüm izlerin silindiğinden emin olduğumda nefes nefese kalıyorum ve ellerimi çekiyorum, dünya bir açıyla eğilirken tökezleyerek geri çekiliyorum. Düşmeden önce bir çift güçlü kol beni yakalıyor.

Nadir beni kendine çekiyor, eliyle başımın arkasını kavrarken kulağıma usulca fısıldıyor. "Bunu yapabileceğini biliyordum."

"O iyi mi?" diye sordum. Nerissa ve Amya şimdi kardeşimin başında duruyorlar.

"Nefes alıyor," diyor Nerissa. Ağzının sert duruşunu yakalıyorum. Cesur olmaya çalışıyor ve kardeşimin onun için bir anlam ifade etmeye başladığı çok açık. "Ve kalp atışları daha güçlü."

Rahat bir nefes alıyorum ve Nadir'in göğsünde hıçkırarak ağlarken ona sarılıyorum. "Onu daha rahat bir yere taşıyalım," diyor Mael Nadir'e, ve Tristan'ı merdivenlerden yukarı taşımaya yardım etmek için geri çekilir. Onu yatağına yatırır ve Amya ile Nerissa, Tristan'ın harap olmuş tuniğinin paçavralarıyla uğraşırlar.

Bir leğen su ve bir bez getirip yatağın kenarına oturuyorum ve o uyurken yüzündeki kan ve isi siliyorum. Rengi çoktan yerine gelmeye başladı ve onu gerçekten kurtardığıma inanamıyorum. Kalbimdeki büyü kıpırdanıyor, hala o sessiz enerjiyle, ama orada ve benimle gurur duyduğuna dair garip bir hisse kapılıyorum.

Kendimi bu kafesten kurtarmalıyım. Bu konuda pek çok kişiye yardım edebilirim.

"Sence iyi olacak mı?" Özellikle kimseye söylemiyorum. Sadece kardeşimin iyi olacağına dair birinin bana güvence vermesine ihtiyacım var.

Willow yanıma otururken usulca, "Evet, senin sayende oturacak," diyor ve bakışlarım Nadir'e kayıyor. Umarım yardımları için yüzümdeki minnettarlığı görebilir. Bana tekrar inandığı için.

Yaklaşıyor ve bir eliyle başımın arkasını okşuyor. "Ben gidip orada ne olduğunu öğreneceğim," diyor. "Belki geri kalanınız hepimiz için biraz

yiyecek bulabilir?"

Odadaki herkes dağılmadan önce başını sallıyor ve Nadir başımın üstüne bir öpücük konduruyor. Parçalanıyormuşum gibi hissettiğimde burada olup sorumluluğu üstlendiğı için ona minnettarım.

Willow bu samimi hareket karşısında bir kaşını kaldırır.

"Aferin, Şimşek Böcek," diye fısıldıyor odadan çıkmadan önce ve kız kardeşim meraklı bir bakışla beni iğneliyor.

"Sanırım açıklaman gereken bazı şeyler var," diyor. Burnumu kırıştırıyorum. "Öyle de diyebilirsin."

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Tristan'ın iyileşmesini beklerken, Willow'a önce yerleşim yerlerinde, sonra da Woodlands Kalesi'nde olan her şeyi anlatıyorum, buna Nadir'le ilgili önemli güncelleme de dahil. Kız kardeşim her zaman daha bağışlayıcı bir tip olmuştur ve eş olmanın ne anlama geldiğini açıkladığımda, benim için daha fazla heyecanlanamazdı.

"Lor," diyor, iri kahverengi gözleri yaşlarla doluyor. "Sana nasıl baktığını görüyorum. Ona güvenmeyi öğrenmenin çok zor olduğunu biliyorum, ama sanırım iyi bir karakter yargıcıyım ve bu adam senin için ateşin içinden bile geçer. Daha iyi ellerde olabileceğini sanmıyorum."

Willow'a gülümsüyorum, tartışmamız sırasındaki sözlerini hatırlıyorum. Onu uzaklaştırmaya devam etmemin nedeni oydu. Bazıları onun nezaketini zayıflık ya da saflıkla karıştırabilir ama öyle değil. Hayatımın çoğunu kızgın ve etrafımdaki herkese güvensiz bir şekilde geçirdim ve bence Willow'un yaşadığı her şeye rağmen herkesin içindeki iyiliği görmesi, bir insanın sahip olabileceği en büyük güç.

"Esasen düşmanla yattığım için kızgın değil misin?" "Esasen mi?"

Bana ikinizin henüz seks yapmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Willow!" Haykırıyorum. "Ne biçim soruyorsun!"

Alay ediyor. "Ne yani? İkiniz birlikteyken duvarları eritmiyormuşsunuz gibi mi davranmam gerekiyor?"

Alaycı bir yüz ifadesi takındım. "Haklısın. Sadece bu soruyu senden beklemiyordum."

Dik oturuyor ve saçının bir parçasını düzeltiyor. "Neden olmasın? Daha az deneyimli olmam benim de cinsel bir varlık olamayacağım anlamına gelmez."

"Gerçekten mi?" Utangaç bir ses tonuyla soruyorum. "Peki sen kiminle cinsel ilişkiye giriyorsun sevgili kardeşim?"

Willow'un yanakları anında pembeleşiyor ve ben kahkahayı basıyorum. "Kapa çeneni," diyor ve bu beni daha çok güldürüyor.

"Özür dilerim," diyorum kıkırdamalarımın arasında. "Anlat bana. Duymak istiyorum. Belki de Aurora Prensesi?"

Yanakları daha da pembeleşiyor ve kulağıma bir şey fısıldamak ister gibi başını eğiyor.

"Belki," diyor usulca ve ben de buna sırtıyırım. Her şeye rağmen Amya'dan hoşlanıyorum. Onun gerçekten iyi biri olduğunu düşünüyorum ve niyetinin doğru yerde olduğundan eminim.

"Detaylandırmak ister misin?" Diyorum ve Willow'un gülümsemesi yumuşuyor, gözleri ıslık ıslık parlıyor ve tüm yüzünü daha önce hiç görmediğim bir haline dönüştürüyor. Bu hoşuma gitti. *Bayıldım.*

"İşleri yavaştan alıyoruz ama öpüştük." Daha da geniş sırtıyırım ve sonra ona sarılıyorum.

"Senin adına mutluyum ama dikkatli ol, tamam mı?"

İtiraz etmek için ağzını açıyor ama sözünü kesiyorum. "Bunu senin üstesinden gelemeyeceğini düşündüğüm için söylemiyorum ama hepimiz çok şey yaşadık. Bizim durumumuzda olan herkese aynı şeyi söyledim."

Willow başını sallıyor ve elimi okşuyor. "Tamam. Teşekkür ederim. Dikkatli davranıyorum." "Her zaman öylesin," diyerek gülümsememi kazandı.

"Tristan bu konuda mutlu değil," diyorum sonra. "Ben ve Nadir, yani." "O da en az senin kadar inatçı. Bunu atlatacaktır," diyor Willow.

Tristan'ın halsiz sesi, "Bu bana söylediğin en kaba şey olabilir," diyor.

"Tris!" diye bağırdık ikimiz de.

Yavaşça gözlerini açıyor, ağzı tembel bir sırıtışa dönüşüyor.

"Ne zamandır uyanıksın?" Willow sorar ve o da gözlerini devirir.

"Ne yazık ki, iki kız kardeşimin de anne babamızı öldüren adamın çocuğuyla yattığını duyacak kadar uzun bir süre."

"Amya ve ben sikişmıyoruz!" Willow haykırıyor, sonra Tristan'la bakışıyoruz ve ikimiz de gülmeye başlıyoruz. Willow'un daha önce küfrettiğini hiç duymamıştım.

"Şu haline bak," diyorum. "Hapisten çıkalı birkaç hafta oldu ve *şimdi* küfreden, öpüşen, *cinsel* bir *varlığa* dönüştün."

Yüzüme bir yastık çarpıyor ve sandalyemden düşüyorum, o kadar çok gülüyorum ki karnımı tutuyorum. Kafamı kaldırdığımda Willow'un tüy dolu saldırı silahını elinde tuttuğunu ve yüzünde bir sırıtiş olduğunu görüyorum.

"Az önce bana vurdun mu?" Nefes nefese kaldım, hâlâ gülüyordum.

Willow önce yastığa, sonra da memnun bir gülümsemeye bana bakıyor.

"Yaptım.

Bu iyi hissettirdi."

"Aman Tanrım," diyor Tristan. "Ne yaptın sen Lor? Sana dönüşecek."

"Kapa çeneni," diyorum kendimi tekrar sandalyeye sürüklerken, ama o kadar çok gülüyorum ki koltuğu ısıtıyorum. "Bu arada, insanlar konuşurken uyuyormuş gibi davranmak kabalıktır."

Tristan omuz silkiyor ve sonra yüzünü buruşturuyor. Willow yastığı bırakır ve hemen onun yanına gelir.

"İyi misin?" diye soruyor. "Biraz su ister misin?" Komodinin üzerindeki bardağı alır ve oturmasına yardım eder.

"Ben iyiyim. Sadece ağrım var ve yorgunum." Suyundan bir yudum alıyor. "Ne oldu?"

Meydandaki bombalama olayını ve bunun onu nasıl bayılttığını anlatıyoruz. Mael ve Nadir dışarıda bilgi toplamaya çalışıyorlar ve ben kaç saattir ortalıkta olmadıkları konusunda endişelenmemeye çalışıyorum.

"Beni iyileştirdin mi?" Tristan diyor ki. "Bu kadar ağır bir yarayı mı? Yıllardır böyle bir şey yapmamıştın."

"Daha önce hiç böyle bir şey yaptığımı sanmıyorum," diyorum. "Ama ölmene izin veremezdim, Tris."

Başını sallıyor, gözlerinde bir parıltı belirliyor. "Teşekkür ederim," diyor.

"Nadir'in yardımını olmadan bunu yapamazdım." Kardeşim üzerinde bir tür etki bırakacağını umarak bu sözleri dikkatle söylüyorum. Yüz ifadesi kararıyor.

"Deniyorum Lor. Yaşanan onca şeyden sonra ona güvenmemi bekleyemezsin."

Çenemi eğiyorum. "Biliyorum. Senden sadece denemeni istiyorum."

"Yapacağım. Yapacağım. Söz veriyorum."

Bir nefes üfledim. "Teşekkür ederim."

"Tristan masum olduğunu iddia edemez, değil mi?" Willow gözlerini kırıştırarak, "Neden Nerissa hakkında konuşmuyoruz?" dedi. "Neden Nerissa hakkında konuşmuyoruz?"

Tristan'ın kaşları şaşkınlıkla çatılıyor ve kardeşimize gülme sırası Willow'la bana geliyor. Sanırım kardeşimin bu şımarık halini seviyorum.

"Gerçekten de buraya geldiğimiz günden beri onunla göz göze gelmemiş gibi mi yapıyorsun?" Ben soruyorum ve Tristan kaşlarını daha da çatıyor.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyor. "Belki biraz... güzeldir."

Willow gözlerini deviriyor, Tristan ise mahcup bir sırıtışla omuz silkiyor. "Hey, eğer siz ikiniz bir şeyleri keşfedebiliyorsanız, ben de keşfedebilirim."

"Peki," dedim. "Yeterince adil."

Hepimiz sessizliğe gömülüyoruz, birlikte olmanın verdiği rahatlığın tadını çıkarıyoruz ama ben şimdiden bizi sallanan kenara geri çekmek zorunda kalacağımı biliyorum.

"Sana söylemem gereken bir şey daha var," diyorum ona. "Döner dönmez seninle konuşmak istedim ama sonra tüm bunlar oldu."

"Ne oldu?" Willow gözlerinin arasında bir endişe çizgisi belirerek sorar.

Bunu Willow'la da paylaşmamın Tristan için sorun olacağını sanmıyorum ve bu bilgiyi daha fazla kendime saklayamam.

"Sana Woodlands Asası'na sahip olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun?" Ona soruyorum ve o da başını sallıyor. Elini tuttum ve sonra Tristan'a baktım. "Bu... senin hakkında bir şey ima ediyordu."

"Ne?" diye soruyor ve doğrulmaya çalışıyor ama yüzünü buruşturuyor. Elimi omzuna koyuyorum.

"Kımıldama. Zaten bunun için uzanman daha iyi olur." Willow dudağının kenarını ısırarak, "Beni endişelendiriyorsun," dedi.

"Fena değil. En azından ben öyle olduğunu düşünmüyorum." "Lor, çıkar ağzındaki baklayı," diyor Tristan.

"Tamam, sanırım bana senin Woodlands Primary olduğunu söyledi." Kelimeler aceleyle döküldü ve Tristan'ın yüz ifadesi karardığında yüzümü gergin bir gülümsemeye dönüştürmeden önce irkildim.

"Ne?" diye sorar.

"Yani, bunu açıkça söylemedi, ama nasıl yapacağım hakkında yorum yaptı."

Primary'i yanımda getirdiğimi ve biz yokken *seni* hissettiğini söyledim. Bizi değil. *Sizi*."

"Bu yüzden mi Cedar'a kim olduğunu sordun?"

"Evet. Her şey mantıklı, değil mi? Sende ikimizde de olmayan Ormanlık Diyar büyüğü var ve büyükbabamız onların kralıydı. Ve Asa'yı hissettin, değil mi?"

Göğsünü ovuşturuyor, açıkça o esrarengiz çekişi hatırlıyor. "Ama bende de Kalp büyüğü var," diyor Tristan.

"Belki bir kısmı sana 'sızmıştır'. Okuduklarıma göre büyükannemiz gerçekten çok güçlüymüş."

"Bu bilgiyle ne yapmam gerekiyor?" diye soruyor, sesine bir panik damlası karışıyor.

Ağzımı açıyorum ve sonra biraz rahatlatmak umuduyla elimi koluna sürüyorum. "Şu anda bir şey yok. Sanırım. Ama eninde sonunda Cedar öğrenecek."

"Ama bunun sen olması gerekiyordu," diye fısıldıyor. "Ben değil. Benim için sorun yoktu. Bu konuda rahattım."

"Biliyorum," diyorum. "Şu anda hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Bu fikre alışmaya çalış. Hazır olduğunda, onu görmeye geri dönebilir ve bunu tartışabilirsin."

"Sence bundan mutlu olacak mı?" Tristan soruyor. "Ya bu fikirden nefret ederse?"

"Bu konuda söz hakkı olduğunu sanmıyorum."

Uzun bir nefes üflüyor. "Harika." Willow ve benim aramda bir bakış paylaşıyor. "Benimle gelir misin?"

Willow, "Elbette," diyor ve onun elini tutup sıkıyor. "Tris, kesinlikle," diyorum. "Neye ihtiyacın olursa."

"Nadir'e söyledin mi?" Tristan soruyor, sesi keskin. "Hayır. Önce seninle konuşmak istedim."

Omuzları gevşedi. "Bunun için teşekkür ederim." Ağzını birbirine bastırıyor, bakışlarında çatışma mücadelesi ediyor. "Ona anlatabilirsin. Eğer gerçekten söylediğin gibiyse, ona karşı her konuda açık olmalısın."

"Teşekkürler, Tris."

Tam olarak kabullenme sayılmaz ama kesinlikle ilerleme gibi hissettiriyor. Kapı çalındı ve konuşmamız bölündü.

"İçeri gel," diye sesleniyorum ve kapı açılıp Nadir'i Mael'in peşinde buluyorum.

"Merhaba," diyorum, göğsümdeki gergin bant gevşiyor. Ayağa kalkıp kollarımı Nadir'e doluyorum ve yanağımı göğsüne bastırıyorum. "Dönmüşsün."

Beni özledin mi Şimşek Böcek? Dudaklarını başımın tepesine dayayarak aramızdaki bağdan soruyor.

Evet.

Kollarını sıkıyor.

Ben de öyle.

Yukarı baktım. "Ne buldun?"

Daha sonra Amya ve Nerissa ellerinde yiyecek ve içecek dolu iki tepsiyle geliyorlar. Onları köşedeki masaya bırakıyorlar ve hepimiz tabaklarımızı doldurup yere ve odanın etrafındaki çeşitli sandalyelere oturuyoruz.

"Aşağıya inebiliriz," diyor Tristan bir kez daha yüzünü buruşturarak yer değiştirirken.

"Tamamen iyileşene kadar yatakta kalacaksın," diyor Nerissa, yastıklarla uğraşırken ses tonu tartışmaya hiç yer bırakmıyor. Ona bir tabak uzatıyor ve Willow'la ben gülümsemelerimizi bastırmaya çalışarak bakışıyoruz.

"Bu hiç iyi değil," diyor Nadir, herkesin dikkati ona çevrilmişken. "Görünüşe göre alçak fae'ler Atlas onları görmezden geldikçe daha proaktif oluyorlar. Bugünkü saldırının amacı görüşmeye zorlamaktı. Şimdiye kadar onunla görüşme taleplerinin hepsi reddedildi."

"Peki bu ne anlama geliyor?" Amya soruyor. "Daha büyük planları ne?"

"Bunu anlayamayız," diyor Mael. "Kendimizi Erevan'a ifşa etmeden olmaz ve bunun akıllıca olacağını sanmıyorum. Atlas'ın dostu olmayabilir ama Lor'un nerede olduğunu bilmenin ne tür bir koz sağlayacağını kim bilebilir?"

"Gerçekten onu ele vereceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Willow sorar.

Nadir başını sallar. "Sanmıyorum ama çaresiz kalmadıkça bu riski almak istemiyorum. Hâlâ bunu ne kadar az kişinin bilirse o kadar iyi olacağı düşüncesiyle hareket ediyoruz."

Hepimiz birkaç dakikalığına sessizliğe gömüldük.

"Başka bir haber var mı?" Nadir sonra Willow'a bakarak sorar. "Sarayda hiç şansın yaver gitti mi?"

Willow başını sallar. "Bir şey olduğundan emin değilim ama Gabriel'i takip ettim." "Ne yaptın?" diye soruyorum ama elini kaldırıyor.

"Kalenin garip, karanlık bir bölümüne girdi. İlk başta koridoru

göremediğime yemin edebilirim - gözlerim sadece üzerinden geçti, ama
sonra döndü

ve aşığı doğru yürüdü."

"Neden onu takip ediyordun?" Talep ediyorum.

"İsteyerek yapmadım. Havlu taşıyordum ve onu gördüm, çok ciddi görünüyordu. Sonra o tuhaf koridorda kayboldu, ben de peşinden gittim."

Nadir yanağının içini ısıtır. "Bir yanılsama. Atlas orada bir şeyler saklıyor olmalı."

Willow başını sallar. "Elinde bir dizi anahtar vardı, bir kapının kilidini açtı ve sonra bir süre ortadan kayboldu. Yaklaşık yarım saat ortadan kayboldu ve sonra geri geldi."

Willow burnunun ucunu ovuşturur. "Yoluna çıkıyormuş gibi yaptım. Havlularımı devirdi ve beni görünce şok oldu. Bana orada olmamam gerektiğini söyledi."

"Willow," diyor Tristan yataktaki pozisyonundan. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Ya seni tanısaydı?"

Başını iki yana sallar. "Onun yaptığını sanmıyorum. Ayrıca, bu yüzden orada çalışmıyor muyum? Bilgi toplamak için mi? Bir şeyler yapabilecek kapasitedeyim, biliyorsun."

Willow, Tristan'ı bir bakışla iğneliyor ve ben bunun dışında kalıyorum çünkü onunla tekrar bu kavgayı yapmayacağım.

"Üzgünüm," diyor Tristan. "Ama dikkatli olman gerekiyor." "Öyleyim," diyor Willow.

Mael ağzı yarı dolu bir halde, "Sarayın haritasını alıyor olman gerekiyordu," diyor.

Willow ayağa kalkıp daha önce düşürdüğü bir çantayı köşeden alarak, "Ve ben bunu yaptım," diyor. Rulo haline getirilmiş bir kâğıt parçası çıkardı. "Henüz tamamen bitirmedim, ama kabaca bir taslağım olduğunu göreceksin."

Önündeki haritayı açıyor, biz etrafından dolanırken yere yayıyor. Taht odasını, kral ve kraliçenin odalarını işaretlediği yeri gösteriyor.

"Bu iyi," diyor Nadir, kâğıdı yaklaştırarak. "Bunun nereye gittiğini biliyor musun?" Taht odasının arka tarafındaki kapıyı işaret ediyor.

"Lor'un burayı bir çıkış olarak kullanabileceğini düşündüm. Sarayın en alt katlarına inen spiral bir merdiven var," diyor Willow. "Buraya bakarsan, ihtiyaç duyması halinde bu tünellerden geçebileceği bir rota çizdim."

"Bu harika," diyor Amya hayranlık dolu bir ses tonuyla. "Belki de sen

bir sanatçı ya da haritacı olarak bir geleceği var."

Willow, Amya'ya yumuşak bir gülümseme verir. "Belki."

Birkaç dakika sessizce yemek yiyoruz, herkes kendi düşünceleri içinde pişiyor. "Peki, Gabriel ya da daha büyük olasılıkla Atlas ne saklıyor?"

Sonunda ben soruyorum.

"Peki bunun tüm bunlarla bir ilgisi olduğunu düşünüyor musun?" Elimi, Denemeler'i, Nostraza'dan kurtuluşumu ve bu ikisi arasında olan her şeyi kapsayacak şekilde daire şeklinde sallıyorum.

Nadir başını sallar.

"Emin değilim ama her ihtimale karşı bilmek önemli olabilir."

"Başka ne bulabileceğime bakacağım," diyor Willow ve Tristan'la ben itiraz etmek üzereyken bir elini kaldırıp ikimizi de susturuyor. "Bunu öğreneceğim," diyor, öyle kararlı bir şekilde ki, itmeyi bırakıyorum. İkimiz de çenelerimizi kapattık. Eski alışkanlıklar zor ölür ama ben daha iyisini yapmaya çalışıyorum.

"Güzel," diyor Nadir. "Ne kadar çok bilgiye sahip olursak o

kadar iyi." "Peki, şimdi planımız ne?" Mael soruyor.

"Cloris'i görmeye gidiyoruz," diyor Nadir. "Sen ve ben."

"Ve ben," diyorum ve geride kalmam için tüm nedenleri sıralamak üzere olduğunu biliyorum. "Ben de geliyorum. Hiç zahmet etme."

"Ama Atlas'a söylerse..."

"Bunu çoktan yapmış olmalı. Beni t a n ı d ı y s a , burada olduğumu zaten biliyor demektir. Onunla kendim yüzleşmeliyim."

Nadir bana meydan okuyan bir bakış atıyor, ben de karşılık veriyorum.

"Peki," diyor. "Yarın öğleden sonra gideriz."

"İyi," diyorum, kollarımı kavuşturup ters ters

bakarak.

"Güzel."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

NADIR

ON ALTINCI BÖLGE

Ertesi gün öğleden sonra Lor, Mael ve ben Payne Rahibesi'nin önünde durduk. Lor'un bu işi benim halletmeme izin vermesini isterdim ama onu caydırmak mümkün değildi. Gerçekten yapabileceğimi düşündüğümünden değil. Kendi başının çaresine bakabilir. Bunu biliyorum. Ama Atlas'ın onu ele geçirme fikri beni soluksuz bırakan bir korkuya sürüklüyor. Ondan ne istediğini anlayabilseydim... Belki de bunu bugün öğrenecektik.

"Neden daha önce buraya gelmedim?" Mael, kalçalarındaki çıkıntıyı örten kumaş parçasından başka bir şey giymeyen yakışıklı bir Yüksek Fae erkeğiyle gülümseme alışverişi arasında süslü cepheyi tarayarak soruyor. Uzaktan bakıldığında bile çok etkileyici.

Lor da hafif bir merakla onu inceliyor.

Onu kucağıma alma, omzumda taşıma ve ona bir daha dokunabilecek tek erkeğin ben olduğumu hatırlatma dürtüsü. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve sahiplenici düşüncelerimi duyunca gözlerini kısıyor.

Sırıtıyorum çünkü istediği kadar rol yapsın. Artık benim olduğunu biliyor, bölgesel Fae saçmalıkları ve hepsi.

Uzaklara bakıyor, kapının diğer tarafındaki kadına hayranlıkla bakıyor. Çok güzel, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan şeffaf beyaz bir elbise giyiyor ve bu "tekliflerin" hiçbirinin artık en ufak bir cazibeye sahip olmadığını görmek beni şaşırtmıyor. Tek ilgilendiğim şey eşim.

Elimi tutuyor. Benimkinde çok küçük hissediyor ve karşılaşacağımız şey konusunda gergin olduğunu söyleyebilirim. Parmaklarını sıkıyorum ve omuzları dikleşiyor, başka bir ilkel arzu dalgası başlatıyor.

Bu doğru. Bana ihtiyaç duyduğu her an onun dayanağı ve gücü olacağım. "İçeri gelin," diyor erkek Fae bize parmağının bir kıvrımıyla ve

parlak beyaz bir gülümseme. "Rahibenin evinde zevk ve acı sizi bekliyor."

Mael ellerini çırpıp ovuşturarak, "Aldırmayın," diye cevap verdi.

Birlikte. Yarın güneş doğmadan ya da ertesi gün bile onu buradan çıkarabilirsek bu dini bir mucize olacak.

Mael hevesli bir köpek yavrusu gibi basamakları tırmanıyor, Lor ve ben de ellerimiz hâlâ kenetli bir şekilde onu takip ediyoruz. İçeride bizi, Zerra'nın kutsanmışlarının dini kıyafetlerini taklit etmek amacıyla giydirilmiş, ancak çok dikkat çekici ve skandal yaratacak bazı değişikliklere sahip bir başka güzel Yüksek Fae dişisi karşıladı.

"Üç kişilik mi?" diye soruyor bakışları Lor'un üzerine düşmeden önce. "Bu sefer arkadaşlarınla döndün."

Lor başını sallıyor ve ben de çenemi esnetiyorum.

Cloris'i buraya kadar tek başına takip ettiğine inanamıyorum.

Bakışları bana doğru kanatlandı.

Dersi kendine sakla, Aurora Prensi. Bana sahip değilsin ve ne istersem yapabilirim.

Bir kaşımı kaldırıyorum.

İyi. Belki en iyi karar değildi ama olan oldu. Sorun değil. Seni daha sonra cezalandırmanın bir yolunu bulacağım.

Mümkünse bakışları daha da koyulaşüyor ve saçlarımın alev almamasına şaşıyorum.

Merak etmeyin. İkimiz de eğleneceğiz. Burası bana her türlü fikri veriyor.

Yanaklarından pembelik süzülürken bakışları yüzünden düşüyor.

Seni atmaya bayılıyorum, Şimşek Böceği.

"Kes şunu," diye tıslıyor ve hostes bizi bir tapınak gibi dekore edilmiş büyük bir avluya götürmeden önce omzunun üzerinden meraklı bir bakışla bakıyor. Tanrıçanın adının bu şekilde kullanılması hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. İçimden bir ses buna aldırmayacağını söylüyor. İlk takipçilerine bol bol içki, yemek ve sevişme getirdiği ilk günlerinin hikâyeleri efsanelere konu olur.

"Size bir içki getireyim mi?" diye soruyor hostes bizi bir kabine yönlendirirken.

Mael, "En iyi şarabınızdan bir şişe alacağız," diyor ve masanın ortasına bir kart koymadan önce başını eğiyor.

"Hemen getiriyorum. Bu arada, bu bizim menümüz. Tercihinize bağlı olarak bekarlara, çiftlere veya gruplara hitap ediyoruz."

Bunun üzerine Mael bana sırtıttı. "Ne dersin, Nadir? Üçümüz soyunmaya ne dersin?"

En iyi arkadaşım bile olsa birinin Lor'a dokunması fikri boğazımdan alçak bir hırıltı çıkarıyor.

Mael sadece güler ve Lor gözlerini devirir.

"Teşekkür ederim," diyor Lor. "Aslında bunun için burada değiliz. Bu güzel müessesenin sahibesi Madam Payne ile biraz konuşabilir miyiz acaba?"

Kadın gözlerini kırptırır, belli ki bu istek karşısında şaşırmıştır. Sonra başını eğiyor.

"Hanımım sık sık ziyaretçi kabul etmese de, sizi görmek isteyip istemediğini kesinlikle öğrenebilirim. Kimin sorduğunu öğrenebilir miyim?"

Lor dudağını dişlerken benimle temkinli bir bakış alışverişinde bulunuyor. Bunu önceden konuşmuş ve kim olduğunu açıklamak zorunda kalacağı konusunda anlaşmıştık. Bu hoşuma gitmiyor ama Cloris Payne Lor'a bir şey yapmayı planladıysa, o zaman zaten yeterince fırsatı olduğunu düşünmek zorundayım. En azından Lor bu sefer buraya yalnız gelmedi, böylece onu koruyabilirim.

"Söyle ona..." Lor duraksıyor ve bu kadar uzun süre gerçeği bastırması beklenirken bunu söylemenin kendisinden bir parça koparmak olduğunu biliyorum. "Kurt'un torunu onu görmek için burada."

Sunucunun yüzünü inceliyor, herhangi bir tanıma işareti arıyorum. Bu kelimelerin bir anlamı olabileceğine dair herhangi bir ipucu. Serçe'nin adı yerine Lor'un büyükbabasının adını kullanmayı kararlaştırmıştık.

Ouranos'un karşısında. Baştan sona bir Woodlands ismi olsa da, şüphe uyandıracak kadar benzersiz değil.

Lor, "Bunun ne anlama geldiğini bilecektir," diye ekleyince garson kız başını sallar. "Sizi temin ederim."

"Elbette. Ona haber veririm. Ben de şarabınızı getireyim."

Kadın hızlı bir reverans yapıp uzaklaşırken Lor, "Teşekkür ederim," der ve şeffaf elbisesinin gizleyemediği her şeyi arkadan gösterir.

"Sence bu işe yarar mı?" Lor bana yaslanarak soruyor. Her zaman ait olduğu yere, kolumun altına böyle sığmasını seviyorum. "Sence bir şeyden şüphelenmiş midir?"

"Yok," diyorum. Bu konuda tam olarak emin değilim ama endişelenmek için bir neden göremiyorum Lor. Elimizin en azından bir kısmını ortaya koyduk ve şimdi fişlerin nereye düşeceğini görmek için bekleyeceğiz.

Birkaç dakika sonra kadın, içinde sipariş ettiğimiz şişe ve üç bardak bulunan bir tepsiyle geri döndü. Onları masaya bıraktı ve sonra Lor'a hitap etti.

"Bayan Payne sizi görmek istediğini söyledi, ancak önce yapması gereken bazı işleri varmış. Sizi kulübün ev eğlencelerinin tadını çıkarmaya davet ediyor ve hazır olduğunda biri sizi alacak."

Lor ağzını açıyor, belli ki itiraz etmeye hazır. Elini sıkıyorum ve o da kapatıyor. Bunun bizi kıvrandırmak için bir güç oyunu olduğundan şüpheleniyorum ama bekleyebiliriz. Yaygara koparmanın bize bir faydası olmaz.

"Tamam," diyor Lor. "Teşekkür ederim. Bekleyeceğiz o zaman."

"İsterseniz burada kalabilir ya da performans alanına geçebilirsiniz. Yakında çok heyecan verici bir gösteri olacak."

Kadın, odanın uzak ucunda, ipek kaplı divanlarla çevrili, diğer Yüksek Fae'lerin zaten toplandığı küçük yuvarlak bir sahneyi işaret ediyor.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Bunu yapabiliriz."

"Elbette. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin." Hızlı bir reverans daha yaparak uzaklaşıyor.

"Cloris'in şu anda Atlas'a koşmakla meşgul olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Lor saçının bir ucunu gergin bir şekilde bükerek soruyor.

"Hiç sanmıyorum," diyorum. "Unutma, eğer seni tanıdıysa

Aphelion'da olduğunu zaten biliyordum. Bunu bana sürekli hatırlatan sensin."

"Ama ya ben olduğumu bilmiyorsa ve şimdi ona burada olduğumu söylediysek? Kolay hedef mi olduk?"

"Lor, her şey yoluna girecek," diyorum elini tutarak. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Bu özgüveni nereden alıyorsun?" Göz kırıyorum. "Dürüstçe söylüyorum."

Tam bir Yüksek Fae erkeği masamıza yaklaşırken şüpheli bir kahkaha atıyor. "Burada bir şey isteyen var mı?"

Kocaman sikinin kabarıklığını zar zor örten küçük şortu dışında neredeyse çıplak, vücudunun her santiminde bronzlaşmış kaslar var. Mael sırtıyor ve onu bugünlük kaybettiğimize eminim. Arkadaşımın sarışınlarla karşı hep bir ilgisi olmuştur.

Mael kollarını kanepenin arkasına doğru uzatarak, "Belki," diye yanıtlıyor. "Ne teklif ediyorsun?"

Erkek gülümsüyor. "Ne istersen." Eğilip bir elini kabinin arkasına koyuyor, burnu Mael'inkinden birkaç santim ötede. "Ama ağzım konusunda son derece yetenekliyimdir."

Mael alçak bir homurtu çıkarır. "Bu sesi sevdim." Bakışları bana kayıyor.

"Eğer kısa bir süre için bana ihtiyacınız yoksa..."

"Git," dedim, bunun olacağını biliyordum. "Sadece çok uzun sürmesin."

"Beni bilirsin, şimşek gibi hızlıyım," diye cevap veriyor.

kabin. Mael omzunun üzerinden bize gönülsüzce el sallarken, erkek elini tutuyor ve başka bir şey söylemeden onu sürüklüyor.

Lor gülüyor. "Gerçekten ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

"Oh, asla geri dönmeyecek," diyorum ve o da kıkırdıyor. "Gösteriyi izlemek için aşağı inelim mi?"

"Elbette," diyor. "Biliyor musun, buraya ilk geldiğimde seninle ziyaret etmenin nasıl bir şey olacağını düşünmüştüm."

Ayağa kalkıp bir elimle şarabı ve iki bardağı alırken diğer elimi Lor'a uzatıyorum. Sahneye doğru yürümeye başlamadan önce kadehi alıyor.

"Peki nasıl olacağını düşünüyordun?" diye sordum.

"Hoşuma gitmedi. Başka birine öyle bakmanı istemedim."

Cevap sırtışım vahşi. "Sahiplenici olmana bayılıyorum." Onu sarıyorum

yaklaştıım, kolumu beline doladım ve kulağına fısıldadım. "Benim ilkel Fae doğamdan şikayet edebilirsin ama özünde sen de tamamen aynısın." Bana içimde bir şeyleri harekete geçirmekte asla başarısız olmayan sinirli bir bakış atıyor. "Ve bir daha asla başka birine böyle bakmam konusunda endişelenmene gerek yok. Sadece sen varsın."

Oturma alanına varıyoruz ve şarabı küçük bir yan masaya koyduktan sonra oturup onu kucağıma çekiyorum.

"Biliyorum," diye fısıldıyor kollarını boynuma sararken. "Sadece sen de varsın."

Bu kelimeler. Bana karşı hissettikleri. Kokusu. Gözlerim kapanıyor ve derin bir nefes veriyorum. Bunu çok uzun zamandır bekliyordum. Sadece *onun* için hissetmiyorum, onunla birlikteyken *her şeyi* hissediyorum. Sevinç ve üzüntünün her zerresini. Her kahkahamı ve gözyaşımı. Birlikte yaşamamızı istediğim her şeyi düşünüyorum ve bu şansa sahip olabilmek için dua ediyorum.

"Nereye gittin?" diye sorarak beni düşüncelerimden uyandırdı.

"Sadece geleceğı düşünüyorum," diyorum ve bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Bize biraz şarap koy." Ona bir bardak uzatıyorum, tam o sırada yukarıdaki ışıklar kararıyor ve Kalabalık heyecanlı bir sessizliğe bürünür.

Lor sahneye bakacak şekilde dönüyor ve kucağımda kalmasına bayılıyorum, hareket etmeye çalışsa bile buna izin vermeyeceğimden değil.

Bir an sonra, biri erkek diğeri dişi iki Yüce Fae sahneye çıkar. Her türlü kıyafet iddiasını bir kenara bırakmışlar ve çoktan çıplak kalmışlar ve vücutlarındaki hemen hemen her kıldan arınmışlardır. Her ikisi de muhteşem mükemmellik örnekleridir ve belli ki her türlü vahşi his ve duyguyu heyecanlandırmak ve ilham vermek için bu amaçla seçilmişlerdir.

Adam uzun bir ipek kordon çıkarır ve sonra onu kadının vücuduna bir dizi karmaşık düğüm ve kıvrımla sarmaya devam eder, göğüslerini ve kığını vurgular. Tavandan bir kanca iniyor ve adam kadını yukarı kaldırıp kancaya bağlıyor, sonra dizlerini kaldırıp etrafına daha fazla kordon sarıyor, böylece kadın örümcek ağına yakalanmış bir yusufçuk gibi açılıyor. Yavaşça dönmeye başlıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Elimi Lor'un sırtında gezdirip kulağına fısıldayarak soruyorum. Dokunuşumla nasıl titrediğini kaçırmıyorum ve tanrılarım, bu hayal edebileceğim en harika duygu. Bu inanılmaz kadının benim olduğuna inanamıyorum.

"İlginç," diyor kulağıma fısıldamak için eğilerek. Onu eğiyor

başını kaldırmış, sanki bunun onu heyecanlandırıldığını mı yoksa korkuttuğunu mu anlamaya çalışıyormuş gibi sanatçıları inceliyor.

"Belki de bu oda teklifini kabul etmeliyiz," diyorum ve o da gülümsüyor. Yapacak önemli işlerimiz var ama ben sadece ona dokunmak ve onunla birlikte olmak istiyorum. Olmakta olduğumuz bu önemli şeyi dikkat dağıtıcı şeyler olmadan keşfetmek için zaman istiyorum.

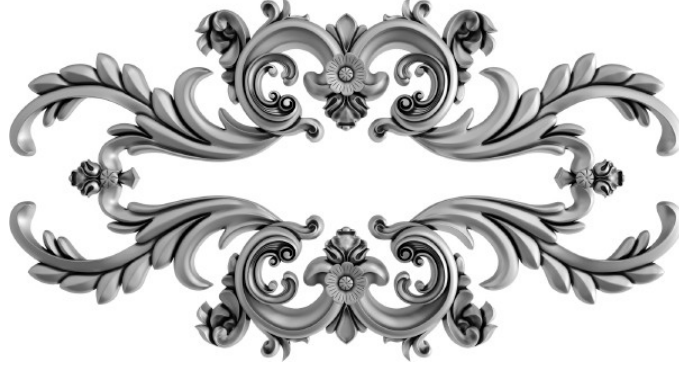
Bunu asla elde edemeyeceğimiz korkusunu bastırıyorum. Babam ve Atlas onun peşinde. Herkes Lor'dan bir şey istiyor gibi görünüyor ve ben onu koruyamayacağım korkusuyla yaşıyorum.

"Belki," diye fısıldıyor ve ben de siktir et demek üzereyim. Şu anda sorumluluklar kimin umurunda? Ama sonra, bir figür üzerimizde duruyor.

Cloris'e mesajımızı ileten aynı hostes.

"Madam Payne şimdi sizi görmeye hazır," diyor. "Lütfen beni takip edin."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

LOR

Ev sahibesinin sesiyle başımı kaldırıp düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Burası ısınmaya başladı ve kızaran yanaklarımı serinletmek için elimi yüzüme doğru sallıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum sonunda, Nadir'in kucağından kayarak ayağa kalkıyorum. Kadın onu kulüpte takip etmemizi işaret etmeden önce elimi tutuyor. Solaryumdan çıkıp mermer kaplı başka bir koridordan geçiyoruz, sonra da sarmal bir altın merdivenden yukarı çıkıyoruz.

En üstte başka bir koridor var, bu koridor titrek apliklerle aydınlatılmış ve kalın koyu halılarla kaplı, duvarlar zengin panelli ahşapla kaplı. Sonunda bir dizi çift kapı duruyor. Rehberimiz kapıyı açmadan önce usulca iki kez çalıyor. Biz geçerken küçük bir reverans yapıyor.

"Madam Payne birazdan sizinle olacak," diyerek kapıyı arkasından kapatmadan önce bizi bilgilendirdi.

Daha zengin koyu tonlar ve kadife kaplı mobilyalarla dekore edilmiş bir oturma odasına giriyoruz. Tüm estetik bana neredeyse Keep'i hatırlatıyor.

İkimiz de gergin bir korku içinde beklerken rahatlayamıyoruz. Ben odanın ortasındaki kanepenin kenarına sertçe t nerken, Nadir arkamda bir ileri bir geri adım atıyor.

Bir dakika sonra, uzak taraftaki bir kapı açılıyor ve gözümü kır ıyorum. İşte o r a d a y d ı .

Gümüş rengi saçları yüksek bir düğüm halinde toplanmış, parlak mavi gözlü, pürüzsüz bir cilde sahip.  zerinde lüks mor ipekten pahalı görünümlü bir elbise var ve hepimiz birbirimizi cesetlerle dolu bir savaş alanında karşı karşıya gelen rakipler gibi incelerken kapı aralığında durup çenesini kaldırıyor.

Gözleri üzerime düştüğünde burun delikleri nazikçe açılıyor. Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor ama bastırılmış duygularını içinde tuttuğ nu hissediyorum.

Elinde süslü bir şekilde oyulmuş bir baston tutuyor ve bir süre daha sessiz kaldıktan sonra bir adım atıyor, dizi hareketlerini engelliyor. Woodlands Staff'ın görüşünde nasıl topallayarak uzaklaştığını hatırlıyorum ve bunun o günden kalan ve asla tam olarak iyileşmeyen bir yara olduğ nu varsayıyorum.

Büyükannemin yaptıklarına ne kadar içerliyor? Bütün bunlar intikam için miydi?

Nadir ve ben onu izlerken Cloris yavaşça zeminde ilerliyor. Ayakkabılarının şakırtısı odanın köşelerinde yankılanıyor.

Sonra önümde durdu ve uzun bir nefes verdi.

"Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim," diyor. " ok b y m şs n."

Sesinde genellikle bu ifadeye eşlik eden nostalji duygusu yok. Soğuk ve değ erlendirici, sanki cesaretimi değ erlendiriyor, ne kadar tehdit oluşturduğ uma karar vermeye çalışıyor.

"şey, on yıldan fazla oldu," diyorum, bariz olanı belirtiyorum, o da çenesini kaldırıyor.

"Gerçekten."

Büyükannem ve büyükbabamdan birine benzediğ imi söylemesini ya da geçmişten bahseden başka bir cümle kurmasını bekliyorum ama hiçbir şey söylemiyor, bana o kadar uzun süre bakıyor ki rahatsız olmaya başlıyorum.

Nadir kanepenin öbür ucunda volta atmayı bıraktı ve birbirimize temkinli bir bakış attık.

İlişkimizi bir sır olarak sakla. İkimiz hakkında ne kadar az şey bilirse

Daha iyi.

Nadir'in sesi aklıma giriyor ve bizi ele vereceğinden endişelenerek başımı sallama isteğime direniyorum. O haklı. Cloris'in birbirimize karşı kim olduğumuzu bilmesinden iyi bir şey çıkmaz.

Cloris sonunda Nadir'e, "İkinizi bir arada bulacağım hiç aklıma gelmezdi," der.

Çenesinin hafifçe sertleştiğini fark etmeme rağmen tepki vermiyor. "Nedenmiş o?"

Cloris başını eğiyor, sanki *oyun oynamayalım* der gibi dudaklarında kuru bir gülümseme beliriyor.

Sonunda sandalyelerden birine yerleşti, ellerini bastonunun başına dayadı ve bana baktı.

"Senin için ne yapabilirim, Lor?"

Bu kadından hoşlanmıyorum. Onunla ilgili her şey tüylerimi diken diken ediyor. "Herkes kim olduğumu söyleyen sen misin?"

Nadir yanıma oturuyor ama mesafesini koruyor.

"İki kişinin herkes sayılacağını pek sanmıyorum," diye alay ediyor.

"Neden?" Öfkeli bir kan hücumu başımı döndürüyormuş gibi değil de tarafsız görünmeye çalışarak soruyorum. Sanki duygularımı kontrol ediyormuşum gibi. Ama tek hissettiğim, tanımadığım birinden gelen şiddetli bir ihanet duygusu. "Bunu bize neden yaptın?"

Cloris alaycı bir kahkaha atar.

"Canım, bunun seninle bir ilgisi yok."

"Hayatımızı mahvettin," diyorum ve sesimdeki gözyaşı tehdidi hiç de yanlış anlaşılmıyor. Beni ağlarken görmesine izin veremem. "Her şeyi aldın. Neden?"

Cloris arkasına yaslanıp soğukkanlılıkla bana bakıyor. Gerçekten umurunda değil ama bilmem gerekiyor. Ondan pişmanlık beklemiyorum, beklemiyorum da. Olan oldu. İhtiyacım olan şey lanet olası cevaplar.

"Çok ilginç," diyor Cloris. "Olayların nasıl geliştiği. Harekete geçirdiğiniz planlar nasıl başarısızlığa uğrayabilir ve yine de kader bir şekilde sizin öngöremediğiniz olumlu bir sonucu düzenlemeye hizmet eder, ta ki bir gün Kalbin Başrahibi kapınızı çalana kadar."

Şaşkınlık ve korku içinde yanağımın içini çiğniyor ve devam etmesini bekliyorum.

"Onlara söyledim, evet," diyor. "Bunu o kaltak büyükannenden nefret ettiğim için mi yaptım? Motivasyonlarımı inceleyecek olsaydım, bu olabilirdi."

Bunun bir parçasıydı ama ailesinin maruz kaldığı her şey yan hasardı. Bu da sonucu çok daha tatmin edici hale getirdi."

Dudakları ince, kırılğan bir gülümsemeye dönüşüyor. Bundan zevk alıyor.

"Lütfen," diyorum, Nadir'in bana uzanmak istercesine kaydığını fark ederek. Bakışlarımı Cloris'e odaklıyorum, ona koz olarak kullanabileceği herhangi bir bilgi vermemeye kararlıyım. Elbette Aurora Prensi'yle buraya gelmem şüphe uyandırıcı bir durum ama bunu tam olarak bilmesine gerek yok.

"Büyükannen bana geldi," diyor Cloris, "çünkü kendisi ile Wolf arasındaki bağı gerçekleştirmemi istedi. İki Öncül'ün birleşmesinin normal bir birleşmeye kıyasla ek önlemler gerektirdiğini keşfetmişti."

Yolumuza bir engel daha çıktığını bilerek nefeslerimi dengede tutmaya çalışırken tırnaklarım avuçlarıma batıyor. Daha önceki önsezim doğrudu.

"Nasıl yapılacağını biliyordum," diye devam ediyor Cloris. "Bana karşılığında istediğim bir şeyi vaat etti ama ona güvenmedim."

Duraklıyor ve eteğinden bir parça tüy topluyor. "Ben de arkasından iş çevirdim ve Aurora Kralı'na ona ihanet etme planlarını anlattım. Anlayacağınız, ikisi büyük büyükannenizin tacını Heart'tan almak için komplo kuruyorlardı ve sonra Serce, Rion'un tüm diyarları fethetmesine ve Ouranos'u teslim etmesine yardım edeceğini, krallığını ve Ormanlık Diyar'ı kurtaracağını iddia etti."

Bu açıklama nefesimi kesiyor. Aurora'da Nadir'le yaptığım konuşmayı hatırlıyorum, bana Rion'un geçmiş olaylarla ilgili iddia ettiği her şeyin ölü bir kraliçenin sözlerine karşı olduğunu hatırlatmıştı. Kendini daha iyi göstermek için gerçeği çarpıttığını duymak beni şaşırtmadı.

"Neden babama gidiyorsun?" Nadir sorar.

"Çünkü ondan hoşlanmıyordum ve ona güvenmiyordum. Seçeneklerimi açık tutmak istedim," diye yanıtlıyor. "Ve Serce'nin anlaşmasına sadık kalmaya hiç niyeti yoktu ve Kurt'la kurduğu bağı kullanarak Rion'u alt edip her şeyi kendine almayı planlıyordu. Aurora Kralı'na bildiğim her şeyi anlattım ve içgüdülerim doğru çıktı çünkü ritüeli nasıl yapacağımı anladığımdan emin olduğum anda beni hapsetti."

Cloris duraksıyor; ifadesi neredeyse soğukkanlı ama gözlerinin derinliklerinde bastırılmış bir öfke titreşiyor.

"Bu yüzden delirmiş gibi davrandım."

Bu görevi yerine getirebileceğime inanıyordu. Kısa görüşlülüğü ve sabırsızlığı onun çöküşü oldu. Ritüeli kendisi gerçekleştirmeye çalıştı..."

Cloris dramatik bir etki yaratmak istercesine durur. "Ve hepiniz bunun nasıl sonuçlandığını biliyorsunuz."

Göğsüm sıkışırken oda sessizliğe gömülüyor. O kadar çok sorum var ki nereden başlayacağımı bilemiyorum. Büyükanmem sadece Heart'ın büyüsunü almaya çalışmadı, tüm Ouranos'u fethetmeye çalıştı. O bir canavardı. Bir zorba. Güce aç bir katil.

"Bunu neden yaptın? Kendi başına yapmasına izin vermenin sen dahil herkesi öldürebileceğini biliyordun değil mi?" Nadir soruyor ve ben ona minnettar bir bakış atıyorum çünkü konuşabileceğimden emin değilim.

Cloris alay eder. "Ben Zerra'nın kutsanmışlarından biriyim. Bu nankör kıtanın insanları unutmuş olabilir. Tapınaklarının bakımsız kalmasına izin vermiş olabilirler. Onun adını sadece boş yere kullanıyor olabilirler ama Zerra yaşıyor ve onun adına hizmet edenleri koruyor."

Cloris'in gözleri, akıl sağlığının ince sınırında geziniyormuş gibi hissettiren bir şeyle parlıyor. Sözleri eski kinlerden ve muhtemelen gerçekliği pek de sağlam olmayan bir kavrayıştan kaynaklanıyor.

"Anlıyorum," diyor Nadir sonunda ve Nadir onun sözlerindeki samimiyetsizliği okumuş gibi bakışlarını kısıyor. İfadesine tamamen karşı çıkmak zor. Patlamayı gördüm. Neden olduğu yıkımı gördüm ve o ayağa kalktı ve neredeyse hiç yıpranmadan oradan çıktı. İlahi müdahale tek mantıklı açıklama olabilir.

Cloris ikimize de tepeden bakan bir gülümsemeyle bakıyor. "Benim hakkımda ne düşündüğünüzü biliyorum. Bunlar sadece deli bir kadının saçmalıkları ama çok yakında hepiniz yanıldığınızı göreceksiniz. Zerra yaşıyor ve görmezden gelinmekten bıktı."

Sözleri kendinden emin olsa da, içlerinde tereddütlü bir şeyler olduğunu hissediyorum.

"Ama?" İçgüdülerimin doğru olduğunu umarak soruyorum. "Doğru olmayan bir şey mi var?

Büyükanmemden ne istedin?"

Cloris burnunu çekerek bana bakıyor.

"Tanrıça zayıflıyor. Gücü azalıyor. Sence tüm bu titreyen yeryüzü hikâyeleri, felakete uğramış ormanlar ve kuraklıklar sadece tesadüf mü? Daha büyük bir amaç olmadığını mı düşünüyorsun?"

Nadir yanımda kayıyor, şüphesiz tüm o düşük fae'leri öldüren maden çöküşünü düşünüyor. Ben de Woodlands'in kararmış ormanlarını düşünüyorum. Aphelion'daki düşük balık sayıları ve ayaklarımızın altında hissettiğimiz sürekli gümbürtüler. Nedenini söylemek imkansız olsa da, bu olayların bağlantılı olması gerektiğini hissettim. Bunun teyit edildiğini duymak boynuma bir diken batmasına neden oldu.

"Zerra yüzünden mi?" Dikkatlice soruyorum.

"Onun yüzünden değil," diye tersliyor Cloris. "Hepinizin yüzünden. Büyünüzü fütursuzca kullanıyor, toprağı ve tanrıçayı kurutuyorsunuz. Bu asla böyle olmamalıydı."

"Nasıl olması gerekiyordu?" Ben soruyorum.

Cloris duraksıyor ve bize ne kadarını açıklamak istediğini tarttığını görebiliyorum.

"Büyükannenden ne istediğimi sormuştun," diyor ve ben koltuğumun kenarına tüneyerek başımı sallıyorum. "Ailenin gemi denilen güçlü bir nesnesi vardı. Yardımım karşılığında, onu bana bırakmasını istedim."

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

Bir gemi. O zaman Asa'nın da bir gemiden bahsettiğini hatırlıyorum ama aklımın bir köşesine başka bir anı takılıyor.

"Büyüyü yönlendirmek ve güçlendirmek için kullanılan bir nesne." "Büyükannem bunun ne olduğunu biliyor muydu?"

"O zamanlar buna inanmıyordum."

"Yani onu manipüle etmeye mi çalışıyordun?"

Suçluyorum. Cloris dudaklarını birbirine bastırıyor, gözleri kararıyor.

"Büyükannen manipülatördü, Lor. Burada hatalı olan tek kişi benmişim gibi davranma."

"Peki Atlas'a ve Aurora Kralı'na benden neden bahsettin?" diye sordum. "Amaç neydi?"

"Çünkü hâlâ gemiyi arıyorum ve senin büyün ona bağlı." Kelimeleri hızlıca söylüyor, sanki onları gerçekten duymamı istemiyormuş gibi.

"Bu ne anlama geliyor?" Nadir sorar. "Açık konuş. Kaçamak cevaplar verme. *Nedir* bunlar?"

Cloris, "Her eserin bir sandığı var," diyor ama bunu bize itiraf etmenin onu cesaretlendirdiğini söyleyebilirim. "Ve büyüleri birbirine bağlı."

"Yani onu bulmak için beni kullanmak istiyorsun," diyorum, sesim duygudan yoksun.

Ben sadece herkesin lanet planlarında bir piyonum.

"Gemi Serçe ve Kurt'u kurtarabilir miydi?" Nadir soruyor, zaten benden bir adım önde. "Bağlarını tamamlamak için ihtiyaçları olan şey bu muydu?"

Cloris gülüyor, sesiyle beni şaşırtıyor.

"Oh, Aurora Prensi. Bugün tüm sırlarımı açıklamayacağım."

Onunla tekrar baktık. Bu bir evet miydi yoksa hayır mı?

"Bunları bize neden anlatıyorsun?" Nadir soruyor. "Bunların hiçbirisi Lor'u Atlas'a ve babama neden ifşa ettiğinizi açıklamıyor."

Cloris alt dudağına dokunur.

"*Bu* çok güzel bir hikâye," diyor. "Anlatayım mı?" "Eğer yardımımı istiyorsan, bana her şeyi anlatacaksın," diyorum.

Yanında bir sürahi burbon ve kristal bir bardak bulunan küçük bir masa var. Kendine bir ölçü dolduruyor ve uzun bir yudum alıyor. Bardağını doldururken bize bir şey ikram etmiyor, sanki biz burada değilmişiz gibi davranıyor. Büyükanne mi kandırmak için ne kadar delirmiş gibi davrandığını ya da o uçurumdan kısa bir yürüyüş olup olmadığını merak ediyorum.

"Patlamadan sonra kaleyi aradım. Günlerce enkazı karıştırdım, hayatta kalanları aramak için gelenlerden kendimi sakladım ama gemi hiçbir yerde bulunamadı. Serçe'nin onun ne olduğunu başından beri bildiğinden şüpheleniyordum. Farkına bile varmadığım bir şekilde bana ihanet etmişti. Ya da belki başka bir şey oldu. Emin olamadım.

"Her neyse, aramaya devam ettim. Sadece Heart ve çevresinde değil - çünkü orada olup olmadığını bilmenin gerçek bir yolu yoktu - ama kıtanın her yerinde, gizlenerek. Gizli kalmak zorundaydım. Kimse hayatta kaldığımı bilmemeliydi. Uzun süre beni de en az onu lanetledikleri kadar lanetlediler ve herkesin öldüğümü düşünmesi benim amacıma uygundu."

"Bunu neden istedin?" diye sordum. "Ne amaçla?"

"Zerra için," dedi. "Yüzyıllar önce onu bulmakla görevlendirildim ve hayatımın büyük bir bölümünde onu aradım."

"Neden? Ne için ihtiyacı var *ki*?"

"Sizinle doğrudan ilgili olan her şeyi size anlatacağım," diyor. "Ancak, tanrıçamla olan ilişkim özeldir."

Bana attığı sert bakış, bu noktada tereddüt etmeyeceğini gösteriyor.

"Peki sonra ne olacak?" Şimdilik geçiştirerek soruyorum, geri dönmeye kararlıyım.

buna daha sonra.

"Sonunda, onu bulmak için Kalp büyüüne sahip birine ihtiyacım olduğunu fark ettim. Ve büyü görünüşte Serçe'nin tüm

Hatalar, o gece başka birinin hayatta kaldığını ve *başka* birinin büyüü Birincil'den alınmaktan özenle koruduğunu biliyordum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Korudun mu?"

Cloris delici bir bakışla beni delip geçiyor. "Sende mi? Daedra'nın annene bahsettiği Kalp Tacı'nın parçası?"

Yine tepki vermemeye çalışıyorum.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Cloris beni inceliyor ve yalanıma inanmadığından neredeyse eminim.

"Daedra o gece kızının kim olduğunu gördü ve Serçe'nin sınırı aştığını anladı. Kalp Kraliçesi'nin bir sonraki Birincil ile Taç'ın bir parçasını göndermesini izledim."

"Neden?" Nadir öne doğru oturarak soruyor.

"Bunun, Serce Kalbin büyüünü çalmaya çalıştığında cezadan kaçmanın bir yolu olduğundan şüpheleniyorum. Birincil'in armağanı onun üzerinden bir sonrakine geçecekti. Ancak kimse bunun yerine ne olacağını tahmin edemezdi."

"Patlama. Ceza bu muydu?" diyor.

"Hayır," diyor Cloris. "Bu onun kendi kendine düzenlemeye çalıştığı bir bağı."

-Aralarında önlem almadan mühürleyemeyecekleri kadar çok güç vardı. Cezası da herkesin elli yıl boyunca sihirlerini kaybetmesiydi."

Bu ifşaat karşısında gözlerim kamaştı. Nadir'in bana anlattığı hikâyeyi hatırlıyorum. Herkes büyükannemden nefret ediyordu çünkü hepsi sihirlerini kaybetmişti. Bunların *hiçbiri* kaza değildi.

Ağzı bir açılıp bir kapanıyor, dudaklarında acımasız bir ifade beliriyor. "Daedra tacın bir parçasını vereceğini nereden bildi?"

Soru soranın o olmasına sevindim, çünkü aklım bir türlü durmuyor.

Cloris kemikli omuzlarını silkiyor. "Sadece Kraliyet'in bunu ona bir noktada açıklamış olması gerektiğini varsayabilirim. Belki de onun kadar çaresizdi. Durum ne olursa olsun, çocuğu buldum. Ve bir de baktım ki hâlâ hayatta olmakla kalmıyor, büyükannesinin sakladığı büyüye de sahipmiş.

"Ve üç çocuğu oldu."

Bana doğru bir bakış daha attı.

"Bu kadar genç birinde böyle bir güç bulmayı beklemiyordum. Seninle ormanda karşılaştığım gün ilk hedefim annendi.

Belki de o birincil değildir diye düşündüm. Büyü onun yerine sana atlamıştı. Seni annene karşı bir koz olarak kullanmak niyetindeydim ama bunu bana yapmamalıydın. İşte o zaman Kraliyet'in aileni Serce'nin açgözlülüğünden korumaya karar vermesinin nedeninin *sen* olduğunu anladım."

O gün onu öldürmüş *olmayı* dileyerek dişlerimi gıcırdatıyorum. Bu konuda kötü hissettiğime inanamıyorum.

"Beni alt etmeyi başardığında, başka bir yol bulmam gerektiğini biliyordum. Ouranos'un en hırslı kralına döndüm, ona bildiklerimi anlattım ve senin kökünü kazımasını bekledim."

Arkasına yaslandı ve kelimelerin yerleşmesine izin verdi. Sonrasında ne olduğunu söylemesine gerek yok. O parmaklıkların ardında on iki uzun yıl. O günleri defalarca yaşadım.

Cloris burnunu kırıstırarak, "Ama sen aldatıcı bir şeydin," dedi. "Rion iddialarıma şüpheyile yaklaşıyordu. Serce'nin ihanetini ona tepside sunmama rağmen benden şüpheleniyordu. Sen de büyüünü görmesine izin vermedin. Neredeyse onu söz verdiğim kişi olmadığına ikna edecektin."

Sanki tüm bunlar benim suçummuş gibi dudaklarını büzüyor. Ayağa kalkıp onu tokatlamak istiyorum.

"Nasıl da *çığlık* attın," diyor neredeyse müzikal bir sesle ve ben bir anda ayağa kalkıyorum. Yumruğumu savurduğumda Nadir'in kolları beni sarıyor, yüzünü zar zor ısıkalıyorum. O ince, iğrenç gülümsemesine tutunurken sadece bir parça geriye yaslanıyor.

"Sen de oradaydın," diye tükürdüm. "Ne yaptığını gördün mü?"

Elini önemsiz bir şeymiş gibi sallıyor ve ben tekrar hamle yapıyorum, ama Nadir sıkı tutuyor.

"Lor," diye fısıldıyor usulca. Onun da kızgın olduğunu biliyorum. Titrediğini hissedebiliyorum ama ona vurmakla bir yere varamayacağımız konusunda da haklı.

Bırak konuşmaya devam etsin.

Cloris bakışlarını daraltıyor, gözleri aramızda gidip geliyor ve umarım gözlerinde yanıp sönen bilmiş kıvılcımı hayal edebiliyordum.

"Kendini ifşa etmeyi reddettiğinde, onu senin yaşamana izin vermeye ikna ettim," diye devam ediyor hiçbir şey olmamış gibi. "Bu yüzden seni korumak için o hapishaneye attı ama benimle işi bitmişti."

Derin bir nefes alarak sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum.

Düşünceler. Nadir'in tüm bu odayı parçalamamak için elinden geleni yaptığını bilmek için onu duymama gerek yok.

"Sonra ne olacak?" Bir süre sonra soruyorum. "Sırada neden Atlas var?"

"Çünkü hâlâ seni oradan çıkaracak birine ihtiyacım vardı. Doğru motivasyona sahip birine. Ben ortaya çıktığımda, başka birine bağlanmak üzereydi."

"İlk Denemeleri iptal etmesinin nedeni sensin," diyorum ve o da başını sallıyor. "Gerçekten de öyle. Ona senden bahsettiğimde hemen iptal etti ve

seni Nostraza'dan çıkarmak için bir plan üzerinde çalışmaya başladı."

"Lor ile bağ kurmak mı istedi?" Nadir soruyor. "Bunu gerçekten yapabilir mi?"

Wolf ve Serce ile aynı sorunları yaşamaz mıydı?"

"Teknik olarak," diyor Cloris kısa bir duraksamadan sonra, ama içinde yanlış bir şeyler var. "Ama ona bunların hiçbirini söylemedim."

Kanepeye çöküp yüzümü ellerimin arasına alıyorum, az önce duyduklarım karşısında afallıyorum. Uzun zamandır beni Aphelion'daki o taht odasına hangi olaylar dizisinin getirdiğini merak ediyordum ama bunların hiçbirini hayal etmemiştim.

"Geçen gün ben olduğumu biliyor muydun?" Ben sordum. "Beni tanıdın mı?"

"Yaptım," diyor.

"Peki o zaman neden Atlas'a gitmedin?" diye sorar Nadir. "Gitmediğimden neden bu kadar eminsin?"

Nadir ona bir bakış atıyor ve o da gözlerini deviriyor.

"Çünkü başarısız oldu, değil mi? Ayna, tahmin ettiğim gibi onu reddetti ve artık ona ihtiyacım kalmadı. Ona sadece Nostraza'nın dışında ihtiyacım vardı. O amacına ulaştı ve şimdi ihtiyacım olan şey Lor."

Bana bakıyor ve öne doğru eğilmeden önce alaycı bir şekilde homurdanıyorum. "Ayna sana bir şey gösterdi mi?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Şaka yapıyor olmalısın."

Cloris ağzını kapatıyor ve arkasına yaslanıyor.

"Sihri geri kazandın mı?" di y e soruyor dikkatlice, sanki bir çizgiyi aştığını biliyormuş gibi.

"Evet," diyorum sivri bir bakışla. "Ve inanılmaz derecede güçlü."

Hala bununla ne kadar mücadele ettiğimi bilmesine gerek yok, ama tehlikeli olduğumu düşünmesine izin verin.

"Ve siz sormadan söyleyeyim, geminin nerede olduğu hakkında hiçbir

fikrim yok."

Ancak Ayna hakkındaki sorusu bir şeyi yerinden oynatıyor, bir parça yere çarparken takırdıyor.

Sana bir hediye.

Ya bu benim sihrim değil de kaybolan başka bir şeyse?

"Hmm," diye yanıtlar Cloris. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim ve sana inanmaya meyilliyim."

"Peki o zaman ne istiyorsun?" Nadir dişlerini gıcırdatarak sorar. "Şu anda çok fazla şey paylaşıyorsun."

Cloris gülümser. "Sana söylediğim hiçbir şey bana zarar veremez. Baban bana inanmamakla aptallık etti ama artık gerçeği biliyor ve Atlas'a ne olacağı zerre kadar umurumda değil."

"Sonra *ne olacak*?" Nadir tekrar sorar.

"Bir pazarlık yapmak istiyorum," diyor Cloris. "Sen bana gemiyi bul, ben de senin yerini şu anda senin güzel boynunun peşinde olan iki krala da söylemeyeyim."

Alay ediyorum. "Seni öldürebileceğimi zaten bir kez kanıtladım. Seni şimdi öldüreceğim ve bu işi bitireceğim." Başparmağımla Nadir'i işaret ediyorum. "Ve benim desteğim var. Bu sefer sonsuza dek ölmeni sağlayacağım."

Burun delikleri genişliyor ve ifadesi düzelmeden önce ağzı birbirine yapışıyor.

"İkinizin de çok zeki olduğunuzu düşünüyorsunuz, değil mi? Beni kandırabileceğinizi mi?" "Sen neden bahsediyorsun?" Ben soruyorum, o da yere bakıp

Bana tekrar hitap etmeden önce eteğinin kumaşını ayak bileklerinin etrafında yeniden düzenliyor.

"Bir Yüksek Rahibe'nin, bir eşin varlığında eş bağını tespit edemeyeceğini mi sanıyorsunuz? Büyükanne'nin hamile olduğunu ilk öğrenen de bendim. Senin sahip olduğun parıltı ve yıkıma sahip olmayabilirim ama yine de kendi yöntemlerimle güç sahibiyim."

Gözlerinde şeytani bir ışık parlıyor.

Tehdidi ya da ölü bir zeytin dalının ucunda sallanan teklifi dile getirmesine gerek yok: Ben ona yardım ederim, o da aramızdaki bağı sağlamlaştırmak için önümüze çıkan engelleri aşmamıza yardım eder.

Bakışlarım Nadir'e kayıyor ve eminim onun ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum. Cloris gözlerini deviriyor. "Siz ikiniz muhtemelen daha açık olamazdınız."

Boğazımda alçak bir hırıltı toplanıyor.

Gülüyor, bir kez daha üstünlüğün gücünün tadını çıkarıyor.

"Bir pazarlıgımız var
mı?" "Bunu
düşüneceğim."

"Bunu sen yap. Seninki gibi bir aşkın daha yok olduğunu görmek çok
yazık olur" -parmaklarını birbirinden ayırıyor- "puf."

Sihrimi geri aldığım da, belki cevabı ondan zorla almak için
kullanabilirim.

Ve sonra onu kızartın.

Nadir ve ben ayağa kalkıp kapıya doğru
yöneldik. "Görüyorum ki hâlâ onun izini
taşıyorsun."

"Ne?" Etrafımda dönüyorum.

Şimdi ayakta duruyor ve işaret parmağını bana doğru çeviriyor.
"Yüzüne."

Yara izim. Yanağıma dokunuyorum, soğuk bir korku boynumdan aşağı
süzülüyor. Bu yara izini her zaman gururla taşıdım, çünkü bana en sevdiğim
insanları korumak için neler yapabileceğimi hatırlatıyordu.

"Bunu hapishane gardiyanlarından aldım. Kız kardeşimi
koruyordum." İfadesinden hınzır bir neşe geçiyor.

"Zihin tuhaf bir şey," diye düşünüyor. "Bir gerçeği çarpıtma ve
unutmayı tercih ettiğimiz bir anıyı gömme, onu biraz daha yönetilebilir
hissettiren bir şeye dönüştürme şekli. Biraz daha... asil, belki?"

Ne demek istediği bir an sonra anlaşılıyor. Bu Rion'dan bir iz. Bana
yaptığı şeyden. Bu işareti onun büyüsü yaptı ve ben de omzumdakiyle
eşleştirmek için onu lanet bir marka gibi taşıyorum. Ne kadar uzağa
kaçarsam kaçayım, hâlâ ona ait olduğumu hatırlatan bir işaret.

Birdenbire, göğsüme ve sırtıma yayılan sıcaklıkla zehirli çamura
batırılmış gibi hissediyorum. Ona bakıyorum, kalbim kaburgalarım dan
aşağıya iniyor ve ayaklarıma çarpıyor.

"Cevabını bekleyeceğim Lor," diyor ve sonra kapıyı suratıma çarpıyor.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kapıya bakarken uzuvlarım titriyor. Parmaklarım tamamen uyuşmuş ve ciğerlerim çimentoyla dolmuş.

"Lor?" Nadir'in sesini duyuyorum ama kulaklarımdaki çınlamadan ve görüşümde kartopu gibi büyüyen siyah noktalardan çok uzakta. Gözlerimin köşelerinde beyaz ışıklar patlıyor ve vertigo beni eksenimden kaydırırken sendeliyorum.

"Ben... yapamam..." Kaburgalarımın çarpıp seken kalbimi tutuyorum, ama bir tuğla duvara karşı nefes alıyorum, hava granit gibi katı. Yüzüm için için yanan kor gibi yanarken sırtımdan soğuk ter damlıyor.

"Lor!" Güçlü kollarını etrafımda hissediyorum, akıntıya karşı savaşan bir çapa gibi yere batmadan önce beni yakalıyor ve sonra kırılıyorum.

"O... oydu..." Vücudum titrerken ve yüzümü tırmalarken feryat ediyorum. "Gitmesini istiyorum! Gitmesini istiyorum! Götürün onu!"

Sesim soğuk mermerde bir mezarın boşluğuyla yankılanıyor. "Götürün şunu!" O kadar yüksek sesle bağırıyorum ki sesim çatlıyor. "Onlar için değildi!

O yaptı! Götürün şunu!"

"Lor. Sorun yok. Ondan kurtulacağız." Nadir'in yatıştırıcı sesi fırtınanın gözündeki nazik sakinlik. "Onunla ilgilenebilecek birini bulacağız." Beni kollarının arasına alıyor, sıkıca sarıyor, yüzümü göğsüne bastırıyor. Titriyorum. Titrememi durduramıyorum.

Tuniğinin kumaşını yumrukluyorum, sanki bir tepeden aşağı yuvarlanıyormuşum gibi ona yapıyorum.

heyelan. Ağlıyorum ve ağlıyorum, on iki lanet yıl boyunca gömdüğüm gözyaşlarımı dökmek için kendime izin veriyorum. Beni tutuyor, perişanlığımın denizinde sallanırken başımı ve sırtımı nazikçe okşuyor.

Yavaş yavaş kalp atışlarım sakinleşiyor, artık göğsümü parçalamakla tehdit etmiyor. Yanağıma yapışan saçlarımı çekiyorum ve Nadir nazik bir parmak ucuyla onları süpürüyor. Gözyaşlarımdan büyük, koyu bir leke tünüğünün önünü boyuyor.

Burnumu çekerken kolumun tersiyle burnumu siliyorum. "Özür dilerim."

"Sorun değil," diyor, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Hemen ilgilenecek birini bulacağız."

"Callias teklif etti," diyorum, sesim çiğ ve ince. "Denemeler sırasında tamir edebileceğini söyledi ama ben izin vermedim çünkü ben lanet bir aptalım. Cesur olduğumu sanıyordum... Bilmiyorum, cesur mu? Ya da güçlü? O gardiyanlara bana zarar veremeyeceklerini kanıtlamaya çalışıyordum. Ama muhtemelen hepsi bana gülüyordu."

"Lor, sen bunların hepsisin," diyor yumuşak bir sesle. "Çok cesur ve çok güçlüsün. Sana bunun asilce olduğunu söylediğimde ciddiye aldım. Bunu yapmış olması senin suçun değil ve bunu saklamak için nedenlerin var. Bunu senden almasına izin verme. Bu senin kim olduğunu ya da kardeşlerini ne kadar şiddetle sevdiğini değiştirmez."

"Callias'a mesaj göndermenin bir yolunu bulabilir miyiz?" Ben soruyorum.

Düşüyorum ve onun beni yakalamasına ihtiyacım var. Kollarını açmış bekleyeceğinden hiç şüphem yok.

Nadir'in cevabı şüpheli bir bakış olur. Saraya mesaj göndermek pek akıllıca bir fikir değil ama bu konuda güvenebileceğim birine ihtiyacım var. Yüzümde gördüğü şey ifadesinin yumuşamasına neden oluyor.

"Tabii ki. Bir yolunu buluruz. Tamam mı?" Çenemi parmağıyla başparmağı arasında tutuyor.

Başımı sallıyorum, boğazıma dolan bir başka gözyaşı kabarmasını engellemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Ağlamak istiyorsan sorun değil," diyor o kadar şefkatle ki ruhumun merkezinden bir hıçkırık kopuyor. Kısa bir süre önce beni yatağının ayak ucuna bağlayan adamın aynı adam olduğuna inanamıyorum. Hastalıklı bir nedenden ötürü, bu hatırlatma hıçkırıklarımın kahkahaya dönüşmesine neden oluyor.

"Ne?" diye soruyor, ruh halimdeki ani değişim karşısında açıkça şaşırmış.

"Beni senin katında uyuttuğun zamanı düşünüyordum." "Lor, ben-"
Başımı sallıyorum, kendimden geçerken bir kahkaha daha atıyorum.
"Sorun yok. Ben kızgın değilim. Birbirimizi k ı z d ı r m a k . Bu
bizim o l a y ı m ı z d ı .

Mael'in buna ön sevişme dediğini hatırlıyor musun?"

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "O gece zar zor uyudum. Tek
hissedebildiğim sendin."

"Bu ikimiz için de geçerli," diyorum yüzümü ve burnumu tekrar silerek.
"Tanrım, çok dağınık olmalıyım."

Başını sallıyor. "Sen gördüğüm en güzel şeysin." "Eminim bunu tüm
arkadaşlarına söylüyorsundur." Tekrar gülümsüyor.

"Buradan gitmeliyiz." Cloris'in oturma odasının kapalı kapısına bakıyor
ve nerede olduğumuzu ancak şimdi hatırlıyorum.

"Sence tüm bunları duymuş
mudur?" "Hayır," diyor, ifadesi
donuk.

"Yalancı." Çenesi sertleşmeden ve gözleri siyah mürekkep havuzlarına
dönüşmeden önce bana alaycı bir gülümseme veriyor.

"Lor. Bir gün babam söz konusu olduğunda bir seçim yapacağımı
anlamamı istiyorum. Sana iyi bir insan olmadığımı gösterebilecek bir seçim
ve umarım bunun için beni affedebilirsin."

"Anlıyorum," diyorum. "Affedilecek hiçbir şey olmayacak. Seni
sorgulamama neden olacak hiçbir şey yapamazsın."

Sonra beni derinden öpüyor ve çekip alını benimkine değdiriyor.

"Gidelim," diyor Nadir, ayağa kalkmama yardım edip beni geldiğimiz
yöne doğru çekiştirerek.

"Mael'in nereye gittiğini düşünüyorsun?"
diye sordum. "Emin değilim ama evin
yolunu bulabilir."

Güneş ışığına karşı gözlerimizi kırpıştırarak aydınlık sokağa
dökülüyoruz.

"Sihri geri almalıyız, hem de tüm gücüyle. Babamın yanında tekrar
savunmasız olman fikrine katlanamıyorum."

"Bunlardan herhangi birini biliyor muydun?" Yürürken sordum. "Arklar
hakkında mı?"

Nadir başını sallar. "Böyle bir şeyi hiç duymadım ama gerçekte ne
yaptıklarını bilmemiz gerekiyor. Bize söylediği tek bir kelimeye bile
inanmıyorum."

"Hayır, ben de." Nadir'i de aynı şeyi yapmaya zorlayarak yürümeyi

bırakıyorum. "Sence Ayna'da olması mümkün mü? Ya hediye buysa ve asla

Sihrimi mi? Asa benimkinin kilidini açmaya yardımcı olabileceğini ima etti. Cloris geminin de bir amplifikatör olduğunu söyledi."

"Bunu düşünmüştüm. Bir an önce saraya girmeliyiz. Onu ele geçirmesine kesinlikle izin veremeyiz."

"Peki ya diğer şey?" Ben soruyorum. "Bağımızı mühürlemek mi?"

"Eğer o nasıl yapılacağını biliyorsa, başka biri de biliyor olmalı." "Ya başka kimseyi bulamazsak?"

Kalabalık etrafımızda dalgalanırken, bir eliyle boynumun kenarını kavrayarak beni kendine doğru çekiyor.

"Eğer gemiyi ona vermemiz gerekiyorsa, yapacağımız şey bu." "Ama ya-"

Beni kendine çekiyor ve şiddetle öpüyor. "Hayır. Sana bir keresinde hiçbir şeyin istediğim şeyin önüne geçmesine izin vermediğimi söylemiştim ve bunda ciddiydim. Senden daha çok istediğim bir şey yok."

Ona göz kırpıyorum ve başımı sallıyorum.

Her zamanki kabadayılığıyla "Bunu çözeceğiz" diyor ve ben de ona inanıyorum. Öyle ya da böyle, çözeceğiz.

Ellerimiz kenetli, ikimiz de düşüncelerimizin içinde kaybolmuş bir halde yeniden yürümeye başlıyoruz. Az önceki tepkime rağmen aramızdaki sessizlik rahat. Onun yanında kendimden başka bir şey olmak zorunda olmadığımı fark ediyorum. O beni her şeyimle kabul etti.

Evin arka kapısına giden ara sokağa dalıp içeri girdiğimizde herkesi oturma odasında toplanmış buluyoruz.

Willow'un haritası masanın üzerinde duruyor ve dünden beri daha fazla ayrıntıyı doldurduğunu görebiliyorum.

Girişimizle birlikte herkes ayağa kalkıyor ve beklentiyle bizi izliyor. Bir an sonra arka kapı pat diye açılıyor ve Mael kapıda beliriyor, yüzü kızarmış ve kanaryayı yakalamış kedi gibi gülümsüyor.

"Eğlendin mi?" Nadir soruyor ve Mael memnun bir iç çekişle kanepeye çökerken sırtıyor.

"Son derece."

"Ağlıyor muydun?" Willow sorar. "Ne oldu?"

"Onunla konuştun mu?" Tristan soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Yaptık." Beni sarmala soğan ayrıntıları paylaşmamayı tercih ediyorum. Yaramın gerçek kaynağını erkek ve kız kardeşlerime daha sonra açıklayacağım.

Herkes dikkatle dinlerken Cloris'in bize arklar hakkında anlattıklarını paylaşıyorum.

"Her neyse, şimdi Ayna'nın bana vermek istediği şeyin bu olup olmadığını merak ediyoruz," diyorum.

"Daha fazlasını nasıl öğrenebiliriz?" Amya soruyor. "Bunu nasıl daha önce hiç duymadığımızı anlamıyorum."

Nadir, "Bunun sadece yükselmişler için ayrılmış bir bilgi olduğu hissine kapılıyorum," diyor.

"Arşivlerde çalışan bir arkadaşım var," diyor Nerissa. "Bu konuda yazılmış bir şey olup olmadığını ona sorabilirim."

"Bu harika olurdu," diye yanıtlıyorum. "Teşekkür ederim." Çenesini eğiyor, işe yaradığı için mutlu olduğu belli.

"Peki ya sen?" Nadir daha sonra Hylene'e sorar. "Senin şansın yaver gitti mi?"

Kırmızı bir bukleyi omzunun üzerinden atıyor. "Elbette. Şenliklere Lord Cedric Heulfryn ile birlikte katılacağım."

Nadir başını sallar. "Aferin."

"Bekle," dedim. "Heulfryn. Apricia'nın ailesindeki gibi mi?" Hylene'in gözleri parlıyor. "Aslında kardeşi."

Bir kahkaha attım, bunun neden bu kadar eğlenceli olduğundan emin değilim.

"Etkileyici," diyor Mael. "Sanırım buralarda işe yarıyorsun."

Hylene bakışlarını daraltıyor ve eminim ki bir gün Mael kendini boğazına dayanmış bir hançerle bulacak. Ya da Hylene'in ruh haline bağlı olarak belki de sikine.

"Bu iyi," diyor Nadir. "Birkaç gün kalmanız için saraya davet edileceksiniz."

"Çantalarımı hazırlayayım. Yakında bekleniyorum. O yüzden her ne planlıyorsanız onu hayata geçirmemiz gerekiyor."

Willow, "O haklı," dedi. "Ben de buraya geri dönemeyeceğim. Apricia törenden önceki günlerde onun yanında kalmamız gerektiğini açıkça belirtti."

Nadir burnunun kenarını çimdikliyor ve ben onun artan hayal kırıklığını hissediyorum. "Elinize bir program geçme şansı bulabildiniz mi? etkinlikler?" diye sorar.

Sırıttıyor ve bir kağıt parçası çıkarıyor. "Evet. Her şey burada."

Nadir kağıdı alıyor ve ben de omzunun üzerinden okuyorum.

"Sunum nedir?" Bağlanmadan bir gün önce zaman çizelgesindeki yerini not ederek soruyorum.

"Atlas ve Apricia'nın Aphelion vatandaşlarını teker teker karşılayacağı zaman.

bir. Bu, gerçek t rene davet edilecek kadar önemli olmayanlar için ikinci kademe davetiye gibi bir şey" diyor Amya.

"Herkes katılabilir mi?"

Ben soruyorum. "Teoride evet."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve diğ er düşüncesini dile getirmiyor. D    k fae'ler kesinlikle davetli değ il.

Willow, "Zaten kapıların dışında b  y  k bir çadır kuruyorlar," diyor. "Her şey orada olacak."

"Yani taht odası boş mu olacak?" Ben soruyorum.

Nadir çenesini ovu tururken başını sallıyor. "Kısmi bir dikkat dağ ıtıcı olacak. İhtiyacımız olan şey bu olabilir."

"Yine de görünmeden nasıl içeri gireceğ iz?" Ben soruyorum.

"Yan giriş var," diyor Willow, izdiğ i çizimi göstererek. "Teslimatların geldiğ i yer burası. Oradan girsen ne olur?"

Mael, Willow'u girişi kimin koruduğ u, ne tür sorular sordukları ve içeri girip çıkan arabaları ve satıcıları ne kadar yakından inceledikleri konusunda sorguya çekmeye devam ederken Nadir, "Bu bir fikir," diyor. Willow elinden geldiğ ince cevap veriyor ama h     birçok boşluk ve tahminle çalışıyoruz.

Konu tuka daha da gerginle iyorum. Bunu yapabilir miyim? Oraya fark edilmeden girip çıkabilir miyiz?

Nadir bana, "Lor, sanırım biraz daha b  y  alı man gerekiyor," diyor. "Gittikçe daha iyi oluyorsun ama biraz daha kontrollü olsaydın daha rahat ederdim."

Başımı salladım. "Tabii. Ben de."

"M kemm l. Yarın aıklığ a geri d neceğ iz. Nerissa, mümkün olduğ unca çabuk ne bulabileceğ ine bakabilir misin, b  ylece neyle uğ ra tığımızı biliriz? Hen  z plandan tam olarak memnun değ ilim ama yakla ıyoruz."

Hepimiz mırıldanarak onaylıyoruz. Zerra hepimize yardım et.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

CLORIS PAYNE

APHELION: BIRKAÇ AY ÖNCE

Cloris Atlas'ın çalışma odasında bekliyordu, bir kez daha onun düşüncesiz zaman yönetiminin kurbanı olmuştu. Gecenin bir yarısı buraya çağrılmış ve gece kıyafetlerini değiştirmeye fırsat bulamadan dışarı sürüklenmişti. O kanatlı iğrençliklerden üçü -kralın muhafızları- Payne Rahibesi'ne saldırmış, özel odasına girmiş ve kendileriyle gelmesini istemişti.

İtiraz etmeye zahmet etmedi. Direnmek boşunaydı ve hiçbir şey onları kralın isteğini yerine getirmekten alıkoyamazdı.

Şimdi de çalışma odasını boydan boya arşınıyor, pencereden dışarı bakıyor ve odanın ortasına geri dönerek aynı işlemi tekrarlıyordu. Bu sefer onu ne kadar bekletecekti? Bakışları pencerenin üzerinde kayıyordu.

solundaki kitap raflarında sarsılarak durdu.

Gölgelerin arasına gizlenmiş küçük bir cam kutunun içinde bir nesne, dik durması için bir sehpaye yerleştirilmişti. Rafa doğru sessizce ilerlemeden önce yaklaşan birinin sesini dinledi, en ufak bir sesin bir duman bulutu içinde dağılmasına neden olacağından endişe ediyordu.

Parmakları çantaya uzandı ve kilitli olduğunu gördü. Düşündüğü şey bu olamazdı. Kapıyı bir kez daha kontrol ettikten sonra, daha iyi görebilmek için küçük bir büyü parıltısı kullandı.

Elindeki ışık topu, neredeyse dikdörtgen şeklinde bir nesneye oyulmuş kadın figürünü aydınlattı; üst kısmı omuzlarını içine alacak şekilde genişledikten sonra ayaklarına doğru sivriliyordu.

Onun tanrıçası.

Gümüş ışıltılarla bezenmiş koyu renkli bir malzemeden yapılmış olan bu ayna, Cloris'in ışığının parıltısında usulca parıldıyordu. Zerra'nın elinde tuttuğu ayna, Güneş Sarayı'nın taht odasında duran Eserin birebir kopyasıydı.

Cloris gözlerine inanamayarak gözlerini kırıştırdı.

Bu Aphelion'un gemisiydi. Bunca zaman sonra burada ne işi vardı?

Yıllar önce Zerra, Cloris ve iki kız kardeşini, Rosa ve Adrienne, kalan üç arkı arıyordu. Zerra geri kalanları elinde tutuyordu ama hepsini güvence altına alamamıştı.

Rosa Alluvion'a atanmıştı. Adrienne Aphelion'a. Cloris de Kalp Sandığı'nı bulacaktı. Adrienne birkaç yıl önce ölmüştü - Zerra'nın neden onu da kurtarmadığını anlamıyordu - ve Rosa'dan yıllardır haber almamıştı. Ancak Cloris'in bildiği kadarıyla ikisi de başarılı olamamıştı. Şimdi Aphelion'un gemisine baktığında bu gerçek doğrulanıyordu.

Cloris tanrıçanın sandıklar konusunda ne istediğini anlamamıştı ama çok fazla soru sormak hiçbir zaman ona düşmemişti.

Arayışına koyulmuş, defalarca çıkmaz sokaklara girmişti. Ta ki kraliçenin koleksiyonunda bulunan Coeur'un Sandığı adında bir yadigârdan haberdar olana kadar... Bu isim, fahişe kılığına girdiği bir suare sırasında sarhoş bir soylunun dudaklarından dökülmüştü.

İsim biraz saçma olsa da, aradığı nesnenin bu olması gerektiğinden emindi. Uzun süre saklandıktan sonra gemi yeniden ortaya çıkmıştı. Serce'ye rastladığında kraliyet ailesine yaklaşmanın bir yolunu bulmak için yıllarını harcamıştı. Elbette bunların hiçbirisi planladığı gibi gitmemiş, her şeyi bir kez daha sıfıra indirmişti.

Zerra'nın artık onunla konuşmamasına rağmen, Cloris arayışından asla vazgeçmedi ve bir gün tanrıçasının yanına dönmenin yolunu bulacağını umdu.

O sırada gelen sesler dikkatini çekti ve Cloris tam kapı açılırken sıçradı. Elini çekti, sihrini söndürdü ve sanki bu onu daha az suçlu gösterecekmiş gibi arkasına sıkıştırdı. Yüzünü sakın bir masumiyet maskesine dönüştürdü ama zahmet etmesine gerek yoktu.

Güneş Kralı öfkeliydi -saçları ve gözleri vahşiydi- ve kapıyı arkasından öyle sert çarptı ki neredeyse tüm odayı temellerinden sarsacaktı.

"Lanet olası Ayna onu reddetti," diye tısladı ve Cloris gergin bir düğümü yutmadan önce dondu kaldı. Bunu tahmin etmişti. Ayna neden Kalp Kraliçesi'ni kendisi için seçmişti ki?

"Anlıyorum," dedi. "Bu çok talihsiz bir durum."

"Talihsizlik mi?" Atlas tükürdü, omuzlarını kamburlaştırarak ona yaklaştı. "Talihsizlik mi?! Son Denemeleri bunun için bitirdim. Lor'la bağ kurmamı söylediğin için o kızları öldürttüm! Şimdi de Ayna onu reddetti ve başka birini seçti!"

Cloris boynunu büktü ve ellerini karnında birleştirdi.

"Ayna'nın ne yapmayı seçtiğini kontrol edemem. Görünüşe göre bu onun kaderi değil."

"Onun kaderi mi? Peki ya benim kaderim?! Bana söz vermiştin-"

"Hiçbir şey değişmedi," dedi sesini yükselterek. "Aradığım nesne elime geçtiğinde, onu Ayna'nın kararını tersine çevirmek için kullanabilirsin."

"Bana yalan söyledin!" Atlas kükredi, ona doğru bir adım daha atarak boğazını yakaladı ve onu kitaplığa doğru itti, raflar acıyla sırtına saplandı. "Ne oyunu oynuyorsun, cadı? Bana gerçeği söyle."

Atlas sıkarken Cloris ağzını açtı ve midesinde küçük bir korku çukuru titredi. "Değildim," diye boğuk bir ses çıkardı. "Lütfen."

Kadın adamın kolunu pençeledi ama öfke içinde onunla boy ölçüşemezdi. Dişlerini göstererek titrerken daha sert sıktı.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldı. "Sana... yemin... ederim..."

"Yalanlarını daha fazla dinlemeyeceğim," diye tısladı.

"Hayır... sadece... lütfen... bu... değil."

Atlas, Cloris'in nefes alabilmesi için tutuşunu yeterince gevşetti. Bir nefes aldı

Sığ nefes.

"Konuş," dedi Atlas. "Ve eğer benimle uğraşmaya kalkarsan, nefes borunu ezerim ve bir daha asla aklına bile getirmem."

"Onu hâlâ kullanabilirsin," dedi Cloris. Sesi çiğdi ve cildinde morluklar oluşmaya başladığından emindi.

"Ayna başka birini seçmişken bunu nasıl yapabilirim?" Yavaşça doğruldu. "Sana ihtiyacım olan şeyin güçlü olduğunu söyledim."

Adam ona ters ters baktı. "Ve?"

"Ve eğer kızı bana bırakırsanız, nesneyi bulabilirim ve Ayna'nın yaptıklarını tersine çevirebiliriz."

"Bana bağlanacağını söylemiştin!" dedi.

"Evet, ama aradığım şey olmadan bunu yapamam. Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum," dedi sabrını korumaya çalışarak. Gerçekten bu kadar aptal mıydı? "Ayrıca sonunda kardeşini de sonsuza dek ortadan kaldırabileceksin."

Cloris yine yalan söylüyordu ama Atlas'ı kendisine inanmaya ikna etmek için her şeyi söyleyebilirdi. Bu aldatmacaların sonuçlarıyla daha sonra ilgilenecekti. Güneş Kralı sadece aptal değildi, aynı zamanda saftı da çünkü onun sözleri karşısında gözlerinin nasıl parladığını görmüştü.

"Gerçekten mi?" diye sordu ve bu körpe umut çiçeğini tohumladığı için neredeyse kendini kötü hissedecekti.

"Sen kral olacaksın."

Her iki şekilde de hiçbir şeyi doğrulamayan bir cevaptı, ama o bunu değerlendirdi.

Atlas onun alanını doldurdu, yüzünü onunkine o kadar yaklaştırdı ki, tıslarken tükürük damlalarını hissedebiliyordu, "Şüpheli gördüğüm herhangi bir şey yaparsan, seni öldürmekte tereddüt etmem. Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedi başıyla onaylarken, gözlerinde biriken öfke ve hayal kırıklığı gözyaşlarını tutmaya çalışarak. Tek istediği tanrıçasına hizmet etmektir. Bunu istemek çok mu fazlaydı? "Evet."

Sonunda gevşedi, bir elini saçlarında gezdirip kendi kendine mırıldanarak uzaklaşırken dudağı hırıltıyla kıvrıldı.

Cloris arkasındaki rafta sandığın varlığını neredeyse hissedebiliyordu ve Atlas'ın elinde ne olduğunu anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Sandık, çok değerli gibi görünen diğer nesnelerin arasında, sadece İmparatorluk büyüyle açılabilceğinden şüphelendiği bir kutunun içinde güvenli bir şekilde kilitli duruyordu. Ama gemi değerli değildi; değer ötesindeydi. İmparatorluktaki en güçlü ikinci nesne

Bu krallık.

"Sorabilir miyim?" diye cüret etti. "Çok güzel bir parçanız var." Atlas'ın yüzünde herhangi bir tanıma belirtisi olup olmadığını test etmek için sandığı işaret etti.

"Evet? Ve?"

"Nereden geldi bu?"

Omuz silkti. "Nereden bileyim? Gardiyanları dönüştürmek için kullanılıyor."

Atlas topuğunun üzerinde döndü, elini hâlâ saçlarında gezdiriyordu. Atlas'ın bu bilgiyi ağzından kaçırmak isteyip istemediğini merak etti. Gerçekten de oldukça perişandı.

"Oh," dedi. "Hepsi bu mu? Bir adı var mı?"

Atlas ona deliymiş gibi bir bakış attı. "Neden bir adı olsun ki?"

"Sebebi yok. Geçen gün pazarda buna benzer bir tane gördüğümü sandım." Yüzü her zamanki gibi şüpheli bir ifadeye büründü.

"Ne sikime bundan bahsediyoruz ki?"

Cloris gülümsedi. Atlas ne ilk ne de gerçek kraldı. Hiçbir fikri yoktu.

"Haklısın," dedi. "Kız hakkında. Eğer onu benim gözetimime bırakırsanız, devam edebiliriz."

"Onu nereye götüreceksiniz?"

"Buna henüz karar vermedik."

"Söz verdiğiniz şeyi yapmak için geri döneceğinize nasıl güvenebilirim?"

Cloris sanki bu sorudan rahatsız olmuş gibi elini göğsüne bastırdı.

"Majesteleri, ben Zerra'nın bir elçisiyim. Asla yalan söylemem."

Atlas gözlerini kıstı. "Yanına muhafızlarımdan oluşan bir eskort alacaksın."

Kaptanım izlendiğinizi görecektir." Durakladı. "Ve korunacaksınız," diye ekledi sonradan.

Cloris o yaratıkların huzurunda olmaktan ürperdi ama başını eğdi. Mantıklı geliyordu ve Atlas aslında ona bir iyilik yapıyordu. Lor'un büyüü serbest kaldığında onu kontrol etmek zor olabilirdi. Cloris'in onu kontrol altında tutacak birine ihtiyacı olacaktı. Gemiye ele geçirdikten sonra ortadan kaybolacak ve kızı Atlas'ın muhafızlarıyla baş başa bırakacaktı.

Ayrıca geri dönmenin ve Aphelion'un gemisini ele geçirmenin bir yolunu bulması gerekiyordu, ama her seferinde bir sorun.

"Pekâlâ," dedi Cloris, her zamanki itaatkâr hizmetkâr tavrıyla belini eğerek.

Atlas çenesini sıktı. "Peki. Ama bana yine yalan söylediğini öğrenirsem..."

"Anlaşıldı," dedi Cloris. "Onu bana getirin yeter."

Kapının çalınmasıyla başlarını çevirdiler.

"İçeri gel," diye seslendi Atlas.

Kapı açıldı ve kralın iki muhafızı içeri girdi.

"Majesteleri," dedi içlerinden biri. "Son Haraç saraydan kaçtı."

KIRKINCI BÖLÜM

LOR

GÜNÜMÜZ

Ertesi gün, Nadir ve ben geçen hafta Tristan'la pratik yaptığımız açıklığa doğru yola çıkıyoruz. Aynı yıkık tapınağın önünden geçerken, Zerra'nın Cloris'e verdiği görevi düşünerek yeni bir bakış açısıyla incelemek için duruyorum. Konuyu değiştirmiş olsa da Cloris, Zerra'nın kendini kurtarmak için gemiye ihtiyacı olduğunu söylüyor gibiydi. Ama tam olarak neyden?

Açıklıktaki sükûnet, Aphelion'un içinde yaşanan kaosla tam bir tezat oluşturuyor. Alçak fae'lerle çatışmalar ve bağlanma olayının artan gösterileri arasında, şehrin duvarları her gün biraz daha sıkılan bir ilmik haline geldi.

Takvim kış mevsimini göstermesine rağmen, sıcaklık tüm hafta boyunca artmaya devam etti ve alнімda ter damlaları oluşmaya başladı bile.

Şakağımdan aşağı akıyor. Hafif kolsuz bir üst giyiyorum, kumaşı kızarmış tenime yapışıyor.

Atlarımızdan inip açıklığın ortasına doğru yürüyoruz. "Bugün kendimi ölümcül bir tehlikeye atmam gerekiyor mu?" Nadir soruyor, gözlerini Geçen sefer yarattığımız moloz yığınının sorumluyduk.

"Hayır," diyorum. "Sebep bu olmadan da bunu yapmayı öğrenmeliyim."

Bana yaklaşıyor ve belimde daireler çiziyor. "Heart'ta o gün beni babamdan kurtardığın için sana hiçbir zaman doğru dürüst teşekkür edemedim," diyor, sesi sert. "Sen beni korumasaydın, o kazanacaktı."

Titrek bir nefes üflüyorum. "Garipti ama o anda tek gördüğüm bembeyaz bir öfkeydi ve beni neden bu şekilde etkilediğini henüz anlamamıştım. Seni korumak için her şeyi yapardım. O an için ve sana yaptığı her şey için ona acı çektiirmek istedim." Kelimelerim neredeyse hırıldayana kadar alçalıyor ve Nadir gülümsüyor.

"Sahiplenici olmana bayılıyorum, Kalp Kraliçesi. Bu beni çok sertleştiriyor."

İddiasını kanıtlamak için kıçımı tutup beni daha yakına çekiyor ve iddiasının kanıtını orada hissediyorum.

"Alış buna," diye fısıldıyorum boğazımın kıvrımını öperken. "Eğer biri sana elini sürmeye cüret ederse, kanını akıtırım. Bir keresinde sabunumu çaldığı için bir kadının kolunu kırmıştım. Biri eşime zarar verirse ne yapacağımı düşünsene."

"Zerra, sana asla doyamayacağım," diye mırıldanıyor tenime ve ben de ona inanıyorum çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum.

"Belki de pratik yapmamıza gerek yoktur. Şelalenin altında çıplak bir dalışa ne dersin?" Alay ediyorum, o da inliyor.

"Evet, var." Sonra arabayı çeker. "Belki iyi bir kız olursan ve dediklerimi yaparsan seni ödüllendiririm."

Sonra göz kırpmıyor, dönüyor ve ben arkasından gözlerimi devirirken uzaklaşıyor. "Bunu duydum!" diye sesleniyor.

"Ben bir şey demedim!"

"Gidelim Şimşek Böcek," diyor sırtarak arkasını dönerek. "Bana neler yapabileceğini göster."

Ellerim yumruk oluyor ve damarlarımdaki çalkantıya odaklanarak gözlerimi kısarak ona bakıyorum. O kapı hâlâ kilitli ama daha az yoğun ve sağlam bir nitelik kazanmış. Onu yavaş yavaş yıkıyorum, ama bunu zamanında yapabilir miyim?

önemli mi?

Konsantre olduğumda, Nadir geri çekilmeye devam edip aramıza daha fazla mesafe koyarken, uzuvlarımdan bir büyü damlası kıvılcımlanıyor. Tatmin olmuş görüldüğünde, bana doğru ışık şeritleri gönderiyor ama saldırganlık içinde değil. Büyüm ona dipsiz bir istekle karşılık verirken, etrafımda nazıkçe dolanıyorlar.

Yıldırımım ortaya çıkarken vücudumda bir ürperti dalgalanıyor. Ama bu sefer kontrolsüz bir sel değil. Bu kez yavaşça yüzeye çıkıyor, Nadir'in büyüünün kıvrımını takip ederek pürüzlü çizgiler halinde kollarımı büküyor ve camın üzerinde vals yapan dansçılar gibi birbirlerine ikizleniyorlar. Şaşkınlıkla nefes veriyorum, bunun benim bir uzantım gibi hissettirmesi karşısında büyüleniyorum. Bu hissi çok uzun zaman öncesinden hatırlıyorum.

Nadir'e bakıyorum ve açıklığın öbür ucundan bile onun gururunu görebiliyorum. Sihri geri çekip sadece benimkini bırakıyor ve ben hayretler içinde kalmaya devam ediyorum. Bu yetenek çok olağanüstü. Gerçekten de sonsuza dek yok olduğunu sanmıştım. Hâlâ *tam* olarak orada değil. Sesi kısık ve o kapı hala kapalı ama dışarı sızıyor ve eminim daha da güçleniyor.

Tristan'ı iyileştirdiğimde, yüzeye ve özgür kalmaya çok yaklaştı.

İçimde iki yetenek yaşıyor: biri yok etmek, diğeri yaratmak. İçimden bir ses, tüm bunlar sona ermeden önce her ikisini de birçok kez kullanacağımı söylüyor.

Nadir bana doğru savrulan bir büyü patlaması daha gönderiyor. Kolumu kaldırıp onu engelliyorum ve büyülerimiz buluşuyor, havada asılı duran kırmızı, yeşil, mavi ve mor bir haleyle birbirine çarpıp dağılıyor. Bunun ikimizi temsil ettiğini düşünmeden edemiyorum, çelişkili ve anlaşmazlıklar içindeyiz ama aynı zamanda kemiklerimi sızlatan ve kanımı kaynatan bir şey yaratmak için birbirimize boyun eğiyoruz.

Tekrar yapıyor ve ben de yıllardır sahip olmadığım kadar kontrollü bir şekilde karşı koyarak saldırıya geçiyorum.

Durup bana bakıyor, ağır ağır nefes alıyor ve en kötüsünü yapmamı bekliyor. Ben de önden gidiyorum, o şimşekleri savuştururken her yönden şimşekler fırlatıyorum. Ona zarar vermekten endişe etmiyorum. Hâlâ çok daha fazla kontrol ve güce sahip olduğu açık, bu yüzden devam ediyorum ve ona gücümün tamamını veriyorum.

Her zaman canavarlara diz çöktüren bir kadın olmak istemişimdir. İmparatorlukları yıkan. Dünyayı elinde tutan. Ve bunun için

Hayatımda ilk kez, ulaşabileceğim bir yerdeymiş gibi hissediyorum.

Sonunda duruyorum, büyü etrafımda dağılırken her şeyi geri çekiyorum. Şakaklarımdan ter akıyor ama henüz işim bitmedi. Ellerimi savurup uçurumun yüksek bir noktasına nişan alıyorum. Atışım kayayla çarpışıyor ve hedefimin hemen altına düşüyor. Tekrar tekrar deniyorum, nişancılığım yavaş yavaş gelişirken etrafımdaki patlamaları vuruyorum.

Nadir arkamda daireler çiziyor, ben tekrar tekrar nişan alırken o noktayı ya da bu noktayı işaret ediyor. Kontrolüm geri geliyor, gerçi çocukken sihrimi hiç bu şekilde zorlamamıştım. Özgürlüğümüz yoktu, açığa çıkmaktan endişe ediyorduk ve annem daha fazlasını denememize izin vermeyecek kadar gergindi.

Sonunda duruyorum. Vücudum eforla titriyor ve ter sırtımı kaplıyor, tuniğimi gövdemize yapıştırıyor. Güneş tepede, amansız bir sıcaklıkla üzerimize vuruyor.

Kollar arkamdan beni çevreliyor.

"İnanılmazsın amına koyayım," diyor Nadir saçlarıma doğru. "Çok güzelsin.

Korkusuz. Kesinlikle inanılmaz."

Birdenbire ağlamak için karşı konulmaz bir istek duyuyorum. Boğazımda bir hıçkırık birikiyor ve dönüp kollarımı boynuna atıyorum, bırakırken omzuna yaslanıp ağlıyorum. Beni sıkıca tutuyor, arada bir boynumu, yanağımı ya da şakağımı öpüyor.

Mesaj gibi geliyorlar. Onun burada olduğunu hatırlatan bir şiir ya da küllere yazılmış bir aşk mektubu.

Her şey için ağlıyorum. Kaybettiğimiz her şey için. Ailem için. Kardeşlerim için. Onlara vermek istediğim her şey için. Nadir, annesi ve Amya için. Mael ve hatta Gabriel için. Nadir'e de vermek istediğim her şey için. Çok uzun zamandır tamamen çaresizdim ve sonunda bu tek şey neredeyse kontrolüm altında.

Sonunda hıçkırıklarımdan azalıyor ve geri çekiliyorum. Nadir bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "İyi misin?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Ben ağlıyorum. Zerra, son zamanlarda tek yaptığım ağlamak." Ağzının kenarını yukarı doğru kıvrıyor. "Kendimi bırakmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

Yanağıma dokunuyor, gözlerinde kalbimi çarptıran bir bakışla bana bakıyor.

"Senin güvenli yerin olmak istiyorum Lor. Ne olursa olsun, her zaman senin için orada olacağım."

Başımı sallıyorum, sözlerindeki samimiyet karşısında gözyaşlarım yeniden tehdit ediyor.

"Ben de," diyorum. "Ben de senin için öyle olmak istiyorum. Bana sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir şey verdin."

Nadir bana sıkıntılı bir bakış atıyor. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"En karanlık sırlarımın hepsini bilmiyorsun," diyor. "Bazen öğrenirsen benim hakkımdaki fikrini değiştirirsin diye korkuyorum."

Başımı salladım. "Bunu asla yapamam."

Tereddüt ediyor.

"Bana şimdi söylemek zorunda değilsin," diyorum. "Hazır olduğunda. Ama umarım bir gün güvenini kazanabilirim."

Bana olan tutumu sıkılaşıyor. "Sana güveniyorum. Her konuda. Güvenmediğim kendimim."

Ne söylemeye çalıştığını anlayarak içimi çektim. Nostraza'da geçirdiğim zamanlardan paylaşmam gereken ve henüz dile getirmeye hazır olmadığım şeytanlarım var. Onun yüzünden değil, kendim yüzünden.

"Tamam," dedim. "Anlıyorum."

Sonra beni öpüyor, dudakları benimkileri usulca okşuyor. Ağızlarımız nazik ısırıklar ve dokunuşlarla birlikte çalışıyor. Şefkatli ama aynı zamanda derin.

Uzaklaştığımızda, gözlerini bir şehvet bulutu kaplıyor.

"Burası kavruluyor. Sanırım bahsettiğin yüzmenin vakti geldi."

Beni yukarıdan şelalenin döküldüğü dereye doğru sürüklerken yüzünde muzip bir gülümseme belirliyor.

"Oh, ödülümü hak ettim mi?" diye soruyorum ve eli kıçımın üzerinde kayarak onu sıkarken sırtıyor.

"Ve sonra biraz daha."

Bir kakhaha patlattım, çizmelerimi tekmelerken tuniğimi başımın üzerine çektim.

Soyunmasını izliyorum, ona dokunma fikri şimdiden ağzımı sulandırıyor. Çok geçmeden ikimiz de çıplak kaldık, güneş çıplak tenimizi ısıtıyordu. Bir parmağımı suya daldırıyorum ve sonra çığlık atıyorum çünkü beklediğimden daha soğuk.

Bir an sonra Nadir beni kucaklıyor ve bizi dereye atıyor. O gülerken ben çığlık atarak boynuna yapışıyorum. Şelaleye doğru yürürken şakacı bir şekilde omuzlarına vuruyorum ve sonra bizi biriktikleri havuzda yüzdürüyorum.

Öpüşürken bacaklarımı beline doluyor, parmakları kalçalarımın giriyor. Karşıya geçerken tekmelediğini hissediyorum. Ağzını

Kısa bir süreliğine benimkini çıkarıyor, yuvarlanan suyu yaran bir büyü yayı gönderiyor ve altından geçmemiz için bir alan yaratıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Başımı arkaya eğip hafif bir soğuk su serpintisini karşılayarak soruyorum.

"Diğer tarafta ne olduğunu merak etmiyor musun?"

Boynumu emiyor, beni kalçalarına sürüyor, sürtünme beni şimdiden çıldırtmaya başladı.

"Etrafımıza pek dikkat etmiyor gibisin," diye şaka yapıyorum ama eli klitorisimi bulmak için aramızda ilerlerken nefes nefese kalıyorum.

"Beni yakaladın," diyor. "Sadece bunu yapabileceğim özel bir yer olduğunu umuyordum."

Beni bir kayaya yaslıyor ve sonra kaldırıp kenara oturtuyor.

Yakıcı güneşten uzakta olmak inanılmaz bir his, suyun gıdıklaması tenimizi rahatlatıyor. Nadir'in elleri ayak bileklerime doğru kayarken ben ellerimin üzerinde geriye yaslanıyorum, sis yüzümü, göğüslerimi ve karnımı boyuyor.

Onları yukarı itiyor, böylece topuklarım kayanın kenarına tünüyor, bacaklarım genişçe açılıyor. Ayak bileğimi kaldırıp içini öpmeden önce gözlerinde karanlık bir parıltıyla bana bakıyor, yavaşça daha yükseğe, dizimin içine ve sonra uyluğuma daha fazla öpücük yerleştiriyor.

Vücudum titriyor, bacaklarım titriyor ve etim çukurlaşıyor. "Nadir," diye fısıldıyorum, "Nadir," diye fısıldıyorum, "Nadir," diye fısıldıyorum, "Nadir," diye fısıldıyorum.

Kalçamın bir tarafını, sonra diğer tarafını.

"Hmm?" diye soruyor, acele etmiyor, dudakları ve diliyle beni yavaşça keşfediyor, ona umutsuzca ihtiyaç duyduğum yerler dışında her yerime dokunuyor.

"İstedğin bir şey var mı, Şimşek Böcek?"

Ona ters ters bakıyorum ve başını bir kez daha eğmeden önce hınzırca bir kahkaha atıyor, beni keşfetmek için zaman ayırırken beni titretiyor.

Sonunda dilinin ucu klitorisime değiyor ve başımı geriye atarak inliyorum.

"Tanrım, bu sesi çıkarmana bayılıyorum," diye gürledikten sonra dilinin düz kısmını kullanarak beni yukarıdan aşağıya doğru yalıyor. Sırtım dikleşiyor ve ellerini kalçalarımın doladığında nefes nefese kalıyorum, inlerken dili içime giriyor. "Tadın çok güzel amına koyayım."

Yüzünü bana gömüyor, çenesindeki kaba sakal kalçalarımın kıvrınmasına neden olan bir sürtünme noktası oluşturuyor.

"Nadir-" Klitorisimi kemirirken nefes nefese kalıyorum, salıverilmemin arttığını hissederken karnımın gerilmesine neden oluyor.

Sonra geri çekiliyor.

"Geri çekil," diye emrediyor ve dediğini yapıyorum, çıkıntıda bana katılması için yer açıyorum. Kendini yukarı kaldırıyor ve ellerini kalçalarımın altından geçirip beni kaldırmadan önce beni ayağa kaldırıyor.

Öpüşüyoruz, ellerim saçlarına dolanırken parmakları etime giriyor.

Yavaşça bizi bir duvara doğru götürüyor, beni doğanın nazik eliyle pürüzsüz hale getirilmiş yüzeyden birkaç santim uzaklaştırıyor.

"Dayan," diyor ve çıkıntılı kısımların tutunma yeri sağladığı kayayı işaret ediyor.

"Seni seviyorum," diyor. "Kalbimi. Dostum. Seni çok seviyorum." "Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Yavaşça beni alçaltıyor ve girişime yerleştiriyor. Geniş başının içime doğru bastırdığı hissiyle gözlerim dalıyor. Ben santim santim aşağı kayarken ikimiz de girdiği yeri izliyoruz, beni nasıl doldurduğuna, her sinire en zarif şekilde nasıl dokunduğuna inliyoruz.

"İşte benim kızım," diye homurdanıyor. "Sikimi çok iyi alıyorsun."

Tamamen oturduğunda, ikimiz de nefesimizi tutarken duraklıyor, boğazımın arkasında toplanan her duygudan göğsüm sıkışıyor.

"Nadir," diye soluk soluğa bağıryorum, o çekilip acı verici bir yavaşlıkla tekrar içeri kayarken. Şu anda beni hızlı ve sert bir şekilde almasını bekliyordum ama bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Geçen hafta olan onca şeyden sonra, bu şelalenin altında saklanacak, savaştığım ama bir şekilde düşebileceğim en yumuşak nokta haline gelen kişiye tutunacak bir ana ihtiyacım var.

Benim için her zaman her şey demek olan erkek ve kız kardeşlerime her zaman sahip olacağım ama Nadir'e karşı hissettiklerim ilahi bir duygu. Eğer Zerra gerçekten de çiftleşen çiftlerin kaderi üzerinde hâkimiyet kuruyorsa, o zaman bu gerçekten de takdir edilmiş bir şey gibi geliyor. Rhiannon'a eş bağının pek de bir seçim gibi gelmediğini söylediğimde yanılmışım.

Bu benim yaptığım bir seçim gibi geliyor. Şu an ile sonsuzluk arasında ne olursa olsun, bu kaçınılmazdı. Sabah güneşinin pencereden içeri süzülmesi gibi. Gelgitin okyanusun çekimine yol vermesi gibi. Bir dikenin batmasıyla parmak ucunda boncuklanan kan gibi.

O benim seçimim. Ve o benim seçimim olacaktı.

dünyanın sonu.

"Lor," diyor, tekrar çekip içeri girerken sesi kesik kesik nefes alıyor. Bir eliyle sırtımı korurken, diğer eliyle klitorisime hafifçe dokunuyor ve kalçalarını sallayarak beni yavaşça uzun ve derin bir şekilde beceriyor.

Bacaklarım titriyor ve parmaklarım başımın üstündeki taşı kavramaktan ağrıyor, sanki adak olarak sunulan bir melekmişim gibi içime giriyor. Bir an sonra ellerini kalçalarımın birleştiriyor ve sırtımı duvara çarpmamaya dikkat ederek sertçe içime giriyor.

"Daha fazla," diye soluyorum, tekrar yaptığında ve başım geriye eğildiğinde. "Daha sert." Ve sonra kopuyor. Kalçalarını pompalarken bir hareket bulanıklığına dönüşüyoruz,

İçime kuvvetle giriyor. Bir elini arkamızdaki duvara dayamış, diğerini de sırtımın alt kısmına bastırmış, boğazıma ve omzuma ağzı açık öpücükler kondururken içime giriyor.

İniltilerimiz boşluğu dolduruyor, şelalenin çağıltısı arka planda kalıyor. Büyülerimiz yüzeye çıkıyor, etrafımızda dönüyor, mağarayı Nadir'in ışığı ve benim şimşeklerimin soluk, sabit olmayan titreşimleriyle dolduruyor. Kıvrıldıklarını, birbirlerine karıştıklarını, sonunda oynamalarına izin verildiğini hissediyorum.

Burada özgürüz. Burada kimse bizi göremez ya da duyamaz. Burada bize karşı çalışan her şeyi ve başarmaya çalıştığımız her şeyi bir anlığına unutabilirim.

Ruhumun ve kalbimin savaşı pek çok parçasını avuçlarımda tutuyorum. Yolculuğumuz için çok fazla yol var. Henüz netleşmemiş bir geleceği oluşturmak için birbirinden ayrılan iplikler. Sadece Nadir'in bunun bir parçası olduğunu biliyorum.

Artık tek bir hedefimiz var ve bunun beni arzularımın nesnesine ne kadar yaklaştıracaklarını bilmiyorum. Evimi geri almak ve Aurora Kralı'ndan intikam almak. Çünkü ne olursa olsun. Ne kadar kırılmış olursam olayım. Ne kadar başarısız olursam olayım, Rion hâlâ Nostraza'da yaşadığım her gece kurduğum kanlı fantezilerin odağında.

Aileme yaptıkları için. Kardeşlerime yaptıkları için. Nadir'e yaptıkları için - ve kralın tek oğluna yaptığı işkencenin sadece yüzeyini çizdiğimi hissediyorum.

Nadir derin itişlerine devam ederken, ağzımı kendi ağzıyla yakalıyor. Bunlar son anlarımızmış gibi öpüşüyoruz ve her seferinde, bunu her yaptığında, sanki yeniden düşüymüşüm gibi hissediyorum.

Aletinin kalınlaşırken seğırdiğini hissediyorum ve sonra tüm vücudunu saran titrek bir iniltiyle boşalıyor.

İçime girip çıkmaya devam ediyor, ellerinden biri klitorisimi bulmadan önce yavaşlıyor. Sert bir parmağıyla daireler çiziyor ve sonra ben de par alanıyorum, sırtım ona doğru eğiliyor, haykırırken ellerim taşı kavırıyor. Orgazmım ağır dalgalar halinde yuvarlanırken bacaklarım onun etrafında kenetleniyor, el ve ayak parmaklarımdan süzülerek sanki sıkılmış ve baş aşağı dönmüşüm gibi hissettiriyor.

Sonunda titremem durduğunda beni kollarının arasına alıyor. O beni duvara yaslar ken ben de kendi kollarımı boynuna doluyorum ve orada öylece duruyoruz, suyun püskürmesini ve ateşli tenimizin üzerinde gezinen serin havayı hissederek birbirimize sarılıyoruz. Belirsiz karanlığın katmanlarında birbirimizin ışığı olduğumuza dair sessizce birbirimize söz veriyoruz.

BÖLÜM KIRK BİR

GABRIEL

APHELION'DA BİR YERDE

"Bu yaptığın gerçekten aptalca bir şeydi," diyorum Erivan'a. İnlemeden önce, başım şu anda gördüğüm en mükemmel göğüslere sahip bir sarışın tarafından hizmet edilmekte olduğum kanepeye düşüyor. Beni sanki lolipopmuşum gibi emiyor ve son zamanlarda fark yaratan tek stres atma yöntemini sunuyor.

Erevan benden birkaç adım ötede oturuyor, bacaklarının arasında diz çökmüş siyah saçlı bir güzel de ona benzer bir eğlence sunuyor. Atlas ve Tyr'ın kuzeni olan Erevan beni neredeyse onlar kadar uzun zamandır tanıyor. Hepimiz çocukken birlikte büyüdük ve ebeveyn gözetiminden yoksun kraliyet çocuklarının başına gelen türden belalara bulaştık. Elbette bir varis ya da ailenin bir parçası değildim ama prenlere olan yakınlığım bana bazı avantajlar sağlıyordu.

avantajlar.

Büyüdükçe yollarımız ayrıldı. Tyr kral olmak için eğitim alıyordu, Atlas da onun olası ikincisi olacaktı. Benim kaderimde muhafız birliği vardı ve Erevan bir gün Aphelion'un konseyine liderlik etme umuduyla tarih ve siyaset öğrenmek için Alluvion'a eğitime gönderildi. Sanırım annesi ona bağlanacak hoş bir genç kadın bulacağını umuyordu ama batı kıyısında geçirdiği süre boyunca bir şeyler oldu. Okulu bıraktı ve Aphelion'a geri döndü, orada kraliyet soyu ile ilgili tüm iddialarından vazgeçti ve Umbra'ya taşındı. Uzun yıllar boyunca irtibatı kaybettik, ta ki düşük fae'ler adına bir talep listesiyle yeniden ortaya çıkana kadar.

O sırada Atlas kraldı ve Erevan'ı soğuk sözlerle kovdu, Erevan bir daha benzer taleplerle kapısını çalarsa Aphelion'dan kovulmasını sağlayacağını, ama önce itaatsizliğinin cezasını çekmesi gerektiğini söyledi.

Ama Erevan caydırılmazdı. Bunun yerine Umbra'ya döndü ve orada düşük fae'ler arasında destek toplamaya başladı. İlk başta direnişle karşılaştı - düşük fae'ler tamamen boyun eğdirilmişti ve Atlas'ın onları daha fazla cezalandırmasından korktukları için karşı koymaya isteksizdiler.

Ama Erevan'ın insanları kendisine inandırmanın bir yolu var, hem de Atlas gibi ikiyüzlü bir şekilde değil. Çocukken bile hepimiz onun etrafında olmak için bir çekim hissederdik. Onun gururunu kazanmak istemenize neden olan bir şey vardı, ama o bu gücü asla kötüye kullanmadı. Arzu ettiği her şey, gerçekten sizin yararınıza olacağını düşündüğü bir yoldu. İnanıyorum ki Kyros indiğinde Ayna Tyr'ı seçmemiş olsaydı, Erevan Aphelion için en iyi kral seçimini yapmış olurdu. Erevan Atlas'ın oyunlarına kanar mıydı ve hepimiz şu anda bulunduğumuz konumda mahsur kalır mıydık diye sayısız kez merak etmişimdir.

Erevan, günler önce On İkinci Bölge'nin havaya uçurulmasıyla ilgili olarak daha önce yaptığım uyarıyı hatırlatarak, "Bir mesaj göndermemiz gerekiyordu," diyor. Şehrin büyük bir bölümünü yok eden patlamada yüzlerce kişi öldü. Şehrin topyekûn bir savaşa dönüşmesinden endişe ettiğim için Umbra sınırında devriye gezen muhafızlar görevlendirdim. Bağlanma için gelen ekstra ziyaretçilerle birlikte kuvvetlerimiz kağıt gibi incelme ve her yerde yırtıklar oluşmaya başladı. "Atlas bizi görmezden gelmeye devam edemez."

Bacaklarımın arasındaki kadın sertçe emerek dikkatimi başka yöne çekiyor. I

henüz tam olarak bir yanıt oluşturmıyor, bu yüzden devam etmesine izin veriyorum, yanaklarındaki her coşkulu oyukla daha da kalınlaştığını hissediyorum. Kalçalarım kendiliğinden hareket ediyor, yukarı doğru itiyor ve boğazının arkasından aşağı doğru kayarak gözyaşlarının yanaklarından aşağı akmasına neden oluyor.

Elimi saçlarına attığımda kalçalarımı kavriyor, ağzını sikerken kontrolü ele alıyor, son birkaç ayın tüm hayal kırıklıklarının kısacık bir rahatlama anı için içimden eriyip gitmesine izin veriyorum. Bir dakika sonra, o bir profesyonel gibi her damlayı yutarken içine boşalmadan önce omurgamın tabanında bir karıncalanma oluyor.

İşi bittiğinde, ayağa kalkmadan önce bir patlamayla üzerimden kayıyor ve bana kıvrak, tonlu vücudunu gösteriyor. "Başka bir şey var mı?" diye başını sallayarak soruyor, ben de el sallıyorum.

"Sadece bir içki daha." Ben yuvarlak poposunu takdirle incelerken o bardağımı alıp uzaklaşıyor. Erivan da işini yeni bitirmiş, pantolonunun içine geri sokuyor kendini.

"Atlas çok öfkeli," diyorum, şimdi yeniden düşünebildiğim için konuşmaya devam ediyorum.

"Umurumda mı sanıyorsun?" Erevan, az önce kendisine üfleyen kadından bir içki kabul ederek soruyor. Kız arkadaşım benim için de bir tepsiyle dönüyor.

"Bunun ne anlamı vardı? Kendi adamlarından bazılarını öldürdün, Erevan." Erevan'ın ağzı gerilir.

"Biliyorum. O bir kazaydı."

Uzun bir iç çekişle elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Daha dikkatli olmalısın. Böyle şeyler yapmaya devam edersen konseyden aldığın küçük desteği de kaybedeceksin. Bazıları o patlamada mallarını kaybetti."

Erevan bana keskin bir bakış attı. "*Mülkiyet*. Alçak fae'lerin hiçbir şeyi yokken birkaç yıkık bina umurumda mı sanıyorsun?"

"Kesinlikle haklısınız," diyorum. "Ama onlar böyle düşünmüyor. Onların dilinden konuşmalısınız. Onları harekete geçiren şeye hitap etmelisiniz. Ve ne yazık ki bu para. Onlarla konuşun. Onları yasaları değiştirmenin işlerine fayda sağlayacağına ve kasalarını dolduracağına ikna edin."

Erevan uzun bir yudum alıyor, bakışları benden uzaklaşıyor. "Bunu daha önce de konuşmuştuk. Satılmış olmayı reddediyorum. Bunu yapmalarını istiyorum çünkü yapılması gereken doğru şey bu."

"Erevan," diyorum.

"Hayır." Keskin bir bakışla bana döndü. "Eğer onların hayır duaları *doğru* olanı değil de sadece kârlı olanı kapsıyorsa, tekrar bu duruma düşmemiz ne kadar sürer? Bunu doğru nedenlerle yapmalılar, yoksa hiçbir anlamı olmaz."

Uzun bir iç çekiş daha yapıyorum. "Haklı olduğunu biliyorum..."

Sözümü kesiyorum. Haklı ama aynı zamanda kendi iyiliği için fazla idealist. Aphelion'un alçak fae'leriyle dayanışmak için büyüsunü bile kullanmıyor. Prensiplerine hayranım ama zafer kazanma umudu varsa daha kirli savaşmayı öğrenmesi gerekecek.

"İhtiyacım olan şey Atlas'ı utandıracak bir yol," diyor Erevan. "Güvenilirliğini öyle bir yok edecek bir şey ki, kellesini isteyecekler."

Bakışlarım parmağının ucuyla alt dudağını ovuşturan Erivan'a kayıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Ben soruyorum, o başını sallıyor.

"Bilmiyorum. Bağlanma törenlerini bir şekilde kullanabilir miyiz diye merak ediyorum."

Telaşla doğruldum.

"Yapma. Eğer böyle bir numara daha çekersen, uğruna çalıştığın her şeyi mahvedeceksin. Aphelion'dan aldığın tüm desteği kaybedeceksin."

"Değiliz," diye tersledi beni. "Ama herkesin dikkatini çekmeliyiz. Sadece burada Aphelion'da değil, tüm Ouranos'ta. Aurora dışında kimse düşük fae'lere bu kadar kötü davranmıyor. Eminim başka bir hükümdar da davamıza destek verebilir."

"Bence sen bir hayalperestsin," diye cevap veriyorum.

Erevan alaycı bir homurtu çıkarır. "Belki de." İçkisinden uzun bir yudum daha alır.

"Çocukken Atlas'ın üçümüzü de o barakaya kilitleyip saatlerce orada bıraktığı zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyor ağzını bükerek.

Kıs kıs güldüm ve başımı salladım.

"Sonra da kendini kahraman gibi göstermek için bizi kurtarmış gibi mi yaptı?" Erevan ekliyor.

"Nasıl unutabilirim ki? Altına işeyecek kadar korktuğunu hatırlıyor musun?"

"O *suydu*. Su döktüm. Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

Erivan haykırıyor ve ikimiz de bu eskimiş şakaya gülmeye başlıyoruz.

Bir anlık sessizlikten sonra Erevan, "Tanrım, her zaman böyle lanet bir pislikti," diyor. "Neden bu pisliğin yanına kâr kalmasına izin verdik ki?"

"O bir kraliyet varisiydi," diyorum. "Ve istediğini elde etme konusunda çok iyiydi."

Dördümüzün arkadaş olarak oynadığını söylediğimde, gerçekten küçük grubumuz içinde bir hiyerarşi olduğunu kastediyorum ve ben her zaman en alttaydım, Erevan da hemen hemen ikinci sırada geliyordu.

"Kyros o gün seni ormanda bulmasaydı ne olurdu sence?" Erevan düşünüyor. Kendime binlerce kez sorduğum bir soru bu.

"Orada ölebilirdim," diyorum, bunun doğru olduğunu bilerek. Bir yanım, aileme yaptıklarından dolayı ona acı çektirmek için babama dönmeye çalışacağımdan emin. Ama muhtemelen bu süreçte beni öldürürdü ve yine de buna cesaretim olur muydu emin değilim. Sonunda, bu daha iyi bir kader oldu.

Artık korkak bir çocuk olmadığımı göre, hala orada, boş ve sefil hayatında çalışıp çalışmadığını görmek için geri dönmeyi düşündüm.

Erivan buna yanıt vermiyor ve ben de boş bardağıma bakıyorum.

"Peki, ne yapacaksın?" diye sordum. "Onu nasıl... utandıracaksın?"

"Emin değilim. Bir şeyler düşüneceğim. Eminim o piçin henüz ortaya çıkarmadığım bazı iskeletleri vardır."

Bana bakıyor ve keşke ona bildiğim her şeyi anlatabilseydim diyorum. İhtiyacı olan şey bu olabilir mi? Aphelion Tyr'ın hayatta olduğunu öğrenirse Atlas'ın boynunu hiçbir şey kurtaramaz. Ama söyleyemem. Kelimeler dilime yapışıyor. Atlas'ın kurallarının etrafından dolanmak ve oraya buraya serpiştirilmiş birkaç yarım yamalak gerçeği dile getirmek bir şey, ama sırlarını doğrudan bir damara enjekte edilen zehir gibi dökmek bambaşka bir şey.

"Bildiğiniz bir şey varsa?" Erivan öneriyor.

"Siktir git," diye ısıırıyorum.

"Yapamayacağımı biliyorsun."

Erevan bana acıyan bir bakış atarken öfkem kabaran bulutlara dönüşüp beni boğmakla tehdit ediyor.

"Evet, biliyorum. Özür dilerim. Bir şeyler düşüneceğim."

Erevan'la konuştuktan sonra Güneş Sarayı'na geri döndüm ve elimden geleni yaptım.

kıtanın her yerinden gelen düzinelerce saray mensubu tarafından fark edilmeyecek. Ama göz temasından ne kadar kaçınırsam kaçınayım, başımı ne kadar eğersen eğeyim, sırtımdaki bu lanet kanatları saklamak mümkün değil. Mürekkepli bir göletin üzerinde yanıp sönen kırmızı bir ışık gibi göze çarpıyorum.

Dümdüz önüme bakmama rağmen, her meraklı gözün beni soyduğunu hissediyorum. Neyse ki bu sarayı avucumun içi gibi biliyorum ve çok geçmeden manevra yaparak binanın daha sessiz bir alanına girmeyi başardım.

Rahat bir nefes alarak duvara yaslanıyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Gabriel."

Saray stilisti Callias, iki haraç tarafından kuşatılmış bir halde bana doğru fırlıyor. Onları Lor'un arkadaş olduğu kişiler olarak hatırlıyorum, Halo ve Marici.

"Biz de seni arıyorduk," diyor Callias ve ben bir iniltiyi bastırıyorum. Neden herkes beni rahat bırakmıyor?

"Lor nerede?" diye soruyor Callias'ın solundaki. Koyu kıvrıkcık saçları ve derin teniyle Halo'nun dudakları şu anda kaşlarını çatmış durumda.

"Ne?" Ben soruyorum.

Callias'ın suçlu gülümsemesi utangaçtır.

"Onu gördüğümü ağzımdan kaçırmış olabilirim," diyor ve ben yüksek sesle iç çekiyorum. "Sır tutma konusunda gerçekten berbatsın," diyorum.

"Biliyorum," diye kabul ediyor.

"Onu görmek istiyoruz," diyor diğer Haraç, Marici. "Onun için çok endişelendik."

"O iyi mi?" Halo soruyor. "Nerede o?"

Ellerimi kaldırıyorum, bu soru sağanağı başımı ağrıtıyor.

"Bunu sana söyleyemem," diyorum ve Halo ellerini kalçalarına koyuyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Söz verdim."

Bu onun ifadesini yumuşatır.

"Sadece onun iyi olduğunu bilmek istiyoruz," diyor Halo. "Yardımaımıza ihtiyacı var mı?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

Yüzlerindeki bakışlar endişeyle dolup taşıyor ve kalbimin derinliklerinde gömülü olan yumuşak, acınası bir yer titriyor. Ben tam bir aptalım.

"Bak, ona bir mesaj iletmeye çalışacağım," derken buldum kendimi.

Bundan pişmanlık duyuyorum. "Eğer nerede olduğunu bilmeni sorun etmiyorsa, o zaman sana haber veririm. O zamana kadar beni bu konuda bir daha rahatsız etme."

Halo itiraz edecekmiş gibi ağzını açıyor ama sözünü kesiyorum.

"Yapabileceğimin en iyisi bu," diyorum. "Yerini sır olarak saklayacağıma yemin ettim."

"Doğru," diyor Halo. "Buna saygı duyabilirim. Ona sadece onu görmek istediğimizi ve güvende olmasını umduğumuzu söyleyin."

Boynumu döndürüyorum ve burnumun kenarına masaj yapıyorum.

"Elbette. Tabii ki."

Sonra, onlar başka bir şey talep edemeden, topuklarımın üzerinde dönüp uzaklaşıyorum, umarım bir daha kimsenin benimle konuşmayacağı bir yerde kendimi kaybederim.

BÖLÜM KIRK İKİ

KRAL HERRIC

AURORA: İKİNCİ ÇAĞ

"Devam et," diye emretti Heric, bir ileri bir geri volta atıp Aurora büyüsünden bir dal çıkararak renklerin karanlık gökyüzünde girdap gibi dönmesini izlerken.

Empyrium tarafından kendisine bu armağan verileli yıllar olmuştu ve hâlâ kontrol etmesi zordu. Meşale yardım etmek için elinden geleni yapsa da, o sadece büyülü bir nesneydi ve ağır işlerin çoğu ona düşüyordu. Ouranos'ta da benzer bir durum söz konusuydu; büyü güçlü ve öngörülemezdi ve topraklarda daha az trajedi yaşanmasına rağmen tam kontrol hâlâ zordu. Kimse zamanla daha iyiye gidip gitmeyeceğini ya da bu durumun kalıcı olup olmayacağını bilmiyordu.

Heric aylardır işçilerini, kendisinin hastaneye götürülmesinden önce meydana gelen maden göçüğünün enkazını kazmaları için görevlendirmişti.

Evanescence. Karşılaştıkları o tuhaf siyah taşı kurtarmak istiyordu.

Bu ona bir gece rüyasında gelmişti. Kaçmak zorunda kalmadan önce orada hissettiklerinin anısı. Büyü. O anda fark etmemişti ama şimdi kendi büyüüne sahip olduğuna göre, büyüünün etrafında nasıl titreştiğini hatırlıyordu. Artık onun özüne ve tadına aşına olduğuna göre, o dağın derinliklerinde gömülü varlığını deneyimlediğinden emindi.

"Bir mesaj var Majesteleri," diye bir ses geldi ve Herric volta atmayı bıraktı. Muhafızlarından biri ona altın kağıda yazılmış bir mektup uzattı, bu da nereden geldiğini zaten bildiği anlamına geliyordu.

Parmağını altın mührün altından geçirip açtı. Zerra'dan gelecek hafta birlikte yemek yemeleri için bir davetiye. Gülümsedi.

Empyrium'un kendisine kıta üzerinde hâkimiyet vermeyi reddederek onu kapı dışarı etmesini ve kendilerini yönetecek tanrı olarak o işe yaramaz boş kafalıyı seçmesini asla kabullenememişti. Bu seçimin yalan olmasına asla izin veremezdi.

Görebildiği kadarıyla Zerra gökyüzündeki sarayında hiçbir şey yapmıyordu. Yüzeye dokunamasa da insanları yanına çağırabiliyordu ve Herric onun davetlerini kabul etmişti. Kadın işleri yoluna koymak istiyordu ve Herric de buna uyuyormuş gibi yapıyordu ama bunu sadece kadının zayıflıklarının nerede yattığını öğrenmek için yapıyordu.

Evanescence'a ilk geldiğinde, sadece şarap, yemek ve seksle beslenen bir sefahat sahnesi olarak tanımlanabilecek bir şey bulmuştu. Dünya onun avucunun içindeydi ve o gücünü partiler ve lüks uğruna çarçur etmeyi seçmişti. Bu bir hakaretti.

Belli ki yüzeyden getirdiği herhangi birinin bir süre sonra hiçbir şeyin boş bir kabuğuna dönüşeceği fikrini kendine dert etmemişti. Ruhu ya da kıvılcımı olmayan bir beden. Herric Evanescence'a yaptığı ziyaretlerin süresini sınırlamaya dikkat etmiş, benzer bir kaderi paylaşabileceğine dair herhangi bir işaret olup olmadığına dikkat etmişti.

İnsanların ne duymak istediğini anlamakta her zaman ustaydı ve bunu Zerra'yı gardını düşürmeye ikna etmek için kullanmıştı. Kendini beğenmiş biriymi. Birkaç iyi yerleştirilmiş iltifat ve ondan etkilendiğini ima etmesi, onu yatağına davet etmesi için yeterliydi.

O da buna boyun eğmiş, cinsel görevlerini inandırıcı görünmesini sağlayacak kadar coşkuyla yerine getirmişti. Ona karşı bir şey hissetmiyordu ama o bir

güzel bir kadındı ve fiziksel rahatlamadan şikâyet edemezdi.

Amacı onun pozisyonunu gasp etmenin bir yolunu bulmaktı. Pek zeki sayılmazdı ve sırlarını açığa vurması için onu kandırmanın çok da zor olmayacağını umuyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Herric. "Lütfen ziyaret etmekten mutluluk duyacağımı belirten bir mesaj gönderin."

"Pekâlâ," dedi muhafızı başıyla selam vererek, sonra da hızla uzaklaştı. O anda, yankılanan bir gürültü Herric'in dikkatini kazdıkları tünele doğru çekti.

"Geçtik!" diye bağırarak Herric aceleyle çalışma alanına doğru ilerledi. Birileri onu almak için çoktan yola çıkmıştı ve krallarını görünce durup selam verdiler.

"Bu taraftan, Majesteleri."

Herric dağın derinliklerine doğru inerek büyük bir mağaranın içine ulaştı. Duvarlar karanlık, ışıltılı taşlardan yapılmıştı, sanki biri gece gökyüzünü yeraltına hapsetmiş gibiydi.

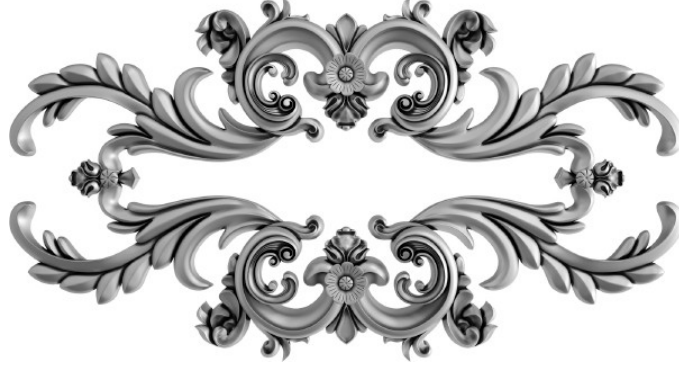
Yine hissetti. Kemiklerinde titreşen ve büyüünün kanıtı olduğunu düşündüren o uğultu. Acele etmeyecek ve maddeyi iyice test edecekti. Ouranos'un büyüünün öngörülemezliği yüzünden, başka bir çöküş riskine girmemek için burada, dağın derinliklerinde bir şey denemeye cesaret edemiyordu.

"Aferin," dedi ellerinde aletleriyle onu izleyen işçilere.

"Nasıl ilerlememizi istersiniz Majesteleri?" diye sordu şantiye liderlerinden biri.

"Yüzeye biraz getirin," dedi Herric. "Ne yapabileceğini öğreneceğiz."

BÖLÜM KIRK ÜÇ

LOR

GÜNÜMÜZ

"Bırak o kitabı. Dışarı çıkıyoruz," diyor Nadir oturma odasının kapısından.

Nerissa ile birlikte yerde oturuyoruz, etrafımızda dağ gibi kitaplar var. Takdim törenine sadece iki günümüz kaldı ve planlarımız hâlâ değişkenlik gösteriyor. Bir yandan Güneş Sarayı'na sızma konusundaki belirsiz fikirlerimizin ayrıntılarını belirlerken, bir yandan da sandıklar hakkında bir şeyler öğrenebilmek umuduyla metinleri tarıyoruz.

"Nereye?" diye
sordum. "Sana
söyleyemem."

"Hiçbir açıklama yapmadan seninle buradan öylece çıkıp gitmemi mi bekliyorsun?" Kucağımdaki kitabı kapatarak soruyorum. "Benimle tanıştın mı?"

Sırıttıyor. "Elbette, işte bu yüzden meraklan ölmek üzere olduğunu biliyorum." Durur ve gülümser. "Söz veriyorum buna değecek."

Gözlerimi deviriyorum. "Peki, tamam. Ama işin içinde yemek olsa iyi olur. Çikolata, peynir ve başka şeylerle doldurulmuş çökmekte olan şeyler."

Kıkırdıyor ve sonra elini uzatarak beni yukarı çekiyor. "Bu kadar konuşma yeter. *Gidelim* artık. Geç kalacağız."

"Neye geç
kaldın?" "Lor,"
diye
homurdanıyor.

Merak ettiğim doğru, bu yüzden beni arka kapıdan çıkarıp Aphelion sokaklarına sürüklerken rahatlıyorum. Küçük bir feribotun beklediği rıhtıma varıyoruz, batan güneş dalgaları turuncu ve pembenin suluboya tonlarına dönüştürürken okyanusta sallanıyor.

"Bu taraftan," diyor Nadir, beni minik beyaz ışıklarla süslü küçük tekneye çekerek. İkimiz de arkadaki küçük banka oturduktan sonra Nadir bir kolunu omuzlarıma doluyor. Feribot suda ilerlemeye başlamadan önce kaptan bizi iskeleden itiyor.

"Bana nereye gittiğimizi söyle," diye tekrar soruyorum ama o sadece kendini beğenmiş bir gülümsemeyle cevap vermeyi reddediyor. Kollarımı kavuşturup arkama yaslanıyorum ve o eğilip kulağımın arkasındaki noktayı öperken somurtuyormuş gibi yapıyorum.

"Sabırlı ol, Şimşek Böceği. Yolculuğun tadını çıkar."

Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum ama dediğini yapıyorum, öne doğru oturuyorum ve yüzümü yukarı kaldırıyorum, esintinin saçlarımı okşamasının tadını çıkarıyorum. Burası çok güzel. Aphelion uzaklarda kaybolmaya başlıyor, şehrin altın kubbeleri ve kuleleri azalan ışıktaki parlıyor.

Beni memnun bir gülümsemeyle izleyen Nadir'e bakıyorum. "Ne zaman öğreneceğim?" diye soruyorum.

"Yakında." Cebinden dar bir kumaş şeridi çıkarıyor. "Önce bunu giymelisin."

Kuşkuyla bakıyorum. "Gözlerimi mi bağlıyorsun?"

Eğilerek kumaşı gözlerimin üzerine sarıyor ve kulağıma fısıldıyor. "Sadece bana güven."

"Biliyorum," diyorum, sözlerimi sertleştirerek. "Bunu biliyorsun, değil mi? Biliyorum." Başımın arkasına bir düğüm atarken duraksıyor ve sessizleşiyor.

"Bunu biliyorum Lor," diyor bir süre sonra. "Ve aksini yapman için sana

asla bir sebep vermeyeceğim."

"Bunu ben de biliyorum."

Kulağımın kabuğunu öpüyor ve beni tekrar kucağına alıyor. Üzerimdeki sade siyah elbise kollarımı ve bacaklarımı açıkta bırakıyor ve serin esinti beni ürpertiyor. Eli dizime iniyor, sıcaklığıyla beni korurken tenimi okşuyor.

"Neredeyse geldik."

Hafif dalgaların üzerinde yuvarlanırken teknenin sallanışını ve durduğumuzda yumuşak bir sarsıntıyı hissediyorum.

Nadir elimi tutuyor ve beni yukarı çekiyor. "Hadi," diyor ve beni feribottan çıkarıp sert kum gibi hissettiren bir zemine götürüyor.

"Düşmeme izin verme," diyorum önümde körü körüne hissederken. Neler olup bittiğini merak etmenin ötesindeyim ama kendimi bu ana bırakıp tadını çıkarıyorum. Nadir her ne planladıysa hoşuma gidecek bir şey olacak. Bundan eminim.

"Asla," diyor sesinde öyle bir çığlıkla ki boğazımda büyüyen kalın düğümü yutuyorum. Yürümeye devam ederken elini sıkıyorum.

"Dikkat et, burada bir basamak var" diyor, beni belimden tutup kaldırıyor ve sonra çimen gibi bir yüzeye oturtuyor.

"Neredeyse vardık mı?"

"Neredeyse," diyor ve sesindeki eğlenceyi duyabiliyorum.

"Bu iyi olsa iyi olur."

"Sadece senin için en iyisi" diye cevap veriyor ve sonunda duruyoruz. Arkamda duruyor ve başımın arkasındaki düğümü çözdüğünü hissediyorum.

"Hazır mısın?"

"Evet! Beni daha ne kadar bekleteceksin?"

Nadir gözbağını çıkarmadan önce bir kahkaha korusu kopuyor. Etrafımıza bakarken nefesim kesiliyor. Küçük bir adadayız, su her yöne doğru uzanıyor.

Küçük bir açıklığın ortasında... herkes.

Tristan, Willow, Amya, Mael, Hylene ve Etienne. Yüzlerce küçük beyaz ışıkla süslenmiş ağaçların çevrelediği, yiyeceklerle kaplı uzun ahşap bir masanın etrafındalar. Herkesin üzerinde altın rengi şimşek böceklerinden oluşan bir bulut dolaşıyor.

"Ne?" İnanamayarak sordum.

"Doğum günün kutlu olsun!" diye bağırırlarken Amya ve Nadir birer ellerini kaldırır ve kararan gökyüzüne karşı kelimeleri heceleme için bükülen ve eğilen sihirli şeritler gönderirler.

"I..." Willow ve Tristan bana doğru koşuyor, yanağımdan bir damla gözyaşı süzülürken beni sıkıca kucaklıyorlar.

"Bütün bunlar da ne?"

Nadir bir kolunu arkamdan sarıyor, iri eli karnımda geziniyor. "Kardeşlerin yarın senin doğum günün olduğunu ağzından kaçırdılar. Bana bahsetmediğin bir şey." Kaşlarını çatıyor ve ben gülüyorum.

"Özür dilerim. Her şey olup biterken, önemli görünmedi," diyorum, bu jestin kesinlikle üstesinden geliyorum.

Willow, "Lor, sen bizim için her zaman önemlisin," diyor. "Düzgün bir kutlama yapmayalı çok uzun yıllar oldu. Nadir özel bir şey yapmamızı önerdiğinde hiç tereddüt etmedik."

Nadir'e bakıyorum. "Bütün bunları sen mi yaptın?"

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Biraz yardım aldım."

Willow, "Bazı özel ziyaretçilerimiz var," diyor ve o anda yüzüme kocaman bir sırıtiş getiren üç figür daha fark ediyorum.

"Halo! Marici!" Ciyaklayarak yanlarına koştum ve onları bir kez daha kucakladım. "Ne yapıyorsunuz burada?" Arkalarında ellerini ceplerine sokmuş Callias duruyor.

"Şehirde olduğunuza dair bir söylenti duyduk ve Gabriel'i bir not göndermeye ikna ettik."

"İkna oldun mu?" Ben soruyorum.

Halo, "Başka seçeneği kalmayana kadar zorladı," diyor ve ben Nadir'e bakmadan önce gülüyorum.

"Notlarımız aslında birbirini geçti," diyor. "Callias'ı görmek istediğini söylemiştin ve arkadaşlarının seni sorduğunu duyduğumda onları görmek isteyeceğini biliyordum. Evden uzakta bir buluşma ayarlamamızın pek bir zararı olmayacağını düşündüm."

"Atlas'a asla söylemeyiz," diyor Halo. "Bunu biliyorsun Lor."

"Biliyorum." Ona tekrar sarılıyorum.

Callias da beni kucaklıyor ve sonra geri çekilip yüzüme bakıyor. "Yani bununla benim ilgilenmemi mi istiyorsun?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Sanırım öyle."

"Neler oluyor?" Willow sorar. "Neyle uğraşıyorsun?"

"Yara izimle."

Kardeşlerimden hiçbirisi bir an için bir şey söylemedi, bakışları buluştu

ve sonra geri çekiliyor. "İkinizden biri biliyor muydu? Buna gerçekten kim sebep oldu?" Tristan uzun bir nefes verir.

"Lor, kendini Willow'a yardım etmenin bir sonucu olduğuna ikna etmiştin ve bu seni rahatlatıyor gibiydi, bu yüzden seni düzeltmedik." Kız kardeşime endişeli bir bakış daha attı. "Umarım yapılacak en iyi şeyin bu olduğunu düşündüğümüzü anlarsın."

Başımı sallarken dudaklarım birbirine kenetleniyor. Öyleydi. Beni o anıların gölgesinden korumaya çalıştıkları için onları suçlayamam.

"Bunu neden yaptığını anlıyorum," diyorum ve ikisi de gözle görülür bir şekilde rahatlıyor. "Ama artık bildiğime göre, gitmesini istiyorum."

"Elbette," diyor Willow. "Kimse senden onu saklamayı beklemiyordu." "Tamam," diye fısıldıyorum.

"Önce yiyelim mi yoksa şimdi mi yapalım?" Callias soruyor. "Malzemelerimi getirdim ve burada üzerinde çalışabiliriz. Büyü ürünü olduğu için tamamen silmek için birkaç seans gerekebilir ama bugün için önemli bir gelişme kaydedebiliriz. Kulağa nasıl geliyor?"

"Mükemmel. Ama... önce yemek."

"Kulağa hoş geliyor," diyor ve sonra Halo ve Marici tekrar etrafımı sarıyor.

"Burada olmana çok sevindim. Sizi görmek için sabırsızlanıyordum. Duruşmalardan bu yana neler yaptığınızı bana anlatmalısınız," diyorum.

Hepimiz masaya oturuyoruz, elden ele yiyecek ve şarap dağıtıyoruz. Callias, Marici ve Halo, sarayda olup biten her şeyi paylaşırken benim Nadir ve Willow arasında sıkıştığım yerin karşısına oturuyorlar. En önemlisi de Apricia'nın çekilmez olmaya devam etmesi, özellikle de Atlas'ın bağ kurmayı sürekli ertelemesi.

"Saçları artık tamamen sarı," diye homurdanıyor Halo bardağına doğru.

Callias gözlerini devirerek, "Zehirli oklar gibi hakaretler savururken onu 'düzgün parlayan Güneş Kraliçesi' gibi göstermek için tam zamanlı çalışıyorum," diyor. "Sanki bir kraliçeyi kraliçe yapan şey saçının rengiymiş gibi."

"Peki ya siz ikiniz?" Halo ve Marici'ye soruyorum. "Sonunda Atlas konusunda size yardımcı olamadığım için üzgünüm."

Marici bir el sallıyor. "Atlas hiçbirimizle kesinlikle ilgilenmiyor. Gayet iyi gidiyoruz."

Omuzlarım rahatlayarak çöküyor. "Çok sevindim. İdeal olmadığını biliyorum."

"Bu şartlar altında umabileceğimizin en iyisi bu," diyor Halo ve ben

Gülümse.

"Bize nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?" Marici soruyor. "Duruşmaların sonunda ne oldu?"

Bir nefes verdim. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyorum. "İyi niyetli olduğunu biliyorum ama ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur. Atlas öğrenirse bilgiyi ifşa etmekten başka çaren kalmayabilir."

Halo başını sallar. "Elbette. Anlıyoruz. Hiçbir zaman gerçekten bir Umbra faresi olmadın, değil mi?"

Buna homurdanıyorum. "Şey, ben hiçbir zaman Umbra'dan olmadım ama fare kısmı muhtemelen doğrudur."

"Nedense bundan şüpheliyim," diyor Marici, mavi gözleri nezaketle dolup taşıyor.

"Kadeh kaldıralım!" Mael masanın ucundan bağırıyor ve hepimizin dikkatini ona çekiyor. "Doğum gününde Lor'a. Sonunda kendine sadece aşkı değil, lanet olası bir eş de bulan oğlum Nadir'e. Ve Aphelion'da ortalığı karıştırmaya!"

Hepimiz yemeğe devam ederken herkes aynı fikirde ve kadehlerini kaldırıyor. Masanın etrafına bakarken, içimi sımsıcak bir umut duygusu kaplıyor. İki gün içinde Güneş Sarayı'na girmeye çalışıyor ve en iyisi için dua ediyoruz. Şansımız çok yüksek değil ve Atlas'ın beni ele geçirme ihtimali çok yüksek ama en azından bu anı yaşadım. Bu yeterli olacaktır.

Hepimiz karnımızı doyurduktan sonra Callias masaya doğru eğiliyor. "Ne zaman hazır olursanız."

"Tamam," diye başımı salladım. "Hadi yapalım şu işi."

"Gelmemi ister misin?" Nadir elimi tutarak soruyor.

Başımı sallıyorum. "Sanırım bunu yalnız yapacağım," diyorum. Bu, tutunduğum geçmişin bir parçasını kesip atma anı ve sanırım bu tek başıma yapmam gereken bir şey.

Nadir eğildi ve kulağıma fısıldadı, "İşin bittiğinde gel ve beni sahilde gör. Senin için bir şeyim var."

"Tamam," diyorum.

Callias ayağa kalkar ve masanın etrafında dönerek elini uzatır. "Gidelim, Son Övgü."

Yaklaşık otuz dakika sonra ağaçların arasından geçiyorum. Diğerlerinden gelen neşeli sesler rotamı takip ediyor ve beni ballı bir sıcaklıkla sarıyor. Her şeye rağmen, olan her güzel şey için çok minnettarım.

Sahile yaklaştığımda Nadir'in bir çim parçasının üzerinde oturduğunu, yüzünü suya döndüğünü, dizlerini kaldırıp kollarını onlara doladığını görüyorum. Bu fırsatı değerlendirip onu izliyorum, bu korunmasız anda yüzünü görebilmeyi diliyorum.

Bir dakika sonra, onun yanına düştüm.

"Merhaba," diyorum ve yüzümü incelerken kaşlarını çatıyor.

"Aynı görünüyor. Callias'ın bununla bir sorunu var mıydı?"

Başımı salladım. "Fikrimi değiştirdim." Ben açıklamaya devam ederken bir kaşını kaldırıyor. "Bu işaretin arkasındaki anlamın benim seçtiğim şey olduğunu fark ettim. Bundan *onun* sorumlu olması, onu sevdiğim insanları korumak için yapacağım şeylerin sembolü olmaktan çıkarmıyor." Sessizliğe gömüldüm. "Belki bu aptalca ama ben böyle hissediyorum."

Nadir'in yüzünde çiğ bir kalp kırıklığı ve taşan bir gururun karışımı var. "Hiç de aptalca değil."

"Yine de bir şey yaptım," diyorum elbisemin boynunu sol omzumu ortaya çıkaracak şekilde kenara çekerek. Callias'tan yara izimi silmesini istemedim ama Nostraza'nın derime işlediği kara lekeyi çıkarmasını istedim.

Nadir parmaklarını kaldırıyor ve artık lekesiz olan tenime hafifçe dokunuyor. Karanlık prens kişiliğinden dolayı pek ağlayan biri olmadığını tahmin ediyorum ama gözlerinde bir parça gümüş parıltısı gördüğüme yemin edebilirim.

"Mükemmel seçim, Kalp Kraliçesi." Eğilip o noktaya bir öpücük konduruyor, sıcak dudakları tenimde geziniyor.

Uzaktan, diğerlerinin konuşmaları bize ulaşıyor ve ben onların kahkahalarının ve neşelerinin ışıltısının tadını çıkarıyorum. Suyun karşısında, ay ışığında parlayan Güneş Sarayı duruyor. Şu anda içeride neler olduğunu merak ediyorum. Gabriel neyin peşinde? İçeri girmeye çalıştığımızda neyle karşılaşacağız?

"Her şey yoluna girecek," diyor Nadir, bakışları benimkileri takip ederek. "Bunun sözünü veremezsin."

Elini cebine atar ve küçük bir kutu çıkarır. "Hayır, ama sana bunu verebilirim. Bir doğum günü hediyesi."

Ondan aldım ve kapağını açtım. İçinde koyu kırmızı taşlı güzel bir yüzük var.

"Bu ne için?" Çıkararak sordum.

"Bu benim sana sözüm," diyor. "Seni güvende tutmak için. Bedenimde nefes olduğu sürece seni sevip koruyacağım."

Ona baktım. "Bu çok güzel."

"Ve tabii ki kırmızı, çünkü siz Kalp Kraliçesisiniz ve başka ne renk olabilir ki?"

Buna gülümsedim. "Kuzey ışıklarının rengine ne dersin?"

Başını iki yana sallar. "Sen ruhun aracılığıyla Kalpsin Lor. Bu senin mirasın ve evin. İleride ne olursa olsun, bunu daima hatırla. Hayatımda ne olursa olsun, her zaman ne için savaştığımı hatırlayarak hayata tutundum."

Durdu ve yüzüğü benden aldı. "İstersen bunu tak, hangi iblisle karşılaşsak karşılaşalım seni sonuna kadar takip edeceğimi hatırlatsın. Gerekirse Yeraltı Dünyası'nın ateşlerine kadar."

Boğazım düğümleniyor ve başımı sallayıp elimi uzatırken konuşamıyorum. Nadir yüzüğü parmağıma geçiriyor ve sonra bana bakıyor.

"Ne istiyorsun Lor? Geleceğin için. Her şeyden çok ne istiyorsun?"

"Bu," diyorum hemen. "Sen. Birlikte yaşayabileceğimiz, mutlu ve özgür olabileceğimiz bir hayat. Tek istediğim buydu."

Başını eğiyor ve gülümsüyor. "Artık intikam yok mu?"

"Ah, evet. Onu hâlâ istiyorum. O kısmı bitirdikten sonra."

Gülüyor. "İşte benim kızım."

"Ama her şey bittiğinde. Eğer kazanırsak. O zaman istediğim bu."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılırken başını sallıyor. "O zaman sana bunu vermek istiyorum."

Nadir eğilip beni öpüyor, dillerimiz birbirine kayarken ağzı aç.

"Seni istiyorum," diyor, sesi sert. "Burada, gökyüzünün altında."

"Herkes orada," diyorum ve o hiç tereddüt etmeden elini kaldırıyor, parmaklarından ışık huzmeleri fişkırıyor ve etrafımızı sararak bizi dış dünyadan gizleyen yanardöner bir kubbe oluşturuyor. Şimşek böcekleri küçük çatlaklardan kayarak tepede toplanıyor ve burayı şimdiye kadar var olmuş en büyümlü nokta gibi gösteriyor.

"Artık hiçbir şey göremiyor ya da duyamıyorlar."

"Bunu neden yaptığını çok iyi bilecekler," diye gülüyorum ve gözleri kararıyor.

"Güzel, o zaman umarım uzak dururlar."

Beni kendine doğru çekiyor ve çimlerin üzerine yatırırken bir eliyle boynumun arkasını kavrayarak uzun ve derin öpücükler konduruyor. Eli kaburgalarımın aşağı ve sonra yukarı kayarken öpüşmeye devam ediyoruz, parmakları meme ucumu yuvarlamadan önce göğsümü kavıyor. Öpüşmeye devam ediyoruz, acele etmiyoruz, dalıp yuvarlanırken ve bu anın içinde *çürürken* gerilmesine ve bükülmesine izin veriyoruz.

Eli karnımın üzerinde geziniyor ve sonra eteğimin eteğinin altından geçerek karnımı buluyor, tenimi yumuşatıyor, göbeğimin etrafında yavaş daireler çiziyor.

Yavaşça gömleğinin düğmelerini açıyorum, kahverengi tenini ve parlak dövmelelerinin girdabını ortaya çıkarıyorum. Son düğmeyi açıp ellerimi göğsünde ve sırtında gezdirirken hareketsiz durarak beni izliyor, kaslarının esnekliğini ve ipeksi sıcaklığını seviyor.

"İnanılmazsın," diye mırıldanıyor bana karşı, eli aşağıya, iç çamaşırlarımın kemerinin altına, doğrudan kalçalarımın arasındaki muhtaç ıslak ağrıya doğru kayarken. Parmağı bana doğru kayarken inliyor. "Benim için her zaman hazırsın."

Bana dokunduğunda nefesim kesiliyor, içime dalmadan önce parmağıyla klitorisimin etrafında dönüyor. Pantolonunun düğmesini kurcalıyorum, çekip açıyorum ve iç çamaşırlarımı zorlayan sikinin sert kanıtını hissediyorum.

Parmaklarıyla beni becermek ve klitorisimi ovma arasında gidip gelirken, kumaşın altından kayıyorum ve onu elime alıyorum, ağzıma inerken onu okşuyorum. Birkaç hoşgörölü dakika boyunca birbirimizi tatmin etmeye devam ediyoruz, kısa nefeslerimiz ve soluk soluğa nefes alışlarımız sessiz geceyi dolduruyor.

Geri çekiliyor ve sonra iç çamaşırlarımı çekiştirerek çıkarıyor, üstüme tırmanıp girişimi dürtmeden önce. Yavaşça içime giriyor ve ben bu saf, enfes his karşısında inerken omuzlarına yapışıyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, çekiliyor ve sonra acı verici bir yavaşlıkla içeri kayıyor. Sert ve derin bir şekilde itiyor, kalbimin her boş köşesini dolduruyor. "Şu andan itibaren Evanescence bizi alana kadar, Lor."

"Seni bundan daha uzun süre seveceğim," diyorum içimde sallanırken. "Dünya küle dönene kadar."

İç çekiyor ve kalçalarını çalkalamaya devam ederken alnını benimkine değdiriyor. Benim sihrim kıvılcımlanıyor, solgun şimşekler onunkilerle birleşiyor. Zirveye tırmanıyoruz ve birlikte doruğa ulaşıyoruz, birbirimizin ağzına karşı titriyoruz.

İşimiz bittiğinde çimlere uzanıyoruz ve şimşek böceklerinin dans edip dönmesini izliyoruz. Çok memnun ve mutluyum ve sonsuza kadar burada uzanabilirmişim gibi hissediyorum. Masadan gelen bir kahkaha patlaması dikkatimizi çekiyor ve bakışlarımız buluşuyor.

"Geri dönüp arkadaşlarınla biraz vakit geçirmelisin," diyor. "Bunun için teşekkür ederim. Hepsi için."

"Bana teşekkür etmene gerek olmadığını biliyorsun."

"Evet. İstiyorum." Atılmış kıyafetlerimizi almadan önce onu tekrar öpüyorum ve az önce seks yapmamışız gibi görünmeye çalışıyorum. En azından ben öyle yapıyorum. Belli ki Nadir'in umurunda değil, çünkü gömleğini açık bırakıyor ve dağılmış saçlarını düzeltmek için hiçbir şey yapmıyor.

Elimi tutuyor ve masaya yaklaşıyoruz.

"Ah!" diye bağırır Mael. "Sikişmeyi bitirdiler. Gel bir içki iç!"

Gözlerimi deviriyorum ve başımı sallıyorum, ama uzattığı bardağı kabul ediyorum, kısa bir süre kafasına boşaltmayı düşünüyorum.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diyor beni etkilemek için elinden geleni yapan bir sırıtışla. "Ve seni gerçekten suçlamıyorum."

Bunun üzerine bir kahkaha patlattım.

BÖLÜM KIRK DÖRT

GABRIEL

GÜNEŞ SARAYI

Saray saf, filtrelenmemiş bir kaos alanı. Daha önce hiç böyle görmemiştim. Her köşe o kadar çok insan, çiçek ve kumaş rulosuyla dolu ki, bir şeye ya da birine çarpmadan zar zor yürüyebiliyorum.

Klostrofobik. Beni boğuyor. Okyanusun ortasında yüzen, çıplak ellerimle balık yakalamak ve Hindistan cevizi kabuklarında yağmur suyu toplamak zorunda olduğum ve tek arkadaşımın sessizliğin tatlı mutluluğu olduğu küçük bir ada hayal ediyorum.

Apricia herkese bağırp çağırırken Atlas çalışma odasında saklanıyor ve her gün beni çağırıp Lor'un nerede olduğuna dair bir haberim olup olmadığını soruyor. Binlerce yalan ve söylenti uydurdum. Ouranos'un diğer tarafında onu görenler, hepsi uygun bir şekilde hiçbir şeyle sonuçlanmayan potansiyel ipuçları. Ama artık

Zaman. Zamanı tüketiyor.

Atlas sabrını kaybediyor ve ben onu kandırmanın giderek artan gerginliğini hissediyorum. Organlarımın etrafındaki basınç sıkışıyor ve tendonlarım bir tezgâhın üzerinde gerilmiş gibi geriliyor. Tyr'dan emirlerini değiştirmesini istemeyi düşünüyorum, böylece onların etrafında çalışabileceğim, sadece nefes alabileceğim kadar. Geçmişte bunu birkaç kez yaptığımda, Atlas'ın şüphelerini uyandırmamak için her zaman dikkatli olmak zorunda kalmıştım. Kendime çok fazla dikkat çekmeden parametrelerimin katı çemberinin hemen dışında hareket etme konusunda bir usta haline geldim. Ben de farklı türden bir illüzyon ustasıyım.

Ama Tyr'ı Atlas'ın üzerimdeki etkisini gevşetmeye ikna edebilsen bile bu çaba boşa gidecek. Konuşmayı tamamen bıraktı ve haftalardır yaptığım hiçbir şey tek bir kelime bile çıkmasını sağlayamadı.

Bugün hepimiz geleceğin kraliçesinin devasa eğlence salonunda sıkışıp kaldık. Aphelion vatandaşlarının kral ve kraliçelerinin önünde diz çökmek için kapılarda toplanacağı resmi takdim yarın ve Apricia bugün bir parti düzenliyor. Diğer dokuz gardiyan ve ben, lanet olası kalenin yarısıyla birlikte, kutlama bahanesiyle çağrıldık, ama bu çok acınası bir gösteriş.

Atlas ve Apricia odanın ön tarafındaki minder yığınının üzerine uzanmış, gelen konukların iyi dileklerini ve selamlarını kabul ediyor. Ölen Haraçlar da oradalar ve Apricia her fırsatta onlara "daha iyi" olsalardı kendisinin yerinde olabileceklerini hatırlatıyor.

Yüzlerindeki rahatlamayı ben bile görebiliyorum. Şu anda hiçbirinin Denemeleri geçemediği için pişman olmadığından eminim. Acaba Halo ve Marici Lor'u gördüler mi? Arkadaşlarıyla bir an geçirebilmek için boynunu riske atmak tam ona göre bir davranış olurdu. Nadir'in Callias'ı neden istediğini de merak ediyorum, ancak kendimi bilmem gerekenler temelinde tutuyorum.

Atlas gergin. Ellerim arkamda durduğum odanın diğer ucundan bunu anlayabiliyorum. Apricia gardiyanların görünüşünü seviyor; beyaz kanatlarımız eşsiz ve karşılaştığımız herkes için bir merak kaynağı.

Kuşkusuz onumuz altın zırhlarımız içinde çarpıcı figürler oluşturuyoruz ama konuşmamıza izin vermiyor. Her iki tarafta beşer kişi olmak üzere odanın karşılıklı duvarlarına yerleştirildik ve sanki mermer heykellermişiz gibi kanatlarımızı gererek durmamız emredildi.

İlk başta Atlas bizi savunmaya çalıştı ama Apricia onu anında susturdu. İtiraz etmek için çok uğraşmadı ve eminim ki kızgın olduğu için

Lor'u bulamadım. İronik olan şu ki, burada mobilya gibi durmak yerine bu zamanı onu bulmak için kullanabilirdim.

Ama Atlas çoğunlukla bana kızgın ve diğerleri benim yalanlarım yüzünden cezalandırıldıklarını bile bilmiyorlar. Bu bilgiyi onlardan sakladım, onlara hayatım pahasına güvenmediğim için değil, ne kadar az bilirlerse herkes o kadar güvende olacağı için.

Ama bu gerginlik beni yıpratmaya başladı. Emir doğrudan olmadığı için etkisi daha kademeli oluyor. Orada burada birkaç ağrı ve sızı. Göğsümde rahatsız edici ama idare edilebilir bir gerginlik. Ama daha da kötüleşmeye başladı ve daha ne kadar dayanabileceğimden ya da dayanmam gerektiğinden emin değilim.

Bu noktada, bu sırrı saklamak için seve seve ölürüm. Lor'a sadakatimden değil ama Atlas'a çok kızgın olduğum için.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissederek başımı çeviriyorum ve Atlas'ın beni izlediğini fark ediyorum. İfademi nötr tutuyorum - çenesini kapalı tutmayı bilen altın zırhlı bir hizmetkârdan başka bir şey değilim - ama sakladığım şeyi hissedebileceğinden endişeleniyorum.

Kaburgalarımın altında bıçak gibi bir sancı hissedince keskin bir nefes alıyorum ve eğilme dürtüsüne direniyorum. Kahretsin, acıyor. Umarım Nadir ve Lor her ne planlıyorlarsa bir an önce yaparlar. Hepimizin kafasının üzerinde bir bomba var.

Sonraki iki saat boyunca kenarda duruyorum, giderek daha da mutsuzlaşırken bir o yana bir bu yana kayıyorum. Burası çok sıcak ve hava cesetlerin, alkolün ve asil züppeliğin zehirli kalıntılarıyla karışıyor.

Odaya başka bir çift giriyor ve Lor'un yanındaki kadın olan Hylene'i tanıyarak geriliyorum. Uzun kızıl saçları ve tatlı kıvrımları olan vücuduyla büyüleyici. Daha özgür bir adam olsaydım, onu masanın üzerine yatırıp yapmak istediğim her şeyi hayal ederdim.

Burada ne işi var? Sanırım yanındaki Fae'yi Apricia'nın kardeşi olarak tanıdım; gördüğü en büyüleyici adammış gibi davranırken kolu onunkine dolanmış. En azından öyle davranıyor gibi görünüyor. Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor ve kahkahası biraz zorlama gibi geliyor ama randevulaştığı kişi umursamaz görünüyor.

Ya bir ilişkileri var ya da Nadir için casusluk yapmak için burada. Bahse girerim ikincisi ve midemdeki burkulma şiddetleniyor. Ağırlıkları altında ezilmeden önce daha ne kadar sır saklayabilirim?

Hylene ve arkadaşı Atlas ve Apricia'nın yanına yaklaşıp yanaklarından öpüyorlar

ve bu toplantılara özgü basmakalıp sözler söylüyorlar. İşleri bittiğinde kendilerine içecek bir şeyler bulur ve kalabalığın arasına karışırlar.

Nefesimi üflüyorum ve boynumu çeviriyorum, burada daha ne kadar durmam gerektiğini merak ediyorum. Kendimi pencereden atsam, aşağıdaki kayalıklara düşmekten kurtulup kurtulamayacağımı merak ediyorum. Muhtemelen birkaç kemiğim kırılırdı ama en azından bu beni bu durumdan kurtarırdı.

Nihayet, yüz yıl gibi gelen bir sürenin ardından konuklar yavaş yavaş uzaklaşmaya başlar ve gün boyu içkinin neden olduğu kaçınılmaz akşamdan kalmalıklarını atmak üzere odalarına dönerler. Akşama doğru ilerliyoruz ve yarın sunum başlamadan önce herkes biraz dinlenmek isteyecek. Ben şimdiden korkmaya başladım.

Sonunda Apricia ayağa kalkar ve Atlas da onu takip eder. Birkaç kez daha vedalaştıktan sonra kraliçenin dairesine doğru çekiliyorlar.

Herkes Atlas'ın geceyi Apricia'nın odasında geçirmeyi planladığını düşünecek ama ben onun böyle bir niyeti olmadığını biliyorum.

Bunun sebebinin Apricia'nın ona çekici gelmemesi mi yoksa şu anda bu tür meseleleri düşünemeyecek kadar planlarıyla meşgul olması mı olduğunu tam olarak anlayamadım. Atlas hiçbir zaman kadınlardan uzak duran biri olmadı, ama yıllardır kimsenin dikkatini gerçekten çektiğini sanmıyorum.

Atlas ve Apricia gözden kaybolduktan sonra kardeşlerimle göz göze geliyorum. Bir an bile beklemeden hepimiz odadan çıkıp Atlas'ın dairesine doğru ilerliyoruz. Çalışma odasına dönmek için sarayın birçok gizli koridorundan birini kullanacak ve bizi orada bekliyor olacak.

Kanadına varıyoruz ve çalışma odasının kapısı bir saniye sonra açılıyor.

"Gabe!" diye bağırıyor. "Girin."

Diğerleriyle bakışıyoruz ama bana söyleneni yapıp kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Atlas odada volta atıyor ve güncel olayların fiziksel etkilerini hisseden tek kişinin ben olmadığım açık. Atlas onu daha önce hiç görmediğim bir şekilde yorgun ve yıpranmış görünüyor.

"Haber var mı?" diye soruyor.

"Özür dilerim, hayır," diyorum ve sonra omurgamdan yukarı fırlayan acıyla irkilmemi bastırıyorum. Volta atmayı bırakıyor ve bana dikkatle bakıyor. Yalanımı anlamamasını umarak yüzümü donuk tutmaya çalışıyorum.

"Atlas," diyorum, dikkatini dağıtmayı ve sonunda neler olduğunu öğrenmeyi umarak. Belki Lor'dan ne istediğini anlarsam, kendimi daha az suçlu hissederim.

onu ortaya çıkarmak zorunda kaldığımda. Belki de o kadar kötü değildir. "Lütfen. Bininci kez söylüyorum, bana nedenini söyle. Onu ne için istiyorsun? Bağlanman iki gün sonra ve onu zamanında bulabileceğini sanmıyorum." "Biz" yerine "siz" kelimesini kullanmaya özen gösteriyorum, umarım bu yeterli bir yarı gerçektir.

Atlas bana döndü. "İki gün sonra olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun!" diye bağırıyor, yüzü kıpkırmızı oluyor. Öfkeden titriyor, saçları vahşi ve gözleri daha da vahşi.

"Eğer o... kadına bağlanmak zorunda kalırsam her şey mahvolacak!"

"Neymiş o?" Bir adım daha yaklaşarak soruyorum. Atlas'a yabancı değilim.

ve çoğu zaman havlıyor ama ısırıyor. "Ne parçalanacak?"

"Lor'a bağlanacağım, Gabriel," diyor ve bunun sadece bir kısmı beni şaşırtıyor. Denemeler'de olmasının bir nedeni vardı ve bana anlattıklarından sonra, onun gücüne Birincil olarak erişmek istediğini anlıyorum.

Anlamadığım şey ise Atlas'ın bunları nasıl gerçekleştirmeyi planladığı.

Lor'un kim ya da ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranarak,

"Anlamıyorum," diyorum.

Kibirli bir gülümsemeyle bakıyor. "Hayır, yapmazsın."

"Atlas, lütfen," diyorum. "Dilimi tutarak bir asır geçirdim. Yıllardır bunları nasıl başardığını merak ediyorum. Ayna neden bu maskaralığı sürdürmene izin verdi?"

Kelimeler havada asılı kalıyor. Bu tür duygular her zaman yasaktı ama artık bundan kaçış yok.

Atlas'ın ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor.

"Kader bana yapılan hatayı düzeltmem için gerekli imkânları sundu, bu yüzden yüzünde o bakışla orada durup beni yargılamaya kalkma Gabriel."

"Yargılamıyorum," diye yalan söylüyorum. "Sadece anlamaya çalışıyorum."

Atlas bana bakıyor, ağzının köşesi zalim bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Lor, onunla bağ kurmamı sağlayacak bir nesne bulmama yardım edecek," diyor ve bu sözleri yüksek sesle söylemek için can attığını hissediyorum.

Atlas yalanları ve gerçeğin karanlık versiyonuyla o kadar uzun süre yalnız yaşamıştır ki, yalnızlığını hafifletmek için başka birinin anlatısının bir parçası olmasına ihtiyaç duyar. Yüzlerce hizmetkâr, danışman ve saray mensubuyla çevrili altın bir sarayda yaşamasına rağmen Güneş Kralı yalnız, çok yalnız bir adamdır.

"Ne oldu?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Bu, Mirror'ın kararını tersine çevirmemi ve mahrum bırakıldığım gücü ele geçirmemi sağlayacak bir amplifikatör."

"Ne?" Damarlarımda soğuk bir korku dolaşıyor.

"Lor'u geri aldığımda, onu bulmasını ve onunla bağ kurmak için kullanmasını sağlayacağım ve sonunda Aphelion'un gerçek kralı olacağım."

Tepki vermemek için elimden geleni yapıyorum. İçimden çılgılık atıyorum. Neler oluyor burada? Söylediği her şey doğru mu? Aklını mı kaçırdı?

"Bunu nereden biliyorsun?"

Atlas bana kibirli bir gülümseme veriyor ama gözlerine giren vahşilik dokunuşunu kaçırmıyorum. Aylardır kayıp gidiyordu ve şimdi derisinin altında yaşayan gerçek canavarı merak ediyorum.

"Önemli değil," diyor. "Bilmen gereken tek şey Lor'u bulmamız gerektiği ve o zaman her şeyin sonunda olması gerektiği gibi olacağı."

Geri adım atıyorum çünkü birkaç şey bir araya geliyor.

"Ne demek 'Aphelion'un gerçek kralı'?" Sonunda sesim titreyerek soruyorum. "Peki ya Tyr?"

Atlas başını eğiyor ve kanımı donduran bir ifadeyle bana bakıyor. Pencereye doğru yürüyor ve dışarı bakıyor.

"Bu planın bir başka faydası da bu. Sonunda ondan kurtulacağım."

"Hayır." Sözcük ben istemeden ağzımdan kaçıyor ve Atlas bana sabırlı bir gülümsemeyle dönüyor; bu gülümseme, mücevherlerini döşeme tahtasının altına saklamış bir hırsız kadar dürüst hissettiriyor.

"Ah, Gabe," diyor Atlas. "Her zaman değerli Tyr'ını geri almayı ve ikinizin mutlu olmak için bir şans daha elde etmesini umduğunu biliyorum. Ama seni temin ederim ki ondan kurtulmak her zaman planlarım arasındaydı."

Bir adım daha atıyorum. Hayır. Bunun olmasına izin veremem.

"Onu hâlâ seviyor musun?" Atlas şimdi bana yaklaşarak soruyor. "Bunca zaman sonra, ışığın bir zamanlar olduğu gibi onun için yanıyor mu? Kemik ve deriden başka bir şey olmayan bir kral için hâlâ özlem duyuyor musun? İçi boş bir insan kabuğuna mı? Sence o nasıl hissettiğini hatırlıyor mudur?"

O yaklaştıkça alnım panikle terliyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" Soruyorum, kelimeler fısıltı halinde çıkıyor.

Atlas tüm korkularımı ve en kötü endişelerimi kurcaladığını biliyor. Tyr'a karşı uzun zamandır bastırmaya çalıştığım duygularımı. Her şeye rağmen, küçük bir parçam onun bu kafesten kurtulup geri döneceğini

umuyordu.

bir gün kendine. İçten içe, Atlas'ın ondan kurtulmanın bir yolunu bulacağını hep biliyordum. Ama yine de bunun doğrulandığını duymak kalbimden kalıcı bir parçayı söküp attı.

"Bunu yapamazsın," dediğimi duyuyorum ve Atlas beni düzeltme zahmetine bile girmiyor çünkü ikimiz de burada hiçbir gücüm olmadığını biliyoruz.

"Nerede o, Gabriel?"

Sertçe yutkunuyorum, tepkimi bastırmaya çalışıyorum.

Yalanlarımın gerginliği göğsümün etrafındaki bir bandı sıkıyor ve bu en ufak bir hareket. Gözlerimin en ufak bir sıkılığı ve nefesimdeki en ufak bir aksama ama Atlas bunu görüyor.

Neredeyse hiçbir şey görmeyen Atlas, sonunda bunu görür.

"Nerede o, *Gabriel*?" diye tekrar soruyor, şimdi bana yaklaşıyor, bakışları beni tepeden tırnağa tarıyor, beni yavaş yavaş parçalara ayırıyor.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum ama kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. Sözcükler, apaçık bir yalan gibi bozuk ve zayıf çıkıyor. Mideme saplanan bir bıçak burun deliklerimin açılmasına neden olurken çığlığımı bastırıyorum.

"Bana yalan söylüyorsun," diye tıslıyor Atlas. "Bana yalan söylüyorsun." Başımı sallıyorum ama gözümün arkasından bir acı daha fışkırıyor ve yüzümü tutarak eğiliyorum, acı kafa derimi yakıyor.

"Yalan söylüyorsun!" Atlas kükrüyor. Beni yakamdan çeğiştiriyor, burnu benimkinden birkaç santim uzakta. "Bana doğruyu söyle! Nerede o? Onu gördün mü?!"

Ağzımı birbirine bastırıyorum, kelimeler top atışı gibi ağzımdan çıkmaya çalışıyor. Lor'a ihanet etmeyi hiç istememiştim ama şimdi Tyr'ın hayatının tehlikede olduğunu bildiğinden, riskler değişti. Kime ihanet edeceğim?

Atlas beni duvara doğru itiyor, yumruğu boğazıma öyle bir kuvvetle bastırıyor ki başım dönüyor.

"Nerede. Nerede. Nerede?" Atlas dişlerini göstererek soruyor. Gözlerindeki çılgınlık parıltısı beni şu anda öldürmek istediğini söylüyor. Kaburgalarımın altına bir yumruk inerken cevap veremiyorum ve ağzım bir karış açık kalıyor.

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı ve beni kendine doğru çekti. Sonra eliyle yakamı kavrayıp kapıyı açıyor. Tüm gardiyanlar hâlâ dışarıda beklenti dolu ifadelerle bekliyorlar. Atlas beni Jareth'e doğru itiyor, Jareth de ona doğru tökezlerken beni yakalıyor.

"Bu hain yalan söylüyor," diyor Atlas. "Geri kalanınız da mı benden

saklanıyor?"

Hepsi dikkatli bakışlar atıyor. Bu bilgiyi sakladığım için çok mutluyum.

kendim.

"Cevap ver bana!" Atlas bağıırır ve başka bir gardiyan cevap verir.

Rhyle, "Özür dilerim, neden bahsettiğinizi bilmiyoruz," deyince Atlas kükrer. Geçitte başka hizmetkâr yok ama bu kargaşayı duyan biri olmalı.

"Benimle gelin," diye tükürdü Atlas, çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. "Hepiniz."

Onumuz birbirimize bir kez daha bakıyoruz ama kralımızın dediğini yapıyor ve onu saray boyunca takip ediyoruz. Nereye gittiğimizi zaten biliyorum ve birazdan gelecek olan şeyi savuşturmak umuduyla önden koşmaya çalışıyorum.

"Atlas," diyorum ama sözümü kesiyor.

"Benimle konuşma. Benimle bir daha asla konuşma, Gabriel. Bunca zamandır bana yalan söylüyordun. Senin için yaptığım onca şeyden sonra, bana borcunu böyle mi ödüyorsun?"

Neredeyse dilimi ısıracaktım. Benim için bitti mi? Şimdiye kadar olduğum tek şey onun kum torbası ve lanet kölesiydim.

Kulenin kapısına varıyoruz ve hepimiz merdivenlerden çıkmadan önce başka bir gardiyan kapının kilidini açıyor. Takip etmek istemiyorum ama Atlas'ın benim müdahalem olmadan Tyr'a yapacaklarından korkuyorum.

Atlas yüzüstü yatan kardeşine doğru ilerliyor ve onu saçlarından tutarak Tyr'ı dizlerinin üzerine sürüklüyor. İfadesindeki şaşkınlık karşısında kalbim sıkışıyor.

"Lor'un nerede saklandığını söylemelerini emret." diyor. "Doğrudan. Sonra da onu derhal almalarını söyle."

Tyr'ın bakışları Atlas ve benim aramda gidip geliyor. Haftalardır tek kelime etmemişti. "Atlas," diyorum. "Konuşmayı bıraktı. Bunu biliyorsun."

Atlas başını sallar.

"Oh hayır, yapamazsın, ağabey."

Ben tepki vermeye fırsat bulamadan Atlas üzerime atladı. Bir kolunu göğsümde dolaştırıyor ve boynuma bir hançer dayıyor. Diğer gardiyanlar öfkeyle bağıırıyor ama Atlas tıslıyor: "Biriniz bile bana yaklaşırsa onu öldürürüm." Bıçağı derime bastırıyor; o kadar keskin ki, boğazımdan aşağı ılık bir kan damlasının sızdığını hissediyorum.

Sonra Tyr'a ters ters bakar. "Eğer emri vermezsen, onun kanını lanet yatağına dökeceğim ve seni içinde uyumaya zorlayacağım. Beni anlıyor musun?"

Atlas'ın sesi çılgınca bir tona ulaştı. Hissediyorum

Kontrolü elinden kayıp gidiyor. Mücadele etmemeye çalışıyorum, Atlas'ın bir atardamarı kesebileceğinden gerçekten endişeleniyorum.

Bıçağı daha sert bastırıyor ve boynumdan aşağı bir damla daha kan sızdığını hissediyorum. Atlas bizi köşeye sıkıştırırken odadaki herkes öne doğru eğiliyor.

"Ciddiyim," diyor. "Tyr!"

Tyr ellerini uzatıyor ve yavaş, kasıtlı hareketler yaparak kendini yataktan kaldırıyor. Onu izliyorum, kalbim ikiye bölünüyor. Çok uzun zamandır bir insan kabuğuydu, ama hepimiz bu odada aklını yitirmekte olan sahte bir kralla birlikte dururken onu bu şekilde, bu kadar zayıf ve kırık görmek içimden bir parçayı sonsuza dek eziyor.

"Yapma!" Nefes almaya çalışıyorum ama Atlas beni daha sıkı kavrayarak nefesimi kesiyor.

Eğer Tyr emri verir ve Lor'u ifşa etmek zorunda kalırsam, o zaman Tyr'ın hayatı sona erecek. Bunun olası bir sonuç olduğunu bilseydim, ona kaçmasını ve sonsuza dek saklanmasını söylerdim.

"Kapa çeneni," diye hırılıyor Atlas. "Bunu uzun zaman önce yapmalıydım."

Bıçağı kardeşine doğrultur. "Söyle! Saçmalamayı kes, Tyr. Söyle."

Tyr ağzını açıyor ve ben tekrar itiraz etmeye çalışıyorum ama faydası yok.

"Onlara kızın nerede olduğunu söyleyeceksin," diyor Tyr, sesi yumuşak ama kararlı. "Ve onu bulup buraya getireceksin."

Kelimeler odanın üzerine düşüyor, her birimizin üzerine asitle kaplanmış bir ilmik gibi iniyor.

Sonunda Atlas gitmeme izin veriyor, beni öyle sert itiyor ki tökezleyip düşüyorum ve sert taşa çakılıyorum. Birkaç gardiyan bana yardım etmeye çalışıyor ama Atlas onları durduruyor.

"Hayır," der ve donup kalırlar. "Bırakın da solucan gibi yerde kıvransın."

Atlas yaklaşıyor ve kamburunun üzerine çömeliyor. "Nerede o, Gabriel?"

Bağımın baskısı kalbimin etrafını sarıyor ve beni bir cevap vermeye zorluyor.

"Aphelion'da," diyorum ve odadaki herkes tepki veriyor.

"Aphelion'da nerede?" Atlas gözlerinde ateşli bir zafer ışıltısıyla soruyor.

"Sekizincide," diyorum. "Bazı Yüce Fae'lerin evinde kalıyorum." Kaşlarını çatıyor ve başını eğiyor. "Kiminle birlikte?"

Hay sikeyim. Gerçekten bunu sormamasını umuyordum.

"Ağabeyi ve kız kardeşiyle birlikte," diyorum ve bu konuyu kapatması için dua ediyorum.

Nadir'in varlığını gizli tutmak onlara bir şans vermek gibi geliyor.

"Onları Nostraza'dan o mu çıkardı?" diye soruyor.

Lor, Nadir'in ailesini kurtarmaya yardım ettiğini söyledi ama teknik olarak onları kimin kurtardığını bilmiyorum, bu yüzden gerçeğe yeterince yakın olduğunu umarak başımı sallıyorum. Ama kaburgalarımın vuran acı nefesimi kesiyor.

"Yanında başka kim var?" Atlas rahatsızlığımı anladığını söylüyor.

"Aurora Prensi," diye boğuluyorum ve bu cevap kesinlikle Atlas'ın kafasını karıştırıyor. Neyse ki bana nedenini sormuyor ama sonra kafede Nadir'le yaptığım konuşmayı hatırlıyorum.

Eğer Lor'la bir ilişkisi varsa ve Atlas onu alacağını düşünüyorsa, bu iş bitmeden ortalık kan gölüne döner. Aurora Prensi kendisine ait olana kimsenin müdahale etmesini hoş karşılamaz. Yine de onu korumak için yeterli olacak mı?

Atlas dişlerini göstererek eğiliyor. "Hemen gidip onu geri alacaksınız. Hepiniz. Anlaşıldı mı? Diğerlerini öldürmeniz gerekiyorsa, öldürün. Umurumda değil."

Omuzlarım çöktü. Artık başka seçeneğim yok. Ben dirensem bile diğerleri direnemez. Yapabilseler bile, neyin tehlikede olduğunu anlamıyorlar.

Ayağa kalkmaya çalışırken Atlas, "Bana neden yalan söylediğini bilmiyorum, Gabriel," diyor. "Ama bunun sonuçları olacağını anla." Bakışlarımız buluştuğunda başımı sallıyorum. Bu sonuçların ne olacağını biliyorum. Her zaman olduğu gibi.

"Gidin," diye emrediyor Atlas ve sonra odadan çıkıyoruz. Geriye bakıyorum, Tyr'ı Atlas'la yalnız bırakma fikrinden nefret ediyorum ama şimdilik gerçek kral güvende. Lor'la birlikte dönersek, sonra ne olacağını bilmiyorum.

Kulenin dibinde ortaya çıktığımızda, gardiyanlar bana döndü. Yalanlarım için beni suçlamayacaklar. Beni yargılamayacaklar. Bunu neden yapmak zorunda olduğumu bilecek kadar anlıyorlar. Onlar da tasmalarının etrafından dolaşmanın yollarını buluyorlar. Sadece hiçbirinin kaybedecek bu kadar şeyi olduğundan emin değilim.

Kalabalık caddelere dökülmeden önce sarayın içinden geçerken hiçbir şey söylemeden onların arasından geçiyorum.

Kardeşlerim sessizce arkamdan yürüyor, tören için malzeme taşıyan

arabaların yanından geçiyorlar. Muhtemelen kırsal alanın yarısını yiyecek, alkol ve bu sahtekarlığı gerçekleştirmek için gereken diğer her şeyden temizledik.

bir bağın.

Yürüdüğümüz her yönde, dünyayı umursamadan kutlama yapan ve içen insanlar var. Umursamazlıklarına bağırarak istiyorum.

Biz yürürken etrafımızda gürültü artıyor, on sessiz hayalet gürültülü kalabalığın arasından geçiyor. Bazı insanlar aval aval bakmak için duruyor ama çoğu ya çok sarhoş ya da aralarından geçmemizi umursamayacak kadar eğleniyor.

Sekizinci Bölge'ye doğru ilerlerken çenem sıkıca kenetleniyor. Lor ve diğerlerinin kaldığı evi gördüğümde duruyorum. Diğer gardiyanlar yanımda durup bana doğru tedirgin bakışlar atıyorlar.

Yalanlarımın ortaya çıkmasıyla birlikte acı bedenimden çıktı ve ben bir kez daha özgürüm. Sayılır.

"Gidelim," diyorum. Burada daha fazla oyalanmanın bir anlamı yok. Bunu yapmanın zamanı geldi.

"Orada," diyorum, uzakları işaret ederek. "O orada."

Başlarını sallıyorlar ve biz de yaklaşp evin etrafını sarıyoruz. Onumuz birlikte Nadir, Amya ve Mael'le savaşabilir miyiz emin değilim ama işin o noktaya gelmeyeceğini umuyorum.

Ne zaman bu kadar iyimser oldum?

Ön kapıda duruyorum ve kapıyı tekmelemeden önce derin bir nefes alıyorum. Eve giriyoruz ve ben oturma odasına giriyorum, sonra duruyorum.

Boş.

Burada kimse olmadığı için değil, kelimenin tam anlamıyla her şey gittiği için. Mobilyalar, halılar, duvarlardaki sanat eserleri. Geriye kalan tek şey pencerelerde asılı perdeler.

Gardiyanların geri kalanı bana şüpheli bakışlar atarak içeri giriyor ve ne düşündüklerinden emin değilim. Hâlâ yalan mı söylüyorum? Umurlarında mı?

Bir şeyleri açıklama ihtiyacı hissederek, "Onu burada buldum," diyorum.

"Görünüşe göre gitmişler," diyor Jareth.

"Dağılın ve tüm evi arayın," der başka bir gardiyan ve hepsi harekete geçer.

Rahatladım. Tekrar nefes alabiliyorum, ama o nereye gitti? Hâlâ Aphelion'da mı? Yapmaları gerekeni yaptılar mı? Dönüp ona gittiğini söylediğimde Atlas nasıl tepki verecek? Durmayacak. Bugünkü davranışları bana bu bir aksilik olsa bile asla durmayacağını gösterdi. Neredeyse bir yıl bekledi.

Yüz yıldır kral olmak istiyor, hepimizi tüketmek üzere olan gölgeden arınmış ve özgür.

Diğerleri her odayı ararken başımın üzerinden gelen ayak seslerini dinliyorum ve sonra ne yapmam gerektiğini biliyorum. Yıllar önce yapmam gereken buydu ama umutlu bir yanımda hep başka bir yol olabileceğini düşündü.

Ama Atlas bana öyle olmadığını gösterdi. Atlas'ın şimdiye kadar tek bir hedefi vardı ve şimdi ona ulaşmaya her zamankinden daha yakın. Şu anda Lor'a sahip olmasa bile, bu planı öyle ya da böyle gerçekleştirecek.

Keskin bir of çektim ve topuklarımın üzerinde dönerek evden çıktım ve aklımda tek bir hedefle sokaklarda ilerlemeye başladım.

Bu artık sona eriyor. Onun yalanlarıyla işim bitti.

Nihayet. Hesaplaşma zamanı geldi.

BÖLÜM KIRK BEŞ

LOR

Doğum günü kutlamamdan sonra Nadir, Sekizinci Bölge'deki Nerissa'nın evine dönmeyeceğimizi söyleyerek herkesi şaşırtıyor. Bunun yerine, Yirmi Üçüncü Bölge'de saraya yakın bir yerde kalacak yer ayarladı. Hem daha uygun olacak hem de Gabriel'in yerimizi bilmesinden endişe ediyor. Nadir, Gabriel'in sözünü tutacağına güvenmiyor değil, ama hepimiz başka seçeneği olmayabileceğini anlıyoruz ve onun zaman çizelgesinin sınırlarını neredeyse zorladık.

Aphelion, Ouranos'un diğer bölgelerinden gelen ve şenlikler için şehre çekilen insanlarla kaynayan bir kitle haline geldi. Yirmi dört bölgenin tamamında eğlence ve neşe hakim. Sokaklarda gösteri yapan akrobatlar ve her köşede notalar dizen müzisyenler. Her yerde yiyecek tezgahları ve şarap stantları açılır, havai fişekler gece gökyüzünü doldururken ve insanlar güneş doğana kadar dans ederken yiyecek akar.

Eğer giderek daha tehlikeli bir hal alacağı kesin olan bir göreve başlamak üzere olmasaydık, bundan keyif alabilirdim.

Tabii ki çok az kişi bunun bir oyun olduğunu anlar. Kutlama sis perdesinin altında, Atlas'ın Apricia'ya bağlanmakla hiç ilgilenmediği gerçeği yatıyor.

Gabriel'in uyarıları hâlâ kafamda çınlıyor. Beni arıyor olması gerekiyordu ve zamanı tükeniyor. Benim yerime kendini seçtiği için onu suçlamıyorum da. Zor seçimler arasında sıkışıp kalmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorum ve hepimiz hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yaparız.

Nerissa yeni dairemizin oturma odasının zeminine yayılmış kitapların ortasında oturuyor. Durmadan okuyor, arklar hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışıyor.

"Cloris'in sana söyledikleri kısmen doğru gibi görünüyor," diyor Nerissa. Uzun kahverengi saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış ve arasına bir kalem sıkıştırmış. Tristan da onun yanında bacak bacak üstüne atmış oturuyor ve sayfaları karıştırıyor.

Kendisine bir kitap uzatmasını istemek için elini sürekli kardeşimin koluna koymasını özlemiyorum ve ona her bakış attığında gözlerindeki bakışı kesinlikle özlemiyorum. Sanırım kurnaz olmaya çalışıyor ama çok başarısız oluyor.

Nadir gözüme çarpıyor ve Tristan'ın pahasına bilmiş bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

Kardeşimin aşık olabileceği birini bulduğunu görmek beni çok mutlu ederdi.

"Burada, Günlerin Başlangıcında, Eserler oluştuğunda, başka güç nesnelerinin de yaratıldığı yazıyor," diye okuyor Nerissa. "Her biri bir Eser ile eşleştirilmek üzere tasarlanmıştı ve her ikisi de kendi aleminin büyüünü güçlendirmek ve yönlendirmek için kullanılabiliyordu."

Nadir, "Bu, Ouranos'un köken hikayelerinin hiçbir zaman bir parçası olmadı," diyor.

Nerissa başını sallar. "Çünkü bilerek saklanmış gibi görünüyorlar."

"Ne demek istiyorsun?" Nadir sorar. "Neden?"

"Söyleyebileceğim kadarıyla, Zerra'nın rahibeleri aslında onları her diyardan geri almak için yaratıldı. Onun adına işkence edip öldürdüklerinde, sandıkları ele geçirmeye çalışıyorlardı."

Nadir ellerini çenesinin altında kavuşturur. "Zerra için mi?"

"Öyle tahmin edilebilir," diye cevaplıyor Nerissa. "Hepsi çok uzun zaman önceydi, ama sanırım yöneticiler onun peşlerinde olduğunu fark ettiklerinde, onları yeterince iyi sakladılar ve çoğunlukla unutuldular."

"Şu anda nerede olabileceklerini gösteren bir şey var mı?" diye sordum.

"Net bir şey yok," diyor Nerissa. "Küçük dikdörtgen nesnelere göndermeler var, her birinde bir kadın oyulmuş ve ona karşılık gelen Eseri taşıyor."

"Gemi bir sandık ya da kutu gibi bir şey, değil mi?" diye sordum. "Evet, ya da bazen bir tabut."

Bu cevap tüylerimi diken diken ediyor. "Yani büyükler mi?"

"Hayır. Sanırım oldukça küçükler. Daha çok rafta saklayacağınız bir sanat eseri gibi. Kitapların onları taşımaktan bahsetme şekli, idare edilebilir olduklarını gösteriyor. Sanırım bazı daha büyük ve hantal Eserler söz konusu olduğunda, güçlerini kanalize etmede faydalı oluyorlardı. Beltza Dağları'nda çıkarılan bir malzemeden üretildiler."

"Ne malzemesi?" Nadir sorar.

"Bunu bilmiyorum. Ama aynı zamanda büyümlü özelliklere de sahipti."

"Başka bir şey var mı?" Nadir kaşlarını çatarak soruyor. Aurora'nın gemisi hakkında bir şeyler öğrenmek için eve koşturmak için elinden gelen her şeyi yaptığından şüpheleniyorum.

Nerissa başını sallıyor. "Sonunda, tarihler onlardan bahsetmeyi bırakıyor. Sanki herkes topluca unutmuş gibi."

"Peki ya Cloris'in toprağın tepki vermesiyle ilgili söyledikleri? Tüm bu olaylar birbiriyle bağlantılı mı?"

Nerissa başını sallıyor. "Sanırım bu konuda doğruyu söylüyor olabilir."

Bir kitap tutuyor. Ouranos'un tarihi üzerine standart bir metin. Sınırlı okuma deneyimimle ben bile tanıyorum.

"Bu, Günlerin Başlangıcı hakkında hepimizin bildiği hikaye. Zerra'nın tüm hükümdarları bir araya getirdiği ve her birine büyü armağanını ve yarattığı Eserleri bahsettiği hikaye."

"Doğru mu?" Nadir öne doğru eğilip ellerini dizlerinin arasında kavuşturarak soruyor.

"Şey, bunu buldum," diyor Nerissa, başka bir kitap tutarak. "Alternatif bir tarihten bahsediyor. Bu, Ouranos'un İkinci Çağı'nın yaratılış öyküsü olarak bildiklerimizin tamamen gerçek olmadığını gösteriyor."

"Zerra büyüyü yaratmadı, sadece bir bakıcı oldu." "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Büyü her zaman buradaydı, ama Günlerin Başlangıcından önce

daha iyi bir tanım bulamayınca taşmaya başladı. Toprak artık onu tutamaz hale geldi ve işte o zaman Ouranos'un insan sakinlerine Yüksek Fae'liğe yükselmeden önce verildi."

"Kim tarafından verildi?"

Nerissa'nın parmağı sayfa boyunca kayıyor. "Daha yüksek bir otorite. Yazar, Eserleri kimin ya da neyin yaptığı konusunda net görünmüyor."

"Eğer bu doğruysa, o zaman neden Zerra'ya kredi veriyoruz?" Nadir soruyor.

Nerissa, "Belki de bu sadece onu daha güçlü göstermek ve takipçilerini cezbetmek için kullanılan bir propagandaydı," diyor. "Yazar, Artefaktların normalde onlara verdiğimiz değerden daha bilinçli olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

"Yani yaşıyorlar mı?" Tristan soruyor ve Nerissa omuz silkiyor. "Bu yüzden seninle konuşuyorlar," diyor Nadir.

Başımı salladım. Onlarla her konuştuğumda ne kadar çok şey bildiklerini anlamak her zaman sinir bozucu olmuştur. "Belki de."

Tristan, "Ama bu Lor'la *neden* konuştuklarını açıklamıyor," diyor.

Nadir'in bakışları sanki içimi görmeye çalışıyormuş gibi üzerime düşüyor. Başını sallıyor.

"Biliyorum."

"Sence bir önemi var mı?" diye sordum. "Belki de büyükannemle bir ilgisi vardır."

"Belki de," diyor Nadir. "Bence şimdilik önemli olan Ayna'ya ulaşmamız ve onun sizin için ne taşıdığını öğrenmemiz. Eğer o gemi ise, o zaman bir sonraki soru onunla ne yapacağımız olacaktır. Eğer Cloris'in eline geçerse, onunla ne yapabilir?"

Başımı sallıyorum. Bu bilgide beni rahatsız eden bir şey var. Sanki kaçırdığım bir konu var, ama kalın bir buğulu cam tabakasının arkasında yazılı.

Durum ne olursa olsun, Nadir haklı. Elimizdeki göreve odaklanmalıyız. Her seferinde bir adım. Her seferinde bir vahiy. Tıpkı Aurora'dayken olduğu gibi, bu hikayenin daha anlatılacak pek çok kısmı olduğunu hissediyorum.

Bir an sonra evin arka kapısı pat diye açılır ve Mael ile Etienne adım odaya girerler.

"Hylene'den bir not aldık," diyor Mael. "Willow'la konuşmuş ve haberler iyi değil."

Mael notu Nadir'e uzatıyor, o da hepimiz izlerken mektubu tarıyor.

"Nedir bu?" Bir süre sonra soruyorum.

"Hylene sunumun planlandığı gibi yarın sabah saray avlusunda yapılacağını teyit etti," diyor Nadir. "Ancak VIP konuklar için taht odasında bir parti olacak."

"Hayır," diye cevap verdim. "Ama bu bizim şansımızdı."

"Partinin arka bahçelerden birinde yapılması gerekiyordu, ancak yarın yağmur beklendiği için son anda içeri taşıldılar."

"Peki ne yapacağız?" Ben soruyorum.

"Dikkat dağıtacak bir şeye ihtiyacımız var," diyor Etienne. "Herkesi uzaklaştıracak bir şey."

"Hepsini gitmeye ikna edecek kadar büyük ne olabilir? O zaman bile muhafızlar yerlerinde kalmak için eğitilmiş olacaklar," diye karşı çıkıyor Mael. "Görev yerlerini terk etmemeleri gerektiğini biliyorlar."

"Böylece muhafızları ortadan kaldırmış oluruz," diyor Nadir. "Ve misafirleri ve saray askerlerinin çoğunu, diğer herkesin zaten toplanmış olacağı ön tarafa çağırmak için yeterince büyük bir rahatsızlık yaratın."

"Taht odası bir uçurumun üzerinde asılı duruyor," diyor Amya, yüz ifadesi düşünceli. "Ya bir kısmı, mesela... çökerse? Yerleşim planını yeterince iyi biliyorum. Ayna'ya dokunmadan güney penceresini yok edebiliriz. Herkes kaçmak için birbirinin üzerine tırmanırdı."

Herkes bu fikri düşünüyor gibi görünüyor ama ben "Hayır, orada bağ kurmaya gelen bir grup masum insanı öldürmeyeceğiz" diyorum.

Nadir bana ters ters bakıyor. "O insanlar masum değil Lor. Hepsi senin o Denemelerde yarışmanı izledi ve acı çektiğin her anı alkışladı. Atlas'ın düşük fae'lere nasıl davrandığı konusunda suç ortağı oldular ve bir avuç teoride itiraz etse de, hiçbiri direnişe katılmak için parmağını bile kıpırdatmadı."

"Peki ya sen?" Tristan Nadir'e sorar. İkisi birbirlerine ısınmaya başlasa da, henüz aşılması gereken bir uçurum olduğu açıktır.

"Ben hiçbir zaman onlardan daha iyi olduğumu iddia etmedim," diye homurdanıyor Nadir. "Ama kız kardeşine yardım etmek isteyen benim, bu yüzden şu anda benimki daha değerli bir dava. Anlaştık mı?"

Tristan homurdanıyor ama başını sallıyor.

"Bu yine de onların soğukkanlılıkla öldürülmeyi hak ettikleri anlamına gelmez," diyorum.

"O zaman daha iyi bir fikrin var mı, Kalp Kraliçesi?"

"Henüz değil," diyorum. "Düşünüyorum."

"Muhafızların yemeğine ve suyuna ilaç attık," diyor Mael ve ben daha itiraz edemedi beni susturmak için elini kaldırıyor. "Sadece onları bayıltacak kadar, öldürmeyecek kadar. Tamam mı?"

Ağzımı kapatıp başımı sallıyorum. Tamam. Bununla yaşayabilirim.

"Sence Willow muhafızların mutfağına girebilir mi?" Etienne sorar. "Kullanabileceği bir şeyim var. Herkesi etkilemez ama onları kahvaltıda vurursak, doğru zamanda yeterince kişiyi bayıltır."

"Peki ya senin sihrin?" Etienne'e soruyorum. "Bizi içeri sokabilir misin? Ya da içeri girip yemeği kendin zehirleyebilir misin?"

Başını iki yana sallıyor. "Buna karşı önlemler var," diyor. "Aksi takdirde, benzer büyüye sahip herhangi biri içeri girip çıkabilir. Korumalar olmadan çok tehlikeli olurdu. Ouranos'taki her kale benzer şekilde korunuyor."

Bunun çok kolay olacağını biliyordum.

"Mektupta başka ne yazıyor?" Tristan soruyor.

Nadir okumaya devam ediyor ve omuzlarının gerildiğini fark ediyorum. Bana bakmadan önce Amya'ya "Babam burada," diyor.

"Onun burada ne işi var?" diye sorarak herkesin kafa karışıklığını yineliyor. "Onu Atlas mı davet etti? Hepimizin sürgün edildiğini sanıyordum."

"Birlikte mi çalışıyorlar?" Ben soruyorum. Cloris sırlarımızı iki krala da anlattı. Ortak bir zemin mi buldular?

Nadir başını sallıyor. "Eğer öyleyse, o zaman babam ona ihanet etmeyi planlıyor olmalı. Atlas'ın seninle bağ kurmak istediğini biliyorsak, o zaman babam seni nasıl kullanacak? Seni paylaşmayacaktır."

"Babam Lor'a bağlanamaz," diyor Amya.

"Hayır," diye yanıtlar Nadir. "Sadece imkansız olduğu için değil, onu yok edeceğim için de."

"Atlas'ın Lor'a bağlanması artık mümkün mü?" Tristan soruyor. "Bütün bu eş olayı ne olacak?"

Nadir başını sallıyor, yüzünde hınzır bir sırıtma belirliyor.

"Hayır, yapamaz."

Bu cevabın beni neden bu kadar şaşırttığından emin değilim ama mantıklı geliyor. Ayna Aphelion kraliçesi olmama izin vermeyi reddetti, çünkü yerine getirmem gereken başka bir kaderim olduğunu iddia etti, ama ya bu Kalp'in varisi olmaktan daha fazlasıysa?

"Baban," diyorum Nadir'in kolunu tutarak, kafamda nihayet bir netlik oluyor. Cloris arklardan bahsettiğinden beri aklımı kurcalayıp duruyordu.

"Ne?" diye sorar.

"O da gemiyi arıyor."

Bakışlarımız buluşuyor ve kafası belli belirsiz

sallanıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kale'deki son gecemizde Vale ile konuşuyordum. Büyük güce sahip bir nesneyi aramakla görevlendirildiğini söyledi. Ona bir gemi diyordu."

Tüm oda bir toplu iğnenin yere düşüşünü duyacak kadar sessizleşir.

Nadir inliyor ve yüzünü ovuşturuyor. "Böyle söylediğine emin misin?"

Başımı salladım. "O zaman önemsememiştim çünkü bana Taç'tan bahsedeceğinden çok emindim. Ve sonra olan diğer her şeyle birlikte bunu unuttum."

"Siktir," diyor Nadir.

"Bu çok kötü," diye ekliyor Amya.

"Peki şimdi ne olacak?" Tristan soruyor. "Bu bir şeyi değiştirecek mi?"

"Hayır," diyorum. "Aurora Kralı da onun peşindeyse, yanlış ellere geçmesine izin vermememiz her zamankinden daha zorunlu."

Nadir'in itiraz etmek istediğini söyleyebilirim.

Haklı olduğumu biliyorsun, diyorum bir katil arı kovanının tüm kurnazlığıyla parıldayan Nadir'e.

Bu iş daha da tehlikeli bir hal aldı.

Her zaman tehlikeliydi. Başka seçeneğimiz yok.

Sessiz alışverişimiz sırasında odadaki herkes bize bakıyor. "Bu çok garip," diyor Mael.

Nadir boyun eğmiş bir iç çekiş çıkarır. "Peki. Planımız aynı. İçeri gireceğiz, Ayna'yla konuşacağız ve krallardan biri Lor'u ele geçirmeden dışarı çıkacağız."

Başımı sallıyorum ama bunların hiçbirisi hoşuma gitmiyor. Aurora Kralı'nın varlığı her şeyi çok daha tehlikeli hissettiriyor ama Rion gemiyi alırsa kim bilir ne tür bir felaket bekliyor?

Nadir mektubu önündeki masaya fırlatıyor, ben de gidip alıyorum, zaten onayladığı kelimeleri tarıyorum.

"Muhafızları uyuşturmanın bize yardımı ancak herkesi

Taht odası," diyor Nadir, planımızın ayrıntılarına dönerek. Bu bizim odak noktamız olmalı. "Ve en azından birkaç dakikaya ihtiyacımız var. Lor'un Ayna ile ne kadar zamana ihtiyacı olacağından emin değilim."

"Düşük fae direnişinin yarın bir şeyler planladığına dair söylentiler var," diyor Etienne, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir gölge kadar sessiz bir şekilde köşeye yaslandığı yerden.

"Bunu kullanabilir miyiz?" Nadir soruyor.

Etienne başını sallar. "Emin değilim ama buna bel bağlamak riskli görünüyor. Ya söylentiler dikkatleri başka bir yere çekmek için çıkarılmışsa? Şehrin tamamen farklı bir bölgesini vurmuş olabilirler. Doğrulamamız gerekir."

Nadir bana bakıyor ve dudaklarını büzüyor.

"Lor, eğer ihtiyacımız olan dikkat dağıtıcı bu değilse, o zaman Amya'nın planını düşünmeliyiz."

Elimi yüzüme sürüyorum. "Tamam. Ama sadece son çare olarak." Çenesini eğiyor. "O zaman gidip Erivan'ı ziyaret edelim."

Hepimiz odanın etrafına bakıyoruz. Bunun zor bir ihtimal olduğunu biliyoruz. Ölme ya da yakalanma ihtimalimiz neredeyse yüzde yüz.

Ama zamanımız kalmadı ve elimizdeki tek seçenek bu.

BÖLÜM KIRK ALTI

NADIR

UMBRA

Aphelion sokakları, bağlanma kutlamalarının iyi bir şekilde devam etmesiyle birlikte hareketleniyor.

"Sence bizimle buluşacak mı?" Birkaç saat sonra kalabalığın arasından geçerken Lor soruyor. Biraz rüşvet vermem gerekti ama Erevan'ın karargâhının yerini fazla telaşlanmadan bulmayı başardım. Oraya vardığımızda nasıl tepki vereceğini tahmin etmek zor ama Lor'u görür görmez Atlas'a kaçmayacağına dair inancım tam.

İsyân, saraya girmek için ihtiyaç duyabileceğimiz dikkat dağıtıcı bir şey. İnsanlar yaralanacak ama bu kaçınılmaz. Bunların hiçbiri durdurulamaz.

Dar bir sokaktan aşağı eğilerek, düz siyah bir kapıya yaklaşıyoruz. Burası günün her saati çalışan bir kumarhanenin girişi. Bana Erevan'da

ve umarım aldığım bilgiler doğrudur.

Bana söylendiği gibi kapıyı hızlıca tıklatıyorum ve bekliyoruz.

Lor elimi sıkıyor, bakışları ara sokakta geziniyor ve ben de ona gülümseyerek endişelerini hafifletmeye çalışıyorum.

Babamın Aphelion'da olduğunu duyduğumda kanımı soğuk bir korku kapladı. Onun varlığı uğursuz bir işaret, ama şansımız yaver giderse, o burada olduğumuzu anlamadan saraya girip çıkmış oluruz. *Neden* o da gemiyi arıyor?

Omuzlarımdaki stres o kadar sıkıyor ki ikiye ayrılmanın eşiğindeyim.

Çok uzun gibi görünen bir süre bekledikten sonra kapı açılıyor. Kapıda alçak bir fae elfi duruyor ve bize göz kırıyor.

"Erevan'ı görmeye geldik," diyorum ve elf at pisliğine basmış gibi kokluyor.

"Peki sen kimsin?"

"Aurora Prensi'nin onu görmek için burada olduğunu söyleyebilirsin. Ona bir teklifim var."

Elf gözlerini kısıyor ve iddiamı doğrulamaya çalışıyormuş gibi bana bir kez daha bakıyor. İddiamı desteklemek için sihrimin girdabının süzülmesine izin veriyorum ve beni mirasımı kanıtlayan ışık dallarıyla sarıyorum. Bu elf ne gördüğünü anlıyor mu bilmiyorum ama gözlerinin açılmasına yetiyor.

"Tamam. Gidip seninle konuşmak isteyip istemediğine bakacağım."

Sonra başka bir şey söylemeden kapıyı yüzümüze kapattı.

"Kaba," diyor Lor. Şaka yapmaya çalıştığını anlayabiliyorum ama o kadar gergin ki yanlış anlaşılıyor. Başını sallıyor ve onu kendime doğru çekiyorum, yüzünü omzumun kıvrımlarına gömerken kollarımı ona sarıyorum.

Orada duruyoruz ve ben bunun ne kadar doğru bir his olduğunu anlayamıyorum. Ne kadar mükemmel hissettirdiğini. Onu sonsuza dek bu şekilde korumayı ve sarılmayı ne kadar çok istiyorum. Bana karşı erirken tüm vücudu gevşiyor.

"Lor, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diyorum. "Endişelendiğim ben değilim," diye cevap veriyor.

"Ya da kardeşlerin ya da başka biri."

İç geçiriyor ve bana daha sıkı sarılıyor. "Buna inandığını biliyorum," diyor bana bakarak. "İstedığının bu olduğunu biliyorum ama içeri girdiğimizde sen bile herkese göz kulak olamayacaksın. Her şey olabilir."

"Biliyorum," diyorum, bir elimi başının arkasında gezdirerek. "Sadece rahatlatıcı olmaya çalışıyorum. Burada benimle çalış, buna alışık değilim."

Küçük bir kahkaha atıyor ve kendine rağmen minik bir gülümseme yayıyor. Onu her gün gülümseteceğime yemin ettiğim zamanı hatırlıyorum ve hâlâ bu sözü tutabilmeyi umuyorum.

Sonunda kapı tekrar açılıyor ve aynı elf bize işaret ediyor.

"Hadi," diyor ve kapıyı sıkıca kapatıp kilitlemeden önce loş koridora girmemize izin vermek için kenara çekiliyor. "Bu taraftan."

Başka bir koridora dönmeden önce tek sıra halinde yürümek zorunda kaldığımız bir dizi dar merdivenden aşağı iniyoruz.

Örümcek ağı meşalelerle dolu bir tünele giriyoruz.

"Nereye gidiyoruz?" Ensem den aşağıya doğru süzülen bir önsezi hissiyle soruyorum.

"Erevan'ı görmeye," diye cevap veriyor elf neredeyse sıkılmış bir ses tonuyla. "Bu yüzden geldiğini sanıyordum."

Özlü bir yorum yapma isteğime direniyorum, çünkü bu hiçbir amaca hizmet etmeyecek. Bu elfin planı bizi buraya sürükleyip öldüresiye dövmek gibi görünmüyor.

Sonunda, tünelden başımızın üzerinde bir kubbe oluşturan taş oyulmuş büyük bir odaya çıkıyoruz.

Mekân soğuk ve davetkâr olmayabilir, ancak en uçta oyulmuş bir ocakta büyük bir ateş yanıyor ve kalın dokuma halılar adımlarımızı boğuyor. Ortada kahverengi deri sandalyeler ve kanepelerden oluşan bir düzen ve önünde alçak bir ahşap masa var.

Erivan bir kanepede oturmuş, bir yığın kâğıdı okuyor. Biz içeri girdiğimizde başını kaldırıyor ve kâğıt yığınını yeniden düzenledikten sonra kâğıtları ters çevirerek sayfadaki hiçbir şeyi okuyamayacağımızı garanti ediyor. Bizi görmeyi kabul etmesine rağmen bize güvenmediğinin bir işareti.

Ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor.

"Prens Nadir," diyor, sesi kibar ama nötr. "Beni görmek istediğinizi duyduğumda oldukça şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Ve Aphelion'da olmanıza da."

Elini sıktım, o da Lor'a baktı.

"Ve sen?"

"Ben Lor," diyor kadın ve adam bakışlarını daraltıyor. "Neden tanıdık geliyorsun? Daha önce tanıştık mı?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Beni Duruşmalar sırasında görmüş olabilirsin."

Erevan'ın bunu anlaması biraz zaman alır ama bir araya getirdiğinde gözleri fal taşı gibi açılır.

"Son Övgü." Lor başını sallar.

"Burada ne işin var senin? Ortadan kaybolduğunu sanıyordum."

"Bu uzun bir hikaye ve bugün burada olmamızın bir nedeni de bu."

Erevan bir an tereddüt eder ama Lor'un yüzünde gördüğü şey onu doğruyu söylediğine ve daha da önemlisi dinlemeye değer olduğuna ikna etmelidir.

"Otur o zaman," diyor. "Sana bir içki getireyim mi?"

"Hayır, teşekkürler," diyor Lor ve Erevan'ın bizi yönlendirdiği yere yerleşiyor. Ben onun yanına çöküyorum, Erevan da oturup bekliyor.

Lor benimle bakışıyor ve bir kez daha, son birkaç ayda yaşananları anlatan gevşek bir gerçek versiyonuna başlıyor, konu tüm gerçekleri ifşa etmek olduğunda Erevan'ı bilmesi gerekenler temelinde tutuyor.

Kadın konuşmasını bitirdiğinde, Erevan koltuğunun kenarına tünemiş, bacaklarını açmış ve ellerini dizlerinin arasında kavuşturmuş, kadının her kelimesine kilitlenmiş.

Erevan konuşmasını bitirdiğinde, "Yani, görünmeden Ayna'ya gitmeniz gerekiyor," diyor.

"Bir şaşırtmacaya ihtiyacımız var," diyorum. "Herkesin dikkatini saraydan ve taht odasından çekecek kadar büyük bir şey."

"Ve bunu yapmamı mı istiyorsun?" diye soruyor, aramıza bakarak.

"Yarınki sunum şenlikleri sırasında bir isyan başlatmayı planladığınıza dair bir söylenti duyduk," dediğimde gözleri karardı.

"Güneş Sarayı'na girebilmen için halkımı tehlikeye atmamı mı bekliyorsun? Bunu neden yapayım ki?"

"Elimden geleni yaparım," dedim. "Davanızı finanse etmek için para. İhtiyacınız olan her türlü kaynak."

"Aurora'nın madenlerindeki köleliğe son verin," dedi hemen ve bunun onun isteği olacağını biliyordum.

"Tamamdır. Elimden geldiğince çabuk yapacağım. Gerçi bunu zaten yapacaktım, yani bir noktada sana bir iyilik daha borçlu olacağım."

Sözlerimdeki gerçeği okuyormuş gibi beni inceliyor.

"Bundan yüzyıllar sonra bile olabilir," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Olabilir," diyorum sırtarak. "Ama insan her gün müstakbel bir kraldan karşılıksız bir iyilik görmüyor."

Erevan *iyi bir noktaya* değindiğini belirten bir hareketle başını eğiyor.

Lor, "Ayna'nın sahip olabileceğini düşündüğüm şeyi elde edersek, o zaman yüzyıllar geçmeyecek," diyor. "Şimdiye kadar istediğim tek şey Aurora Kralı'nı yok etmektir. Bundan çok daha kısa sürede yok olmasını sağlamak için pek çok nedenimiz var."

Bakışları bana kayıyor ve biliyorum ki diğer her şeyle birlikte annemi ve onun boş varoluşunun içinde nasıl sıkışıp kaldığını düşünüyor. Elini sıkıyorum.

"Nasıl? Neden?" Erevan soruyor ve bunlar çok güzel sorular.

"Sana her şeyi anlatamam," diyor Lor. "Ama bana güvenmek zorundasınız. Kimse o adamdan benim kadar nefret edemez. Belki o hariç."

Bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor ve ben de çenemi eğiyorum. "Suçluyum," diye ekliyorum.

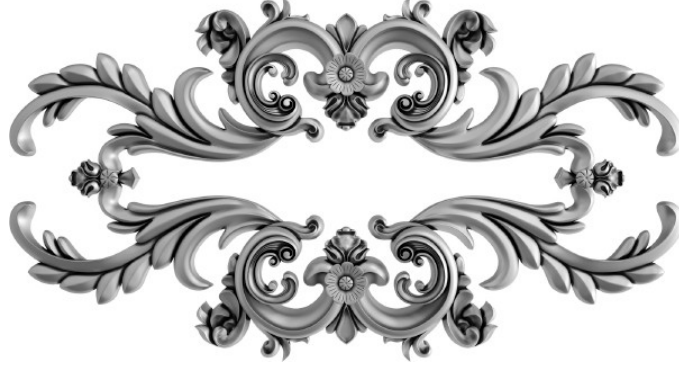
Erivan sözlerimizi düşünerek uzun bir nefes veriyor. Bir elini sarı saçlarında gezdiriyor.

"Gerçek şu ki, bir isyan başlatmayı planlıyorduk, ancak bunun istediğiniz şeyi yapmak için yeterli olacağından emin *değilim*. Bunu daha önce denemedik değil. Bu seferkini diğerlerinden daha kesin kılacak bir yol bulmayı umuyordum ama şu ana kadar kayda değer bir şey çıkmadı. Çok fazla muhafız var ve Atlas hepsini alarma geçirdi. Söylentileri ilk duyan sen değilsin."

"Atlas'ın fark edeceği bir şaşırtmaca mı istiyorsunuz?" Kapıdan bir ses geliyor ve üçümüz de Gabriel'i görmek için başımızı çeviriyoruz. Hışımınla odaya girdi ve durdu. Gözlerinde vahşi bir ışık var ve çenesi mermeri çatlatacak kadar sert. "Atlas'ı utandıracak ve adını lekeleyecek bir şey mi istedin? Sadece herkesin dikkatini çekmekle kalmayacak, Aphelion'u sonsuza dek değiştirecek bir sır biliyorum."

Sonra homurdanarak göğsünü tutuyor ve yere yığılıyor.

BÖLÜM KIRK YEDİ

KRAL HERRIC

EVANESCENCE: İKİNCİ ÇAĞ

"Size bir içki getireyim mi?" Zerra odanın diğer ucunda, dirseğini sandalyesinin arkasına dayamış ve bronzlaşmış bacakları elbisesinin yırtmacından belli olacak şekilde uzandığı yerden sordu. Kalçalarını birbirine sürttü ve Heric'e bakarken dudaklarını yaladı. "Neden bu kadar uzaktasın?"

Heric kendini yaslandığı sütundan itti, bir elini saçlarının arasından geçirdi ve daha yakın bir koltuğa yerleşmek için ilerledi. Uzandı ve gömleğinin yakasını düzeltti.

"Hmm?" diye sordu ve adam başını salladı. "Bir şey var mı canım?" "Biraz su iyi olurdu."

Yıllardır Zerra'nın davetlerine icabet ediyor, başını ya da kalçalarını onun kalçalarının arasına sokarak ona hizmet ediyordu. Bu süre zarfında

Başta önemsemişti -hatta bir süre hoşuna bile gitmişti- ama bu sıradan ilişkiden bıkmaya başlamıştı. Tabii buna ilişki denebilirse. Burada tutku yoktu, sadece görev ve zorunluluk vardı.

Zerra'nın hizmetkârlarından biri gümüş bir tepside söz verilen içkiyle geldi. Kadın eğilerek ona göğüs dekoltesini gösterdi.

Buranın tek anlamı buydu. Seks ve içki, ilahi bir kisveye bürünmüştü. Zerra'nın Ouranos'u yönetmesi gerekiyordu, bir ölümlüyken katıldığı boş eğlencelere katılması değil. Herric milyonuncu kez, İmparatorluk'un onu seçerken ne düşündüğünü merak etti.

Yakında, bunun bir önemi kalmayacağını umuyordu.

Bugün, yıllardır üzerinde çalıştığı teoriyi test edecekti.

Parmağının etrafında, işçilerinin dağdan çıkardığı aynı parıltılı siyah taştan yapılmış bir yüzük döndürdü. Çöküşten sonra kurtarılan aynı büyülu malzeme.

Özelliklerini test etmek için sayısız saat harcamıştı ve onun aracılığıyla büyü yapabileceğini fark etmesi uzun sürmemişti. Sadece bu da değil, Yüksek Fae'ye yükseldiğinde aldığı hediyeleri güçlendirmek ve kontrol etmek için de kullanabiliyordu.

Daha fazla malzeme çıkarmak için ekiplerini gece gündüz çalıştırıyordu.

Herric, etrafını saran ve *virülans* adını verdiği taşın koruyuculuğuna güvenerek ondan koca bir kale inşa etmişti.

Evanescence'a yaptığı ziyaretlerden birinde, yüzüğünden bir büyü ipliği geçirmiş ve kısa bir süre sonra Zerra baş ağrısından şikayet etmişti. Daha sonra ziyaretinin geri kalanında yatağına çekilmişti.

İlk başta hiçbir şey düşünmemişti. Ama sonra bir düzen fark etmeye başladı. Ne zaman gökleri ziyaret ederken taşı kullansa, Zerra hastalanıyordu. Zamanla, bunun bir şekilde onu etkilediği teorisi üzerinde çalıştı.

"Bugün çok sessizsin," dedi Zerra, bir elini göğsünde gezdirdikten sonra elini gömleğinin içine sokup onu daha da yaklaştırdı. Dokunuşu derisini ürpertmeye başlamıştı ama buna ne kadar sürerse sürsün katlanacaktı. Bugün, hipotezini yüzüğüne kanalize ettiği daha büyük bir büyü dalgasıyla doğrulayacaktı.

Suyundan bir yudum alırken sıkı bir gülümsemeyle "Sadece yorgunum," dedi. "Zavallı bebek," diye mırıldandı kadife şezlongundan kayarak yere uzanırken.

dizlerinin üzerine çökmüş, kirpiklerini nazlı nazlı kırıştırarak ona bakıyordu. "Belki ben yardımcı olabilirim."

Adam gerilmemek için elinden geleni yaparken önce kemerini, sonra da belindeki düğmeyi çözdü. Bunu bir kez sevmiştı -kız çok yetenekliydi ve o hiçbir zaman aşka ya da duygulara fazla önem vermemişti- ama artık bunu aşmıştı. Kadın acınası ve çaresizdi ve onunla ve tüm bu yerle zihinsel olarak işi bitmişti.

Bunların hepsi ona aitti ve o da bunları almaya niyetliydi.

Zerra ona şaşkın bir bakış atarken onun ilerlemesine engel oldu ve çenesini eliyle kavradı. Zerra'nın gülümsemesi gerilirken büyüsunü dışarı yönlendirdi ve renkli ışık girdapları oluşturdu.

"Büyün çok güzel Herric," dedi.

"Beğendiğine sevindim."

Sonra da Zerra çizdiği desenleri izlemeye devam ederken onu yüzüğünün içinden geçirdi. Zerra'nın iç çekmesi ve arkasına yaslanırken elini alnına bastırması birkaç dakika sürdü.

"Birden kendimi iyi hissetmemeye başladım," dedi adam yüzüğe daha fazla büyü akıtırken.

"Neden uzanmıyorsun?" diye sordu, onun yerine oturmasına yardım ederek. "Gözlerini kapat."

Göz kapakları kapanırken başını salladı ve o da bu fırsatı daha güçlü bir büyü ipliğini süzmek için kullandı. Kız kayıtsız bir şekilde yatarken onun üzerinde durdu ve yüzüğüne giderek daha fazla büyü akmaya başladı.

Tanrım, ondan nasıl da nefret ediyordu. Onu öldürmek istiyordu. Onu bitirmek istiyordu.

Onu yok edecek ve herkesin onun nasıl bir serseri olduğunu bilmesini sağlayacaktı.

Ama bu işe yaramıyordu. Çok fazla rahatsızlığa neden olsa da, bu onu öldürmüyordu.

Büyüsünün kaynağını kesti ve onu izledi, göğsü bu kadar çok güç harcamanın çabasıyla kabarıyordu. Tırtıklı nefeslerinin sesi onu sersemliğinden uyandırdı ve gözlerinde gördüğü şey yüz ifadesinin solmasına neden oldu.

"Herric?" diye sordu, geri çekilmeye çalışırken doğruldu. "Neyin var?"

"Zerra," diye hırladı, elleri yumruk haline gelmişti.

"Çık dışarı," dedi, divanın arkasına yuvarlanırken sesi titriyordu. "Çık dışarı!"

Mobilyaya yapışmış, geri çekilmesi için bağıırıyordu. Dehşet gözlerinde yuvarlanıyordu.

Bir hata yaptığını fark etti. Çok sabırsız davranmıştı. Çok ileri gitmiş ve elini ortaya çıkarmıştı.

Bir an sonra kendini bir kez daha yüzeyde, karanlık Aurora gökyüzünün altında, rüzgârıa savrulan dağların ortasında tek başına dururken buldu.

"Zerra!" diye bağırdı yıldızlara ve cevap gelmeyince şaşırmadı.

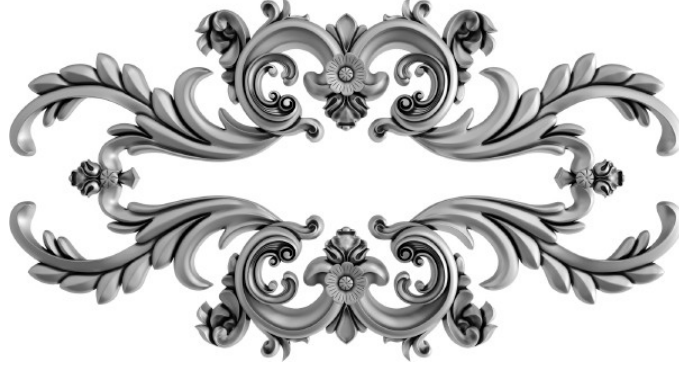
Ona burada ulaşamazdı ama onun daveti olmadan göklere de dönemezdi.

Ama sorun değildi.

Onu kendi başına öldüremeyeceğı belliydi.

Bunun için tek başına sahip olduğundan daha fazla güce ihtiyacı vardı. Ama şimdi... bir planı vardı.

BÖLÜM KIRK SEKİZ

LOR

GÜNÜMÜZ

Başlığımı çekmiş, yanımda Nadir'le birlikte kalabalıkta bekliyorum. Hepimiz onun bana saraya kadar eşlik etmesi konusunda anlaşmıştık çünkü büyülerimi hâlâ tam olarak kavrayamadığım düşünülürken beni koruyabilecek en iyi konumda o var.

Ve açıkçası, aksini iddia eden herkesi öldürebileceğini düşündüm.

Tristan bile tartışmaya çalışmadı, ben de öyle. Nadir'i yanımda istiyorum çünkü yanında daha güvende olacağım başka kimse olmadığını biliyorum. Ona bakıyorum, kapüşonunun altındaki koyu renk gözlerinin parıltısını yakalıyorum ve her şeye rağmen kendi kendime gülümsüyorum.

Arkadaşım. Kalbim. Buraya gelmek için aşmak zorunda kaldığımız nehirlerle rağmen aşık olduğum adam. Üstesinden gelmemiz gereken acılara ve ihanetlere rağmen.

Ne? İyi misin? Aramızdaki bağdan soruyor.

Başımı sallıyorum ve ona doğru eğilip öpmek için yüzümü yukarı kaldırıyorum. Çenemi başparmağı ve parmağı arasında tutuyor ve başını eğerek yumuşak dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

Öpüşmemiz yavaş ve telaşsız, diller birbirine kayıyor ve boğazımda yumuşak iniltieler gümbürdüyor. Onun içinde erirken etrafımızdaki bedenlerin baskısını unutuyorum, kutup rüzgarının, soğuk kış gecelerinin kokusunun ve tadının ve nihayet ait olduğun yerde olmanın nasıl bir his olduğunun tatlılığının tadını çıkarıyorum.

Onunla tanışmadan önce öpücüğün ne olduğunu anladığımı sandığıma inanamıyorum. Ondan önceki her şey, kadifemsi gül yapraklarından oluşan bir dağın altında ıslanmaya karşı bir karahindiba tohumu tozuymdu.

Ayrılmadan önce biraz daha öpüşüyoruz. Gözlerindeki şehvet benimkiyle eşleşiyor ve keşke kendimizi birbirimizde kaybedebilseydik, ama her şey hareket ediyor ve değişiyor ve zamanımız sert ve taşınmaz bir şeye sıkıştırılmış durumda. Her şeyi bilmek istiyorum. Aurora'da büyüyen bir çocuk olarak geçirdiği günleri, hatta babasıyla yaşadığı çirkin anları bile. Kaşındaki ve elinin arkasındaki o küçük yara izini bilmek istiyorum. İsminin nereden geldiğini bilmek istiyorum. Ona dövmelelerinin ne anlama geldiğini hiç sormadım. En azından doğum günü gecem vardı ve orada yıldızların altında sonsuza kadar uzanıp hiçbir şey söylemeyebilir ve yaşayan en mutlu kadın olabilirdim.

Uzaklaştıktan sonra, alnını alnıma değdirmeden önce ağzının köşesi bir gülümsemeye kıvrılıyor.

"Lor, orada ne olursa olsun senin yanında olduğumu bilmeni istiyorum. Şimdilik ve sonuna kadar. Gerekirse ölümüne."

Başımı salladım. "Biliyorum." Ellerim pelerininin altından kayıyor, belini buluyor, altında giydiği zırhı kavıyorum. "Biliyorum. Aynı şey benim için de geçerli."

"Bugün ölmüyorsun. Eğer her şey boka sararsa, o zaman kendini kurtarırın."

Anladınız mı?"

Sözleriyle alay ettim. "Kesinlikle hayır. Benim hakkımda hiç mi bir şey öğrenmedin?"

"Seni çok iyi tanıyorum Şimşek Böceği, ama bundan sağ çıkmalısın. Eminim hepimizin anlayabileceğinden daha büyük bir şeyin parçasısın ve yaşamana *ihtiyacım var*. Senin iyi olduğunu bildiğim sürece, bana ne olacağı umurumda değil."

Ellerim pelerininin içinde bükülüyor.

Bu yarayı yerinde bıraktım çünkü sevdiklerimi korumak için yapacağım her şeyi temsil etmesini istedim. Bu seni de kapsıyordu, Nadir. Seni asla geride bırakmayacağım.

Gözlerimin içine tam da ona ait olan o yoğunlukla bakıyor. Odak noktası olmak çok zor. Onun sevgisinin, özleminin ve arzusunun nesnesi olmak. Kendimi bir yıldız galaksisi tarafından çevrelenen güneş ve ay gibi hissettiriyor.

"Lütfen Lor. Bana bu konuda söz vermezsen seni oraya götüremem."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Sonuna kadar benimle olmaya ne oldu?"

Nefes nefese kaldı.

Lütfen.

Ses tonundaki ciddiyet karşısında kendimi başımı sallarken buluyorum.

Güzel.

Ama onu terk edeceğimi düşünüyorsa, benim için ne anlama geldiğini hâlâ tam olarak anlamamış demektir. Bu iş bittiğinde, bunu kanıtlamanın bir yolunu bulacağım.

Aferin kızıma.

Beni kendine çekiyor, tekrar öpüyor.

Birbirimizden ayrıldıktan sonra, o bir kolunu belime dolamışken ben çevremize bakıyorum. Kalabalığın içinde Mael, Etienne ve Tristan'ı görüyorum, kitleler arasında yavaşça ilerlerken kapüşonları da yukarıda.

Tristan ve Mael krala yaklaşacak ve Gabriel'in planladığı dikkat dağıtma işine yardım edeceklerdi. Çelik ve kas gücünden oluşan bir desteğe ihtiyacı olacağını söylemişti.

Keşke neyi beklediğimizi bilseydik ama Gabriel sırrını açıklamayı reddetti, sadece Aphelion'daki tüm gözlerin taht odasından uzaklaşıp Atlas'a çevrileceğine söz verdiğini söyledi.

Etienne'in görevi Willow'a, muhafızların yiyeceklerini kurcalamak için kullandığı ilaçları ulaştırmaktı. Gabriel elindeki kozu açıklasa bile hiçbirinin sarayda kalması riskini göze alamayız.

Erevan'ın evinde bayıldıktan sonra onu ayıltmak birkaç dakika sürdü ve kendini toparlamak için mücadele etti. Rengi çok solgundu ve derisini ter tabakası kaplamıştı. Sürekli yüzünü buruşturuyor ve sanki bayılmak üzereymiş gibi karnını tutuyordu.

Her şey sona erdiğinde kapıların yakınında olmamızı söyledi ve

Birisi beni ve Nadir'i içeri almak için orada. Kim olduğunu söylemedi ve ben de onun da henüz bilmediğini hissettim. Bunların hiçbirisi bana pek güven vermiyor.

Bu tartışma sırasında Erivan'ın Atlas'ın kuzeni olduğunu da öğrendim ki bu beni birden fazla yönden şaşırttı. Kanından ve canından olan birine karşı açıkça isyan etmek tehlikeli bir oyun ve Atlas'ın onu öldürmek için daha fazla uğraşmamış olmasına şaşırdım. Belki de Güneş Kralı'nın içinde biraz dürüstlük vardır. Ya da belki sadece zamanını bekliyordur.

"Sence ne olacak?" Kalabalığı görebilmek için parmak uçlarımda uzanarak soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diyor Nadir. "Ama tetikte olun. Ortalık sakinleştğinde kapılara doğru yola çıkacağız."

Başımı sallıyorum ve sonra bakışlarım Atlas ve Apricia'nın aynı altın tahtlarda oturduğu yere kayıyor, geldiğimizden beri ilk kez onlara gerçekten bakmak için bir an ayırıyorum. İkisi de yaldızlı süsler içinde, kıyafetleri o kadar sert ki hareketleri yapmacık görünüyor. Altın bir çadır güneşten korunmak için gölge sağlıyor ama uzakta bulutların yuvarlandığını görebiliyorum. Düzinelerce muhafız etraflarını sarmış, elleri kılıçlarında ve gözleri kalabalığı tehditlere karşı tarıyor.

Şehrin her köşesinde fısıldanan Erevan ve alçak fae'lerin ayaklanmayı planladığına dair söylentiler yüzünden Atlas'ın açıkta otururken gergin olduğundan şüpheleniyorum. Gabriel büyük açıklamasının onların davasını da destekleyeceğini söyledi, ancak kelimeleri ifade etmesi o kadar zordu ki, kan getirecek kadar sert öksürmeye başladı. Acaba bunun Willow'un onu gizlice girip çıkarken yakaladığı gizemli kuledeki şeyle bir ilgisi var mı?

Atlas onu son gördüğümünden beri yaşlanmış, gözlerinin altındaki koyu halkalar sayesinde kilo verdiğine yemin edebilirim. Sanki bir şey arıyormuş gibi kalabalığı tararken gergin görünüyor, dizleri zıplıyor ve çenesi sıkılıyor. Onu tekrar görmekle ilgili düşüncelerimi sıralıyorum. Bana söylediği yalanlar hakkında çok düşündüm. Beni inandırdığı o yarı gerçekleri. Beni nasıl manipüle ettiğini ve kandırdığını. Ona güvendiğim ve bana söylediği her şeye inandığım bir zaman vardı. Onun yanında oturup kraliçe olmaya hazırlananın ben olabileceğimi düşündüğüm zamanlar.

Ama beni Nostraza'dan kurtardı ve art niyeti ne olursa olsun, şu anda burada sevdiğim adamın yanında durmamın sorumlusu onun entrikalarıdır. Potansiyel olarak en aptalca ve en büyük maceraya atılmak üzere olan bir adam.

hayatımın en tehlikeli işi.

Apricia, ayaklarının dibinde diz çöküp başını eğen bir başka Aphelion vatandaşını karşılarırken gülümsüyor. Ancak gülümsemenin gözlerine ve ağzını çevreleyen sıkı çizgilere tam olarak ulaşmadığını görebiliyorum.

Halo ve Marici'nin söylediklerini duyduktan sonra, kafasındaki peri masalının sadece bir hayalden ibaret olduğu anlaşılıyor. Atlas fark etmeden buradan çıkmayı başarırsak ne olacağını merak ediyorum. Bağlanma yarın. Bunu yapmaya zorlanacak mı?

Sırada bir kişi daha ilerliyor ve ben Gabriel ile Erevan'ın nerede olduğunu merak ederek kalabalığı tekrar tarıyorum.

Kürsünün arkasında, düşmüş haraçlarla birlikte üst düzey soylulardan oluşan küçük bir grup var. Tesni'nin yanı sıra Halo ve Marici'yi de görüyorum. Etrafları bir yığın insanla çevrili olmak yerine, altın tepsilerden yemek ve şarap dağıtan hizmetkârların arasında serbestçe hareket ediyorlar. Hylene bu sabah diğerlerinin hâlâ taht odasında toplandığını doğruladı ve yukarı baktığımda gökyüzünün vaat edilen yağmur tehdidiyle kararmaya başladığını fark ediyorum. Atlas ve Apricia çadırın altında yeterince korunacaklardır; ıslanacak olan sadece toplanan kalabalıktır.

Gerginim, diye düşünüyorum Nadir'e, omzumun üzerinden ona bakarak. Eğilip kapüşonumu kenara itiyor ve ağzını boğazımın kıvrımına bastırıyor.

Biliyorum. Çok uzun sürmez, eminim.

Yüzümün kenarından boncuk boncuk ter aktığını hissederek yer değiştiriyorum, hem nemden hem de midemdeki sinirden. Hayatımda hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum.

Meydana bir sessizlik çöküyor ve bakışlarım Nadir'inkilerle buluşuyor. İşte bu kadar.

Kalabalığın arasından manevralarla geçip kapıya yaklaşıyoruz. Nadir beni taştan bir barikatın üzerine kaldırarak herkesin başının üstünü görmemi sağlıyor.

Uzun altın halının ucunda üç figür duruyor. Gabriel ve Erevan, daha önce hiç görmediğim üçüncü bir Yüce Fae erkeğini çevreliyor. Onların etrafında, diğer dokuz muhafız bir koruma çemberi oluşturacak şekilde yayılıyor. Onun ötesinde Tristan, Mael ve Etienne arkalarını topluyorlar.

Kalabalık, Gabriel ve diğerlerinin şaşkın bir sessizliğe bürünmesiyle

Atlas ve Apricia'nın oturduğu kürsüye yaklaşın.

Gabriel ve Erevan arasındaki yabancıнын boynunda ve bileklerinde bir çift parlayan kelepçe var. Zayıf ve çelimsiz, yürüyüşü ağır aksak ve omuzları yuvarlanmış olsa da yüz ifadesinde asil bir şeylere işaret eden bir amaç var. Tıpkı bir zamanlar görkemli olan, koridorlarında hâlâ müzik sesleri duyulan ama zamanın çürümesine ve yalnızlığa terk edilmiş bir kale gibi.

Kim o? Üçüncü adamı inceleyen ve sanki bir hayaletin eterden cisimlendiğini görmüş gibi hızla gözlerini kırpan Nadir'e soruyorum.

Gabriel, Erevan ve gardiyanlar halının üzerinde ayaklarını sürüyerek yürürken, mırıltılar topluluğun içinde dalgalanıyor. İnsanlar dizlerinin üzerine çöküp alınlarını yere bastırarak yalvarmaya başlayınca nefesler tutulur ve küçük şaşkınlık çığlıkları duyulur.

Birçoğunun kafası benim kadar karışık, etrafa bakıyor ve Ouranos'ta neler olup bittiğine dair bir açıklama arıyor.

"Nadir," diye fısıldıyorum bu kez yüksek sesle. "Kim olduğunu biliyor musun?" Sonunda eğiliyor ve kulağıma fısıldıyor.

"Bu Tyr," diyor, ses tonu belirsiz. "En azından ben o olduğunu düşünüyorum. Onu görmeyeli çok uzun yıllar oldu ve farklı görünüyor ama sanırım..."

Sözlerini yarıda kesiyor ve Aurora Prensi'nin ilk kez ne diyeceğini bilemez hale gelip gelmediğini merak ediyorum.

"Tyr kim?" Soruyorum ama cevap alamıyorum çünkü Gabriel konuşmaya başlıyor.

"Aphelion halkı!" diye haykırıyor, sesi sersemlemiş kalabalığın üzerinde yankılanıyor. "Bu kral yüzyılı aşkın bir süredir hepinize yalan söylüyor! O bir sahtekâr!"

Gabriel konuşmakta zorlanıyor, tıpkı daha önce Erevan'la yaptığı gibi. Şakaklarından ter boşanıyor ve göğsünü sıkıyor, acı yüz hatlarının her çizgisine kazınmış.

Ama o caydırılmaz.

"Bizi gerçek Güneş Kralı'nı hapsedmeye zorladı. Size Solgunluktan öldüğünü söyledi ama bunların hepsi sizi kandırmak içindi. Atlas onun gücünü elinden aldı ve yalanlarına inanmanız için hepinizi kandırdı."

Oturduğu yerden yavaşça kalkan Atlas, Gabriel'in kendisine yönelttiği suçlamalar karşısında olduğu yerde donup kalıyor. Her biri yere düşerken irkildiğini görüyorum ve

göğsünde patlıyor.

Gabriel Atlas'a doğru bir adım daha attı, etrafını saran gardiyanların hepsinin yüzünde sert bir ifade vardı. Her biri sessizliğe zorlanmıştı. Bağlarının sınırlarını bilmiyorum ama görünüşe göre hepsi de mücadele ediyor, nefesleri kesiliyor ve tenleri solgunlaşıyor. Ama Gabriell'in yanında kalıyorlar ve Atlas'ın onların isyanı karşısında ne yapacağını bilemediği açık, çünkü bir çarşaf gibi bembeyaz kesilmiş.

"Gabriel," diyor Atlas, sesi beklediğimden daha yumuşak, sanki arkadaşının ona bu şekilde ihanet edeceğine inanamıyormuş gibi.

"Bunu bana sen yaptırdın," diye tıslıyor Gabriel Atlas'a. Omuzları çökmüş ve saçları yüzüne dökülmüş bir halde duran Tyr'a parmağını savuruyor. "Onu öldürüyordun ve bunu bana sen yaptırdın!" Gabriel o kadar yüksek sesle bağırıyor ki sesi çatlıyor ve içindeki acıyı ve ıstırabı hissediyorum. Kralının öğütücü parmağı altında çektiği her şeyin acısını.

Tanrım, bu Gabriel hakkında çok şey açıklıyor.

Nadir'in kolumdaki tutuşu sıkışıyor ve başımı kaldırdığımda onu önümüzde duran manzaraya odaklanmış halde buluyorum.

"Aphelion halkı!" Gabriel bağırıyor, bu stres altında çalışmasına rağmen kendini toparlıyor. "Bu kral bir yalancı ve sahtekâr. Yıllardır sizi kandırıyor. Tyr her zaman sizin gerçek kralınızdı!"

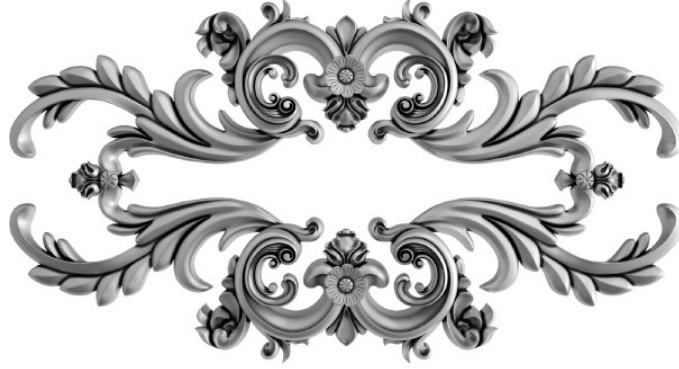
Gökyüzünde kara bulutlar yuvarlanıyor ve sözleri gök gürültüsüyle birlikte yankılanıyor, sanki göklerden gönderilen bir lanet gibi.

Asla geri alınamayacak sözler.

Asla geri getirilemeyecek sözler.

Ve sonra kıyamet kopar.

BÖLÜM KIRK DOKUZ

Hepimizin tanık olduğu şeyin farkına vardıkça, herkes aklını yitiriyor.

Atlas *herkese* yalan söylüyordu.

Nadir ve ben sağa sola itilip kakılıyoruz ve ben iri bir bedene çarpıp tökezliyorum. Kendimi iterek kimseyi ezmemeye çalışıyorum ama sanki aç köpekbalıklarıyla dolu, çalkantılı, kaynayan bir okyanusun ortasına düşmüşüz gibi etrafımız kaosla çevrili.

"İşte fırsat," diye kulağıma hırlıyor Nadir, kolu hâlâ etrafımda. "Hadi gidelim."

Her taraftan itilip kakılan kalabalığı el ele dirsekleyerek geçiyoruz. Güneş Kralı'nın muhafızları onları durdurmaya çalışırken, insanlar Gabriell'in Tyr'la birlikte durduğu meydanın ortasına doğru akın ediyor. Tristan ve Mael'in silahlarını hazırlamış bir şekilde ilerlediklerini görüyorum.

Etrafımızdaki enerji hummalı bir duygu kabarmasına dönüşüyor.

İnsanlar kızgın, şok olmuş ve kafaları karışmış durumda. Ama en çok da ben tadıyorum, çünkü çok iyi bildiğim bir tat bu; parlak mavi gözlü ve ballı bir gülümsemeye sahip olan ve bunca zamandır yüzlerine karşı yalan söyleyen bir kralın ihanetinin ekşi ısırtığı.

Ceset kalabalığının arasından geçmek sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyor ama sonunda sıkışarak geçiyoruz ve daha az kalabalık bir noktada ortaya çıkıyoruz.

Etrafımızı tarıyorum, sarayı çevreleyen muhafızların ayaklanmayı bastırmaya yardım etmek için harekete geçtiğini fark ediyorum.

Kapıya doğru ilerlemeye devam ederken Gabriel için endişeleniyorum; Atlas'ın yalanlarını ortaya çıkarmanın ağırlığıyla çökmek üzereydi. Bunca yıldır ödemek zorunda bırakıldığı bedel bu.

Tyr yaşıyor ve Atlas hiçbir zaman Aphelion'un gerçek kralı olmadı. Tüm gardiyanlar biliyor olmalı. Hepsi bu suça ortak olmaya zorlandı. Gabriel'in her zaman böyle bir pislik olmasına şaşmamalı. Beni görür görmez neden Atlas'a koşmadığını şimdi anlıyorum. Ne zamandır sahte kralına karşı çalışıyordu?

"Lor!" Nadir sesleniyor. "Bu taraftan."

Halo ve Marici'nin bizi kendilerine doğru çağırdıklarını gördüğümde göğsüm rahatlayarak genişliyor. Gabriel bizim için geldi. Her şeye rağmen, söz verdiği şeyi yerine getirdi.

Yaklaşırken pelerinimi çıkarıp altındaki altın saray kıyafetini ve göğsümde asılı duran, içinde Kalp Tacı olan çantayı ortaya çıkarıyorum. Willow uyum sağlamamıza yardımcı olmak için bize iki takım giysi sokmayı başardı ama Nadir kesinlikle giymeyi reddederek her zamanki siyahını tercih etti ve gerekirse kendini büyüyle kolayca gizleyebileceğini savundu.

Bu sabah giyinirken konuyu çok fazla zorlamadım, ama beni gıdıklamaya başlamadan önce ona drama kraliçesi dedim ve yatak odamın zemininde ona binerken ikimiz de hiçbir şey giymedik. Yatak odamızda. Her gece yan yana yatmaya karar verdiğimizde bunu konuşmamıştık ama The Woodlands'ten döndüğümüzden beri böyle.

Ellerimiz kenetli ve başlarımız eğik, saraya doğru koşarken Halo ve Marici bizi kuşatıyor. Kimse bize aldırış etmiyor, Tyr'ın görünüşüne o kadar kapılmışlar ki bize aldırış etmiyorlar.

İçeride, tepeden tırnağa altınlar içinde tam bir Güneş Sarayı saraylısı gibi giyinmiş olan Hylene ile yüz yüze geliyoruz.

"Boş mu?" Nadir sorar ve o da başını sallar.

"Dışarıda bir avuç muhafız var ama herkes neler olduğunu görmek için koştu. Tam olarak neler oluyor?"

"Yürürken sana bilgi veririm. Yolu göster."

Hylene başını sallıyor ve beşimiz sarayın içinde sinsice ilerliyoruz. Arada sırada yanımızdan geçen hizmetkârlar, sarayın gözüne doğru ilerlerken bize zar zor bakıyor.

Fırtına.

"Bu taraftan." Halo köşeleri dönüp muhafızları kontrol ederken eliyle işaret ediyor. Düşükleri yerde duvarlara yaslanmış uyuyan birkaçının yanından geçiyoruz. *İyi iş, Willow*, diye düşünüyorum kendi kendime.

Geri kalanlar görev yerlerini terk ettiler ve Mael'in eğitimleri konusunda haklı olduğuna eminim, ancak kimsenin bu çapta bir haberin gelip tüm önyargılarını silip süpüreceğini beklediğini sanmıyorum.

Birkaç köşeyi daha döndük ve Aphelion'da uyandığım ve orada ne yaptığımı anlamadığım o ilk günleri hatırladım. Her şey çok güzel ve lükstü ve sanki bir rüyayı yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Ta ki kâbusa dönüşmeye başlayana kadar.

Sonunda tanıdık bir koridora geldik ve yavaşlayarak durduk.

Nadir köşeden bakarken ben de diğer üç kadınla birlikte onun arkasında toplanıyorum.

"Kapıda iki muhafız var. Onlarla kolayca başa çıkabilirim," diyor.

Halo ve Marici'ye dönerken başımı sallıyorum. "Siz ikiniz avluya dönmelisiniz. Biri kaybolduğunuzu fark ederse şüphe uyandırır. Atlas, Lor'a yardım ettiğinizi öğrenirse sizi cezalandırabilir."

İstedığı şeyi yapmak istediklerini söyleyebilirim. Muhtemelen onların da Tyr'ın dönüşüyle ilgili binlerce sorusu vardır. Burası onların evi ve Atlas onlara da yalan söylüyordu.

"Teşekkür ederim," diyorum ve ikisini de kucaklıyorum. "Her şey için."

"İyi şanslar," diyor Halo. "Umarım burada aradığınızı bulursunuz." O Nadir'e ve sonra tekrar bana bakıyor ve gözlerindeki yumuşamayı görüyorum. "Umarım seni tekrar görürüz, ama ne olursa olsun senin için en iyisini istediğimizi ve burada her zaman dostların olacağını bil."

Uzun bir süre birbirimizi inceliyoruz ve Halo'nun büyük bir şey olmak üzere olduğunu anladığını hissediyorum. Sormak istediğini biliyorum. Yüzündeki soruları görüyorum ama ona aradığı açıklamayı sunamıyorum. Belki bir gün o şansa sahip oluruz.

"Ben de öyle umuyorum," diyorum ve bir kez daha sarıldıktan sonra ikisi de koşarak uzaklaşıp bir köşede kayboluyorlar.

"Hylene, gözünü dört aç," diyor Nadir. "Bu tarafa gelen olursa dikkatlerini dağıt."

Hylene çenesini kaldırır.

"Elbette." Sonra Nadir elimi tutuyor.

"Buna hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar."

Başını sallar ve ardından büyüsunü kullanarak muhafızlara doğru birkaç ışık filizi gönderir. Saldırı onlar farkına varmadan neredeyse üzerlerine geliyor ama artık çok geç.

Işık şeritleri göğüslerini sıkıca sararak onları silahlarını bırakmaya zorlarken, kılıçlarını takip edip mermer zemine yığılana kadar boğazlarına daha fazla dal dolanıyor. Bir kapıyı açmak ve onları odanın içine sürüklemek için başka bir büyü dalgası kullanır, böylece yoldan geçen biri iki bilinçsiz muhafızı fark etmez.

Nadir işini bitirdiğinde elimi tutuyor ve kapıyı arkamızdan kapattığımızdan emin olarak odaya giriyoruz.

Ayna odanın en ucunda, kalın kadife bir örtüyle kaplı olarak durmaktadır.

Geçen sefer bu yerde durduğumda her şey çok farklıydı. Şimdi geri döndüm ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Ben yaklaşırken adımlarım boşlukta yankılanıyor.

Yukarıya bakarken Nadir yanımda bekliyor. Hatırladığımdan daha büyük görünüyor.

"Ne yapacağım?" Ben soruyorum.

"Buraya daha önce gelmiş olan sensin," diyor. "Geçen sefer ne yaptın?"

"Sadece önünde durmak
zorundaydım." Karşılıklı
bakıştık.

"O zaman oradan başla."

Başımı sallıyorum ve ona doğru bir adım atıyorum, bu anın büyüklüğünün üstesinden geliyorum. Haftalardır buraya doğru koşuyorum ve şimdi buradayım ama hazır değilim.

Kapıya vurulunca ikimiz de arkamızı döndük.

"Buradalar!" diye boğuk bir ses geldi.

Başka seçeneğim yok gibi görünüyor. Ya şimdi
ya da asla. "Nadir," diyorum.

"Sen git. Ben onları hallederim."

Kapılar patlayarak açılıyor ve ben Ayna'ya dönmeden önce onun büyüsunü parıltısını yakalıyorum. Askerler odaya doluyor ve Nadir elinden geldiğince onları savuşturuyor ama onlarca asker içeri akın ediyor. Bizi nasıl buldular?

Bu kadar çabuk mu? Hylene'e ne oldu?

Siyahlar giymiş bir muhafız bana doğru ilerliyor ve beni kollarının arasına alıyor.

"Yakaladım seni," diye kulağıma alaycı bir şekilde sesleniyor ama bir an sonra gitmiş, yerde yatarken havasını kesen yeşil ışık ilmiğinde boğuluyor.

"Lor! Git!" Nadir büyüşü odanın içinde sekerken sesleniyor.

Daha fazla zaman kaybetmeden Ayna'ya doğru koşuyorum, ellerim yüzeye çarparken kayarak duruyorum. Ağır kadife örtüyü tüm gücümle çekiştiriyorum ve üstünden kayarak bir cenaze kefeni gibi ayaklarımın dibinde birikiyor.

"Ben buradayım!" ığlık atıyorum. "Onu buldum. Ta bende!"

İçinde Ta olan çantayı başımın üzerine çekiyorum ve bir adak gibi havaya kaldırıyorum. Hareketsiz ve sessiz kalıyor. Yumruğumu cama vuruyorum, camın yüzeyinde renkli ışıklar parılıyor. Daha fazla muhafız içeri akın ederken yansımada Nadir'i görüyorum.

"Merhaba! Beni duyabiliyor musun?"

Ona yaslanıyorum, tekrar vuruyorum, beni fark etmesini istiyorum. "Buradayım! Buldum!" Tekrar tekrar bağırıyorum.

Sonra bir şey tıklar.

Kalp Kraliçesi.

Bedensiz kelimeler kafama giriyor ve Ayna'ya yaslanırken rahat bir nefes alıyorum.

"Evet! Buradayım."

Bana geri döndün. Ta sende mi? "Evet.

Burada, antamda. İhtiyacın var mı?" *Oh*

hayır. Ona ihtiyacım yok. O senin içindi.

"Onu bulduğumda bana bir şey vereceğini söylemiştin."

Ayna sessizliğe gömölüyor ve ben de arkamda devam eden savaşın belli belirsiz farkında olarak ona bakıyorum.

"Alo?" Ben aradım.

Elimi üzerine koyuyorum, parmak uçlarım serin ve pürüzsüz yüzeye bastırıyor. Alnımı ona yaslıyorum ve nefes alıp veriyorum. Ben buradayım. İstediğini yaptım. Bu yeterli değil miydi?

Çatışma sesleri azaldı ve geriye dönüp baktığımda Nadir'in en azından şimdilik son muhafızların işini bitirdiğini görüyorum.

"Lütfen," diyorum alnımı Ayna'ya bastırarak. "Lütfen."

Bir şeyim var, sonunda cevap veriyor. Senin için bir şeyim var, Heart

Kraliçe.

"Ne oldu?" Yukarı baktım.

Sonra gülüyor. Ses alçak ve karanlık.

Büyükannen dünyayı yıktığında, bunu saklamak için elimizde tuttuk.

Biz mi? Artefaktlar. O zaman biliyorum. Eminim. Benim için sahip olduğu tek bir şey olabilir.

Geri çekil, Kalp Kraliçesi. Eve gitme vaktin geldi.

Aynanın yüzeyi gümüşü bir ışıkla parlamaya başlıyor ve ben de dediğini yapıyorum, geri geri koşarak omzumun üzerinden odanın ortasında bekleyen Nadir'e bakıyorum.

Elimi tutuyor ve biz Ayna'nın giderek daha parlak bir şekilde parlamasını izlerken sıkıyor.

Bir cisim bana doğru hızla gelmeden önce yüzey sıvılaşarak erimiş bir girdaba dönüşüyor.

Her şey yavaşlar, nesne havada kıvrıla kıvrıla dönerken dünya nefesini tutar.

"Nadir," diyorum büyüm derimin altında bir gelgit dalgasının gücüyle sallanırken. "Yere yat."

Kıvılcımlar parmak uçlarımda dans ediyor. Kollarımda, gövdemde. Kafamın içinde çatırdadığını hissediyorum.

Yoldan çekilmesi gerekiyor.

"Yere yat!" Çantam elimden kayıp yuvarlanırken çığlık atıyorum ve ellerim nesneye uzanıyor, serin ve koyu renkli taş büyüünün okşayışıyla parmak uçlarıma damgasını vuruyor.

Nerissa'nın dediği gibi, yüzeyine Kalp Tacı takmış bir kadının oyulmuş olduğu dikdörtgen bir cameo.

Parmaklarım onun etrafında kıvrılıyor, aniden çok iyi tanıdığımı fark ettiğim o siyah parlak kayaya yontulmuş çıkıntıları ve olukları hissediyorum. Aurora Kralı'nı ve Keep'ini parça parça etmeye yemin ettiğimde Hollow'daki deliğimden baktığım parıltılı siyah taş.

Bu gerçeğin uyumsuzluğunu fark etmek için sadece bir anım var. Ve sonra patlıyorum.

Göğsümdeki mühürlü kapı nihayet çarparak açıldığında ellerimden kırmızı şimşekler fışkırıyor, kanıma ve uzuvlarıma dalga dalga güç yayıyor, hücrelerimi ve sinirlerimi harekete geçiriyor. İçimden dışarı fırlıyor

uzun, pürüzlü çizgiler, dallarını açan görkemli bir ağaç gibi yayılıyorum.

Bakışlarımda yüzlerce parıltı dönüyor. Oda dönüp dururken binlercesi. Atan bir kalbin içinde duruyoruz - nabız gibi atan kıpkırmızı nehirler organlarımı besliyor, ciğerlerimde genişliyor ve sonunda *nefes almamı* sağlıyor.

Nadir'in belime yapıştığını hissediyorum, ben titrerken beni yerinde tutuyor, büyü, çok fazla lanet *büyük*, cam kubbeli tavan parçalanana kadar içimde dalgalanıyor, ışıltılı parçalardan oluşan bir spreyci içinde patlıyor. Gücüm aktıkça ve aktıkça, sonunda serbest bırakıldıkça, ses ciğciğliğime karşı kükrüyor.

Kilitli kaldığı her gün için, onu saklamak zorunda kaldığım her an için, içimden öfkeli, haklı dalgalar halinde akıyor.

Ben buyum işte.

Kafeslemeye çalıştıkları kişi bu.

Ve şimdi korkacakları kişi de *bu*.

Kollarımı iki yana açtım ve başımı yukarı kaldırdım. Bugün, ben Kalp Kraliçesiyim.

Sonunda yağmur durdu ve oda sessizliğe gömüldü. Yağmur üzerimize yağıyor ve sırlıslam olduğumu fark etmem bir anımı alıyor. Vadedilen gök gürültülü fırtına tepemizde çakıyor, beyaz şimşekler gökyüzünde kollarımın ve bacaklarımın etrafında dönen yakut kıvılcımlarına seslenircesine süzülüyor.

Nadir bedenime tırmanıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıp yanaklarımı, dudaklarımı ve alnımı öpüyor.

Ben titrerken tekrar tekrar "Başardın," diye fısıldıyor.

"Sen yaptın," diyor. "Sana ne verdi?"

"Gemi," dedim. "O gemiydi."

Artık onu tutmadığımı fark ettim. Elimden uçup gitmiş olmalı.

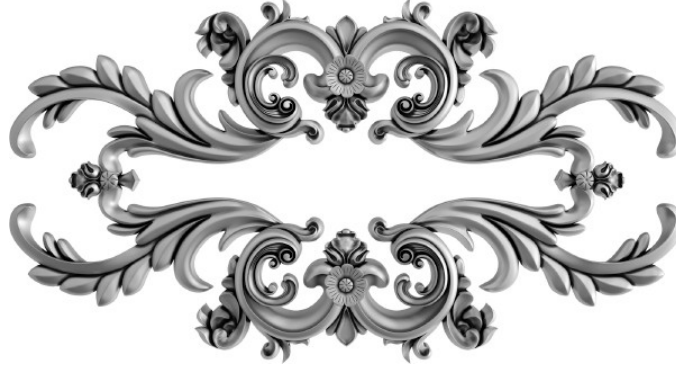
Sonra mermere çarpan taşın dayanılmaz şingirtisi sessiz odada yankılanarak dikkatimizi çekiyor.

İkimiz de dönüyoruz.

Kalp Sandığı kapının yanında, cilalı siyah bir botun burnunun yanında yan yatmış vaziyette durmaktadır.

Aurora Kralı'na ait bir çizme.

BÖLÜM ELLİ

Odanın sessizliğinde kalbimin her gümbürtüsünü duyuyorum.

Rion sırttıktan sonra eğilip sandığı alıyor ve manavdaki bir elmanın rahatlığıyla elindeki ağırlığı test ederken ağzım dehşetle açılıyor. Ona doğru hamle yapmak istiyorum ama bunun nafiye olacağını biliyorum.

"Nadir," dedi Rion. "Onu nerede bulabileceğimi söylediğin için çok teşekkür ederim."

Bu sözler beynimde pır pır ederken bir an düşüncelere dalıyorum.

Yüzü kül rengi olmuş Nadir'e bakıyorum.

Başımı iki yana sallıyorum ve bir elimi önüme uzatarak bir adım geri çekiliyorum. Büyüm damarlarımda uğulduyor, kollarımda şimşek izleri dolaşüyor ve parmak uçlarımdan kıvılcımlar saçıyor. Kapı açık ve nihayet tüm gücümü topladım ama bu Aurora Kralı'na karşı koymak için yeterli mi?

Rion elindeki sandığı fırlatır ve yakalar, ağzında yavaş bir gülümseme yayılır. Ne olduğunu biliyordu ve başından beri onu arıyordu. Benden istediği şey bu muydu?

İşte o zaman Nadir'le bir kez daha bakışıyoruz.

"Lor. Koş," diyor ve sonra ikimiz de dönüp odanın diğer ucundaki kapıya doğru fırlıyoruz.

Rion'un az önce Nadir'e söylediklerini tam olarak çözecek kadar aklım yokken, arkamdan bir büyü patlaması fırlatarak

Hasar. Yanlış duymuş ya da yanlış anlamış olmalıyım. Yapmazdı... Yapamazdı...

Büyüm kralınkiyle çarpışıyor, kil gibi içine batıyor, yumuşak ve şekillendirilebilir, genişliyor ve daralıyor. Nadir'inkinden farklı. Onun büyüü ipek gibi hissettirirken, bu bana daha çok bataklığı hatırlatıyor.

Koşuyoruz, uzak taraftaki kapıdan içeri dalıyoruz ve bizi aşağıya, karanlığın içinde kaybolan bir dibe doğru inen sarmal bir merdiven karşılıyor. İkimiz de korkuluklara atlıyoruz ve Nadir beni kendine doğru çekiyor, midem boğazımı tırmalarken düşmeden önce bir kolunu belime doluyor.

Yere çarpmadan hemen önce, inişimizi yavaşlatmak için mavi ve yeşilden oluşan yarı saydam bir bulut kullanıyor ve bizi zararsız bir şekilde yere indiriyor. Başka bir kapı bizi sarayın alt katlarında bir yerde sessiz bir koridora bırakıyor. Willow'un çizimleri sayesinde bu rotayı belirlemiştik ama yaptığımız tüm planlar aklımdan uçup gitti.

Onu nerede bulabileceğimi söylediğin için çok teşekkür ederim.

"Bu taraftan," diyor Nadir ve ben de onu koridorların kıvrımlı labirentinde takip ediyorum.

"Ne taraftan?" Ben soruyorum. "Kayıp mı olduk?"

Gitmeden önce çalıştığımız çizimi hayal etmeye çalışıyorum. Gitmemiz gereken yolun bu olmadığına eminim.

Onu nerede bulabileceğimi söylediğin için çok teşekkür ederim.

"Hayır," diyor Nadir inançla.

Bir sonraki nefeste, renkli bir ışık patlaması aramızdan fırlıyor, koridorun sonuna çarpıyor ve bize doğru ok gibi fırlayan kaya ve mermer parçaları gönderiyor. Eğilip başımı kapatıyorum ve omzumun üzerinden bakınca Aurora Kralı'nı elinde Kalp Sandığı'yla görüyorum.

"Bu taraftan!" Nadir bileğimden tutup beni başka bir koridora çekerek sesleniyor. Rion bizi takip ediyor. Büyüü duvarlardan ve tavandan daha fazla sekiyor ve düşen moloz ve taşlar sırtıma ve omuzlarıma çarpıyor. Planının beni öldürmek mi yoksa sadece yakalamak mı olduğundan emin değilim, ama her ne ise, her iki şansı da göze alamam.

Koridorlarda birbirimize büyü savurarak ilerliyoruz. Kolumu sıyrıp kumaşı yakan ve bir damla kan akıtan mor bir ışık patlamasının keskin yanığını hissediyorum. Bağırıyorum, daha fazla kırmızı yıldırım ateşliyorum. Üzerinde herhangi bir kontrolüm yok ama en azından kolumu çekip çıkarıyormuşum gibi hissetmiyorum.

damarları aramak için.

Bu yüzden körü körüne ateş ediyorum, hassasiyet eksikliğimi ham, kaba kuvvetle telafi edebileceğimi umuyorum.

Rion'un ışığı büyümüzle çarpışıyor ve başımıza kaos yağıyor.

Atlas'ın sarayını yok ediyoruz ama bu konuda çok fazla suçluluk hissetmekte zorlanıyorum.

Bir köşeyi daha dönüyoruz ve sonra bir kapıya gelmeden önce bir tane daha. Nadir kapıya çarpıyor ama kapı kıpırdamayı reddediyor. Rion'la yüzleşmeyi planlayarak arkamı dönüyorum ama koridorun diğer ucu sessiz.

"Onu kaybettik mi?" Ben soruyorum.

"Bundan şüpheliyim," diye homurdanıyor Nadir kendini tekrar kapıya doğru atarken. Bu kez kapı onun ağırlığıyla açılır ve yukarı doğru spiral çizen başka bir merdiven ortaya çıkar. "Hadi gidelim."

Eminim gelmeyi planladığımız yol bu değildi.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken Nadir beni elimden tutup sürüklüyor. Aşağıdan bir patlama sesi geliyor ama hızımızı kesmiyoruz. Sandığı kaybettik. Gemiye *ben* kaybettim. Ayna onu bana bir sebepten dolayı verdi ve şimdi Rion'un elinde. Sonra tacı da taht odasında düşürdüğümü hatırladım. Bir hıçkırıkla boğuluyorum, her şeyi ne kadar berbat ettiğimin bilgisiyle sarmal oluyorum.

Etrafımızdaki hava kararmaya başlıyor, sanki biri pencerenin üzerine tül örtüyormuş gibi. Başımı sallıyorum, temizlemeye çalışıyorum, o sırada siyah bir duman pufu etrafımı sarıyor, tenime sürtünüyor. Ağzıma doluyor ve ben kekeleyip öksürürken boğazımdan aşağı iniyor. Ama bu duman değil. Daha yoğun bir his, ciğerlerimin içini kazıyan parmaklar gibi.

"Nadir," diye boğulmaya çalışıyorum ve sonra ikimiz de başka bir kapıdan içeri düşüp mermerin üzerine yığılıyoruz, karanlık nihayet dağılana kadar ikimiz de debeleniyoruz. Bir an tavana bakıp nefesimi toplamaya çalışıyorum. Yine ana katlardan birindeyiz, Güneş Sarayı'nın yaldızlı parlaklığıyla çevriliyiz.

"Devam etmeliyiz," diyor Nadir, ayağa kalkıp beni ayağa kaldırarak. "Sen iyi misin?"

"Sanırım öyle."

Kendimizi birden fazla yöne açılan geniş kemerli kapıları olan büyük bir açık alanda bulduk. Üstümüzde berrak bir kubbe, gri gök gürültülü gökyüzünü ortaya çıkarıyor. Nadir yine elimi tutuyor ve koşmaya başlıyoruz,

en uzak açıklığa doğru ilerlerken, bir figür önümüze çıktı.

Aurora Kralı'nın etrafı muhafızlarla çevrilmiş durumda ve odanın ortasında kayarak duruyoruz, etrafımızı sardıklarını ve her birinin kalbimize nişan almış bir yay tuttuğunu fark ediyoruz.

Panikle etrafımda dönüyorum ve sayıca tamamen az olduğumuzu görüyorum. Üzerimizde eğitilmiş en az yüz arbalet var ve büyüümün tüm gücüyle bile hepsini alt edecek kadar hızlı olmadığımı biliyorum.

Rion kıkırdayarak yaklaşırken Nadir ve ben sırt sırta duruyoruz.

Sandığı hâlâ elinde tutuyor ve ben de ona doğru dönüyorum.

"Ne istiyorsun?" Soruyorum ve yüzü yavaş, kedi gibi bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Çok fazla şey var," diyor başını eğerek. "Ve sen de onları elde etmeme yardım edeceksin, Kalp Kraliçesi."

Son iki kelimeyi söyleme şekli boğazıma safra kaçmasına neden oluyor. Rion sandığı havaya kaldırıyor ve ben de ona ateş ediyorum ama o parlak siyah taşla büyüümü engelliyor. Sandık şimşegimi emerek kırmızı bir aurayla parlamasını sağlıyor.

Dehşet içinde bir adım geri çekildim. Her şey bundan daha yanlış gidemezdi.

O kara duman tekrar etrafımızı sararken Rion elinin tembel bir hareketiyle "Yakalayın onları," diyor.

Nadir, gözlerime, burnuma ve ciğerlerime sis dolduğu için anlayamadığım bir şeyler bağıyor, biri bileklerimi arkamdan kelepçelemeden önce kaba eller beni tutuyor.

Sonra, son on iki yıldır taşıdığım her umut ve her hayal kalbimden süzülüp aşağı, aşağı, aşağı süzülürken Güneş Sarayı'ndan sürükleniyoruz.

BÖLÜM ELLİ BİR

GABRIEL

Göğsümü tutuyorum, nefesim kısa ve acı dolu soluklarla kesiliyor. Tyr'a uzanırken vücudum ikiye bükülüyor. Etrafımızı bir pandemonium dalgası sarıyor, ancak gürültü kulaklarımdaki çınlamaya karşı uzak ve boğuk. Görüşüm titreşen kalabalığın renk cümbüşüyle karışırken odaklanamıyorum.

"Bizi serbest bırak," diye yalvarıyorum, parmaklarımı tuniğinin kumaşında dolaştırarak. "Emri ver. Bizi bundan kurtar."

Tyr bana bakıyor, gözlerinde tereddüt titreşiyor.

Atlas şimdi bize doğru fırtına gibi esiyor, yüz ifadesi yıkım, intikam ve savaştan bahsediyor. Bir gök gürültüsü yeri sarsacak kadar güçlü bir şekilde yankılanıyor. İnsanlar çılglık atıyor, ancak dehşetlerinin kaynağını tam olarak ayırt edemiyorum.

Muhafızlar ayaklanan kalabalığın bizi merkezinde tüketmesini engellemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Aphelion'un atan kalbi yavaşlıyor, nabızı durgunlaşıyor. Yanımda yeni bir kalp getirdim. Ellerini kaplayan ihanet kanıyla kararmamış bir kalp.

Apricia gözlerini kocaman açarak Atlas'ın arkasından geliyor ve o bile birkaç saniyelik mutluluk için susmak zorunda kalıyor.

"Tyr!" Yavaş yavaş kapanan ciğerlerimin arasından nefes alıyorum.

"Sakın buna cüret etme!" Atlas amacımı anlayarak tısladı. "Eğer bunu yaparsan, yemin ederim bu onun bu dünyadaki son anları olacak." Beni işaret ediyor, anlamı açık.

Ben dizlerimin üzerine çöküp karnımı ve göğsümü kavrarken, organlarım ters yüz olurken Tyr yine tereddüt ediyor. Diğer gardiyanlarım da daha iyi durumda değiller, onlar da gerçek krallarıyla dayanışma içinde duruyorlar, kaşları terliyor ve içleri burkuluyor.

Ama ben hepsinin en büyük hainiyim.

Bunu başımıza ben getirdim.

"Fark etmez," diye mırıldanıyorum. "Ben zaten ölüyüm. Tyr. Lütfen. Bunu kendin için yap. Bunu krallığın için yap."

Gözlerindeki çatışmaya tanık oluyorum. Bir zamanlar çok parlak olan donuk gri renk. Atlas yıllarca onu istismar etmiş ve travma yaşatmış. Bir zamanlar tanıdığım adam artık kırık dökük, içi boş bir mezar. Özgüveni toz zerreciklerine dönüşene kadar dövülmüş ve zarar görmüş.

Atlas, Tyr'ın yakasına yapışıyor. Eskiden boyları birbirine denkti, ama şimdi Tyr küçük kardeşinin yanında bir çocuk gibi görünüyor.

"Buna pişman olacaksın," diye tıslıyor Atlas. Yüzü zehirle çarpılmıştı ve tüm çalkantılı yıllarımız boyunca sahte altın Güneş Kralı'nın hiç bu kadar çirkin görüldüğünü görmemiştim. Kalın gri bulutlar birbiri üzerine yuvarlanırken başımızın üzerinde bir gök gürültüsü daha patlıyor.

Görüşüm kararmaya başlarken tekrar "Tyr," diye fısıldıyorum. Bunu söylemesine ihtiyacım var. Kendi iyiliğim için değil, çünkü şimdi ölürsem sadece Atlas ve Tyr kalacak, bir zamanlar kalbimi adadığım adamı koruyacak kimse kalmayacak.

Yine de Tyr bir şey söylemiyor ve ben de söylemeyeceğini anlıyorum. Atlas onu o kadar etkisi altına almış ki kurtulmak için mücadele edemiyor. Bunca yıl hepimiz için mutlu bir son olmasını umarak mücadele etmiş olsam da, sonunda sonun geldiğini anlıyorum.

Ben öleceğim ve Atlas Lor'u bulacak ve çok uzun zamandır göz diktiği tacı almak için Tyr'dan kurtulmak için ne gerekiyorsa yapacak. Aphelion halkının sırrını öğrendikten sonra onu nasıl affedeceğinden emin değilim ama Atlas her zaman bir ikna ustası olmuştur. Bir yolunu bulacaktır.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum, bayılmamak için kendimi zor tutuyorum. Neye tutunduğumu bilmiyorum ama kulaklarıma dolan ölümün son fısıltılarına karşı mücadele ediyorum.

Yere yığılmadan önce son bir kez "Tyr," diye nefes alıyorum.

"Onları serbest bırakıyorum," diye yumuşak ama kararlı bir ses geliyor bir an sonra ve hayal görüp görmediğimi merak ediyorum. Başımı kaldırıp Atlas'ın yüzünün öfkeden dehşete dönüşmesini izliyorum.

On yıllardır ilk kez, Tyr'ın gözleri sadece anılarımın en derin katmanlarında hatırladığım o kıvılcımla parlıyor. Omuzları geriye doğru geriliyor ve kaburgalarımın sızarken kalbimi parçalayan bir bakışla kardeşini iğneliyor.

"Seni ve sırlarını koruma yemininden onları azat ediyorum Atlas."

Ve işte o zaman gökyüzü açılır ve yağmur yağmaya başlar.

Göğsümün etrafındaki mengene anında gevşiyor ve ciğerlerime hava dolunca derin bir nefes alıyorum. Nefes nefese yere uzandım ve kendimi yukarı itmeme biraz zaman aldı.

"Muhafızlar!" Etrafımızda kaos büyürken Atlas bağırıyor. Geri çekiliyor, uzaklaşıyor. "Muhafızlar! Tutuklayın onları!"

Bana ve diğer gardiyanlara işaret ediyor; şimdi hepsi kılıçlarını çıkarmış ve sahte krallarına doğrultmuş durumda. Yağmur başımızı dövüyor, giysilerimizi ve zırhımızı ıslatıyor.

"Tutuklayın onu! Bunlar yalan!"

Kanıtlar burada herkesin önünde dururken Atlas'ın kimi kandırdığını düşündüğünden emin değilim. Tökezleyerek geri dönüyor ve Apricia'ya çarpıyor. Adam ayağını çiğnediğinde Apricia çığlık atıyor ve bu onun dilini serbest bırakıyor gibi görünüyor.

"Neler oluyor?!" diye bağırıyor, makyajı yüzünden akıyor ve süslü saç modeli ıslak bir krep kadar düz. "Bilmek istiyorum!"

"Muhafızlar!" Sırtımdan kılıcımı çekip Tyr'ın önüne geçerken nihayet yeniden nefes alabildiğim için bağırıyorum.

"Gabriel!" Atlas bağırır. "Bunu bana yapar mısın?"

Bu sözler içimde bir şeyleri gevşetiyor ve ona doğru fırlayarak Atlas'ın yanağına çarpan bir sol kroşe savuruyorum. Parmak eklemlerimin altındaki kıkırdağın çöktüğünü hissediyorum ve sonra ona saldırıyorum, altımda çırpınırken yüzüne ve vücuduna darbeler yağdırıyorum. Hayatımda hiç bu kadar sinirli olmamıştım.

"Seni canavar!" Yüzümü kaplayan yağmurla karışan sıcak gözyaşlarını hissederek çığlık atıyorum. "Bunların hiçbirisi için seni asla affetmeyeceğim! Sen

Bize eziyet ettin! Bizi tutsak ettin! Seni lanet olası pislik! Yapacağım son şey olsa bile seni yok edeceğim!"

Burnuna öyle sert bir yumruk atıyorum ki kemik çıtırtılarını duyuyorum, ardından yüzüne kıpkırmızı bir nehir gibi kan fişkırıyor ve tüm günahlarımızla lekeleniyor.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye tıslıyor Atlas bir ağız dolusu kanın içinden. "Buna pişman olacaksın, Gabriel."

Şimdi bile beni kontrol edebileceğini düşünüyor.

"Sence umurumda mı? Kaybedecek neyim kaldı Atlas?"

Sonunda, beni tekrar saldırmaktan alıkoymak zorunda kalan diğer iki gardiyan tarafından çekilip alındım.

"Tutuklayın onu!" Bağırıyorum. "O Aphelion'a ihanet etti!"

Atlas geri çekilirken muhafızlar etrafını sarıyor, korku nihayet gözlerine yerleşiyor.

Apricia hâlâ çılgılık atıyor ve kalabalık kontrolünü kaybetmiş durumda. Belli belirsiz, yanık kokusunun ve havada asılı duran dumanın farkına varıyorum. Yağmur bizi göklerden cezalandırmaya devam ederken dünyalar yıkılıyor ve çılgınlık yankılanıyor.

Lor ve Nadir'in nerede olduğunu merak ediyorum. Tüm bunlar ihtiyaç duydukları dikkat dağınıklığını mı sağladı?

Düşüncelerim, kalabalığın arasından yankılanan bir patlama sesiyle kesiliyor. Güneş Sarayı'nın tüm çatısı patlıyor, camlar her yöne uçuşuyor. Bunun taht odasının üzerindeki kubbe olduğunu fark ediyorum. Gökyüzü, fırtınanın beyaz pürüzlü çizgileriyle karışan parlak kırmızı şimşek çatallarıyla doluyor. Çatırdıyor ve dans ediyor ve bu manzara o kadar şaşırtıcı ki herkesi sessizliğe gömüyor.

Tepemde daha fazla şimşek çakmasını izlerken, bunun Lor olması gerektiğini anlıyorum.

Kalp Kraliçesi'nin büyü hakkında hikayeler duymuştum.

Ve işte burada, neredeyse üç yüz yıl sonra geri döndü.

Bunun beni neden bu kadar rahatlattığından emin değilim.

Boğazım düğümleniyor. Lor gerekeni yaptı. Onunla garip bir şekilde gurur duyuyorum.

Şimşek bir an sonra kesilir ve herkesin kendine gelmesi birkaç saniye sürer.

Atlas'ın bakışları gökyüzünden bana doğru kayıyor. Onu yere düşürdüğüm yerde yatıyor, altın ceketinin önünü kan kaplamış.

"Gabe," diyor, gözleri yaşlarla doluyor ama manipüle etmiyor.

Bu sefer ben. Yalanlarının dikenli meyvelerini yutmaktan bıktım.
Başında duruyorum ve yüz ifadesi teslimiyetle buruşuyor.
"Bu iş bitti Atlas," diyorum kılıcımın ucunu onun boğazına
dokundurarak. "Çok yaşa gerçek kral."

ELLI İKİNCİ BÖLÜM

LOR

"Lor." Bir ses bana fısıldıyor ve gözlerim açılıyor. Işık parlak ama yumuşak, sanki buzlu pencere camlarından süzülüyormuş gibi. "Lor. Uyan."

Yer değiştirirken inliyorum, vücudum gergin ve ağrıyor. Sert bir zeminde yatıyorum ve birisi görüş alanıma girip yumuşak bir el yanağıma hafifçe dokunduğunda gözlerim yukarı kayıyor.

Odaklanmaya çalışıyorum ama karşımdaki her kimse bir görünüp bir kayboluyor, koyu renk saçlı ve soluk tenli bir kadın formundan, kafası tıraşlı ve zeytin tenli bir adam formuna dönüşüyor. Çok fazla insan bir arada bulanıklaşıyor ve eksenim yana doğru eğilirken başım dönüyor.

"Sonunda sizinle tanışmak çok güzel," diyor figür, bir düzine oktavda dalgalanan bir sesle -yüksek ve alçak, yumuşak ve güçlü. "Kalkmana yardım edelim."

Kolumdan tutup beni oturur pozisyona çektiler.

"Kimsin sen? Neredeyim ben?"

"Evanescence'ın içindesin," diyorlar ve bu kafamdaki tüm alarm zillerini çaldırıyor.

"Ben... öldüm mü?"

Hatırladığım son şey ciğerlerimi dolduran o kokuşmuş siyah duman, Nadir'in bağırması ve ardından Rion'un askerlerinin beni bağlaması.

"Hayır, ölmediniz," diyor figür. "Biz Empyrium'uz."

Kafamı çarpmış olmalıyım ya da Rion beni susturmak için halüsinojenik ilaçlar verdi ve şimdi rüyamda Evanescence'da garip bir hayaletle ya da bu her neyse onunla birlikte olduğumu görüyorum.

"Um... tamam mı?"

Sabırla gülümsüyorlar ve sonra ayağa kalkmak için itiyorlar, bir el uzatıyorlar. "Gelin. Sana göstereceklerimiz var."

Uzattıkları parmaklarına bakarken burnum kırılıyor, bir elden diğerine dönüşmelerini izliyorum. "Bu gerçek mi?"

Başlarını sallarlar. "Bu gerçek, Lor."

İnançsızlığımı bastırarak uzanıyorum ve beni yukarı çekmelerine yardım etmeden önce ellerini tutuyorum.

Duvarları ve zemini soluk gri ve beyaz mermerle kaplı dairesel bir odanın içinde duruyoruz. Kemerli pencereler bizi çevreliyor, yumuşak güneş ışığıyla parlıyor.

Yedi kişi daire şeklinde birbirlerine bakarak duruyor. Onları inceliyorum, bazılarının daha önce tanıştığım insanlara benzediğini fark ediyorum.

"Neler oluyor?" diye sordum. İçimden bir ses bunun bir rüya olmadığını söylüyor.

"Günlerin Başlangıcına tanıklık ediyorsunuz," diyor yanımdaki Empyrium. "Burada gördüğün kişiler, İlk Çağ'ın sonunda Ouranos'a hükmeden insan kral ve kraliçelerdir."

Empyrium'un açıklamasına devam etmesini beklerken, bana izlemem için işaret ediyorlar.

"Topraklarınız acı çekiyordu," diyorlar. "Lanetler ve vebalar. Açıklaması olmayan hastalıklar. Hepsi halkının sağlığı için savaşıma çalıştı ama faydası olmadı."

Nerissa'nın dün oturma odasında anlattığı, büyüünün çıldırmasıyla ilgili hikâyeyi hatırlıyorum. En azından dün olduğunu düşünüyorum. Şu anda bunu söylemek biraz zor.

"Büyü taşıdığı için mi?" diye sordum.

Empyrium başını sallar. "Aynen öyle. Çok fazla olmaya başlamıştı, bu yüzden

yedisi bir arada." "Peki ya sen?"

"Biz sizin tanrılarınız"
diyorlar. "Ama Zerra bizim tanrımız değil mi?"

Başlarını sallarlar. "Tam olarak değil. Hayır."

Daha fazlası için ağzım açık bekliyorum ama Empyrium önüme bakıyor.

"Bak, burada daha fazla şeye ihtiyacım olacak. Burada ne yapıyorum ben?"

Neler oluyor? Tüm bunlar çok gizemli, ama hatırladığım son şey can düşmanım tarafından kaçırıldığım ve eğer ölmediysem, o zaman gerçekten geri dönüp bu saçmalıklarla uğraşmam gerekiyor."

Bu tanrıların yanında küfür etmenin neden yanlış geldiğinden emin değilim ama son anda kendimi düzeltiyorum.

Bakışları bana kayıyor ve gülmemeye çalıştıklarına yemin edebilirim.

"Anlaşıldı," derler. "Seni temin ederiz ki burayı ziyaret etmene degecek Lor. Zerra halkınızın inandığı gibi bir tanrı değil. O bizim elçimiz oldu. Dünyanız bizim tarafımızdan yönetiliyor. En çılgın hayallerinizin ötesinde yüzlerce kıtayı, dünyayı ve galaksiyi yönetiyoruz."

Ben bu sözleri düşünürken elimi tutup beni daha yakına çekiyorlar. Sanırım mantıklılar? Böyle bir şeyi hiç duymadım ama bu yaygın bir bilgi olmadığı anlamına gelmiyor. Ouranos'un tarihi hakkında bildiklerim bir yüksüğe sığabilir ve bu son birkaç ayda öğrendiğim her şeyden sonra bile geçerli.

"Hayır, Ouranos halkı bizim kim olduğumuzu bilmiyor"

diyorlar. "Zihnimi okuyabilir misin?"

"Hayır. Tam olarak değil, ama ne düşündüğünüzün yankılarını alabiliyoruz." "Bu biraz ürkütücü."

Yine bir gülümsemeyi zapt etmeye çalışıyor gibiler. "İyi iş çıkaracaksın Lor."

"Neyi iyi yapmak?"

Soruma cevap vermek yerine ellerini uzattılar. "Kralları ve kraliçeleri buraya topladığımızda, her birine bir hediye verdik. Elbette bunları biliyorsunuz. Ouranos'u büyüye bağlamak için kullanılan Yedi Eser, böylece büyü onların kontrolü altına girecek ve artık onları tüketmeyecek."

"Yaptıkları şey bu mu?"

"Birkaç başka şeyin yanı sıra, ama asıl işlevleri

İnsanları büyüyle buluşturmak ve onları Yüce Fae'ye yükseltmek nesiller boyunca onların ana görevi olmuştur."

"Peki sonra ne olacak?"

"Büyünün aktarılabilmesi için her hükümdardan kendilerini Esere bağlamaları istenirdi. Hayatları onunla bütünleşecek ve öldüklerinde sonsuza dek onunla birlikte kalacaklardı."

Bu düşüncenin yerleşmesine izin veriyorum. "Bu yüzden benimle konuşuyorlar. Yaşıyorlar."

Başlarını eğiyorlar, bu hareket zarafetiyle bir kediye andırıyor.

"Bir bakıma. Bedenleri çoktan gitti ama zihinleri kaldı."

"Bu kulağa... rahatsız edici geliyor." Omuz silkiyorlar.

"Bilemeyiz."

"Peki, herkes kim?" Çemberin etrafına bakıyorum, altın rengi iç çamaşırı giymiş, bronz tenli bir kadın dikkatimi çekiyor. "Aphelion'dan mı?"

Başlarını sallıyorlar. "Öyleydi. O alınıp buraya getirildiğinde eşi benzeri görülmemiş boyutlarda bir sıcak hava dalgası yaşanıyordu."

"Peki ya diğerleri? Peki ya Kalp?" Tam başlarının üzerinde yavaşça dönen yedi nesne belirirken soruyorum. Siyah saçlı, kırmızı bir elbise giymiş bir kadın Kalp Tacı'nın altında duruyor.

"Kraliçe Amara'nın halkına Uyku hastalığı denen bir hastalık musallat olmuştu. İnsanlar derin bir uykuya dalıyor ve bir daha uyanamıyorlardı."

"Bu korkunç bir

şey." "Öyleydi,"

diye hemfikir

oldular.

"Yani Crown'ımın içinde yaşayan kişi o mu?" Bu iş gittikçe garipleşiyor.

"Özünde," diyor Empyrium, "anıları ölümlü yaşamlarına ait olmasa da."

"Şimdi ne oluyor?" Ben soruyorum.

"İçlerinden birinin liderlik etmesi istendi. Birinin gönüllü olarak Evanescence'da kalmasını ve Ouranos ve halkı için ilahi tapınmanın sembolü olmasını, hafızanın ötesine uzanacak belirsiz bir süre boyunca burada yaşamasını istedik. Diğerleri güç nesneleriyle birlikte evlerine dönmekte ve doğal sonlarına kadar hayatlarının tadını çıkarmakta özgür olacaklardı.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, çok az kişi kurban olma şansına atladı. Onlara sadece ölümsüzlük ve büyü teklif edilmiyordu.

kendileri için değil, insanları için. Ve hiç kimse evini terk etmek istemedi."

Çemberin etrafında duran yedi hükümdarı izliyorum. Dönüşümlü olarak birbirlerine ve dairenin ortasında duran İmparatorluk'a bakıyorlar. Hiçbir şey duyamıyorum, ama Empyrium'un içlerinden birinin kendini feda etmesini istediği anın bu olduğunu hissediyorum.

Ses olmadan bile aralarındaki gerilimi hissedebiliyorum.

Sonunda adamlardan biri öne çıkıp elini kaldırıyor. Uzun siyah bir pelerin giyiyor, koyu renk saçları ve gözleri o kadar tanıdık ki göğsüme bir duygu çapağı saplanıyor.

"Aurora Kralı Heric," diye fısıldıyor Empyrium. "Güç onu cezbedi. Teknik olarak bir tanrı olmasa bile, bir tanrı olarak tapınmanın ne anlama geleceğinin vaadi."

Herkesin Heric'in konuşmasını dinlediğini, ağzının sessiz bir sesle hareket ettiğini izliyoruz.

"Ama biz onu reddettik" diyorlar.

"Neden?" Bakışlarımı yedi cetvele odaklayarak soruyorum.

"Ona yüzeyde ihtiyaç vardı." Empyrium duraklar. "Ve biz onun bu rol için uygun olmadığını düşündük."

"Neden olmasın?"

"Kalbi... karanlıktı."

Aurora Torch'un bana Rion hakkında aynı şeyi söylediğini hatırlıyorum.

Heric'in yüzünde öfkenin parlayışını izliyorum - öfkeyle karışık bir öfke. Çemberin etrafına bakıyor ama kimse onun suçlayıcı bakışlarına karşılık veremiyor. Hışımınla yerine geri dönüyor ve sonra odaya bakacak şekilde dönüyor, o sırada sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor. Gözlerinin derinliklerinde savaş vaadini görüyorum.

Sonunda Aphelion kraliçesi yavaşça elini kaldırdığında herkes birbirine bakmaya devam eder. Kendinden emin olmadığı bellidir, omuzları yuvarlanmış ve koluyla karnını kapatarak bir öz bilinç duruşu sergilemektedir.

Kolunu hızla tekrar indirirken herkesin yüzündeki rahatlamayı izliyorum ama Heric gözlerinde aynı kan dökme vaadiyle ona bakıyor.

Kadın Empyrium'la konuşuyor, ben onun kendine güvenini bulmasını izlerken omurgası dikleşiyor.

"Bu Zerra mı?" Ben soruyorum. "Zerra Aphelion'dan mıydı?" Empyrium başını sallıyor.

"Neden Kral Herric değil de o?"

Empyrium duraksar, bir sonraki adımda ne söyleyeceğini düşünür.

"O iyi bir kraliçe değildi. Diğer hükümdarlar topraklarına yardım etmek için her şeylerini ortaya koyarken, Zerra sadece kendi istek ve ihtiyaçlarını karşılamayı tercih ederek sırtını döndü."

"Peki neden böyle birinin herkese liderlik etmesini istiyorsunuz?"

"Daha iyi olmak istediğini hissettik ve onda bu zorluğun üstesinden gelme yeteneği gördük. Ayrıca, Herric gibi, diğerlerine de evde ihtiyaç vardı. Kraliçeliği onu özlemeyecekti. Zerra'nın yerine bir başkası atandı ve Kral Cyrus uzun yıllar hüküm sürmeye devam etti."

Burnumun kenarını sıkıyorum, duyduğum her şeyi sindirmekte zorlanıyorum. Her şey böyle mi oldu?

"Hükümdarlar gönderildi ve Herric evine döndü, ancak kendisine dağıtılan el ile yetinmeyecekti. Ve böylece karşıt güçte nesneler yaratarak Eserlerin büyüüne karşı koymaya başladı. Yıllar süren araştırma ve avlanmadan sonra, virülans adını verdiği bir malzeme buldu."

"Virülans nedir?"

"Bu, diyarlardaki büyüünün antitezidir. Eğer büyüünüz ışıksa, o zaman karanlıktır."

"Siyah taş bu mu?" Ben soruyorum.

Başlarını sallarlar. "Gerçekten de. Zerra'nın suretinde altı tane ark yaptı, ondan öyle nefret ediyordu ki. Onu almak için dağların en derin yerlerini kazdı, işçilerini ölüme itti, krallığını neredeyse yıkıma sürükledi. Bu onu çarpıttı, başka bir şeye dönüştürdü."

"Ve böylece düştü, istemeden de olsa kendini gölge ve külden oluşan bir dünyaya hapsetti ve burada yalnız, boş egemenliğine hükmetti. Bir tanrının gücünü aradı ama lanetlenmişlerin ruhlarının bekçisinden başka bir şeye dönüşmedi. Yüzeyde yaşayanlar onu Yeraltı Dünyasının Efendisi olarak anıyor."

Empyrium'a bakıyorum, bu bilgi parçalarını düzenlemekte zorlanıyorum.

"Ama arklar geride bırakılmıştı; hükümdarların her birine birer tane göndermiş, evlerindeki büyüü kontrol etmeye ve güçlendirmeye yardımcı olacaklarını iddia etmişti. İlk günlerde onu kontrol altına almakta zorlanmışlardı. Büyü vahşiydi ve

ve işler daha iyiye gitmeden daha da kötüleşti. Bu yüzden bu can simidine uzandılar ve gemileri fütursuzca kullandılar. Zerra'nın kuklasını barındırmak için yapılmış altı tabut. Ve hükümdarlar büyülerini sandıklar aracılığıyla her yönlendirdiklerinde, onu yavaşça öldürüyorlardı."

"Altı ark," diyorum Nerissa'nın araştırmasını hatırlayarak. "Yedi değil."

"Herric'in kendisi için bir taneye ihtiyacı yoktu," diyorlar. "Elinin altında dağlar kadar öldürücülük vardı."

Başımı salladım ve sonra sordum: "Ama neden bu konuda bir şey yapmadınız?"

"O zamana kadar yolumuza devam etmiştik. İlgilenmemiz gereken başka şeyler vardı ve sen varlığımızın enginliği içinde sadece bir toz zerresisin."

Alaycı bir ses çıkardım. "Oh, ne güzel."

Neredeyse tekrar gülümsüyorlar.

"Peki sonra ne olacak?" Her kelimeye asılarak soruyorum.

"Bu yüzden Zerra onları bulup yok etmeye çalıştı. Bu onun tek odak noktası oldu. Sadece kendini kurtarmakla ilgileniyordu. Daha iyisini yapma arzusunu yanlış değerlendirmişiz. Eski alışkanlıkların ne kadar zor öldüğünü asla hafife almayın."

"Arklara kendi başına ulaşamayacağını anladığında, onları bulmalarına yardım etmeleri için bir grup Yüksek Fae seçti."

"Rahibeler," diyorum.

"Evet. Kardeşliği kendi suretinde yarattı ve onlara arkları aramalarına yardımcı olacak bir büyü biçimi verdi." Ağızları birbirine bastırıyor. "Ama onların bağlılıklarını manipüle etti ve arayışlarında hızla kontrolden çıktılar. Onlara çok fazla güç verdi ve bu da zihinlerini zehirledi."

Nadir'in bana rahibelerin onun adına nasıl korkunç eylemler gerçekleştirdiklerine dair anlattığı hikâyeleri hatırlıyorum.

"Oh," dedim.

"Çok fazla hata yaptı," diyor Empyrium hayal kırıklığına uğramış bir ses tonuyla.

"Onu buna sen zorladın, değil mi?" Bu bana bir yan göz kazandırdı ama başka bir yorum yapmadı. "Peki ya şimdi? Tüm bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Bu roldeki zamanı geçti. Değersiz olduğunu kanıtladı ve artık büyüyü kontrol altında tutacak kadar güçlü değil."

"Yani başka birinin Zerra olması mı gerekiyor?" Ben soruyorum.

Empyrium başını öne eğer. "Şey, kendi güçlerini kullanmakta özgür olurlar."

isim."

"Kim?" Bilinçaltımın uçurumlarında bir önsezi hissi karıncalanarak soruyorum.

Yüzlerini bana dönüyorlar ve ben onların değişen gözlerinde bütün bir evrenin derinliklerini görüyorum. Bu anın ötesindeki yılları, dünyaları ve yaşamları.

Onlar sonsuz ve *ben* sadece evrende savrulan bir toz zerresiyim.

"Onunkinden daha iyi bir kalbi olan biri. Halkı için savaşmış ve Ouranos için ve onun en karanlık köşelerinde kök salmış kötülüğe karşı savaşacak biri. Atalarının günahları yüzünden çoktan lekelenmiş bir tacın sadece gölgesine sahip biri."

Duraklıyorlar ve etrafımdaki hava duruluyor, bana hüznü bir gülümseme verirken karanlık duman dalgaları gibi toplanan belirsiz bir kadere dönüşüyor.

"Belki de... kraliçeliği olmayan bir kraliçe."

ELLI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hareketin salınımı beni bilinçsizlikten uyandırıyor. Bir şeylerin ters gittiğinin ilk göstergesi omuzlarımın sıkışması. Ellerim arkamdan bağlı ve yanımdan aşağıya ağırlık yayacak şekilde yatıyorum.

Düşüncelerimi boğan örümcek ağlarından kurtulmaya çalışarak hızlıca göz kırpiyorum.

Neredeydim ben? Hepsi bir rüya mıydı? Gerçekten Ouranos'un tanrılarıyla mı konuştum?

Başka bir sarsıntı beni şimdiki zamana geri sürüklüyor. Bir arabanın içinde yatıyorum. Gökyüzü mavi ve yağmur durdu. Neredeyiz biz? Ne zamandır dışarıdayım? Kaybolduğumuzun farkında olan var mı?

Aphelion'da neler olduğunu merak ediyorum. Willow ve Tristan nasıl? Cebrail ve krala ne oldu? Nadir *nerede*?

Tüm bu soruların şu anda dikkatimi dağıtmasına izin veremem. Buradan çıkmam gerek. O zaman Evanescence'daki o garip karşılaşmanın olaylarını çözebilirim, ancak bunların hiçbirinin gerçek olduğundan emin olamam.

Yavaşça gözlerimi aralıyorum, kimsenin uyanık olduğumu fark etmemesini umuyorum. Askerler atların üzerinde yanımda yürüyor, vücutlarının üst yarısı kenarın üzerinden görünüyor.

Dört bir yanım Aurora Kralı'nın muhafızlarıyla çevrili.

Nadir de bağılı mı yoksa beni bir kez daha Aurora'ya götürürken babasının yanında mı? Rion'un sözleri kafamın içinde çınlıyor.

Onu nerede bulabileceğimi söylediğin için çok teşekkür ederim.

Daha fazla kelime gümüş bir çanın lanetleyici netliğiyle bana geri geliyor.

Bu yolda sadece kalp kırıklığı yatar.

Ellerimi büküyorum ama bağlarım sıkı sıkıya tutuyor; soğuk, sert bir malzemeden yapılmışlar ve tenime sürtünüyorlar. Uzuvarımdan bir büyü dalgası fişkırıyor ve rahat bir nefes alıyorum, yine de sonsuza dek büyüümün tekrar kilit altına alınmasının dehşeti içinde yaşayacağımı biliyorum.

Keşke etrafımızda kaç kişi olduğunu ölçebilseydim. Bu hat ne kadar uzağa gidiyor? Büyümü yakın çevremdekiler üzerinde kullanırsam, daha fazla askerle karşılaşır mıyım? Rion nerede? Bana yakın mı yoksa uzakta mı seyahat ediyor?

Bunların hiçbirinin önemi yok. Tek bildiğim denemek zorunda olduğum. Gittiğimiz yolda beni götürmelerine izin veremem. Sonunda beni sadece kan dökülmesi bekliyor.

Göğsümün içindeki kıvılcıma odaklanıp gücümü patlatmaya hazırlanırken kimsenin çok yakından bakmaması için dua ediyorum. Şimdiden eski bir dost gibi hissettiriyor. Kısıtlamalar ona erişmemi engelleyecek mi? Ellerimi kullanmadan bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, tek bir şansım olduğundan eminim. Rion'un beni Aurora'ya geri götürmesine izin *veremem*.

Sihrim içimde kaynayan bir kazan su gibi kıpırdanıyor. Tenimde fokurdadığını hissediyorum, alıştığımdan çok farklı bir his. Canlı, elektrikli ve yüzeyin altında fokurduyor. Şarkı söyleyen ve mırıldanan parlak, gürültülü kıvılcımlar. Artık denemek zorunda değilim.

Rion beni neden böyle bıraktı? Hâlâ zararsız olduğumu mu düşünüyor? Taht odasında ne yaptığımı görmüş olmalı.

"Hey!" diye bir ses geliyor ve sert bir şey sırtımı dürtüyor. "Kapa çeneni, kaltak! Majestelerine haber ver! O uyandı!"

Ben düşünmem. Sadece tepki veriyorum.

Sihir ellerimden fişkırıyor, içimden akarken bağlarımı parçalıyor. Kontrol edemiyorum. Etmeye de çalışmıyorum. Hepsinin kanamasını istiyorum. İçimden geçerken, taht odasında kendimi nasıl hissettiğimi hatırlıyorum, yenilmez ve gökyüzünü parçalayabilecek güçteydim.

Dalgalanıyor ve nabız gibi atıyor, e t r a f ı m d a k i her şeyi yok ediyor.

Mücadele ediyorum.

ayağa kalkıyor ve sonra durup büyümü ellerime geri kıvrarak zaferimin ganimetlerini inceliyorum. Kalp Kalesi'nde Aurora Kralı'na karşı kullandığım yıldırım kubbesi etrafımızı sarıyor ama şimdi en az on kat daha büyük. Ve bu sefer onları sadece kafeslemedim, bu sefer yok ettim.

Hava statik elektrikle çıtırdıyor ve saçlarım kıvılcım saçan elektrik akımları yüzünden yüzümden uçuyor. Etrafımı cesetler sarıyor. Üniformalı askerler. Beni kafeste tutacaklarını sanan bu piçler. İntikamımın zifiri karanlık fantezileri içinde kan ve soğuk tatmin tadı alıyorum.

Ayaklarımın dibinde, kollarımı bağlayan ipler olduğunu tahmin ettiğim, parlayan mavi bir malzemenin parçaları duruyor. Bir tanesini elime alıp inceliyorum ve Tyr'ın da aynı şeyi bileklerine ve boğazına taktığını hatırlıyorum.

Ama kömürleşmiş otların arasında yatan tanıdık bir ceset gördüğümde onu fırlatıp atıyorum. Uzaktaki acı verici güzellikteki profilinin ana hatları seçilebiliyordu. Bu yüzü milyonlarca kilometre öteden, binlerce tuğla ve taş katmanına gömülü olsa bile tanırım.

Hareket etmeye başladım bile. Arabadan aşağı atlıyorum ve koşuyorum, dizlerimin üzerine toprakta kayıyorum.

"Nadir!" Onu omuzlarından yakalayıp kulağımı göğsüne bastırarak çığlık atıyorum, sadece en zayıf kalp atışını kaydedebiliyorum.

Tanrım, ben ne yaptım? Görebildiğim bir yara yok. Kan da yok. İyileştirebileceğim bir şey yok.

Onu omuzlarından tutup sarsıyorum. Elleri aynı parlayan mavi taştan yapılmış kelepçelerle arkadan bağlanmış, onu garip bir açıyla yatmaya zorluyor.

"Nadir, uyan!" Gözyaşlarım burnumun ucundan süzülürken çığlık atıyorum. "Uyan!"

Hareket etmiyor. Konuşmuyor. Yanağımı ağzına bastırdığımda zar zor nefes alıyor.

Ne yaptım ben?

Açıklığı tarıyorum, yığınla ceset görüyorum, hiçbirinin hareket etmediği gerçeği dışında hepsi zarar görmemiş gibi görünüyor.

Bunu ben yaptım.

Kral da aralarında mı? Bu konuda endişelenemem. Nadir'i buradan çıkarıp güvenli bir yere götürmeliyim. Bunu düzeltmek zorundayım.

Bana ihanet etmedi. İhanet etmez. Kral yalan söylüyordu. Aramızı açmaya çalışıyordu. Onun tek mutluluğunu yok etmeye çalışıyordu.

oğlum kendine bir yer açmaya çalıştı. Ben buna inanıyorum. Nadir'in beni satmadığını tüm kalbimle biliyorum.

Öyle olsa bile, ölmesine izin vermezdim. Annesini ya da kız kardeşini kurtarmak için başka seçeneği olmadığı için bana ihanet etmek zorunda kalsa bile ölmesine izin vermezdim. Birlikte yaşadığımız tek şey bu anlarsa, bunun yeterli olmasına izin vermekten memnun olacağım. Bu ona karşı olan hislerimde hiçbir şeyi değiştirmez. Bizim için hiçbir zaman kolay seçimler olmadı.

Kaderimde sonsuza dek mutlu olmak olmadığını hep biliyordum.

Kalp kırıklığı. Yıkım.

Ayağa kalkıyorum ve ellerimi koltuk altlarından geçirip kaldırıyorum. Hareket ettirmek için çok ağır olmasını bekliyordum ama biraz çabayla onu birkaç metre kaydırmayı başardım. İşte o zaman benim de Fae formunda olduğumu fark ediyorum. Taht odasında her ne olduysa onu da açmış olmalıyım. Sonunda, bir mola yakaladım.

Ağır bedenini hareket ettirebildiğimi fark edince rahatlayarak tekrar kıpırdanıyorum, ama bu biraz çaba gerektiriyor. Etrafımızı çevreleyen kubbe devasa ve onu açıklık boyunca sürüklemem birkaç dakikamı alıyor.

Birkaç adımda bir mola vermek için duruyorum, kulağımı göğsüne dayayıp kalp atışlarını kontrol ediyorum. Nabızı atmaya devam ediyor ama zayıf ve kendimi zayıflamadığına ikna etmeye çalışıyorum.

Kubbenin duvarına ulaştığımızda ne yapacağımdan emin değilim. Nasıl yapılacağını bilsem bile onu kaldırmak istemiyorum, çünkü Rion ve muhafızlarını tutacak ve bize kaçma şansı verecek.

Uzanıp dokunuyorum ve elim zarar görmeden geçiyor. İlginç. Kendi büyümün bana zarar vermemesi mantıklı ama aynı şeyi Nadir için söyleyemeyeceğim kesin.

Acaba bir kapı ya da açıklık yapabilir miyim diye düşünüyorum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ve zamanım tükeniyor. Şimşeğe tekrar dokunuyorum, onunla bir şeyler yapmaya çalışıyorum, ama aynı durumda kalıyor, titriyor ve çatırdıyor.

Bunun ne kadar uzun sürdüğünün farkındayım. Birileri yakında uyanacak.

Ya onun vücudunu kendi vücudumla kaplarsam?

Bu, hiç şüphesiz, şimdiye kadar düşünülmüş en kötü plan, ama elimdeki tek şey bu.

Dizlerimin üzerine çökerek Nadir'i kubbenin kenarına kadar yuvarlıyorum, sonra onu elimden geldiğince koruyup altına alarak manevra yapıyorum. Bu garip ve zor, ve yanık kokusunu yakaladığımda

et, devam etmekten başka çarem yok.

Sonunda diğer tarafa ulaştığımızda, ondan kurtulup çimlerin üzerine yuvarlanıyorum ve nefes nefese kalıyorum. Bir süre sonra, kısa bedenimin açıkta bıraktığı ayaklarının şimşeğe değmesine izin verdiğimi fark ettim. Kıyafetinin her yerinde yanıklar var ama en kötüsü dizlerinin altında, botları ve pantolonunun kumaşı eriyip gitmiş ve geride kızgın kırmızı deri parçaları bırakmış.

Bir kez daha kalp atışlarını dinliyorum, ses o kadar zayıf ki görüşüm kararıyor. Hareket etmeye devam etmeliyim, bir ayağım diğerinin önünde. Bunu düşünemem. Gözden uzakta saklanabileceğimiz bir yer bulmalıyım.

Onu yoldan çıkarıp ağaçların arasına sürüklüyorum, yüzümü buruşturuyorum çünkü uyanık olsaydı muhtemelen canı çok yanardı.

"Nadir," diye hıçkırıyorum. "Uyan. Uyan."

Ormanın derinliklerine varana kadar onu sürüklemeye devam ediyorum. Büyülü kubbemin daha ne kadar yerinde kalacağını merak ediyorum. Rion geçen sefer kaçmıştı ve bunu tekrar yapabileceğine inanmak zorundayım.

Sonunda, bizi gözden saklayacak küçük bir kaya çıkıntısı görüyorum. Gözlerimden ter akıyor ve kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Nadir'in üzerine eğilip bir kez daha kalp atışlarını ve nefesini ararken içimde vahşi bir panik dönüyor.

"Nadir," diye fısıldıyorum. "Uyan."

Ellerimi göğsüne bastırarak iyileştirici büyümden bir dal salıveriyorum ve şimşeğimi azımsanmayacak bir çabayla yana doğru itiyorum. Kan kırmızısı saten bir kurdeleye dönüşerek kalbinin etrafında kıvrılıyor ve ben onu uyandıracaklarını umarak büyüü onay aktarmaya konsantre oluyorum.

Gözyaşlarım çenemden kayarak ellerime düşerken ve göğsünü ıslatırken adını tekrar tekrar fısıldıyorum. "Nadir. Lütfen. Seni seviyorum."

Kurdelem kalbinin etrafını sarıyor ve onu elimden geldiğince çok sevgiyle doldurmaya çalışıyorum. Onun için hissettiğim her şeyle. Ona vermek zorunda olduğum her şeyle. Birlikte paylaştığımız her gülümseme, dilek ve anla. Geleceğimiz için istediğim her şeyle.

Ritim yavaşlar, ağır bir tempoya doğru titrer.

Güm.

Güm.

Güm.

Güm.

Büyüm yoğun bir doku ve kan düğümüne doğru kayıyor, sonra...
Kalbinin durduğunu hissediyorum.

...

Sessizlik, korkunç dayanılmaz sonsuz sessizlik, kulaklarımda paramparça oluyor.

Kurdele düşüyor ve ben onu zamanın yavaş ölümünde asılı kalmış, yere doğru dönerken, ağırlıksız bir kıvrım halinde çökerken gevşek ve cansız hayal ediyorum.

Göğüs kafesim çatlıyor, kalbim patlıyor ve tüm hatalarım kıpkırmızı bir sel halinde dışarı sızıyor.

Nadir'in üzerine yığılıyorum, yanağımı göğsüne bastırıyorum, ellerim gömleğini yumrukluyor, orman benim kırık, hiç bitmeyen ığlığımın acısıyla yankılanıyor.

TEŞEKKÜR

Teşekkür etmem gereken o kadar çok insan var ki nereden başlayacağımı bilemiyorum. 2023'ün benim için ne kadar çılgın bir yıl olduğunu kelimelere nasıl dökeceğimi bilemiyorum. Hayatımın en inanılmaz ve şaşırtıcı yılıydı ve en iyi yanı da bunun sadece bir başlangıç gibi hissettirmesi.

Menajerim Lauren Spieller'a. Sizinle tanıştığım an, aradığım kişi olduğunuzu biliyordum. Beni ve vizyonumu daha ilk aramadan anladın ve coşkunu ekrandan hissedebiliyordum. Bana ayak uyduracak birini arıyordum ve şimdi sana zor yetişiyorum. En çılgın hayallerimi hayata geçirdiniz ve size minnettarım.

Forever'daki editörüm Madeleine Colavita'ya. Bana tekrar inandığınız için teşekkür ederim. Birlikte ne kadar çok şey yaşadığımızı düşünmek çılgınca ama yine de bu resmi olarak birlikte yayınladığımız ilk kitap olacak. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca yaratacağımız pek çok hikâyeyi dört gözle bekliyorum. Grace Fischetti'ye de tüm detayları yönettiği için çok teşekkür ederim.

İngiltere editörüm Nadia Seward'a. Adını vermeyeceğim sitede romantizmde daha fazla baharat istediğinizi yazdığınız günden beri listemde her zaman rüya gibi bir editör oldunuz. Sizinle çalışmaktan onur duyuyorum ve görüşlerinize sahip olduğum için çok minnettarım.

Estelle Hallick ve Dana Cuadrado'ya, Forever'daki reklamcılara. Harikasınız ve heyecanınıza bayılıyorum. Bitmek bilmeyen fikirlerime, sorularıma ve "ne var ne yok "larıma katlandığınız için teşekkür ederim. Hiç soğukkanlı olmadığımın farkındayım. Beni New York'a ve Comic Con'a getirdiğiniz için teşekkür ederim. Bu gerçekten oldu mu? Hâlâ kendimi çimdikliyorum.

Forever ve Grand Central Publishing'deki diğer herkese (en sevdiğim Constance dahil), bu kitapları desteklediğiniz için teşekkür ederim. Onları Target'ta görmeyi asla unutamayacağım (Kanada'da yaşadığım ve Target'ımız olmadığı için teknik olarak değil, ama bir gün unutacağım - bu arada fotoğraflar yeterli).

Orbit UK'deki tüm ekibe, benim için binlerce kilometre yol kat ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Kolye inanılmaz. Masamın üzerine asıyorum ve her gün hayranlıkla seyrediyorum.

Folio Lit'teki herkese, özellikle de yabancı haklar ekibi Chiara ve Melissa'ya. Vay canına. Söz verdiniz ve yerine getirdiniz. Lor ve arkadaşlarının dünyanın dört bir yanında ortaya çıktığını görmek beni çok heyecanlandırıyor.

Kitaplarımı böylesine coşkuyla paylaşan tüm BookTok ve Bookstagram topluluğuna. Bunu siz olmadan yapamazdım (Rachel Skye'a ekstra büyük bir alkış çünkü o ne yaptığını biliyor).

Okuyucularımın her birine. Desteğiniz için çok ama çok minnettarım.

Tüm beta okuyuculara ve eleştirmenlere, özellikle de hayallerimin alfa okuyucusu haline gelen CM Levya'ya. Yorumlarınız ve içgörüleriniz bu kitabı yüz kat daha iyi hale getirdi. Diğer betalarım: Shaylin, Bria, Ashyle, Priscilla, Elayna, Ann, Raidah, Manuia, Rachel ve Liz. Çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bu süreç imkansız olurdu.

Asistanım Margie'ye. Yardımın bir nimetti. Karmaşam için özür dilerim.

Aileme-Matt, Alice ve Nicky. Hepinizi çok seviyorum. Cidden, bana ve çılgın çalışma programıma katlandığınız ve en gururlu olanlar olduğunuz için teşekkür ederim.

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

YAZAR HAKKINDA

Nisha Kanadalı bir fantastik aşk romanı yazarıdır ve kitaplarında güçlü kadın kahramanlar, bayıltan aşklar ve bol ateşli yavaş yanmalar yer almaktadır. Hikayelerini hayata geçirmek için Hint mirasından ve fantezi sevgisinden yararlanmayı, canlı ve ilgi çekici karakterleri, ortamları ve olay örgülerini bir araya getirmeyi seviyor. Yazmadığı ya da keşfetmediği zamanlarda Nisha, eşi, iki çocuğu ve tüylü Samoyed'iyle birlikte seyahat etmenin, yemek yemenin ve kamp yapmanın tadını çıkarıyor.

Daha Fazlası İçin Takip Edin

Web sitesi ve bülten: <https://nishajtuli.com>

Instagram ve Tiktok: @nishajtwrites

AYRICA NISHA J. TULI TARAFINDAN

Ouranos'un Eserleri

*Güneş Kraliçesinin
Duruşması Aurora
Kralının Yönetimi*

Gece Ateşi Dörtlüsü

*Gecenin ve Ateşin Kalbi
Yıldızların ve Küllerin
Dansı*

Lanetli Kaptanlar

*Azrail Kötüdür Canavar
Vahşidir*

Bir Krallığı Uyandırmak

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.